POLIROM

Irvine Welsh

Viaţa sexuală a gemenelor siameze

BIBLIOTECA POLIROM

Irvine Welsh

Viaţa sexuală a gemenelor siameze

Traducere din limba engleză
de Carmen Toader

POLIROM
2015

Irvine Welsh, *The Sex Lives of Siamese Twins*
Copyright © Irvine Welsh, 2014
First published by Jonathan Cape
All rights reserved
© 2015 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-5702-5
ISBN PDF: 978-973-46-5703-2
ISBN print: 978-973-46-5373-7

Coperta: Radu Răileanu
Pe copertă: ilustraţie de Radu Diaconu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

IRVINE WELSH s-a născut în 1958, în Leith, o suburbie a orașului Edinburgh. A renunțat la școală la vîrsta de 16 ani, a participat la mișcarea punk din anii ’70, a schimbat mai multe slujbe și a cîntat în cîteva trupe rock. În 1993, odată cu publicarea romanului *Trainspotting*, se impune ca unul dintre cei mai de succes autori scoțieni. Încă înainte de realizarea filmului cu același nume (în 1996), cartea fusese reeditată deja de paisprezece ori. I-au urmat *Acid House*, *Jeg*, *Porno*, *Dacă ți-a plăcut școala, munca o să-ți placă și mai mult*, *Varză reîncălzită*, *Davaiștii*, toate apărute la Editura Polirom în numeroase ediții.

Pentru Elizabeth (din nou)

Trebuie să creez un sistem, altminteri voi fi-nrobit de-al altuia.

William Blake

Partea întâi

Transplantați

1

Colonia de leproși

2-4-6-8. Pe cine admirăm?

Numerele sunt marea obsesie a americanilor. Oare suntem la nivelul celorlalți? Economia noastră, care se fărâmițează: rata de creștere, suma cheltuită de consumatori, producția industrială, GDP[1], GNP[2], cota acțiunilor la bursă. Ca societate: crime, violuri, adolescente însărcinate, copii săraci, imigranți ilegal, dependenți de droguri înregistrați sau nu. Ca indivizi: înălțime, greutate, șolduri, talie, bust, BMI[3].

Dar numărul pe care îl am acum în minte îmi dă cele mai mari bătăi de cap: 2.

Discuția în contradictoriu cu Miles (1,86 m, 95 kg) a fost banală, da, însă m-a scos atât de tare din sărite, că n-am mai vrut să petrec noaptea în apartamentul lui din Midtown (adică orașul abandonat). Bulangiul s-a văicărit toată seara că-l doare spatele, ca să se eschiveze de la acțiune, și-a ținut-o lungă cu tâmpeniile lui de smiorcăit. Ochii i se umezeau tot mai mult, iar păsărica mea se usca din ce în ce mai tare. Nu e așa greu de priceput, ce mama naibii! Ba chiar a țâțâit la mine să tac în ultimele minute ale unui episod din *The Big Bang Theory*; mă lași?! În plus, câinele lui chihuahua, Chico, lătra belicos, și el n-a

vrut să-l ducă în altă cameră, zicând că nesimțitul ăla mic și cu ochi bulbucați o să se calmeze repede.

Ei bine, să se ducă-n pizda mă-sii.

Nu i-a prea surâs când am hotărât s-o șterg: a făcut ca un bebeluș îmbufnat, a înțepenit și și-a țuguiat buzele. Gen, fii bărbat, în pizda mă-tii! Unii tipi nici măcar să se înfurie nu sunt în stare. Chico, care a schimbat tactica și a început să sară la mine în poală, deși eu îl puneam întruna jos, are coaie mai mari decât el.

Așa că acum mă întorc în South Beach și e aproape 03.30. Noaptea a fost frumoasă până de curând – luna suspendată pe cer și o spuzeală de stele care înfigeau cioburi de lumină în cerul violet-intens. Pe urmă, aproape imediat după ce am pornit motorul răgușit al Cadillac-ului meu DeVille din 1998 moștenit de la mama, mi-am dat seama că vremea se schimbă. Nu-mi fac griji, căci „I Hate Myself for Loving You“ a lui Joan Jett urlă din boxe, însă până ajung pe Julia Tuttle Causeway, rafale de vânt încep deja să izbească frontal mașina. Încetinesc atunci când o cascadă de ploaie începe să biciuiască parbrizul, făcându-mă să-mi mijesc ochii ca să văd printre ștergătoarele care se mișcă rapid.

Însă de îndată ce ploaia devine burniță, iar vitezometrul ajunge iarăși la 75, doi bărbați ies din noaptea acum neagră ca smoala și lipsită de stele, fugind spre mine până în mijlocul șoselei aproape pustii și fluturând din mâini. Ăla mai aproape de mine gâfâie ca dracu’ și are obrajii umflați în lumina albă a becurilor care se înalță deasupra autostrăzii, și în ochi, o expresie de țicnit. La început am impresia că e un soi de farsă; tipi beți muci din vreo frăție sau drogați nebuni care se provoacă unul pe altul, ca demenții, să facă ceva periculos. Pe

urmă îmi vine să urlu *morții mă-sii*, când îmi dau seama că probabil e o încercare sofisticată de a-mi fura mașina și îmi zic în sinea mea *nu te opri, Lucy, puțoii n-au decât să se dea la o parte*, dar ei n-o fac, așa că frânez brusc, iar mașina derapează scrâșnind. Mă țin de volan și am senzația că un uriaș încearcă să se smulgă din încleștarea mea. Urmează o bufnitură și un foșnet și văd cum unul dintre ei se rostogolește pe capotă. Mașina se oprește și mă azvârle brutal în spătarul scaunului, iar motorul amuțește, întrerupând CD-ul exact când Joan e pe punctul să dea ce-i mai bun din ea pe refren. Eu mă uit în jur, încercând să evaluez situația. Un șofer care vine din sens opus nu reacționează atât de rapid; celălalt bărbat ricoșează pe capotă, învârtindu-se în aer ca o balerină descreierată, apoi se izbește de asfalt. Mașina țâșnește în noapte, fără vreun semn că ar avea de gând să oprească.

Slavă curului sacru al bebelușului Iisus că nu e nimeni în spatele nostru.

Hoții de mașini n-au avut niciodată coaie atât de mari și nici n-au fost atât de speriați. Printr-o minune, tipul lovit de cealaltă mașină, un hispanic scund și îndesat, se ridică în picioare, împleticindu-se. E cuprins de groază, care pare să anuleze orice urmă de durere, și nici măcar nu se uită la cretinul care s-a izbit de mașina mea; se uită peste umăr, în bezna de nepătruns, în timp ce se îndepărtează. Pe urmă, în oglinda retrovizoare, îl văd pe tipul pe care l-am bușit, un alb slăbănog. Și el se ridică imediat în picioare; are părul blond, dat pe spate în șuvițe drepte și slinoase și șontâcăie repede, aidoma unui păianjen cam infirm, spre tufișurile de pe terenul care desparte centrul orașului și plaja de podul de pe autostradă. Apoi văd că

hispanicul s-a întors și vine șchiopătând spre mine. Lovește cu pumnul în parbriz, urlând:

— AJUTĂ-MĂ!

Eu stau încremenită pe scaunul meu, cu mirosul de pedale de frână și de cauciuc în nări și nu știu ce naiba să fac. Apoi *al treilea* tip apare din beznă, mergând repede pe autostradă spre noi. Hispanicul geme de durere, poate că a ieșit din starea de șoc, și se împleticește spre spatele mașinii, probabil ghemuindu-se sub oglinda retrovizoare din dreapta.

Eu deschid portiera și mă dau jos, cu picioarele tremurând pe asfaltul tare, cu stomacul gol și supt. Între timp, aud un soi de trosnet, apoi ceva șuieră pe lângă urechea mea stângă. Îmi dau seama, cu o detașare stranie, că e un glonț. M-am prins de asta pentru că al treilea bărbat care se profilează în bezna pestriță îndreaptă o mână spre mașină și tine ceva în ea. Sigur e o armă. Ajunge aproape de mine, iar totul încremenește când văd foarte clar pistolul. Simt cum ochii mi se duc în fundul capului, într-o cerere primitivă de îndurare, pe când îmi zic în sinea mea *acum totul s-a sfârșit*, dar el trece pe lângă mine de parcă aș fi invizibilă, chiar dacă sunt atât de aproape de el, că l-aș putea atinge, îi văd din profil ochii sticloși de dihor și chiar îi simt duhoarea stătută. Dar el își urmărește decis prada ghemuită.

— TE ROG! TE ROG! NU…, îl imploră hispanicul chircit, lipindu-se de mașina mea cu ochii închiși, capul plecat și o palmă întinsă.

Tipul cu arma își lasă încet mâna în jos, îndreptând pistolul spre victimă. Nu știu ce instinct pune stăpânire pe mine, dar fac un salt și îi trag cretinului un șut între omoplați. E un tip slab și jigărit, așa că plonjează peste fosta lui pradă și scapă pistolul

când se izbește de asfalt. Hispanicul pare surprins, dar pe urmă se târăște spre armă. Eu ajung prima la ea și o împing cu piciorul sub Cadillac, iar prada se uită cu gura căscată la mine preț de o clipă, apoi se ridică de jos și se îndepărtează șchiopătând. Însă eu mă năpustesc asupra tipului cu pistolul, îmi las toată greutatea pe spatele lui, îmi desfac picioarele, iar genunchii goi mi se zdrelesc brutal și dureros de suprafața fierbinte a autostrăzii pustii, în timp ce pun mâinile în jurul gâtului său sfrijit și osos. Nu e un tip voinic (alb, cam 1,63, 54 kg), dar nici măcar nu încearcă să opună rezistență când țip:

— CRETIN ȚICNIT CE EȘTI, CE PIZDA MĂ-TII TE-A APUCAT?

Scâncete poticnite de bebeluș, iar printre ele vorbe smiorcăite:

— Nu înțelegi… nimeni nu înțelege…

Între timp, o mașină se apropie, apoi trece pe lângă noi. Simt vibrația amenințătoare a unei alte avalanșe de căcat care e pe cale să se prăvălească peste mine. Ridic privirea și îl văd pe hispanic cum se duce spre tufișurile de pe terenul viran, după camaradul lui alb care o luase la sănătoasa. Mă năpădește gândul că *mă bucur că sunt încălțată cu teniși*, căci îmi trecuse prin cap să port sandale tip gladiator cu toc cui la fusta asta scurtă de blugi și la bluza pe care mi-am pus-o încercând să-l fac pe Miles să gândească cu pula și să uite de spate. Acum, că fusta mi s-a ridicat atât de sus, mă bucur enorm că n-am uitat să-mi pun chiloți.

Pe urmă, o voce surescitată îmi răsună în urechi:

— Am văzut totul și ești o eroină! Am sunat! Am chemat poliția! Am filmat totul cu telefonul! Dovada!

Ridic privirea și văd o tipă scundă și grasă, cu ochii aproape complet ascunși de un breton lung și negru, 1,55, poate 1,58 și

vreo sută de kile. La fel cum se întâmplă cu toți supraponderalii, poți doar să-i bănuiești vârsta, dar aș zice că se apropie de treizeci de ani.

— Am sunat la poliție, repetă ea, fluturându-și telefonul mobil. Am totul aici! Am parcat acolo.

Îmi arată, iar eu sucesc gâtul spre mașina ei, vizibilă sub luminile de deasupra, pe banda de urgență de pe pod, aproape lipită de tufișurile și copacii plantați între drum și golf. Ea se uită la silueta amărâtă, întinsă pe jos, a tipului de sub mine, prins în încleștarea pulpelor mele și tremurând în hohote convulsive.

— Plânge? Plângeți, domnule?

— O să plângă, mârâi eu, în vreme ce aud sirene urlând asurzitor, iar o mașină de poliție se oprește scârțâind, inundându-ne cu lumină albastră.

Pe urmă simt mirosul vomitiv de urină cum vine dinspre tipul pe care stau călare și împute aerul fierbinte.

— Ah… face grăsana ca tâmpita, încrețindu-și nasul.

E un pișat de alcoolic înveterat, după ce vagabondul cu pricina a băgat în el tărie ieftină zile-ntregi. Dar chiar și când lichidul cald se prelinge pe asfalt și ajunge pe genunchii mei jupuiți, eu îl țin la fel de strâns pe bulangiul ăsta smiorcăit. Pe urmă, o lanternă îmi luminează fața, iar o voce autoritară îmi spune să mă ridic încet în picioare. Eu clipesc și văd cum grăsana e dusă de-acolo de către un polițai. Încerc să fac ce mi se spune, dar trupul meu pare să nu se poată desprinde de nenorocitul ăsta pișăcios, iar acum sunt conștientă de faptul că port fustă scurtă și stau crăcănată pe un necunoscut care se pișă pe autostradă, înconjurată de polițai, cu mașini trecând non-stop pe lângă mine. Pe urmă, mâini aspre mă ridică în

picioare, iar urlete înăbușite răsună dinspre slăbănogul demn de milă de pe jos. O hispanică scundă și voinică, îmbrăcată în uniformă, vine în fața mea, își bagă pe bâjbâite labele sub axilele mele și mă trage brutal în sus.

— Acum dă-te la o parte!

Nu sunt în stare să-mi folosesc mâinile și brațele ca să-mi păstrez echilibrul, nu pot nici să mă răsucesc sau să-mi înclin trunchiul în față, așa că atunci când mă ridic în picioare, calc pe tip. E teribil de jenant. Prietena mea Grace Carillo e polițistă în Miami, și le-aș putea spune asta polițailor, însă nu vreau ca ea sau altcineva cunoscut să mă vadă *în halul ăsta*. Fusta mea scurtă și foarte mulată de blugi s-a ridicat, formând o curea groasă și încolăcită în jurul taliei, fiindcă am săltat piciorul când l-am lovit și apoi l-am încălecat pe ciudatul ăsta. Denimul nu se lasă în jos imediat ce te ridici în picioare, iar cretinii de polițai n-au de gând să-mi dea drumul ca să-mi aranjez fusta.

— Trebuie să-mi aranjez fusta, țip eu.

— Trebuie să te dai la o parte! urlă iarăși curva aia.

Chiloții mi se văd și din față și din spate, iar eu zăresc chipurile impasibile, ca de ceară, ale polițailor, în lumina farurilor, străpungându-mă cu privirea în vreme ce pășesc peste puțoiul care s-a pișat pe el.

Îmi vine să-i mai fac o găoază curvei, însă îmi amintesc sfatul lui Grace, cum că niciodată nu e înțelept să te pui cu un polițai din Miami. În primul rând, sunt antrenați să presupună că toată lumea e înarmată. Ceilalți doi polițai, amândoi bărbați, unul negru și unul alb, îi pun cătușe tipului cu arma, care plânge în hohote, și îl ridică brutal în picioare în vreme ce eu izbutesc în sfârșit să-mi las fusta în jos și s-o îndrept. Tipul cu arma s-a făcut alb la față și are privirea umedă ațintită în

pământ. Îmi dau seama că e doar un copil, abia trecut de douăzeci de ani. Ce pizda mă-sii l-o fi apucat?

— Femeia asta este o eroină, o aud pe umflată declarând pe o voce pițigăiată, ca apucată de streche. L-a dezarmat pe tipul ăla.

Arată acuzator spre puștiul cu cătușe, care s-a preschimbat dintr-un asasin cu sânge rece într-un amărât ca vai de el, cu o ditamai pata pe pantaloni. Îi simt pișatul scârbos pe genunchii jupuiți.

— Trăgea în bărbații ăștia doi, mai zice și arată spre marginea podului.

Infirmii fugari stau acum în picioare, unul lângă altul, contemplând scena. Hispanicul încearcă să o șteargă pe șest, iar tipul alb își acoperă ochii cu mâna, ca să-i protejeze de lumina orbitoare a felinarelor. Alți doi polițai se duc la ei. Tipa scundă și îndesată încă vorbește plină de entuziasm cu polițista hispanică.

— I-a luat pistolul din mână și l-a băgat cu piciorul sub mașină, spune, în timp ce un deget dolofan arată într-acolo. Pe urmă își dă la o parte bretonul leoarcă de transpirație, fluturându-și telefonul cu cealaltă mână și adaugă: Am totul aici!

— De ce-ați oprit tocmai aici? o întreabă polițaiul negru în vreme ce eu surprind un alt polițai alb cum se uită la Cadillac-ul meu, apoi la mine, consternat.

— Mi s-a făcut greață în timp ce conduceam, zice grăsana. Am fost nevoită să opresc. Probabil am mâncat ceva nasol. Dar am văzut totul, zice ea, pe urmă le arată polițailor înregistrarea de pe telefon. Altă mașină l-a lovit pe unul dintre bărbații ăia și nici măcar n-a oprit!

Deși îmi simt inima bubuind în piept mai tare decât după un program de exerciții cardio, mă gândesc că pielea fetei, în lumina roșie pâlpâitoare a mașinii de poliție, este aproape *identică* cu tricoul roz uriaș pe care îl poartă cu blugi largi.

— Așa e, pur și simplu ne-a atacat din senin.

Albul cu piciorul zdrobit a venit și el, adus de un alt polițai, având durerea întipărită pe chipul tăbăcit și arătând către bulangiul și lașul cu arma, care acum este ajutat să urce pe bancheta din spate a unei mașini de poliție.

— Doamna mi-a salvat viața!

Îmi tremură mâinile și îmi doresc din tot sufletul să nu fi plecat de lângă Miles. Chiar și un futai călâu cu un puțoi care nu se mișcă și pe care îl doare spatele ar fi fost mai bun decât să mă bag în toată porcăria asta. Acum sunt dusă pe bancheta din spate a unei alte mașini de poliție, iar polițaiul îmi susură cuvinte liniștitoare la ureche, cu un accent spaniol atât de puternic, încât aproape că nu pricep nimic. Înțeleg că o să ia ei Cadillac-ul și mă aud bolborosind ceva despre cheile care probabil încă sunt în contact și faptul că prietena mea Grace Carillo este ofițer în MDPD[4], în Hialeah. Mașina noastră o ia din loc, iar grăsana stă pe scaunul din față, răsucindu-și gâtul rotofei ca girofarul și spunându-ne mie și polițistei lesbiene, cu un accent de țărancă din Vest:

— E cel mai mare act de curaj pe care l-am văzut vreodată!

Eu nu mă simt deloc curajoasă, căci dârdâi și mă gândesc *ce pizda mă-sii m-o fi apucat să deschid portiera?* iar pe urmă, preț de câteva clipe, îmi pierd cunoștința sau nu mai știu de mine, cam așa ceva. Până îmi dau eu seama unde sunt, intrăm deja în garajul de lângă secția de poliție din Miami Beach, pe Washington cu 11. O echipă de știri a unui post de televiziune e

deja acolo și se dă la o parte când trecem de barieră, iar polițista lesbiană hispanică spune:

— Cretinii ăștia ajung aici din ce în ce mai repede, dar mai mult stau și observă, n-au prea multe pretenții.

Ca teleghidată, eu mă uit pe geam și văd cum îmi apare în față obiectivul unei camere de filmat. Grăsana îmbrăcată în roz, care-și tot mută ochii sticloși de la mine la reporter, zbiară aproape acuzator:

— E ea! E ea! E o eroină!

Iar reflexia chipului meu în lentila ca o oglindă îmi arată că eu par uluită, lovită în moalele capului.

Îmi dau seama că trebuie s-o dreg, ce mama naibii, așa încât, când grăsana rozalie spune pentru a nu știu câta oară, cu vocea ei țicnită și prostească: „Doamne! chiar ești o eroină“, eu simt cum îmi răsare pe față un zâmbet fugar și îmi zic în sinea mea *mda, poate că sunt*.

2

Jurnalul matinal al Lenei 1

Aș încerca orice o dată, i-am spus lui Kim. Ea a zis că o ajută mult să facă o chestie care se cheamă Jurnalul Matinal. Pur și simplu dai frâu liber la tot ce-ți vine în cap și notezi. Ei bine, în sfârșit, aseară mi s-au întâmplat mai multe lucruri! Bravo mie!

Am oprit pe șoseaua de pe dig, m-am dat jos din mașină în aerul jilav și apăsător, mi-am pus mâinile pe bariera de metal și m-am uitat prin jur, contemplând apa învolburată și neagră din Biscayne Bay. Pe urmă ploaia torențială care șfichiuia asfaltul s-a

oprit, sincronizându-se într-un fel cu claxoanele mânioase, ce sfâșiau noaptea târând în urma lor scârțâitul frânelor. Pe urmă din beznă: mașinile, bărbații și ea. Țipând, răcnind, apoi șuieratul ascuțit despre care am știut, căci învățasem pe vremea când mă duceam la vânătoare cu tata, că este un glonț. Ar fi trebuit să mă urc imediat înapoi în mașină și să plec de-acolo, dar din cine știe ce motiv, pe care încă nu mi-l pot explica nici mie însămi, darămite afurisiților ălora de ofițeri de poliție pisălogi, n-am făcut-o. În schimb am mers câțiva pași pe șosea și m-am apucat să filmez cu telefonul.

Nu sunt proastă, le-am spus eu ofițerilor de poliție. Din felul cum se uitau la mine, critic și disprețuitor, mi-am dat seama că nu mă luau în serios. Dar până la urmă a fost vina mea – vorbeam agitat, dădeam prea multe explicații, fiindcă îmi lipsește încrederea în mine, și eram surescitată.

— Ea e, am țipat, arătând spre fata sau femeia care tocmai îl doborâse pe tipul cu arma.

A fost evident că după ce au văzut filmulețul meu, chiar și pe ofițerii de poliție i-a lăsat cu gura căscată această Lucy Brennan. N-arăta rău, cu părul ei lung și castaniu, înspicat cu miere de la soarele Floridei. Avea sprâncene groase și ochi mari, migdalați și pătrunzători, și maxilarul bine conturat, trapezoidal. În contrast cu asprimea asta de amazoană, nasul ei cârn și gingaș o făcea să fie, paradoxal, drăgălașă. Purta o fustă scurtă de blugi, o bluză albă și teniși albi, model balerini. Își julise un genunchi, probabil când îl imobilizase pe tipul înarmat cu coapsele ei musculoase, parcă sculptate.

Ne-au dus pe toți (pe mine în aceeași mașină cu eroina, iar pe tipul cu arma și pe victima lui în alta) la secția din South Beach. Pe urmă m-au despărțit de Lucy Brennan. Am fost dusă într-o cameră de interogatoriu dezolantă, cu pereți cenușii, unde erau doar o masă, câteva scaune tari și lumini fluorescente orbitoare. Au pornit un casetofon și mi-au pus tot felul de întrebări. N-am auzit de la ei decât: unde mă duceam? Unde fusesem?

Să mor dacă nu m-au făcut să cred că eu eram de vină, doar pentru că oprisem pe pod și mă dădusem jos din mașină ca să iau o gură de aer!

Ce să le spui? Le-am zis adevărul; că nu mă simțeam bine din cauza e-mailului pe care îl primisem de la mama, că eram varză din cauza lui Jerry, frustrată cu munca, că mă învinovățeam din cauza animalelor, pentru că le folosesc oasele. Eram pur și simplu bășicată ca naiba de toată viața mea. Simțisem cum mă podidește o migrenă, așa că mă oprisem ca să iau o gură de aer, atâta tot. Ei au ascultat, apoi o polițistă, hispanica aia care ajunsese prima la fața locului, m-a întrebat încă o dată:

— Ce s-a întâmplat după aceea, doamnă Sorenson?

— Se vede pe telefon, i-am zis eu.
Deja le trimisesem clipul.

— Trebuie să ne și povestiți, mi-a explicat ea.

Așa că am povestit totul încă o dată.

Lucy Brennan. Mi-a spus în sala de așteptare din secția de poliție că este instructoare; instructoare de fitness. Se vedea: radia sănătate, părea plină de putere și de încredere în sine. Părul, pielea și ochii îi străluceau.

Și, deși eram extenuată, clocoteam de surescitare, doar pentru că eram în preajma ei. Căci credeam că un om ca Lucy ar putea să mă ajute. Însă când polițiștii au terminat cu mine și mi-au dat un jeton să-mi iau cheile mașinii din parcarea de jos (nu-mi dăduseră voie să conduc până la secție), am căutat-o și am mai stat pe-acolo, dar ea plecase. Am întrebat ofițerul de poliție de la ghișeu dacă aș putea să iau legătura cu Lucy. El m-a țintuit cu severitate și a spus:

— Nu-i o idee bună.

M-am simțit ca un copil mustruluit. Așa că atunci când tipul de la știri a vorbit cu mine afară, pe un ton politicos și civilizat, eu am fost încântată să le răspund la întrebări și le-am trimis clipul pe care îl filmasem.

Iată, deci, Jurnalul meu Matinal. Îi scriu lui Kim un e-mail în care îi explic același lucru, dar nu și mamei, pentru că ea și tata își fac și-așa destule griji din cauză că sunt în Miami. După ce am ajuns acasă cu mașina, am fost extenuată, dar încă bine dispusă. Așa că m-am dus la atelier și m-am apucat să desenez. Nu pictez portrete, dar simțeam nevoia să pun pe pânză părul șaten-auriu nemaipomenit de frumos al lui Lucy și ochii ei vigilenți și luminoși. Nu mă gândesc decât să iau telefonul și s-o sun.

Dar ce naiba să-i zic?

3

Eroina

N-am putut să dorm. Nici măcar n-am încercat. Când răsare soarele, eu îmi fac încălzirea în Flamingo Park, pregătindu-mă pentru alergarea de dimineață. N-am de gând să permit ca Miles, accidentul rutier, un cretin care trage cu pistolul și nici măcar întregul departament de poliție din Miami-Dade să-mi fută rutina. Prin urmare, alerg pe 11th Street spre Ocean, în ritm lejer, cu vreo 10 km/h. Hispanicii care muncesc la drumuri înalță palmierii prăbușiți la pământ și îi sprijină de țăruși din lemn. Copacii readuși la viață freamătă și se unduiesc plini de recunoștință în briza răcoroasă.

Când am venit aici, pe vremea când eram o adolescentă morocănoasă de clasa a zecea, îmi amintesc că iubitul mamei mele, Lieb, mi-a explicat că rădăcinile palmierilor sunt mai la suprafață decât cele ale altor copaci, așa că deși sunt doborâți cu ușurință de uragane sau furtuni, nu suferă stricăciuni prea mari și pot supraviețui. Mie îmi era dor de Boston și am făcut un comentariu obraznic cum că, în Miami, până și copacii au rădăcini superficiale. Dar pe atunci nu le-am dat prea multă atenție, căci disprețul meu se îndrepta mai ales spre pata roșie de pe scăfârlia pe cale de a cheli a lui Lieb. Firește, peste vreo două luni, când s-a dovedit a fi o formă agresivă de cancer de piele și i-a fost din fericire decupată, m-am simțit vinovată pentru dezgustul meu.

Când ajung pe Washington, încetinesc până la 6 km/h preț de vreo două cvartale, ca să pot să mă uit mai bine la învălmășeala de ateliere de tatuaje, baruri sportive, cluburi de noapte și dughene care vând produse ieftine pentru plajă. Chiar și acum, dimineața devreme, mai sunt grupuri de bețivi care se uită prin vitrinele magazinelor închise după lucruri pe care să și le cumpere mai târziu. Fete gălăgioase admiră slipi tanga împodobiți cu slogane de genul NU FI PĂSĂRICĂ, MAI BINE LINGE UNA, pe când tipii chicotesc văzând tricouri cu siluete de dansatoare la bară, dezbrăcate, și pe care scrie SUSȚIN MAMELE NEMĂRITATE. De la barurile de cocktail mai răsărite, până la cârciumile sportive de prost gust și bodegile ca vai de lume, în SoBe poți găsi toate păturile sociale. Un singur lucru le unește: iubirea pentru mârlanii puri, get-beget. Mașini decapotabile trec pe lângă mine, cu sistemele audio deseori la fel de scumpe ca mașina cumpărată la mâna a doua, însă nimeni de pe Ocean sau Collins nu le bagă în seamă, fără îndoială absorbiți de propriile probleme narcisice. Trei drogați spasmodici poștesc o țigară în pragul unei uși. Puțin mai încolo, doi oameni de sex nedefinit dorm întinși sub un morman de rufe murdare.

Gata cu porcăriile; o iau spre Collins și Ocean, nisip și mare, trecând pe lângă un bețiv care abia se ține pe picioare și bolborosește ceva neinteligibil. Dacă nu mi-aș începe ziua așa, aș fi buimacă. O zi în care nu alergi dimineața este o zi prin care bâjbâi, fără să treci la atac.

Accelerez puțin până la 15 km/h, alergând pe poteca asfaltată de lângă plajă până la South Pointe și mărind viteza pe drumul de întoarcere. Acum trec vâjâind pe lângă oameni, adidașii izbesc pământul într-un ritm ușor, iar eu am respirația

regulată și sub control. Așa te simți când ești alături de zei. Ceilalți, muritorii care-și târșâie picioarele, sunt niște ratați; atât de greoi, de limitați. Alerg în continuare, cu o viteză aparent constantă de vreo 10 km/h, traversez spre Ocean fără să țin seama de mașinile parcă somnambule și o iau spre 9th, pe urmă cotesc spre Lenox. Văd o mulțime de oameni pe stradă, în fața apartamentului meu. Asemenea celorlalte clădiri din zonă, și a noastră are fațadă art déco, însă e unică, pentru că e pictată în violet și verde-cenușiu, cu un model geometric abstract, dungi și hublouri, ca pe un vas de croazieră. Dar ce e cu ăștia care fac poze la fațadă? Brusc, mă întreb îngrijorată dacă nu cumva e un incendiu sau așa ceva, pe urmă, când mă apropii, îmi dau seama cuprinsă de panică: *căcatul ăsta e pentru mine*!

O iau repede pe 9th Street, spre intrarea din spate a clădirii în care locuiesc, dar un tâmpit m-a ginit și zbiară:

— LUCY! STAI O CLIPĂ, TE ROG!

Un grup de paparazzi turbați; o haită de gâfâiți obezi și stacojii la față și de alcoolici vampirici și aschilambici clipind în soare o iau brusc la fugă spre mine, dar n-au nici o șansă să mă prindă. Însă nici eu nu le dau vreuna; îmi smulg cheile din buzunar și deschid ușa metalică cu gratii care dă spre scara din spate, mă strecor înăuntru și o trântesc în urma mea, exact când pozarii din haită se lovesc unii de alții de plasa de metal. Eu urc pe scară, ignorându-le larma.

În apartament, prin fereastra deschisă de pe partea din spate se prelinge aerul răcoros al dimineții aidoma unui pârâu dulce, iar eu încerc să-mi stăpânesc respirația. Interfonul sună intermitent, și până la urmă cedez și răspund, ducând receptorul la ureche.

— Lucy, revista *Live!* suntem. Vrem neapărat să discutăm cu tine despre un articol în exclusivitate!

— Inacceptabil! Lăsați-mă dracu' în pace! Nu mai sunați la interfon, altfel chem poliția!

Trântesc receptorul în suportul prins de perete. Un instinct întunecat mă face să mă duc la dulapul unde îmi țin pistolul cu aer comprimat, de calibru .22. L-am cumpărat vara trecută, când dădea un dubios târcoale clădirii. Izbutise cumva să intre și agresase sexual o fată care locuiește la parter. N-o cunoșteam, deși fără îndoială o văzusem. Nu știu sigur ce s-a întâmplat, n-a apărut nimic în presă, dar mai auzi tot felul de lucruri de la ceilalți oameni care locuiesc în clădire. Unii spun că bulangiul a violat-o, alții că doar a legat-o cu bandă adezivă și a ejaculat pe ea. Însă oricum, tipul era un psihopat.

„Pistolul" meu nu este o armă ca lumea; trage doar cu bile de plumb, sub presiunea aerului. Nu mă dau în vânt după armele de foc. Închisorile și morgile sunt pline de maimuțoi tembeli care au crezut că dacă au o armă de foc la ei, oamenii o să-i ia în serios. Însă incidentul m-a speriat și am avut o reacție constructivă: am organizat un curs de autoapărare pentru femei, la care participă multă lume.

Îmi verific telefonul; probabil am apărut deja la televizor, pentru că văd câteva apeluri pierdute și mesaje scrise sau vocale de încurajare de la mama, tata, soră-mea Jos (un „uau, bravo…" pe vocea ei groasă și monocordă), Grace Carillo din MDPD (care ține cursul de autoapărare împreună cu mine), Jon Palotta, proprietarul din umbră al Bodysculpt (așa-zisa sală de fitness unde lucrez), Emilio de la Miami Mixed Martial Arts (sala de fitness unde chiar lucrez și îmi place), prieteni ca

Masterchef Dominic și mai mulți foști colegi de facultate sau clienți din trecut sau de acum.

Asta mă binedispune și stau mult sub duș, cu apa rece pornită la maximum, care pe pielea mea fierbinte pare călduță. Când ies din baie, mă uit printre șipcile jaluzelelor. Mulțimea pare să se fi risipit, dar poate că prin preajmă au mai rămas câțiva rătăciți. Interfonul sună iarăși. Răspund, fiind pe punctul să-i smulg capul muistului!

— DA!!?

Dar de data asta se aude o voce de femeie, ale cărei inflexiuni calde îmi par liniștitoare și afectuoase.

— Sunt Thelma Templeton de la VH1. Nu sunt paparazzi și nici de la vreun post de știri. Nu vreau nici o fotografie și nici un interviu. Îți dau cuvântul meu de onoare că dacă mă lași să intru, o să vin singură. Vreau să discut cu tine despre o emisiune de fitness și stil de viață.

Super, da! O las imediat să intre. Apoi mă gândesc că probabil au fost doar minciuni și m-a manipulat. Așa că deschid ușa și arunc o privire pe hol, gata să mă retrag înăuntru și să o trântesc după mine dacă își face apariția vreun cretin. După câteva clipe mă liniștesc când aud tocuri pe trepte și imediat văd cum la etajul meu ajunge o femeie. Nu pare să aibă aparat foto la ea. E cam de patruzeci de ani, poartă un costum sobru, are părul lucios, blond cu șuvițe și o față plină de Botox, ciudat de impasibilă în timp ce se îndreaptă spre mine, mergând puțin crăcănat. Eu rămân pe loc, iar când ajunge lângă mine izbucnește brusc:

— Lucy! zice și îmi strânge mâna, apoi intră în micul meu apartament. E confortabil, spune zâmbind și se așază, la

invitația mea, pe o canapea mică, apoi acceptă ceaiul verde pe care i-l ofer.

Cucoana are craci tonifiați; n-are celulită și nici gropițe de grăsime vizibile. Începe să-și prezinte propunerea. Este vorba de o emisiune despre transformări radicale. Eu preiau o umflată fără nici un strop de încredere în sine, care n-a mai avut de-un veac un iubit sau al cărei soț nu i-a tras-o de ani de zile și o ajut să slăbească și să capete încredere în ea. După ce începe să arate mai bine, o trimit la un designer homo, care se va ocupa de a doua etapă: partea de farduri și haine.

— Avem câteva idei, dar ăsta e modelul cel mai simplu și eficient. O să lucrăm împreună ca să îmbunătățim conceptul, o să filmăm primul episod, iar dacă avem rating acceptabil, facem o serie întreagă, explică ea, pe urmă îmi mai dă câteva detalii.

După ce termină, se ridică în picioare și întreabă:

— Cine e agentul tău?

— Păi… ăăă… încă n-am decis pe cine să aleg, mint eu.

— Nu mai amâna. Bate fierul cât e cald, mă avertizează ea. Sunt câțiva oameni competenți cu care colaborăm de obicei, le pot spune cum să ia legătura cu tine, dacă vrei. Nu te grăbi, trebuie să găsești persoana care ți se potrivește cel mai bine, dar știu o femeie pe care ar fi bine s-o cunoști. O cheamă Valerie Mercando. Cred că v-ați înțelege de minune!

— Perfect!

Îmi dă cartea ei de vizită, iar eu îi dau una dintre cele pe care mi le-a făcut Joe Pallota pe hârtie filigranată:

LUCY BRENNAN

ANTRENAMENTE DURE

Fără scuze, doar rezultate – fii cât de tare poți!

Thelma întinde spre ea o mână cu manichiură bine făcută.

— Uau! E nemaipomenit, chiar ești personajul dur și ferm pe care îl căutam. Cineva care să zgâlțâie toată America și s-o scoată din lâncezeala ei autosuficientă. Cineva mai decis decât Jillian Michaels!

— M-aș lua la întrecere cu ea oricând: pe banda de alergare, la bara de tracțiuni sau în ring, îi spun eu, simțind cum mi se încleștează falca.

— Mă îndoiesc că o să fie nevoie, zice Thelma râzând, dar nu se știe niciodată!

O conduc până la ușă și apoi pe hol, spre scara principală.

— Uau, sunt foarte entuziasmată că aș putea să am o emisiune!

— Hai să nu ne ambalăm prea tare, zice Thelma netezindu-și părul zburlit de o briză inexistentă, în timp ce se îndreaptă spre ușa clădirii.

I-o iau înainte și verific dacă a plecat toată lumea. Așa se pare. Mâna Thelmei înșfacă marginea ușii, iar ochii i se mijesc în soare.

— Mai întâi primul episod, pe urmă vedem ce rating avem, spune ea voioasă. Doar numerele contează, mai zice și scoate niște ochelari de soare din poșetă, apoi și-i pune pe nas. Pa, Lucy!

— Pa.

Îmi aud vocea – calmă, fără nici o urmă de veselie, răsunând în timp ce las ușa să se închidă și simt cum mă străbat valuri bizare de anxietate și de surescitare. Dindărătul ușii de sticlă,

flutur o mână spre Thelma în chip de rămas-bun, pe urmă urc în fugă treptele și mă întorc la ceașca mea cu ceai verde.

Am crescut într-o familie obsedată de numere și indicatori. Tata, care a fost profesor de educație fizică și a lucrat puțin și fără succes la departamentul de poliție din Boston, mă ducea la Fenway și mă bătea la cap cu informații și statistici despre toți sportivii. Dacă felul cum jucau, prost sau decent, confirma o ipoteză pe care o născocise el pe baza acelor numere, se apleca spre mine, zicându-mi pe un ton atoateștiutor: „Numerele nu mint niciodată“ sau „Să n-ai niciodată încredere în subiectivitatea cuiva, matematica vine de la Dumnezeu. Uită-te la numere, gogonico, întotdeauna să te uiți la numere“.

Numerele care mie mi-au dominat adolescența au fost scorurile la testele standardizate (mari = de așteptat) și GPA-ul[5] (mic = dezamăgire). Discrepanța dintre cele două a făcut-o pe mama să mă considere o enigmă; nu m-a înțeles niciodată. Deficitul ăsta a fost pus pe seama caracterului meu. Sau a lipsei lui. Tatălui meu nu-i păsa deloc de note, deși credea și el, la fel ca mama, în paradigma lipsei de caracter. Însă el o punea pe seama eșecurilor mele sportive.

De loc sunt din Weymouth, Massachusetts, un oraș înghițit de extinderea tentaculară a capitalei Boston, și parte din South Shore, „Riviera irlandeză“. Sora mea mai mică cu optsprezece luni, Jocelyn, e silitoare, tăcută și n-are nici o speranță că va fi vreodată într-o formă fizică bună. Tata s-a chinuit cu ea, dar chiar și el a fost nevoit să-și recunoască înfrângerea, moment în care a lăsat-o în pace. S-a apucat în schimb să scoată din mine orice urmă de slăbiciune sau indolență. M-a făcut să detest aceste însușiri la alții și să mă lupt pe viață și pe moarte cu cele din mine. Iar pentru asta, doar pentru asta, îi mulțumesc.

Jocelyn, „dulceața“, nu eu, „gogonica“, a devenit favorita mamei. E foarte greu de spus care dintre noi două a încasat-o mai rău.

Îmi termin ceaiul, mă spintecă un căscat de oboseală și plec la prima programare de azi. Când mă uit în cutia de scrisori, îmi dau seama că afară e liniște. Un mesaj de la MDPD, să mă duc să-mi iau Cadillac-ul din parcarea lor. L-au reținut ca să examineze stricăciunile de pe capotă.

Merg până la Bodysculpt, unul dintre cele două cluburi din SoBe la care lucrez. Își face apariția Marge Falconetti, o soție de CEO, de 1,7 m și 130 kg – un melc durduliu (nu-ți imagina că are țâțe – talie – cur, e doar o minge gonflabilă). După încălzire, o pun să ridice o bilă metalică de cinci kilograme.

— Ridic-o cât poți de sus, Marge! Așa! o încurajez eu pe băbuță, și în felul ăsta îmi intru în ritm pe ziua de azi, luptându-mă cu oboseala și cu tăcerea sinistră de aici.

Nu seamănă aproape deloc cu o sală de fitness și astăzi e chiar mai rău decât de obicei.

Marge chiar își dă silința, dar din când în când îmi aruncă o privire, apoi se uită fascinată în spatele meu. Pe urmă, oroarea ororilor, mă uit și eu înspre locul asupra căruia își ațintește ea ochii de gândac, adică unul dintre miile de ecrane TV pe care le avem pe perete. Rulează un post local de știri, iar pe cel de lângă el, altul, și tocmai difuzează scena de azi-noapte, *cu mine* într-unul din rolurile principale. Lester, un alt instructor, ovaționează strident, după care aplaudă când apar din nou pe ecran, clipind tâmp și cu o față de fraieră.

— Dau asta întruna, din juma’ în juma’ de oră, rânjește el.

— Ești foarte curajoasă, zice Marge zâmbind crispat.

Eu mă uit chiorâș la ea, ca să-i dau de înțeles că n-o las să tragă chiulul, pe urmă îmi sucesc din nou gâtul spre ecran.

Mă văd doborându-l la pământ pe papă-lapte ăla cu pistolul. E o lovitură cu piciorul a dracului de mișto, mai sus decât credeam; pernița piciorului meu îl izbește rapid între omoplați. Eu sunt pe spatele lui, iar aparatul de filmat se apropie de mine dar îmi blurează curul și chiloții, căci am fusta ridicată. Mă văd cum îi trag vreo două croșee de care nici măcar nu-mi amintesc. Pasivitatea lui e ciudată, parcă aș sta pe un cadavru. Aud un țipăt. „Am chemat poliția.“ Cadrul se schimbă, eu sunt în planul doi, iar asfaltul se înnegrește de urină. Pe urmă, o imagine mai profesionistă a mea, prin geamul unei mașini de poliție.

Iisuse, chiar le fac concurență celor două gemene siameze în vârstă de cincisprezece ani din Arkansas. Fetele s-au certat pentru că una dintre ele vrea să se ducă la o întâlnire, ceea ce înseamnă că cealaltă, aia mai pricăjită, o să fie practic târâtă acolo împotriva voinței sale, dacă nu e de acord. Mă gândesc cum ar fi fost să fiu lipită de Jocelyn și să fiu nevoită s-o trag după mine când mă cac sau, și mai rău, să fiu eu cu ea când se cacă. În nici un caz, ce morții mă-sii!

Toată America e fermecată de așa-zisul aspect moral al poveștii, care de fapt este un vis erotic pervers. Citind printre rânduri, o gagică vrea să se fută cu iubitul ei, iar cealaltă o tot dă înainte cu religia. Fetele astea au dezbinat națiunea. Am prins și eu un pic din asta aseară, cu Miles, înainte să începem să ne ciondănim când i s-au dus vertebrele pe copcă. Tipii ca el cred că potențialul iubit al lui Annabel, una dintre gemene, este un bulangiu pervers, dar norocos. Îmi amintesc de gemenele din liceu cărora le propuneau mereu tipii să facă sex în trei, și pe urmă se întrebau sincer de ce le dezgustă pe fete. Oare

vreunul dintre idioții ăia ar fi vrut să se fută cu un frate de-al lui? Se cheamă empatie, dar sentimentul ăsta elementar e complet străin de Miles. Oricum, un puști inocent, Stephen Abbot, pe lângă care Justin Bieber pare copilul din flori al lui Iggy Pop cu Amy Winehouse, apare bosumflat pe ecran.

— Le cunosc pe fete de mai multă vreme și îmi place sincer de Annabel. Nu sunt vreun pervers. Vreau doar să mergem la un film, să bem un suc și poate să mâncăm ceva dulce. Dar unii oameni se gândesc doar la porcării și tot timpul apare câte cineva care să interpreteze greșit lucrurile.

Pe când Annabel încuviințează din cap, cealaltă geamănă, Amy, intervine și zice:

— Nu-i doar asta. Se sărută o grămadă și e scârbos!

Eu întorc capul și o văd pe Marge cum își termină gemând ultima serie de exerciții. Pe urmă vine momentul să-i încarc stârvul grăsan pe banda de alergare. O pun la 5 km/h pentru început, apoi măresc viteza la 7 km/h, să alerge ca lumea.

— Haide, Marge, urlu eu, iar ea întețește fără nici o tragere de inimă ritmul.

Jesus H. Lester (1,80 m, 84 kg) se uită la televizor și îi spune clientei sale, profesoară la universitate, drăguță, pe la treizeci și ceva de ani, *motivată*, care fuge în ritm constant pe banda de alergare:

— Le e greu fetelor ălora, asta-i sigur.

Mă doare fix în cot. N-au decât să dezbată principii filosofice; eu o pun pe miorlăita de Marge la 8 km/h, și între timp încep să meditez la alt număr: 33. I-am împlinit săptămâna trecută. Vârsta la care majoritatea sportivilor încep să dea rateuri. Atunci îți dai seama dacă fac cu adevărat sport sau e doar o joacă pentru ei: s-au retras la 34 de ani? Se zice că 35 înseamnă

oficial vârsta mijlocie. Eu *nu-mi pot permite* să cred asta. O parte din mine se bucură când vreun șmecher de cartier sau vreo grăsană, ca Marge, leoarcă de transpirație aici de față, ajung prematur la morgă. Gloanțe sau chiftele, nu-mi pasă ce intră-n ei, atâta vreme cât ne cresc vertiginos șansele nouă, celor care *încercăm* să le evităm și pe unele, și pe celelalte. Marge nu se mai poate abține și îi scapă un scheunat demn de milă, când o pun la 10 km/h.

— Dar…

— Te descurci, scumpo, te descurci, o încurajez eu ca pe un copilaș.

— Hă… hă… hă…

Dar eu am ajuns la vârsta când lumea se așteaptă de la o femeie să aibă anumite lucruri: un soț, poate un copil sau doi, o casă și datorii foarte mari. Pe ultimele le am, adică 32.000 de dolari, împrumuturi pentru studii și cărți de credit. N-am ipotecă, doar o mie de dolari chirie, pe care trebuie s-o câștig lună de lună pentru un apartament cu două camere de căcat de pe Beach. Mă uit la șirul de fotografii cu noi, instructorii de fitness: eu, Lester, Mona și Jon Pallota, care a înființat sala. Jon e bronzat și într-o formă fizică bună, are părul ondulat și zâmbetul lui nonșalant; așa îmi voi aminti întotdeauna de el, dar asta a fost înainte de accident. Viața ți se poate schimba într-o clipă; dacă nu te agăți de ea, o să treacă pe lângă tine.

— AH… AH… AH…

Marge este o epavă. Curul i se clatină exact ca o remorcă de camion, bălăngănindu-se dintr-o parte în alta a autostrăzii cu trei benzi.

— Aproape ai terminat, scumpo, și CINCI… PATRU… TREI… DOI… UNU.

Aparatul încetinește la 5 km/h la final, pentru relaxarea mușchilor, iar Marge se ține strâns de mânere, împroșcând banda cu sudoare vâscoasă ca sperma.

— Bravo, fată!

— Of… Of, Doamne…

Apăs butonul roșu de oprire.

— Bine, dă-te jos și ia din nou bila aia metalică. Fă douăzeci de balansări cu două mâini!

Ah, iată și expresia aia gen mi-ai-căsăpit-tacticos-primul-născut.

— Dă-i drumul!

Pe când Marge se supune transpirată, eu mă gândesc la alte numere semnificative. Înălțime: 1,73 m. Greutate: 51 kg. Numărul clienților stabili: 11. Numărul cluburilor la care lucrez: 2. Părinți: 2 (divorțați). Frați și surori: 1, de sex feminin, care face pe sfânta în India sau Africa sau în vreo altă țară de rahat. Da, Jocelyn lucrează pentru o organizație non-guvernamentală, încercând să salveze oameni săraci de culoare din lumea a treia; probabil compensează atitudinea oarecum înapoiată a tatălui nostru față de problemele rasiale.

Marge vrea să se fofileze!

— Îndoaie genunchii și ține fundul jos! UMERII DREPȚI! NU-I LĂSA SĂ TREACĂ DE GENUNCHI! Mai bine! Așa! Bine!

În copilărie, ne-am mutat din Southie în Weymouth. Stăteam într-o casă mare și frumoasă, cu tavan înalt și o grădină imensă în spate, iar Jocelyn și cu mine aveam fiecare camera ei. Însă eu tot timpul am avut impresia că mama și tata nu sunt fericiți, iar pe vremea aceea păreau să arate că sunt un cuplu doar prin ura împărtășită. El bombănea despre „invazia Dorchester-ului“ în Weymouth (am înțeles că se referea la negri, căci pretindea că

ne mutase aici ca să scape de ei, în pofida faptului că locuisem într-un cartier plin de albi, cei mai mulți dintre ei irlandezi), iar mama îi răspundea printr-o înclinare chinuită a capului și un comentariu despre „prețul în scădere al caselor“.

— Așa, scumpo, o încurajez eu pe Marge. Fundul cât mai jos! Jos de tot!

Dar să revenim la 33. E o vârstă oribilă pentru o femeie fără iubit și îngrozitoare dacă ești instructoare de fitness. E (în general) de la sine-nțeles, deși pârâcioasa și chițăita de Mona, cu opt ani mai mică decât mine, 1,75 m, blondă, 87-61-87 și *cea mai în vârstă instructoare de la Bodysculpt în afară de mine*, zice uneori, cu o considerație prefăcută și mieroasă, că „am mai multă experiență“. Asta-i chiar o nesuferită care-și pune halucinogene în zaharină.

— OK, Marge, pune-ți tot corpul în mișcare, de la stânga la dreapta… Bine… Bine, încearcă să rămâi la aceeași înălțime, îi zic eu. Asta suge la greu celulita și grăsimea. Mai bine…

Acum, că Jon nu prea mai trece pe la sală, singurul de pe aici cu care mă înțeleg este Lester. Prefer să lucrez la Miami Mixed Martial Arts, o sală ca lumea de pe 5th. E a lui Emilio, un fost boxer. Clienții sunt serioși când vine vorba de fitness și de scopurile pe care și le propun. Bodysculpt, un lanț corporatist pentru tineri obsedați de muncă, cu parchet din lemn de pin și sticlă peste tot, e mai degrabă o porcărie de club de noapte, deschis ziua. Au chiar și un DJ angajat permanent, pe hidosul de Toby, care din fericire lipsește azi și care pune muzică „de sport“. De obicei, câte o porcărie ambientală insipidă pentru umflați leneși și năuci de la Prozac, ce se îmbuibă cu cocktailuri și cred că se află la *spa*, ce morții mă-sii. Majoritatea clienților sunt femei; nevestele grase cu care lucrez nu se simt bine lângă

modelele care pozează în reviste și sunt slabe scândură, iar femeile de carieră își petrec cea mai mare parte a timpului vorbind la telefon și făcând exerciții de rahat cu încetinitorul. Cei câțiva bărbați de la sală par să fie genul care și-au făcut planuri detaliate despre cum să împuște un liceu întreg, dar s-au răzgândit în ultimul moment. Și-au zis că dacă studiază și practică dreptul, o să izbutească să fută mai bine comunitatea locală. Și probabil că au dreptate.

Marge își termină seria de exerciții, iar eu îi arăt cum să ridice până la șold o bilă metalică mai grea.

— Când o lași în jos, îți încordezi mușchii abdominali, îi arăt eu. Îți strângi mușchii fesieri și îți lași greutatea pe mijlocul călcâielor.

O gaură neagră căscată și doi ochi șocați se holbează la mine dintr-un furnal incandescent și asudat.

— Haide!

Marge face cinci ridicări, apoi începe cu milogeala:

— Acum pot să mă opresc…? mă roagă lașa.

Eu trag adânc aer în piept, cu mâinile în șold.

— Lașii se opresc! Oamenii de acțiune trec la fapte! Încă cinci, Marge, fată. Haide, scumpo, hai că poți!

— Nu pot…

— Inacceptabil! Încă cinci și după aia terminăm, insist eu, în timp ce ea se apleacă, trăgând aer în piept. Găsește o soluție!

Pizda se uită la mine de parcă aș fi înjunghiat-o, dar se supune.

— PATRU!

Oamenii ăștia care taie frunză la câini n-au chef să se schimbe, vor doar să-i lauzi că încearcă. Trebuie să-i zgudui.

Trebuie să le tragi palme peste fețele alea tâmpite și grase până încep să scâncească.

— TREI!

Să le spui că o să decupezi costumul ăla de indolență durdulie de pe trupul lor și o să-i faci din nou *oameni*. Și da, ei or să te *urască* pentru asta.

— DOI!

Iar eu nu le suflu în cur; doar creez aluzii. Le spun că este ca și cum te-ai naște a doua oară, dar cu încetinitorul, iar pe urmă îți poți aminti fiecare detaliu violent – când ai transpirat și ai gemut, când te-ai sufocat – sau orice durere îngrozitoare. Dar te alegi cu un trup și o minte cu care poți trăi pe lumea asta. Marge se chinuie cu greutatea aia…

— UNU! ȘIII PAUZĂ!

Bila metalică îi scapă din mână și se izbește de podeaua cauciucată. Ea se apleacă gâfâind, cu mâinile pe genunchi. Nu-mi place când cineva scapă vreo greutate, așa că urlu:

— Ești tare, Marge! Hai să batem palma, obligând-o să se ridice, fără nici o tragere de inimă, ca să bată palma cu mine, după care își încleștează iar mâinile pe genunchi.

Se uită în sus, respirând greoi, ca un gnu care a scăpat din ghearele unui leu *de data asta*, dar doar după ce i-a fost smulsă o halcă din cur. *Ai vrea tu, grăsană proastă!* Da, acum mă detestă, dar imediat ce endorfinele o să dea iama prin ea, o să mă iubească tot restul zilei. Pe urmă o să iasă afară, în soare, o să vadă trupurile alea zvelte și bronzate din South Beach și o să-și zică: *trebuie să mă străduiesc mai mult*.

Da, trebuie, în pizda mă-tii.

În vreme ce clienții noștri, Marge și profa universitară a lui Lester, își termină programul de exerciții și se duc la dușuri, noi

ne luăm o pauză înainte de sosirea următorilor. Există și un birou, dar nu e folosit decât când se dau salariile și de către manager, iar noi preferăm să ne petrecem timpul lângă barul cu fructe, tolăniți în lumina care intră prin luminatorul din sticlă. Cei mai buni instructori vor să fie tot timpul văzuți, chiar și când nu fac sport sau nu-și antrenează clienții.

Lester soarbe dintr-o cafea, pe când eu beau doar ceai verde. Îmi place de el acum, când s-a mai potolit cu poveștile lui de rahat din ghetoul South Bronx, care mă plictiseau de moarte. Când a venit aici, avea aroganța aia de New York, certitudinea aia enervantă că doar acolo se pot întâmpla lucruri interesante și la limită, dar Florida l-a liniștit. De asemenea, a învățat și când să-și folosească accentul de ghetou: e mișto la cursurile de box și de autoapărare și mai puțin mișto când lucrezi unu-la-unu cu clienți albi bogați. Mona vine și ni se alătură, pune jos revista cu William și Kate și se duce la aparatul de espresso. Lester se însuflețește când la televizor apare Sarah Palin, care vorbește despre faptul că e nevoie de un control mai strict al imigrației.

— Control mai strict al imigrației? La naiba, ea are nevoie de un control mai strict al curului, chicotește el.

— Termină cu sexismul, Les, zic eu, dar nu mă pot abține să zâmbesc.

N-ar trebui să-l încurajez dar o fac, pentru că o supără pe Mona, care s-a întors deja la cititul revistei.

— Închipuiți-vă cum e să trăiești zi de zi ca într-un basm, icnește ea printre dinți.

— Curul tâmpitei de Palin s-a fleșcăit, îi explică Lester. Compară-l cu ăla din 2008. O s-o mai bage acum Tina Fey în seamă o pulă. Ar vrea ea. Din cauza curului ăluia șleampăt al ei

a pierdut *de fapt* nominalizarea la GOP[6] din 2012. Cât o să i se mai lase până-n 2016? mai zice Les și i se bulbucă ochii. Nici un ins ca lumea, căruia nu i se poate scula ca să și-o frece cu gândul la ea, n-o să catadicsească să-și miște curu' până la cabina de vot ca să-i pună crucea lângă nume. Dacă mă lași pe mine șase luni cu curu' ei, i-l fac tare și neted ca două pietricele de pe plajă, frate!

Lester bate tot timpul câmpii despre lista lui de clienți imaginari și ce-ar putea face pentru ei. Pe Bieber l-ar îndopa cu fier și steroizi, până ar ajunge să arate ca Stallone. Pe Roseanne Barr ar topi-o fără milă, până ar arăta ca Lara Flynn Boyle. Dar observațiile lui n-o impresionează niciodată pe Mona.

— Ăsta-i misoginism, Les, se miorlăie ea ridicând privirea din revistă, pe un ton mustind de o dezaprobare pe care fața ei paralizată de la tâmple până în vârful bărbiei de toxina botulinică pur și simplu nu o poate exprima. Mie mi se pare un model demn de urmat.

— De data asta nu-s în alianța feminină, intervin eu, fiindcă Les are dreptate. Palin o să piardă două milioane de voturi pentru că n-a avut grijă de curul ei și i s-a lăsat în halul ăsta. Sunt de părere că pentru tipele din politică, fiecare jumătate de kil în plus înseamnă o pierdere netă de o sută de mii de voturi. Cinci kile în plus sau în minus hotărăsc dacă statele indecise influențează sau nu rezultatul alegerilor, trag eu concluzia, luând un măr din coș și mușcând din el.

— Așa e, ce mama naibii! spune Les bătând palma cu mine. Un avertisment pentru ea și pentru Hillary în 2016.

— Ei bine, mie îmi place ce spune, recunoaște Mona îmbufnată. Este o doamnă nemaipomenită.

— Nu prea face față tensiunii la care o supune presa, zâmbesc eu, uitându-mă în sus la ecran și văzând-o pe Mona că face și ea la fel.

Însă acolo sunt iarăși eu. La dracu', aia chiar *a fost* o lovitură excepțională cu piciorul!

Pe urmă chipul lui Lester se strâmbă într-un zâmbet mai larg.

— Sunt sigur că Jon o să fie încântat dacă devii vedeta noastră. O să-l dea pe spate. Poate chiar o să mai treacă pe aici!

— Asta sper și eu, zic.

Jon e patronul Bodysculpt, dar de când a suferit accidentul ăla foarte mediatizat, nu mai are nici un client și rareori mai vine pe la sală. E nasol, pentru că era unul dintre cei mai buni instructori de pe aici.

Îmi scot iPhone-ul din geantă. Acolo țin toate fișele și programele de exerciții ale clienților mei. Introduc încă șaizeci și cinci de calorii pentru mărul ăla mic. Am devenit dependentă de calcule în ziua când am descoperit Lifemap TM.

Nu-i doar un site, o aplicație pe telefon, un calculator de calorii și un program informatic pentru exerciții, greutate și BMI, ci le însumează pe toate, așa că e un instrument indispensabil. Face mai mult decât să înregistreze tot ce bagi în tine sau orice exercițiu faci, de la o plimbare prin mallul din cartier, la un maraton. E un stil de viață, o aplicație care o să salveze America și lumea întreagă. Lifemap a fost inventat de o companie de design software și a fost promovat de fosta vedetă NBA Russell Coombes (de trei ori campion mondial, 1.136 meciuri profesioniste cu Chicago, San Antonio și Atlanta. Vestit pentru numărul de puncte salvate pe joc, 1.97. S-a retras la treizeci și doi de ani…)

… rahat.

Principalul motiv pentru care vârsta mea mi se pare importantă este că aici, în obsedatul de modă Miami Beach, mi se impun anumiți parametri pentru clientela mea. Nici un om sănătos la cap nu vrea să aibă un instructor mai în vârstă decât el. Nimeni nu vrea o persoană care să arate ca curu' și, în condiții normale (și rareori sunt așa, dar mă rog), cu cât ești mai în vârstă, cu atât arăți mai de rahat. Bineînțeles că există și excepții; îmi vin în minte instructorii vedetă sau cu „personalitate": pionierii ca toți J-Mick-ii, Harper-ii, Warner-ii și Parish-ii de pe lume. Dar de regulă am parte doar de grăsani fără nici o speranță, de peste patruzeci de ani, care vor să arate ca mine, pe când Mona are inși de treizeci și ceva de ani, doar puțin ieșiți din formă, care vor să arate ca ea și o adunătură dubioasă de modele nesuferite și înfometate ca într-un lagăr de concentrare nazist, care-și smulg din timpul pe care și-l petrec băgându-și degetele pe gât sau așteptând un telefon de la Condé Nast. Dar n-o să mai fie așa!

Deși nu toți sunt leneși. Annette Cushing, o gagică super-tare, pasionată de sport, intră voioasă și vine spre barul de fructe cu pași apăsați. E una dintre clientele Monei, dar o ignoră și-și încrețește năsucul, ațintindu-și ochii mari și negri asupra *mea*.

— Felicitări, Lucy! Ai fost foarte curajoasă. Ce te-a apucat?

— N-am avut timp să gândesc, îi explic eu, în timp ce Mona stă cu gura căscată căci e evident că pizda asta egoistă n-a aflat ce-am făcut. Așa am fost învățată să reacționez.

— Lovitura aia cu piciorul, care a apărut la televizor…

— Despre ce vorbiți? întreabă Mona.

Lester arată spre televizor. Filmul se derulează iarăși pe ecran.

— AH, DOAMNE SFINTE! chițăie Mona surescitată și se duce lângă televizorul montat pe perete ca să audă mai bine.

— O mișcare simplă de kickboxing, e ca un croșeu cu piciorul… îi spun eu Annettei, întinzând piciorul ca să-i arăt cum se face.

— N-ai zis nimic…, behăie Mona pe un ton cam plin de reproșuri. Apoi îi pică falca auzind-o pe Annette că zice:

— Mă întrebam dacă ai vrea să faci și cu mine chestii din astea.

— Sigur, răspund eu, arătând spre teancul de cărți de vizită. Sună-mă. Însă o să lucrăm la Miami Mixed Martial Arts.

Arunc o privire spre Mona; curva tre' s-o înghită pe-asta ca și cum ar fi o felie de tartă cu lămâie de o mie de calorii!

— Bine, sunt gata să mă pun pe treabă, zice Annette zâmbind, pe urmă se duce cu Mona, acum enervată, spre sala imaculată de pilates. Cretina a plătit opt miare (mai bine zis vreun iubit boșorog de-al ei a plătit) pentru rahatul ei de acreditare și pentru echipament.

Auzim țârâitul strident al telefonului care sună din micul birou. Lester țâșnește de pe scaun și se duce să răspundă. Ochii i se ițesc de după ușă, apoi și capul.

— Pe tine te caută, Lucy. Acum toată lumea te vrea, ești o super-vedetă.

Când mă îndrept spre el, ridică mâna ca să bată iarăși palma cu mine.

— Eroină și vedetă TV! Frate, o să ne scoatem la bani!

— Așa e, nu? rânjesc eu bătând palma, apoi intru în mica încăpere urâtă, luminată doar de o fereastră minusculă.

Birourile angajaților sunt lipite de perete, pe trei laturi ale camerei. Iau receptorul, aproape îngropat sub niște fișe ale

clienților pe biroul lui Lester. Pe ecranul altui televizor montat sus, pe perete, apar fără sonor gura mea căscată din pricina șocului și degetul rotofei al grăsanei îmbrăcate în roz. Eu duc receptorul la ureche.

— Alo, sunt Lucy Brennan.

— Bună…

Vocea este moale și firavă. Am impresia că am mai auzit-o.

— Sunt Lena. Lena Sorenson. Am fost martoră la ce s-a întâmplat azi-noapte pe pod. Am filmat cu telefonul. Tipii ăia… care fugeau pe șosea… și tu l-ai dezarmat pe cel cu pistolul… Secția de poliție?

Ea e! Grăsana! Aia care m-a făcut vedetă!

— Bine… OK…

Mă uit la ecran, dar nu mai suntem acolo, ne-a luat locul o fetiță de vreo zece ani. Conform informațiilor din partea de jos, e dată dispărută. Pe urmă apar gemenele siameze din Arkansas.

— Ți-am găsit numărul pe internet, zice grăsana. Ți-am căutat numele pe Google și am dat peste pagina sălii unde apari ca instructor.

Ce să-ți zic, mă urmărești, ciudato.

— Minunaaat… Ce mai faci?

— Bine… mă rog, de fapt, nu chiar atât de bine, spune ea pe un ton precaut și oarecum de confidență. M-am cam îngrășat în ultima vreme și îmi doresc foarte mult să-mi recapăt forma. Mă poți ajuta?

— Cu asta mă ocup. Când poți să vii pentru o consultație?

— Stau aproape, adică în North Miami Beach. Pot să trec mâine de dimineață?

— Sigur… zic eu și mă uit la un ecran mai mic, aflat pe celălalt perete, unde apărem din nou, pe alt post.

Curca asta înțolită în roz, cu un colac de carne tremurândă în jurul gâtului, spune despre mine că sunt o eroină.

— Abia aștept să ne vedem în condiții mai pașnice. La zece e bine?

— Da… zice ea, fără prea multă tragere de inimă.

— OK. Mâine ne punem pe treabă, îi spun eu. La zece fix.

— OOK… se aude o voce insipidă de victimă de la celălalt capăt al firului.

Eu pun receptorul în furcă și îmi strâng catrafusele. Îmi iau rămas-bun de la Lester lângă barul cu fructe. Pe urmă ies din clădire și mă duc la secția de poliție de pe Washington, la numărul 1100. Îl recunosc pe polițistul de azi-noapte de la ghișeu, un tip negru, scund și gras care îmi aruncă o privire oarecum dezaprobatoare, după care mă pune să semnez un formular și până la urmă îmi dă cheile mașinii. Eu îi respect instrucțiunile și cobor în parcare, unde îmi găsesc Cadillac-ul DeVille. Cercetez tabla îndoită de la impact, simțindu-mă de parcă aș lua un câine drag, dar periculos, de la adăpost. Urc la volan și învârt cheia, iar motorul pornește din prima. Ies din parcarea întunecată în lumina strălucitoare a soarelui, o iau pe strada pe care locuiesc și fac de câteva ori înconjurul cvartalului, pentru a mă asigura că nu e nici un fotograf pe acolo. Însă strada e pustie; doar palmierii freamătă sub adierea blândă, iar afară se întunecă brusc, pentru că nori de furtună se rostogolesc dinspre ocean și acoperă soarele. Oare presa să-și fi pierdut interesul atât de repede? În apartament, n-am timp să-mi citesc e-mailurile, căci mă așteaptă o seară importantă. Michelle Parish a venit în oraș ca să ne vorbească despre noua ei dietă și noul program de exerciții.

Până m-am îmbrăcat eu cu pantaloni albi din bumbac și un maieu albastru și, sătulă de coada pe care o port la sală, mi-am prins părul într-un coc clasic, norii s-au și risipit, iar acum e o seară frumoasă în Miami Beach. Încă e zăpușeală, aerul e înmiresmat, soarele apune, insectele bâzâie visătoare, iar eu îmi croiesc hotărâtă drum până la mașină prin atmosfera tropicală și sexy, mulțumită că nu mai văd pe nimeni în fața clădirii în care locuiesc. Vechiul casetofon din Cadillac nu mai funcționează, dar am CD-uri și pun unul cu hip-hop cubanez, cumpărat cu cinci dolari de la un găinar de pe Washington. Niciodată nu fac asta, dar puștiul avea niște ochi uimitor de frumoși. A fost un risc din punct de vedere muzical, dar în cazul ăsta m-am scos – răsună ritmuri grele de samba și o voce mișto începe să cânte în spaniolă. Mi-aș dori să știu despre ce dracului cântă.

O iau pe MacArthur spre Biscayne Bay și apoi pe Coral Gables, parchez la un cvartal de librărie și merg pe jos până acolo. Urăsc Miami-ul propriu-zis, sunt fan SoBe, dar Gables este unul dintre puținele locuri pe care le tolerez, și asta mai ales datorită librăriei. Books & Books este un magazin elegant, cu o cafenea nemaipomenită pe terasă, unde un locșor e ocupat de obicei de muzicieni tari. Am și agățat vreo doi tipi și o gagică aici, în zile diferite.

Stau jos și introduc în aplicația Lifemap TM de pe telefon datele despre câte calorii am consumat azi și cât sport am făcut, iar în jurul meu cafeneaua se aglomerează. O femeie cu ochelari și păr negru și creț urcă pe podium, iar eu o văd în spatele ei pe Michelle Parish, mai scundă decât credeam, zburdalnică și entuziasmată, de parcă ar fi la *Scapă de burtă!*

Cealaltă femeie, cu trăsături ascuțite și mișcări vioaie și țopăite, ca de pasăre, se pregătește s-o prezinte pe Michelle, dar, spre mirarea mea, face ochii mari când îmi surprinde privirea, căci mă recunoaște.

— Țin neapărat să spun că avem printre noi în această seară o eroină a comunității, zice ea și arată spre mine. Doamna curajoasă care l-a dezarmat pe bărbatul de pe Julia Tuttle!

Ca să nu mă chircesc pe scaun, arunc o privire în jur și rânjesc crispat. Urmează o pauză de o fracțiune de secundă, apoi toată lumea, vreo sută de oameni, începe să aplaude la îndemnul lui Michelle, care s-a ridicat în picioare și bate viguros din palme. Of. Doamne! Nu. Fugi de-aici!

Eu studiez chipurile aflate în expectativă și nu-mi doresc decât să plec de acolo. *La dracu'. Bucură-te. Fii mândră*. Și simt cum îmi înțepenește spatele, în vreme ce înclin din cap, zâmbind timid; fals, da, însă mă străduiesc. Și de ce nu, ce mama dracului? Am intervenit. Am salvat doi bărbați nevinovați de un psihopat cretin. *Bucură-te*. Am intervenit, ce dracu'! Am făcut ceva!

Aplauzele se sting, iar prezentarea continuă, pe urmă Michelle se ridică în picioare și își face treaba. La 1,60 m, 50 kg, e ca un motoraș și ne povestește despre ceva ce se cheamă Jurnalul Matinal.

— Nu știu dacă ați auzit de Julia Cameron, care a scris *The Artist's Way*, iar Jurnalul Matinal… zice Michelle și se uită pe deasupra ochelarilor.

E o bunăciune care nu e conștientă de asta. Se ridică o pădure de mâini.

— …foarte bine. Mi se pare nemaipomenit. E foarte ușor de făcut. Trebuie să scrii – preferabil de mână – trei pagini, cam

750 de cuvinte, în fiecare dimineață. Gânduri care-ți trec prin cap, necenzurate; orice îți vine în minte. Nu ai cum să nu poți, e bine orice ai scrie. Asta îți eliberează mintea pentru tot restul zilei. Aș mai adăuga un lucru: nu face asta când mănânci!

Câteva râsete, apoi trecem la treabă, și Michelle începe să critice cu pricepere regimul fără carbohidrați din South Beach. *Asta* am venit să aud, nu rahaturi despre scris și artă.

— Un regim fără program de exerciții este ca un program de exerciții fără regim, doar o toană inutilă, zice Michelle concentrată ca un criminal cu sânge rece, cu ochii ăia scăpărători pârjolindu-mă pe dinăuntru.

Îmi place cum i se mișcă capul într-o parte pe gâtul acela uimitor de lung, și cum sânii mici și obraznici i se ghicesc prin bluza mulată pe corp.

— Oamenii nu ajung obezi fiindcă mănâncă ce nu trebuie sau pentru că duc o viață sedentară. Ci din ambele motive. Atacul asupra obezității trebuie să fie holistic. Regimul pentru slăbit mult într-o perioadă scurtă de timp e istorie!

Ovații puternice ale publicului; mulți dintre noi suntem din comunitatea instructorilor de fitness. Recunosc o pizdă disperată după afecțiune de la Crunch și un poponar de la Equinox. Dar doar o *singură* persoană o să stea puțin de vorbă cu Michelle mai târziu. Mă duc direct la ea, și până și cei mai ambițioși nemernici din frăția instructorilor *se dau dracului la o parte* și o lasă pe *eroină* să discute prima cu Michelle. Pe lângă discuție, sunt răsplătită cu o carte de vizită și adresa ei personală de e-mail!

— Trimite-mi un e-mail, Lucy, ar trebui să stăm de vorbă, zice ea zâmbind, apoi se răsucește pe călcâie fără nici o tragere

de inimă, cu o ridicare din umeri în chip de scuze, pentru a se ocupa și de restul publicului.

Mă întorc acasă cu mașina, în extaz. Apăs pe telecomandă să deschid poarta. Parchez în spate și urc spre apartament. Becul de la etajul al doilea s-a ars. E întuneric și nu văd nimic. Pe urmă aud un zgomot, muzică și niște voci deasupra mea. Simt cum mă încordez, dar nu sunt decât puștii din apartamentul de dedesubt, care ies în oraș. Tânărul DJ care locuiește acolo înclină capul spre mine, iar însoțitorii lui trec mai departe. Eu intru în apartament și mă duc direct la laptop.

4

Contact 1

To: lucypattybrennan@hardass.com
From: thelmajtempleton@vh1.com
Subject: Episod pilot TV

Lucy,

Mă bucur că te-am cunoscut azi dimineață, în apartamentul tău!

Dă-mi, te rog, de știre când decizi ce agent îți alegi, căci mi-ar plăcea să demarez cât mai repede proiectul cu episodul pilot. Între timp, atașez un document care conține câteva dintre ideile noastre despre emisiune, pe care le vom dezbate mai pe larg la următoarea întâlnire, programată să aibă loc mâine

după-amiază. Îți convine? Subliniez faptul că deocamdată nu există decât câteva idei, nu e nimic bătut în cuie, iar recomandările tale, evident, vor fi foarte importante. Ne-am uitat încă o dată la filme și la fotografii, iar colegii mei de la producție sunt cu toții de acord cu mine: am găsit pe cineva cu mare potențial să devină o vedetă TV telegenică. Abia așteptăm colaborarea cu tine!

Te rog, nu-ți face prea multe griji în privința reporterilor de la știri sau a paparazzilor din fața apartamentului tău. Reporterii de știri, sărmanii de ei, nu au talentul de a fi perseverenți. O să se ducă în curând la vreun hotel de pe Ocean Drive, dacă aud că cine știe ce participant la American Idol s-a îmbătat într-un bar sau a adus pe cineva la el în cameră. Încă o dată îți spun că dacă îți alegi un agent de PR sau care să te reprezinte, o să te ajute să scapi de această intruziune. După cum spuneam, am îndrăznit să-i dau datele tale de contact lui Valerie Mercando.

Numai bine,

Thelma

Da, frate!

To: lucypattybrennan@hardass.com
From: valeriemercando@mercandoprinc.com
Subject: Reprezentare

Dragă Lucy,

Numele meu este Valerie Mercando și am o agenție de PR aici, în Miami, prin care reprezint o gamă variată de clienți: fotomodele, fotografi, artiști, actori și vedete de *reality show*. Am obținut datele tale de contact de la Thelma Templeton pe care, din câte înțeleg, ai cunoscut-o de curând.

La Mercando PR, crezul nostru este: clientul e vedeta. Având împreună 40 de ani de experiență, Valerie și Juanita Mercando și-au construit o reputație de inovatoare și cea mai competentă agenție boutique, centrată pe nevoile clientului, din South Florida. Dacă decizi să ne devii clientă, permite-mi să te asigur că vom avea mare grijă de tine. Noi credem că eroismul tău a fermecat imaginația și inima comunității din South Florida și din multe alte locuri din țară.

Ne-ar plăcea mult să colaborăm cu tine, cu producătorii și cu editorii, ca să ne asigurăm că Lucy Brennan este reprezentată cum se cuvine.

Pentru început, avem mai multe idei concrete despre cum să-ți îmbunătățești site-ul.

Mă poți contacta la 305-664-6666.

Te rog, anunță-mă dacă ești interesată.

Numai bine,

Valerie Mercando

CEO

Mercando Public Relations Inc

Da, frate! O sun imediat pe Valerie Mercando. Nu pierde vremea. Îi spun că nu ne putem vedea mâine, pentru că de dimineață am clienți, iar după-amiază am o întâlnire cu

compania de producție și filmare. Prin urmare, ea sugerează să ne întâlnim devreme, la micul dejun.

O, da. M-am scos! Mă simt inspirată, așa că îi scriu un mesaj lui Michelle!

To: michelleparish@lifeparishioners.com
From: lucypattybrennan@hardass.com
Subject: Hei!

Bună, Michelle,

A fost o onoare să te cunosc în seara asta și, mai mult, să te aud pe tine, una dintre cele mai importante figuri din domeniul nostru, că susții ideile pe care am încercat să le transmit celorlalți în ultimii cincisprezece ani – ei bine, m-a năucit! Câtă încredere în mine mi-ai dat! Prin urmare, las rușinea deoparte și îți accept oferta de a intra în contact direct cu tine.

Vreau să încep prin a-ți spune că ești *numero uno*, cea mai tare, exact așa cum aș vrea eu să fiu. N-am de gând să încep cu rahaturi ca „sunt cea mai mare admiratoare a ta“ sau alte chestii de genul ăsta – din ce-am văzut în seara asta, cred că ești sătulă până-n gât. O să-ți spun doar că pentru mine ești un model și o sursă de inspirație.

După cum știi, Michelle, și eu sunt instructoare de fitness și mă lupt cu înverșunare cu epidemia de obezitate care ne îneacă națiunea în grăsime. După cum știi, și eu am devenit recent un fel de vedetă în presă, de când l-am dezarmat pe tipul ăla pe Julia Tuttle Causeway. În urma incidentului, am primit mai multe propuneri, dintre care una de la o companie de televiziune prin cablu care arde de nerăbdare să încheie un contract cu mine. Mă întrebam dacă ar fi posibil să-ți cer câteva sfaturi legate de potențialele avantaje și dezavantaje ale statutului de vedetă.

Nu țin neapărat să dau prea multe informații personale despre mine, dar sunt o femeie bisexuală, cu o viață sexuală activă, și știu că asta ar stârni interesul publicului și al reporterilor hrăpăreți. Ajută-mă! Dacă ajungi vreodată în SoBe, dă-mi de știre!

Cele bune și mult succes în continuare,

Lucy Brennan

To: questions@jillianmichaels.com
From: lucypattybrennan@hardass.com
Subiect: Știu că sunt slabe șanse, dar...

...sperând că răspunzi personal la e-mailuri, vreau să încep prin a-ți spune că ești *numero uno*, cea mai tare, exact așa cum aș vrea eu să fiu. N-am de gând să încep cu rahaturi ca

„sunt cea mai mare admiratoare a ta“ sau alte chestii de genul ăsta – cred că ești sătulă până-n gât. O să-ți spun doar că pentru mine ești un model și o sursă de inspirație.

Jillian, și eu sunt instructoare de fitness și mă lupt cu înverșunare cu epidemia de obezitate care ne îneacă națiunea în grăsime. După cum știi, și eu am devenit recent un fel de vedetă în presă, de când l-am dezarmat pe tipul ăla pe Julia Tuttle Causeway. În urma incidentului am primit mai multe propuneri, dintre care una de la o companie de televiziune prin cablu care arde de nerăbdare să încheie un contract cu mine. Mă întrebam dacă ar fi posibil să-ți cer câteva sfaturi legate de potențialele avantaje și dezavantaje ale statutului de vedetă.

Nu țin neapărat să dau prea multe informații personale despre mine, dar sunt o femeie bisexuală, cu o viață sexuală activă, și știu că asta ar stârni interesul publicului și reporterilor al hrăpăreți. Ajută-mă! Dacă ajungi vreodată în SoBe, dă-mi de știre.

Cele bune și mult succes în continuare,

Lucy Brennan

5

Straturi de grăsime

Mă trezesc la 07.07, când răsare soarele, așa cum fac în toate diminețile din perioada asta a anului. Parcă aș fi, dracului, un

comutator. Nu pot să dorm când e soarele pe cer, chiar dacă sunt într-o cameră întunecată, cu obloanele trase, fără urmă de lumină: trupul meu *știe*. Așa că mă îmbrac cu hainele de sport și îmi fac încălzirea, apoi alerg pe trotuarele din South Beach. Văd doi oameni care aleargă în fața mea, un tip și o tipă, dar îi ajung repede din urmă pe cretinii ăia și le las în spate cururile false și nesimțite. Mă năpustesc în Flamingo Park, unde mă opresc la bară ca să bag patru serii de câte cincisprezece tracțiuni până la brâu și până la bărbie. Mă întorc în apartamentul meu din Lenox și fac un duș, apoi mă duc cu Cadillac-ul la Soho Beach House, ca să mă întâlnesc cu Valerie Mercando. Luăm micul dejun împreună pe terasa din spate. Ajung devreme, căci vreau să văd cum e crâșma asta, și sunt foarte impresionată. De acum încolo, aici o să-și facă Brennan veacul!

Apare și Valerie Mercando, ferindu-și ochii de soarele orbitor al dimineții. E mai în vârstă decât mi-am imaginat, luându-mă după vocea ei cam pițigăiată de la telefon. Poartă un costum bleu rigid și radiază nonșalanță, căci pare să spună: „Pot să fiu și obraznică, dar acum vreau să ne punem pe treabă“, cam ca o Oprah hispanică.

E o gagică de-a mea, *dură*, sunt sigură.

La sugestia mea, își comandă același lucru ca mine și insistă să plătească ea totul, apoi ne așezăm la o masă afară. Valerie își pune iarăși ochelarii de soare și îmi spune că Thelma i-a trimis toate informațiile despre emisiune.

— Mie mi se pare că ideea e bunicică, dar tu trebuie să decizi. Din punct de vedere financiar, cred că vor să-ți dea cam puțini bani…

— Trebuie să mărturisesc că n-am văzut nici o propunere.

— Ai deschis fișierele atașate?

— Încă nu, recunosc eu, căci nu le remarcasem, și mă simt ca o fraieră. Trebuie să înțelegi că sunt luată pe nepregătite.

— Da, cred că ești copleșită. Dar deocamdată vreau să-ți spun doar două lucruri: unu, nu semna nimic…

— Te ascult.

— …și doi, vrei să vin și eu la întâlnirea de azi după-amiază? Aș vrea să vin și să te reprezint, chiar dacă numai temporar. Nu te grăbesc să mă angajezi oficial, iar dacă alegi pe altcineva, o să-i pun la curent cu cea mai mare plăcere. Deși, evident, ne-ar plăcea tare mult să colaborăm cu tine.

— Uite, m-ai convins. Ai o fire directă. Așa sunt și eu. În ce mă privește, deja ți-ai câștigat cei 10 la sută, îi spun eu, simțind o strângere de inimă, pentru că am folosit termenul „fire directă“, pe care l-am luat dintr-o carte de management de-a mamei și a lui Lieb.

Batem palma și vorbim fără să ne oprim mai mult de o oră. Începem să ne cunoaștem și să ne plăcem una pe alta, iar tonul lui Valerie devine mai puțin formal și mai cald.

— Reporterii de televiziune se țin mereu după polițai. Pregătește-te să suporți intruziunea asta încă vreo două săptămâni, îmi spune ea când îi povestesc despre tâmpiții ăia din presă. Pe urmă o să fie ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, asta dacă nu mai apare ceva care să te aducă iarăși în prim-plan, la știri.

— Am impresia că deja au încetat.

— Nu-ți face griji. Chiar ai cu ce să te lauzi. Eroismul este o însușire ieșită din comun în ziua de azi, nu prea-l mai vezi. Li se face atâta reclamă celor din armată, și dup-aia Pentagonul practic recunoaște că sunt o șleahtă de violatori și de psihopați.

Însă oamenii care chiar dovedesc că sunt eroi stârnesc interesul tuturor.

— Sunt de acord.

Ea chicotește.

— Unii spun că noi, cei care lucrăm pentru posturile de televiziune, trebuie să fim trași la răspundere, mai ales când vine vorba de *reality show*-uri. Dă-mi voie să fiu sinceră, spune, coborând glasul. Când m-am apucat să fac asta, voiam chestii de calitate, dar pur și simplu nu există cerere pentru așa ceva. Oamenii sunt atât de înfricoșați, de tălâmbi și de docili, încât pur și simplu schimbă postul dacă se simt depășiți. Vor să vadă o lume de paraziți inutili, ca Paris sau clanul Kardashian, care au bani. Vor ori să-și imagineze că fac parte din lumea aia, ori să vadă cum și-o iau în bot bogătașii.

— Fără doar și poate, zic eu încuviințând din cap.

La naiba, îmi place femeia asta, n-are nici o jenă!

— Așa că ne dorim nespus un erou *autentic*. Prin urmare, o să tot fii în centrul atenției, zice ea și mă privește cu viclenie din cap până-n picioare. Deși am impresia că asta nu va fi o problemă!

Preț de o clipă sau două, mă întreb dacă nesimțita flirtează cu mine, dar nu prea-mi vine să cred așa ceva.

— Când arăți bine și ești în formă, inșii cu probleme la cap au tendința să te lase în pace, îi explic eu. Dar suntem în South Beach, așa că mereu dai peste câte un tâmpit îngâmfat sau peste vreun mitocan plin de sine.

— Păi, ai grijă, că oamenii sunt obsedați de celebritate. Dacă te trezești că te ia în vizor vreun psihopat, sună-mă, îmi propune ea.

Dintr-un motiv sau altul, îmi vine în minte tipa aia mică și grasă de pe Julia Tuttle Causeway, cu bretonul ei cu tot, și cu colacul ăla hidos de grăsime de sub bărbie.

Sorenson.

Valerie schițează un zâmbet, deși unul cam forțat. E impresar până-n măduva oaselor.

— Bine, zice ea ridicându-se în picioare, ne vedem după-amiază, la televiziune.

— Uau, abia aștept!

O conduc afară, iar valeții ne aduc mașinile. Dăm din nou mâna.

De la sublim la ridicol: când ajung la Bodysculpt, mă așteaptă Marge Falconetti, cu o față buimacă. În cazul majorității clienților, iar ai mei sunt mai mult femei, încerci să ghicești motivația. Oare e sexul – vrea să devină atrăgătoare, ca să și-o pună cu cine știe ce cretin? Copiii: vrea să fie plină de viață, activă și în formă fizică bună, ca să le fie un model pozitiv și să izbutească să-i vadă cum se fac mari și să-și cunoască nepoții? Frica de Femeia cu Coasa: le-o fi zis medicul că dacă nu scapă de stratul ăla de grăsime, n-o mai duc mult? Și pe ăștia trebuie să-i forțezi ca să facă progrese, însă măcar ai de unde să-i apuci. Însă Falconetti nu vrea decât să-și mențină stilul ei nasol de viață. Nu trebuie decât să o țin pe pizda asta ipocrită departe de diabetul de tip 2, ca echilibrul să nu fie zguduit de nici o criză de sănătate. Vine câte o oră, de trei ori pe săptămână, ca în rest să poată sta pe canapea, să se uite la telenovele și să basculeze sub nas cartofi prăjiți. Nu vrea să se schimbe, ea vrea s-o încurajez eu în ce face. La 75 de dolari pe oră, sunt pregătită să mă mulțumesc cu puțin și să nu sper decât să nu i se mai umfle în neștire curul ăla fleșcăit.

Dar e nevoie ca anumite iluzii să fie năruite. În fond, sunt o profesionistă, ce mama naibii!

— Nu-i de ajuns să slăbești ca să nu faci diabet de tip 2, Marge. Dacă ești în pericol să faci diabet, trebuie să ții regimul pe care ți l-a recomandat medicul.

— Știu, dar… zice, și colțurile gurii i se lasă în jos.

— Îl ai pe Vincent, îl aduc eu în discuție pe mult-iubitul ei mops, și nu-l hrănești cu ciocolată, nu?

— Nu, firește că nu.

— De ce nu?

— Fiindcă ar muri!

— Da, dar tu mănânci ciocolată. Tu ce crezi că pățești?

Se uită la mine cu o privire inexpresivă. De ce nu înțeleg oamenii ăștia? De ce îmi pierd vremea cu niște tâmpite care cred că o partidă de sex în trei îi include pe Ben & Jerry[7]?

— N-o să previi diabetul doar făcând sport de trei ori pe săptămână. Vorbește cu Tony, spun eu, referindu-mă la soțul ei dolofan. Știi că e supraponderal. Probabil că te păcălește tot timpul să-i gătești lucruri nasoale.

— Suntem italieni…

— Trebuie să scapi de mentalitatea asta. Nu poți să fii sclavul unei moșteniri culturale demodate. Eu sunt de origine irlandeză și nu mă vezi îndopându-mă cu tocăniță de vită, pâine nedospită și Guiness. Suntem *americani*, ce mama dracului!

Marge se holbează la mine, rănită.

— O dinamică de cuplu de genul ăsta determină o persoană să se schimbe sau nu. Eu mereu zic: dacă vrei să te schimbi, trebuie să decizi s-o faci pentru *tine*.

Îmi răspunde ca de obicei, cu behăitul ei de rahat cum că e soție și mamă. Slăbiciunea veche de când lumea și pământul, pe

care eu una o detest: dependență totală de soț, și între timp își crește copiii să ajungă o nouă generație de porci puși la îngrășat, omorându-i, deși afirmă sus și tare că-i iubește.

Am încă o mare problemă în demersul de a o ajuta pe Marge să se schimbe, și anume că mi-a displăcut încă de când am văzut-o prima oară. Și nu din cauza cărnii ăleia care tremura înghesuită în costumul negru și lucios din Lycra, și nici din cauza machiajului ei ridicol. Nu, șapca penibilă cu Yankees a fost decisivă. Da, sunt o transplantată și mi-am trăit aici jumătate din viață, dar ADN-ul de Boston mă face să-i disprețuiesc. Mai ales când am de-a face cu o tâmpită care n-a pus niciodată piciorul în South Bronx. Din fericire, sunt prea bună profesionistă ca să arăt ce simt cu adevărat.

Așa că o pun să lucreze o oră cu bila de metal, concentrându-mă pe arderile de grăsime din zona cvadricepșilor. Cât urăște bila de metal! Dar face serii de sărituri, fandări, genuflexiuni, împingeri cu picioarele și sprinturi pe cincisprezece metri, ca să-și mărească pulsul. Eu o pândesc ca un corb care survolează autostrada în căutare de animale lovite de mașini, și în același timp îi introduc datele în Lifemap TM, pe telefonul ei. Când terminăm programul, supurează ca un melc alcoolic în drumul ei împleticit spre dușuri.

Pe urmă, ușa rotativă a grăsimii se mai învârte o dată, iar acum am o altă halcă smiorcăită pe care să încerc s-o sculptez ca să capete formă umană. Tipa aia, Lena Sorenson, intră în sală. A izbutit să găsească niște pantaloni cenușii și lăbărțați de yoga, care până și ei sunt mari. Într-un fel, zic mersi; de obicei problema cu pantalonii de yoga e că femeile îi poartă întinși până sus pe talie și atât de strâmți, încât li se vede păsărica. Dintr-un motiv sau altul, unele femei, ca Marge cu Lycra ei, au

impresia că dacă se chinuie să intre în haine cu un număr mai mic, chiar *poartă* acel număr. Dar și țoalele lui Sorenson sugerează o problemă: pantalonii de yoga au devenit veșmântul la modă pentru femeile care se rușinează de corpul lor și care, mai rău, nu au mare chef să lucreze ca lumea. Pantalonii micșorează la greu curul, dar faptul că e de neam din Retardești îl dă de gol tricoul ei vechi cu Eurythmics, care îi dezvăluie burta revărsată într-un mod foarte scârbos.

Mai important, e 10.07. *Ți-am remarcat întârzierea, pizdă ratată*. Sorenson face mutra aia năucă de vită dusă la abator. Privirea ei temătoare se ațintește asupra aparatelor, de parcă ar fi puse acolo ca să-i smulgă la propriu șunca de pe oase. Și *exact* asta trebuie să facă. O întâmpin cu un zâmbet firav. Ajungi să îți dai seama imediat cât rezistă aici o gagică. E imposibil ca căcăcioasa asta mică să vină la sală mai mult de două săptămâni.

Cât scot eu centimetrul și o duc la cântar, Lena Sorenson, 1,55 m, 91 kg, sporovăiește emoționată.

— De ceva timp mă bate gândul să fac sport… Uite, sper că nu te deranjează că le-am permis celor de la televiziune să difuzeze filmulețul de pe telefonul meu. Ar fi trebuit să-ți cer mai întâi aprobarea.

Să mă deranjeze? M-a făcut vedetă, ce mama naibii!

— A fost cam intruziv, îi spun eu, fiindcă nu vreau să-mi pierd din putere arătându-i recunoștință. Au stat paparazzi în fața apartamentului meu.

— Îmi pare atât de rău…

— Mă rog, se mai întâmplă, hai să nu mai vorbim despre asta, zic eu zâmbind. Ești gata?

— Să zicem, îmi răspunde ea șovăitoare.

O pun să lucreze ușor cu bila de metal și să-și facă încălzirea, iar ea izbutește o performanță rezonabilă și face genuflexiuni decente. În vreme ce își încheie seria de exerciții, o las să trăncănească exact ca o ratată ce e.

— ...dar știi ce se spune, că viața se petrece în timp ce tu îți faci alte planuri...

E clar că Sorenson e genul de tipă care vorbește mult fără să spună nimic, iar eu nu-mi dau seama cine e ea de fapt. Probabil că a încetat să se mai străduiască după ce s-a căsătorit și a făcut un copil. S-a trezit după o perioadă lungă în care a fost buimacă de la Prozac, schimbând scutece și trăind cu un soț care n-o mai atinge, fiind mereu plecat în delegații sau la golf, și și-a dat seama că a ajuns o matahală hidoasă. *Oare cum s-a întâmplat una ca asta? De ce sunt grasă?* În meseria mea, înveți să respecți stereotipurile și clișeele: rareori o dau în bară. Însă pe degetul ăla durduliu al ei nu văd nici un inel. Gata cu speculațiile: o să aflu eu curând ce-i cu ea. Dar mai întâi trebuie să i se topească grăsimea, așa că e timpul să vedem cum se descurcă tâmpita când e strânsă cu ușa.

Nu mă omor după banda de alergare; prefer exercițiile rapide cu greutăți, care măresc pulsul și ard și grăsimile, pentru a dezvolta mușchii și echilibrul interior. Dar banda de alergare întărește sistemul cardiovascular și le dă energie balenelor care-și petrec viața pe canapea. Se urcă pe bandă, iar eu o pun la 5 km/h, un ritm lejer. Încă mai behăie. Acum vrea să discute despre *incident*, dar regret nespus, Sorenson, dacă ai benzină pentru trăncănit, ai benzină și pentru alergat! Cresc viteza până în punctul în care târfa *tace dracului din gură și transpiră*. E o primă ședință mai intensă decât coordonez de obicei când am de-a face cu cineva de înălțimea și greutatea ei, dar într-un fel

nu-mi prea-mi pasă dacă mai vine și a doua oară sau nu, iar asta mi se întâmplă foarte rar cu clienții. În fond, din asta îmi câștig pâinea.

Marge și una dintre clientele lui Lester ies de la duș și se duc la barul cu fructe. O văd pe Marge cum zâmbește satisfăcută spre tipa nouă. Să întâlnească pe cineva cu aproape la fel de multă slănină ca ea – cel puțin în segmentul de populație format din albii tineri și bogați – este o raritate în Miami Beach. Și totuși încep să am bănuiala că Sorenson e diferită. Da, nu-i lipsește aerul ăla de deprimare patetică, iar victima din ea, care-și plânge de milă, mă scoate din sărite rău de tot. Dar simt că vrea cu adevărat să evolueze; prin groaza care a cuprins-o se întrezărește în ochii ei o sclipire obraznică.

După ce pleacă Sorenson, cu părere de rău, uitându-se la mine de parcă s-ar fi așteptat să-i spun ceva mai dramatic decât „vineri la aceeași oră“, ard patru sute de calorii pe banda de alergare, apoi mă duc acasă. Nu văd nici un bulangiu de la presă, așa că e totul bine.

La prânz îmi pregătesc broccoli și spanac fiert la abur, plus o băutură proteică din banane și unt de arahide (460 cal.). Telefonul îmi vibrează în buzunarul pantalonilor scurți, și pe ecran văd că e tata.

— Bună! Fetița mea! Așchia nu sare departe de trunchi!

— Ah, mersi.

— Mi-a sărit inima din piept când am auzit. Mi-am zis: „Ce mama dracului o fi fost în capul ei, când a doborât la pământ un tip înarmat, care chiar trăgea?“. Pe urmă m-am gândit: „E o Brennan; așa e ea“. În felul ăsta m-am liniștit.

Îmi iubesc tatăl, în ciuda faptului că m-a trimis aici să stau cu mama, deși eu voiam să rămân în Boston. Bineînțeles, chiar

dacă iubești pe cineva, tot îți poți da seama că uneori e cam nemernic. A scris o serie de cinci romane polițiste cu Matt Flynn, un polițai din BPD[8] care se face detectiv particular. Cărțile au început să se vândă din ce în ce mai bine, iar ultima dintre ele a ajuns pe lista celor mai vândute romane din *New York Times*. Acum scrie un foileton de rahat despre „Boston-ul lui Flynn“ în *Globe*. Este un fost profesor de sport foarte ambițios. Nu știu de ce îl preocupă atât de mult faptul că nu a fost niciodată polițist. E de ajuns să mănânci la prânz cu un polițai grăsan ca să afli cum se investighează un rahat de crimă, iar restul e doar un exercițiu de imaginație.

Pe supracoperta cărților tatălui meu scrie că a lucrat vreme de opt ani ca detectiv în departamentul de criminalistică al poliției din Boston. În barurile din sudul orașului, oamenii ar râde și cu curul de el. A fost în BPD, ca polițist în uniformă, doar trei ani, căci pe urmă l-au dat afară din cauza „atitudinii lui rasiste“, după un incident dintr-un depozit din Dorchester. O mare realizare: nici Josef Mengele n-ar fi fost dat afară din poliția din Boston pentru o asemenea tâmpenie. Motivul real a fost că și-a luat vina asupra lui pentru a proteja un ofițer de rang mai înalt. Tata și-a investit cu cap salariile compensatorii: a scris un roman polițist, care n-a fost prea nasol. După debut a prosperat, devenind favoritul locuitorilor din zonele rezidențiale; dorm liniștiți știind că personajul principal, Matt Flynn, îi protejează și rezolvă cu agerime toate cazurile. Da, practic s-a preschimbat în cel din fotografia de pe copertă; arată ca o versiune mai îndesată și mai dolofană a lui Doctor Drew, ca o gorilă de la intrarea unui club de noapte. Eu am bănuiala că își injectează și Botox, dar el neagă cu îndârjire.

— Mersi, tată. Mă cam trec fiorii când mă gândesc la ce s-a întâmplat, dar pur și simplu a fost o reacție instinctivă.

— Sigur că da! Mă bucur mult că te-am încurajat să faci kickboxing și taekwondo. Ai salvat două vieți și probabil și pe a ta.

Știu că tata își câștigă pâinea cu ajutorul crimelor hiperbolizate, dar în afirmația lui e ceva adevăr și asta mă cutremură. Deși nu eram eu ținta, nu se știe cum ar putea reacționa un cretin cu un pistol, după ce a izbutit deja să-i omoare pe alții.

— Și eu mă bucur.

— Și să-ți mai spun ceva: o să te fac bogată, prințesă! Acum am relații la Hollywood. Sunt în discuții cu impresari și producători pentru filme și ecranizări TV ale romanelor cu Matt Flynn.

Ce mai poți să zici?

— Păi, ăăă, OK… Dar poate că trebuia să te trezești mai devreme. O companie de televiziune mi-a propus să filmez un episod pilot. De fapt, chiar acum mă duc la o întâlnire. Mă reprezintă o agenție locală de impresariat.

— Bravo. Noi, cei din familia Brennan, suntem plini de inițiativă! Dar fii atentă cu oamenii ăia, fetiță. Să nu uiți ce-ai învățat în Southie[9] și să fii șmecheră. Știi ce mi-a zis ieri deșteptul ăla de impresar de la Hollywood?

— Nu…

— A zis: „Cred că cineva gen Damon, Affleck sau Wahlberg ar accepta cu cea mai mare plăcere să joace rolul lui Matt Flynn. E o mană cerească pentru d-alde d-ăștia pentru care sportul la sală devine prea extenuant, că i-a lovit vârsta

mijlocie. Așa pot și ei în sfârșit să facă pe tipii cărunți pe la tâmple și trecuți prin viață“.

— Aha. Înțeleg.

— Nu, mai gândește-te, scumpo, căci eu i-am zis: „Tipii ăștia sunt *actori*, ce mama dracului. Când în sfârșit o să vrea să accepte un rol de detectiv de cincizeci și cinci de ani de la departamentul de criminalistică din BPD, trecut prin ciur și prin dârmon, o să aibă șaptezeci de ani, iar eu o să fiu într-o urnă, pe o poliță de deasupra șemineului!“

— Tată, iar începi să fii morbid. Mereu faci așa când discut cu tine.

— Păi, timpul trece. Fă-mi și mie un nepot sau o nepoată, scumpo; îndură și tu nouă luni pentru bătrânul tău tătic. Un copil de care să fiu mândru. Ce mama dracului, o să-i plătesc să se ducă la cea mai bună școală. Nu l-ai vedea deloc. *Pe el sau pe ea.*

Of, Doamne, credeam că o să pot vorbi și eu măcar o dată la telefon cu el fără să ajungă la același subiect.

— Știi ceva? Te-ai întrebat vreodată de ce devin din ce în ce mai lesbi după ce vorbesc cu tine între patru ochi? Adică, de la vreo șase ani până acum?

— Iisuse, scumpo, nu-i face asta bătrânului tău tătic! Oricum, și lesbienele vor să facă copii. La tine e doar furie, ripostează el.

Tata știe că sunt bi. Nu-l încântă, dar măcar o acceptă. Mama aproape că se sufocă atunci când pomenesc despre asta. M-ar trimite să fac terapie cu șocuri electrice dacă ar putea.

— De ce să i se refuze unei femei șansa de a fi mamă pe baza înclinațiilor sexuale?

Sunt pe punctul să-i răspund că aș putea să găsesc o sută de bărbați care să mă lase gravidă, dar mă enervează că singura

mutră care-mi vine în minte este a lui Miles.

— E vorba despre a face o alegere. Nu vreau să-mi bușesc corpul. Adică pentru că îmi place să dorm, să am sânii tari și…

— Să nu spui „vaginul strâmt“, pentru numele lui Dumnezeu! Nu uita că sunt tatăl tău, ce naiba! Nu pot să fac abstracție de asta când vine vorba de tine!

— Scuze, tati.

— Mai gândește-te, gogonico. Tic tac. Tic tac. Asta e. Soarta omului, șuieră el, apoi cântă necăjit: Soarta oribilă, necruțătoare, malefică și de căcat a omului…

Las să se așternă o tăcere scurtă, pe care el o întrerupe:

— Acum trebuie să o șterg. Dar luna viitoare vin la Miami, în turneu prin Sunbelt. Hai să ne vedem să mâncăm ceva, o friptură bună de vită pentru mine și o porție zdravănă de verzituri pentru tine. Între timp o să-ți trimit adresa site-ului de inseminare artificială. Mai gândește-te.

— Iisuse… tată… chiar tu ai zis-o, *ești tatăl meu*!

— Ăsta-i dreptul meu de părinte, scumpo, după cum sper să afli și tu dacă cedezi instinctelor. Nu mai pot vorbi, îngerașul meu. Te iubesc!

— Și eu te iubesc, îi spun eu, iar cuvântul *cred* îmi răsună în cap după ce se încheie convorbirea. Omul a depășit orice limită.

Astăzi am mâncat prea puține calorii, așa că îmi pregătesc tofu cu cușcuș (cam 450 cal.), pe urmă fac niște exerciții cu gantere. După ce transpir bine, fac un duș și mă așez în fața televizorului. Încerc să nu-mi fac sânge rău, dar e nasol să n-ai cablu, măcar pentru posturile sportive. Posturile naționale de știri mă scot din sărite, deși nu văd nimic despre mine sau gemene. Nu se vorbește decât de fetița dispărută, Carla Riaz. În

fotografie pare atât de mică, de firavă și de angelică! Sper că n-a pățit nimic. Pe lume sunt o mulțime de nemernici.

Mă duc cu mașina în North Miami Beach. Studiourile de televiziune se află într-o clădire din beton cu două etaje. Când intru pe poarta automată, transpir instantaneu de la aerul condiționat, până mi se adaptează corpul. Mă simt nasol când mă conduce portarul în sala aseptică de recepție. Mă așteaptă Valerie și mă mai liniștesc văzând broboane de sudoare și pe fruntea ei. Primim cafea și schimbăm politețuri insipide. Destul de repede își face apariția și producătorul, o blondă care se apropie de patruzeci de ani, cu inevitabilul zâmbet desenat de android, de la Botox, sprâncene subțiri, pensate, și o legitimație prinsă de jacheta cafenie, asortată la pantaloni. Cercei rotunzi îi atârnă lângă fața mânjită cu fond de ten, aidoma unor sateliți deasupra unei planete plină de deșerturi, iar un colier se bâțâie între doi sâni din silicon, ridicați de sutien. Spune că o cheamă Waleena Hinkle. În timp ce ne conduce pe ușile securizate, eu o surprind aruncând o privire temătoare spre recepționera tânără, carnea proaspătă care o va înlocui curând în sandvișul corporatist. Mergem după Waleena însoțiți de șuvoiul de gogomănii care se prelinge din gura ei și intrăm pe coridor, apoi într-o sală de ședințe.

Ne așezăm și vorbim un pic despre vreme. Când devine aproape insuportabil, Thelma încetează cu jocul ei de putere și catadicsește să ni se alăture. Din cărțile de organizare a timpului ale lui Lieb, eu știu că dacă cineva întârzie la o întâlnire, ori e 1) un cretin incompetent (62 la sută), ori 2) încearcă să arate că el deține puterea (31 la sută), și mai rar sau poate chiar deloc 3) se luptă cu focul pentru că a apărut o

urgență (7 la sută), așa cum penibil încearcă acum Thelma să ne convingă. Mănânci spanac: nu mă duci de nas.

După ce discutăm puțin despre cum am fost asaltată de reporteri, echipe de filmare și fotografi (din fericire, sigur am scăpat de ei), Waleena aproape țâșnește de pe scaun, ne face o prezentare video pe un ecran și explică ideea emisiunii (încă n-am deschis fișierele atașate la e-mail). Se pare că nu mai vor doar să-i înfrumusețeze pe participanți.

— Credem că imaginea pe care ți-ai creat-o și faptul că suntem în Miami ne permit să fim mai îndrăzneți, spune Waleena pe un ton exaltat. Titlul provizoriu al emisiunii este *Slăbește sau cară-te*. O să fie pe un vapor, un vas de croazieră, care pleacă din Miami și navighează prin Caraibe cât timp se filmează un sezon. Însă acest vapor de lux va avea două săli de sport și va fi ca o cameră de tortură pe apă. Mergem de la o insulă la alta și ne descotorosim în diverse porturi de cei care o dau în bară – Nassau, Kingston, Port of Spain etc – înainte de a ne întoarce în Miami. În esență este *The Biggest Loser*[10] pe vapor, explică Waleena – și sperăm să fie și puțin din *The Love Boat*. La sfârșitul fiecărui episod o să avem o ceremonie în care cel mai gras participant merge legat la ochi pe scândura care este și cântar, apoi cade într-o regiune securizată în apă.

Izbucnesc într-un râs strident, căci nu mă pot abține. Văzându-le chipurile absolut inexpresive, mi-e imposibil să-mi dau seama dacă sunt măști de Botox sau dacă veselia mea li se pare nepotrivită. Iau hotărârea să cercetez problema.

— Ar fi minunat dacă am putea să avem și niște rechini în regiunea aia securizată, ca să muște din grăsimea de pe ei.

Mai multă tăcere, iar măștile par să se înțepenească și mai tare.

— Ne dorim să introducem și o pedeapsă, încuviințează Waleena din cap, și vom avea mai multe elemente nautice sau piratерești periculoase pe tot parcursul emisiunii.

Thelma intervine:

— Cea care ne entuziasmează cel mai mult este „popoul la inspecție“.

Își strâmbă buzele umplute cu colagen spre Waleena, care continuă:

— Da, o să deschidem mai multe cufere cu comori, pe care le montăm pe perete, iar în fiecare dintre ele va fi câte un cur aproape gol al unui participant propus pentru eliminare. Un juriu format din invitați va trebui să ghicească mai întâi cui aparține curul, pe urmă cât a slăbit în ultima săptămână, în funcție de dimensiunea lui.

— Fugi de-aici! zic eu.

— Nu-ți place? icnește Waleena la Thelma, apoi spre mine.

— Rahat, ba da! Îmi place la nebunie! Trebuie să se confrunte cu imaginea dezgustătoare a propriilor cururi, spun eu pe un ton serios, aruncând o privire spre cei din jurul mesei. Dar sper că v-ați dat seama că n-am vorbit serios când am propus să fie rechini, zic și le aștept reacțiile.

— Bineînțeles… spune Valerie.

— Știm asta, o aprobă Thelma.

— Asta doar pentru că ar fi o dovadă de cruzime să hrănim animalele cu toate toxinele alea din corpurile lor burdușite cu porcării!

Se uită una la alta, iar Valerie zâmbește, în vreme ce Thelma începe să râdă – un sunet șuierător, metalic.

— Ce haios! Ești formidabilă, Lucy!

Ne petrecem restul după-amiezii uitându-ne la casete video cu o emisiune similară, care a fost difuzată anul trecut, dar n-a reușit să se impună.

— N-am reușit să găsim nici un instructor carismatic în Miami, mă informează Thelma, bâiguind cu îngâmfare. Există practic *mii* de ratați grași care au trimis filmulețe, implorându-ne să-i primim în emisiune. Dar doar câțiva par să-și dorească cu adevărat să se schimbe.

Pe urmă le spun lui Valerie, Thelma și Waleena despre cele două cluburi unde mă antrenez și pomenesc și de Jon Pallota, patronul sălii Bodysculpt. Le explic că Jon înota la Delray Beach și și-a pierdut o bucată din organele genitale, după ce a fost atacat de o baracudă intoxicată care s-a rătăcit, buimacă, și a ajuns în apă mică. Au încercat să salveze ce-au putut, după ce au desprins peștele, dar au fost nevoiți să-i amputeze mai mult de jumătate din pulă și și-a pierdut un testicul.

Firește, toată lumea își amintește incidentul, care devine tema unor glume pline de familiaritate. Povestirile despre mutilarea genitală a tinerilor puternici le încântă pe femeile de vârstă mijlocie, manageri de nivel mediu, care au fost puse la zid de strechea mioapă a tinerilor, în goana lor implacabilă spre ascensiune în cadrul corporației. Arunc o privire în jurul mesei la cele trei vrăjitoare pline de Botox și mă gândesc, cutremurându-mă, că probabil așa voi fi și eu peste zece ani. Iar asta în cel mai bun caz. Și mă simt prost, pentru că nu-i sunt loială lui Jon, mai ales că el și cu mine am… ei bine, am încercat, dar n-am putut să avem o relație. Acum trei ani, el a dat în judecată compania despre care s-a aflat că a azvârlit substanțe chimice în mare, aceleași substanțe care au fost găsite în concentrație ridicată și în corpul peștelui. Compania fusese deja

amendată pentru că a deversat ilegal deșeuri în ocean, dar ei susțin că substanțele chimice nu ar fi putut otrăvi peștele într-atât de mult, încât să-l facă să se ducă la apă mică și să atace un înotător.

— Peștele i-a mai atacat și pe alții? întreabă Waleena. Adică, înainte de prietenul tău?

— Nu cred.

— Nasol. Nu prea văd, în situația asta, cum ar putea cineva să dea de unul singur în judecată compania. Doar dacă mai găsește și alți oameni care să fi fost atacați de pești otrăviți, caz în care îi pot intenta proces colectiv.

— Asta e și recomandarea avocaților, îi spun eu.

Pe bună dreptate, de atunci încoace Jon e deprimat și petrece mai mult timp prin barurile din SoBe decât la Bodysculpt. Dar, în timp ce le povestesc și lui Valerie, Thelma și Waleena despre trecutul lui, le și văd cum își zic în sinea lor: „Ar fi minunat dacă am băga asta în emisiune“. Pe urmă Thelma chiar spune:

— Crezi că Jon ar vrea…

— Nu. Inacceptabil! o întrerup eu. Urăște presa. Poate ne dă voie să filmăm la club, dar doar atât, zic și aș putea să jur că îi văd fața botoxată cum se topește sub privirea mea.

— Bineînțeles, Lucy, bâiguie ea, tu știi cel mai bine!

Deși ne-am cam poticnit aici, ies de la întâlnire destul de entuziasmată și chiar mă bucur de drumul la volan până acasă, ceea ce e aproape imposibil cu toți nebunii care conduc mașini în Miami. Amestecul devastator de latino-americani, albi foarte bătrâni și tineri care se cred tot anul în vacanță nu te prea încurajează să lași garda jos când conduci.

Opresc lângă clădirea în care locuiesc – tot nu sunt fotografi (e bine, dar și îngrijorător) – și mă întorc în apartamentul meu. Miles mă sună ca să-mi vorbească iarăși despre porcăria aia de eroism al meu, dar acum e foarte împăciuitor, nu ca la ultima noastră întâlnire, când am zbierat unul la altul. E pompier și l-am antrenat pentru un turneu de kickboxing, în care s-a bătut cu polițiști. A flirtat cu mine la greu, iar eu am crezut că n-o să-l mai văd după asta, dar m-a găsit pe hookup.com, un site de întâlniri romantice și futai pe care eram înscrisă. Toată lumea face greșeli uneori. Îmi spune că încă nu se duce la muncă din cauza faimoasei lui dureri de spate. N-o avea când ne-am cunoscut, dar acum e din ce în ce mai puternică.

— O să mă duc la un consult la departamentul medical al pompierilor, apoi mă întâlnesc cu cei de la resurse umane și de la asigurări. Vrei să vii la mine diseară? Sau să vin eu la tine?

— Ies în oraș, îl mint eu.

— Cu cine?

— Nu-i treaba ta.

— Cu vreo lesbiană de rahat, nu?

— Ce nu-nțelegi din „nu-i treaba ta“? Nu mă mai suna. Nu mă mai fut din milă, îi spun eu și pun receptorul în furcă.

Cretinul a depășit orice limită.

N-aveam de gând să ies în seara asta, dar acum chiar o s-o fac, ce morții mă-sii! În fond, am ce sărbători datorită lui Sorenson aia și iPhone-ului ei! Mă duc în garderobă și îmi pun o fustă scurtă de blugi, neagră și strâmtă. Pe urmă îmi trag pe mine niște dresuri și îmi pun un portjartier tivit cu mov. Un sutien din dantelă neagră îmi ridică țâțele până la bărbie și îmi mai pun și o bluză din mătase gri, cu mâneci lungi, cam transparentă. O pereche de cizme din piele, până la genunchi,

cu catarame argintii provocatoare îmi completează ținuta. Deși nu chiar, căci totul stă în accesorii, așa că atârn deasupra decolteului un colier cu o inimă din argint, ca să atrag privirile într-acolo. Un set de brățări cu ținte argintii îmi dau o notă sado-maso. În ultimul moment, mă răzgândesc și decid să-mi pun niște chiloți simpli, din bumbac negru. Din cei care pot fi dați ușor la o parte să facă loc pentru pulă, vibrator, degete sau limbă. Niște rimel, ruj de aceeași culoare cu portjartierul, adică mov, și câțiva stropi de Givency *Very Irresistible* plasați strategic, pe urmă ies pe ușă și mă duc la clubul de pe Washington.

De pe Lenox până pe 10th merg puțin pe jos în noaptea caldă și tihnită. Pe urmă sunt claxonată de două mașini conduse de doi cretini latino cu rânjete până la urechi, care împroașcă cu inepții în spaniolă pe muzica lor stridentă. Ăsta-i cel mai nasol lucru când te îmbraci ca o târfă: porcăria asta de drum destul de lung, făcut pe jos. Mi-aș dori să mă pot teleporta în clubul ăla, să mor eu. Mă întreb câți ani o să mă mai pot îmbrăca așa: slavă cerului că în Miami Beach îmbătrânim mai încet decât în restul lumii, cel puțin ăștia dintre noi care ne amintim să ne dăm cu cremă de protecție solară și nu suntem nevoiți să muncim în aer liber.

Ecranul cu cristale lichide al ceasului din spatele barului îmi arată că mai sunt doar vreo două minute până la miezul nopții când intru în Club. De obicei, în nopțile din timpul săptămânii, ești agresat de muzică electronică comercială, dar acum e clar că a apărut un nou DJ și sunt plăcut surprinsă de ritmurile săltărețe și spumoase ale muzicii latino-americane. Clubul are un culoar îngust, iar de o parte și de alta a lui se află barul și cabina DJ-ului, motiv pentru care ai impresia că e o bodegă

ieftină, până îți dai seama că în spate există un spațiu larg unde se dansează, și care se întinde și spre o terasă cam dărăpănată, pavată cu dale de beton. Locul seamănă cu un vapor care se îngustează la mijloc și multă lume spune că ar trebui să fie renovat, să se mute barul și cabina pe marginea ringului de dans și să se lărgească spațiul îngust și primejdios de lângă ușă. Prietenul meu, Chef Dominic, mereu dă ochii peste cap când îi propun asta. „Ăsta-i farmecul clubului, iubito, să dai din coate ca să treci prin pasajul ăla îngust, ca să ajungi apoi într-un soi de paradis!“

În timp ce îmi croiesc drum prin gloata gălăgioasă, ca să ajung la bar, nu-l văd nici pe Dominic, nici vreo altă mutră cunoscută, însă două limbiste androide cască gura la mine și întorc imediat capetele când le ginesc. E atâât de patetic să văd că una face pe masculul, iar cealaltă pe femela, deși ambele cretine arată la fel. Poți să le *simți* duhoarea de U-Haul, dar presupun că toți trebuie să începem de undeva. Pe urmă trec pe lângă un negru îmbrăcat în cămașă, cu un corp superb, care îmi spune:

— Sexy.

Mă uit la imaginea mea din oglinda de pe stâlpul de susținere, fără să mă opresc din mers, și știu că sunt dată dracului.

La barul din spate stau mai mulți turiști. Majoritatea sunt prea șleampeți și burtoși ca să danseze pe ring cu localnicii frumoși, așa că se amuză îmbătându-se și trăncănind strident. Doi tipi cu privirea sticloasă, care se bălăngănesc pe picioare și par a fi nemți, mă întreabă ce aș vrea să beau, dar eu scutur din cap și flutur o mână spre Gregory, barmanul, care îmi dă o apă

minerală. Rareori beau alcool și *niciodată* nu mă ating de droguri.

Iau apa și plec de la bar. O pizdă slabă ca un băț de la atâta cafea și țigări, cu implanturi uriașe care-i întind maieul, mi se pune practic pe tavă, cu un zâmbet disperat. Eu îi răspund imediat cu o privire impasibilă. *Nu-ți face iluzii, gură de scrumieră!* Și, de parcă asta n-ar fi de ajuns, mai are ca remorcă și o boccie. Boccia are ochi suferinzi de anorexică, dar și un cur de vacă și coapse scurte și butucănoase, care refuză să se micșoreze, deși se înfometează.

Așa că mă întorc și mă trezesc față în față cu un tip imens, cu umeri lați, care îmi rânjește cu gura până la urechi. Însă eu nu vreau să iau acasă pe nimeni, prin urmare, aproape fără să ne dăm seama ce facem, traversăm ringul și mergem în spate, dăm o tură pe terasă apoi ajungem pe aleea de după zidul care mărginește curtea interioară. Pute de la gunoiul pe care îl aruncă acolo alte localuri, și aud dozele metalice și vesela din plastic scârțâindu-ne sub picioare.

— Hai să ne futem, zic eu, iar tipul dă să spună ceva, însă îl opresc cu un sărut.

Nu vreau să aud nici un cuvânt din gura lui, așa că îl conduc într-un loc adăpostit, între zidul din spate al clubului și un copac înalt, și ne înghesuim într-un spațiu despre care știu din experiență că e perfect pentru futut. Vibrațiile sistemului audio trec prin zid și îmi cutremură coastele. Playboy-ul își lipește pula tare de coapsa mea și spune aiureli în spaniolă. N-am nevoie de asta, căci sunt udă ca Niagara, așa că întind o mână și îl frec între picioare.

— Dă-mi halca aia babană, îi poruncesc eu la ureche, ca o curvă, iar el se retrage până se lipește de copac.

Mă bucur când îi văd sclipirea de excitație (sau poate de frică) din ochi, înainte să-și deschidă fermoarul. Îmi pun mâinile în jurul gâtului său și îi strâng șoldurile între coapse, aidoma unui șarpe boa, făcându-l să se sprijine de copac. Îmi dă la o parte chiloții, iar eu îi prind pula tare. Pe urmă începe să se miște și mi-o trage în pizdă atât de tare, încât îmi taie respirația de fiecare dată când se izbește de mine. Împung ca o capră descreierată și îmi smucesc curul în sus ca să cuprind cât mai mult din cretinul ăsta. Îl pocnesc de copac, iar el mă fute, izbindu-mă de zidul ăla de rahat, în ritmul muzicii.

— Hai, băiete, mai tare, îi cer eu, vreau mai mult, *fute-mă* cu tot ce poți!

Încă o sclipire de suferință în ochii lui, dar pe urmă mi-o trage mai zdravăn, bubuind în mine exact ca linia aia de bas. Uneori e nevoie doar de o mică încurajare. Văd negru în fața ochilor și mă dezintegrez de extaz pe aleea asta plină de căcați. El a terminat, îți dai seama de asta văzându-i ochii ăia de mort și auzind cum gâfâie (n-a greșit cel care a spus despre orgasm că e o mică moarte), dar eu vreau să mă-mpung până în paradis, iar el *o să reziste, în pizda mă-sii*, până termin. Bărbații *întotdeauna* pot să dea mai mult decât cred că au în ei. Trage-mi-o, în morții mă-tii, papagal cu puță zglobie, n-o să mă las păgubașă, FUTE-MĂ FUTE-MĂ, n-o să mă las păgubașă, PULA DAA PULA DAAAAA…

Pe când lui i se înmoaie și iese din mine, eu mă dau jos de pe el și încerc să mă țin pe picioarele care îmi tremură. Cu un aer cam disperat, cârâie că numele lui este Enrique și că vrea să-mi cumpere ceva de băut. Dar pentru mine tipul nu e decât un echipament sportiv, iar acum mi-am terminat programul de

exercițiii. Mi-am luat doza de pulă, iar el deja s-a fleșcăit, ca resturile de *quesadilla* rămase de aseară. Așa că zâmbesc și zic:

— Mersi, foarte frumos din partea ta, dar știi? Tre' să plec. Rămâne pe altă dată, cine știe? adaug și mă bucur când îi văd mutra tristă și supărarea din ochii căprui.

N-are nici un rost să mai stai într-o bodegă ca asta dacă ai obținut ce ți-ai dorit. Mă întorc acasă și mă uit pe e-mailuri.

6

Contact 2

To: lucypattybrennan@hardass.com
From: questions@jillianmichaels.com
Subiect: Știu că sunt slabe șanse, dar...

Dragă Lucy,

Aș vrea să-ți mulțumesc pentru e-mail, în numele lui Jillian Michaels. Din nefericire, din cauza numărului imens de mesaje pe care le primim, lui Jillian îi este imposibil să răspundă personal la întrebări de genul celor puse de tine.

Mulțumim pentru interesul pe care ni l-ai arătat.

Numai bine,

Julie Truscott

To: lucypattybrennan@hardass.com
From: michelleparish@lifeparishioners.com
Subject: Mă bucur să te aud!

Dragă Lucy,

Mă bucur să te aud atât de curând!

Am fost încântată să te cunosc la prezentarea mea din Miami și e mare păcat că n-am avut timp să stăm de vorbă, dar asemenea turnee tind să semene cu o campanie electorală! Eroismul tău este un model pentru mulți oameni!

Mă bucur că ți-au plăcut comentariile mele despre cărțile cu regimuri pentru slăbit. Să nu mă înțelegi greșit: eu nu critic regimurile hipo-calorice și nici măcar pe cele cu puțini carbohidrați. Firește, au și ele rostul lor, însă doar dacă fac parte dintr-un program echilibrat și unitar. Mi-e teamă că nu sunt deloc tolerantă cu cei care promit rezultate rapide. În aceeași ordine de idei, ar trebui să insiști ca toți clienții tăi să-și țină Jurnalul Matinal. Are efecte spectaculoase.

Îți mulțumesc pentru încurajări. Da, poate fi deprimant să atragi atenția presei, iar eu pot confirma asta după experiența pe care am avut-o la *Scapă de burtă!* Cred că atunci când ai de-a face cu anumiți oameni, trebuie să-ți protejezi cărțile, ca nu cumva să le vadă. De obicei îți dai seama repede ce hram poartă fiecare. Ești deșteaptă, așa că sunt sigură că îi poți recunoaște!

Încă o dată, te felicit pentru succesul tău!

Numai bine,

Michelle Parish

7

Ticălos

În Miami Beach, noi de fapt suntem cu toții transplantați. Sunt foarte puțini băștinași în acest oraș. Pe tipi îi recunoști imediat; merg țanțoș, etalându-și șepcile și tricourile cu echipa de fotbal american a orașului lor natal. Dar să nu te aștepți să-i vezi prea curând înapoi în Cleveland sau Pittsburgh. Gagicile? Păi, chiar și eu mai port uneori șapca cu Red Sox; măcar îți spune de unde sunt. Mai vezi și câte un dobitoc cu o șapcă DE

RAHAT CU YANKEES, însă e foarte posibil să fie din Anglia, Franța sau vreun căcat din ăsta.

Lena Sorenson. 1,55 m, 91 kg. Ar trebui să aibă cincizeci și cinci. Asta înseamnă că are cam treizeci și șase de kile de grăsime în plus. Le are pe burtă, pe cur, pe coapse și, mai rău decât orice, în colacul ăla urât care-i înconjoară fața și bărbia. De parcă și-ar fi înfipt capul într-o anvelopă rozalie.

Trebuie să recunosc: sunt uimită că s-a întors. Bine ai venit la reeducare, *pizdă umflată*. Ce bine ar fi fost dacă eram la amicul meu Emilio, de la Miami Mixed Martial Arts. M-aș fi purtat ca un sergent major din ghetou și i-aș fi spus curvei dolofane ce ar trebui să audă: mănâncă mai puțin, mănâncă mai sănătos și mișcă-ți curulețul ăla gras. Dar m-aș mira să-și dorească să fie văzută la Emilio; mexicanii sunt făcuți să transpire singuri când îți lucrează grădina, nu lângă tine, în sala de sport. Și, deși se îmbracă tipic pentru o grăsană hidoasă care nu are încredere în sine, am impresia că are și ceva bani. Dar noi suntem la Bodysculpt; dacă spun ce gândesc și un client mă reclamă, sunt dată afară, deși am o relație bună cu Jon. Așa că rânjesc strâmb și mă apuc să ciripesc voioasă:

— Ei bine, avem ceva de muncit ca să vă intrați în formă, *doamnă* Sorenson, îi zic, atentă la cum reacționează la presupunerea mea că e căsătorită, dar ea are aceeași expresie sticloasă. Vestea bună este că deja ați făcut un mare pas înainte, când ați intrat pe ușa sălii.

Asta vrea să audă pizda asta grasă. Vrea să creadă că restul o să fie ușor. Că ar putea s-o facă și-n somn. Căci Doamne ferește să-i ridici de pe canapea și din fața televizorului cu alt scop decât să dea o raită pe la frigider și să bage numai căcat în gurile alea umflate de paraziți! Nu vor să se trezească mai

devreme de zece, unsprezece. Nu cumva să crezi că vreun regim care să conțină exerciții și cură de slăbire le-ar putea îngrădi libertatea lor de americani. Și regret, Michelle Parish, cu tot cu intuiția și curul tău futabil, însă *ultimul* lucru de care are nevoie e s-o lălăie stând pe cururile lor obeze ca să-și scrie Jurnalul Matinal.

— Nu sunt căsătorită, sunt do… Lena, te rog, spune-mi Lena.

— Bine, zic eu zâmbind. *VREI Lena, ATUNCI îți spun Lena, împuțito*. Hai să ne urcăm pe banda asta de alergare, doamnă Sorenson… scuze, Lena… adaug și zâmbesc, în vreme ce ea se suie, iar eu o fixez la 7 km/h. Un ritm constant numai bun… Așa… cum ți se pare?

Ajunge repede la viteza maximă, iar Sorenson aleargă, transpirând exact ca un pervers care se furișează în curtea unei școli.

— Eu… eu…

— E prea mult? Sper că nu.

Îi văd mutra de grăsană smiorcăită: e una dintr-alea care-și cer scuze, își plâng de milă, fac pe victima și renunță.

— E… foarte… repede…

Urăsc expresiile astea mai mult decât orice. Batoza umflată și tâmpă, în ochii căreia încerci să vezi măcar o sclipire de viață; copilul înfricoșat care caută din priviri dulciuri făcute de mami ca să se simtă mai bine; cretina belicoasă care vrea să se sinucidă și habar n-are de ce e aici. Nu contează care dintre arhetipurile astea iese la lumină, eu nu-mi doresc decât să-i trag un pumn oricărui trântor care taie frunze la câini, având pe mutră vreuna dintre expresiile astea, adevărate insulte aduse omenirii.

Pulpele cărnoase îi tremură în pantalonii ăia de yoga și fața lui Sorenson devine stacojie.

— Lena, mie îmi place să stabilesc un scop pentru clienții mei. Unul mai concret decât doar să slăbească. Semi-maraton, 10 km, 5 km, nu contează.

— Eu... n-aș putea... eu doar... nu pooo... zice și picioarele greoaie îi tropăie pe banda de alergare, care accelerează.

— Nu vreau să aud cuvântul ăla, cuvintele *alea*; nu pot, nu vreau și n-ar trebui să le aud! Trebuie ai inițiativă. Trebuie să iei atitudine!

Sorenson icnește sub impactul violent al vorbelor mele, dar nu se oprește. Îmbufnarea ei îngrozită îmi sugerează că nu e prea încântată, totuși *continuă*. O pun să facă asta exact patruzeci și cinci de minute, apoi o aduc la o viteză rezonabilă de jogging, pe urmă de plimbare, apoi iarăși la jogging. La sfârșit, e înfierbântată ca un cărbune incandescent. Leoarcă de transpirație și extenuată, Sorenson se dă jos de pe banda de alergare și, pentru prima oară în viața ei, se trezește că nu poate deschide gura umflată decât pentru a vârî în ea aerul dulce, care-i ajunge în plămânii șubrezi.

— Te-ai descurcat bine astăzi, îi zic, făcându-i semn să vină cu mine în birou, iar ea se împleticește în urma mea, încă gâfâind. Dar să nu uiți că exercițiile sunt doar un element. O să-ți dau un regim scris, mai spun și iau o foaie dintr-un teanc de pe birou.

I-o înfig în laba întinsă. Sorenson o studiază, iar eu o văd cum se pleoștește.

Înșfac o carte de vizită de pe raft.

— Sună-mă dacă ți-e poftă de porcării în weekend și, crede-mă, o să-ți fie!

Mutra lui Sorenson îmi sugerează că deja îi e.

— Ești cu adevărat… competentă și pasionată de ce faci, spune ea pe o voce sugrumată, iar ochii îi sclipesc de frică.

— Eu nu glumesc când insist să slăbești… Lena, și așa ar trebui să gândești și tu. Nu-i ușor, mai ales la început. Așa că sună-mă dacă simți că nu te poți abține. Ne luptăm cu dependența de mâncare nasoală și cu sedentarismul, îi explic eu, gândindu-mă la vorbele înțelepte ale lui Michelle. Trebuie să avem o imagine de ansamblu. Nu te-ai îngrășat atâta într-o zi și nici n-o slăbești într-o zi.

— Știu… are sens ce zici.

— Bine. E important să avem amândouă același scop. Iar acum, povestește-mi despre tine. Cu ce te ocupi?

— Sunt… ezită Sorenson, un soi de artistă.

Un soi de artistă. Toți cei din SoBe care nu sunt *un soi* de fotomodel sau *un soi* de fotograf sunt *un soi* de artiști. Chelneriță, mai înțeleg. Sau poate un parazit care trăiește pe banii părinților și face pe artista.

— Tare… De unde ești?

— Din Minnesota. Dintr-un oraș care se cheamă Potters Prairie, în Otter County.

Îți bați joc de mine, ce morții mă-tii?

— Aha… Bag mâna-n foc că e o zonă splendidă.

— Da, zice Sorenson și se apucă să vorbească despre Potters Prairie, pe urmă revine la incidentul ăla de căcat de pe autostradă, care pare-se că a traumatizat-o pe pizda asta mai rău decât pe mine. Nu-mi vine să cred cât de tare ai fost pe Julia Tuttle. Aș avea și eu nevoie de puterea și fermitatea ta.

— Da, dar tu nu ești vampir, iar eu nu sunt o bancă de sânge, îi răspund eu.

De mult mi-am dat seama că pot să mai fac și câte o remarcă disprețuitoare, întrucât clienții mei, la fel ca majoritatea grăsanilor, au înclinația să uite ce nu le convine.

— Puterea interioară și capacitatea de concentrare se află în noi toți. Misiunea mea e să te ajut să le scoți la lumină și să ți le dezvolți. Să te încurajez să găsești partea din tine pe care, dintr-un motiv sau altul, ai îngropat-o, îi spun eu și arunc o privire la ceasul de pe perete, brusc nerăbdătoare să scap de lipitoarea asta socială. Bine, acum trebuie să plec.

Sorenson se leagănă pe călcâie, dorindu-și evident să mai stau cu ea.

— Ah, da… bine. Tu, ăăă, nu mi-ai spus de unde ești.

N-ai nici o șansă, grăsano; unii dintre noi mai avem și altceva de făcut.

— Inițial din Boston. Acum, îmi cer scuze, dar trebuie să plec, zic eu și-mi arunc lucrurile în geantă. Iar tu ar trebui să faci duș ca să nu ți se facă prea frig din cauza aerului condiționat, adaug și mă îndrept spre ieșire, întorcând capul ca s-o mustruluiesc pe grăsana descurajată. Să nu uiți: ai grijă ce mănânci!

Afară e o briză răcoroasă și înmiresmată, care vine dinspre ocean, iar eu traversez cu pași energici Flamingo Park, dorindu-mi să fiu cât mai departe de prădătoarea asta socială. Apoi, la capătul Lenox-ului, văd un puțoi șleampăt, cu un aparat foto bălăngănindu-i-se la gât, care se fâțâie în fața apartamentului meu. Ce pizda mă-sii face ăsta aici? Spectacolul s-a terminat demult! Mereu se mai găsește câte un ratat care încearcă să afle câte ceva, vreun psihopat băgăcios…

Încetinesc și mă duc în tăcere în spatele lui. Îl bat pe umăr. Puțoiul slinos se răsucește pe călcâie.

— Lucy, zbiară el și întinde o mână ca să-și ridice aparatul de fotografiat.

Eu i-l smulg muistului din gheare, îi alunecă cureaua peste cap și arunc aparatul pe stradă. Când se lovește de pământ, din el sare o mică piesă neagră.

— TE FUT ÎN GURĂ, CRETINULE!

— Fir-ar a… apara…

Se uită îngrozit la mine, pe urmă fuge să-și ia aparatul stricat.

În timp ce îl ia în brațe pe stradă, de parcă ar fi un copil victimă a unui accident rutier în care șoferul vinovat n-a oprit mașina, eu profit de ocazie ca să intru în clădire, iar în spatele meu se aude un șuvoi de înjurături stridente.

După ce intru în apartament, mă duc direct la duș. Am atins umărul tâmpitului de paparazzi și încă simt murdăria de pe laba aia jegoasă și plină de spermă, cu un strat gros de nicotină pe ea, când i-am smuls aparatul foto. Când tocmai mă șterg cu prosopul, sună telefonul.

— Lucy, sunt Lena Sorenson.

Futu-i. Deja, frate? Evident, a fost o greșeală că i-am dat numărul meu de telefon scroafei ăsteia perverse.

— Da? spun eu pe un ton răstit.

— Cred că ar trebui să te uiți la televizor… pe canalul 6.

Eu mă supun ordinului Prințesei Porcilor din Potters Prairie (pe bune, cine pizda mă-sii vine dintr-un loc ca *ăla*?) și pornesc televizorul. După ce aparatul se screme un pic, în sfârșit pe ecran apare și imaginea. În dormitor am un mic televizor portabil cu o rezoluție mai bună, dar ecranul e prea mic. O prezentatoare cu o față aproape la fel de încremenită ca părul dat cu fixativ și pernuțele de pe umeri, povestește viața lui Sean

McCandless, smiorcăitul cu pistolul pe care l-am dezarmat eu. Mă simt tulburată de adevărul care reiese din imaginile de pe ecran și din comentariile gâfâite ale lui Sorenson, care îmi turuie într-o ureche. Îmi îngheață sângele în vene de la aerul rece și tăios care suflă pe pielea mea udă prin aerisirea de deasupra. S-ar părea că McCandless a fost abuzat de un grup de pedofili în copilărie, pe când era în plasament familial. Amândoi tipii pe care îi fugărea erau prădători sexuali care locuiau într-o colonie de vagabonzi de sub Tuttle Causeway. Mă cutremur, apoi intru în convulsii și mă învelesc cât mai strâns cu prosopul. Am salvat unul, poate doi monștri, și l-am trimis la pușcărie pe sărmanul băiat, deși el nu voia decât să se răzbune pe vreun popă pervers care îi făcuse praf curul de copilaș.

Mai rău. În vreme ce se stinge ciripeala lui Sorenson, pe ecran apar două figuri, candidați pentru Congres la alegerile care se apropie. Ben Thorpe și Joel Quist sunt arhetipurile cele mai nasoale de democrat și republican. Thorpe este un mârlan absolvent de facultate șmecheră, lingău care scoate doar bășini pe gură, bine intenționat dar incompetent, iar Quist este o javră ce se dă mai catolic decât Papa și le bagă tuturor Biblia pe gât, un fascist turbat, deprins să scuipe doar slogane populiste. E greu de zis pe cine urăsc mai mult. Se contrazic dacă să se interzică sau nu armele de foc, iar Thorpe îmi laudă curajul, pe când Quist îl aprobă, apoi zice:

— Deși mi-ar plăcea s-o întreb pe tânăra doamnă dacă ar fi făcut același lucru știind că erau pedofili.

— Of, Doamne… mă aud eu spunând cu voce tare. *Ce pizda mă-sii… nu știam că sunt pedofili… tipul voia să tragă cu un pistol, ce morții mă-sii!*

— Ei bine, asta e o idee interesantă, zice doamna Botox zâmbind tâmp, atât de mare susținătoare a tot ce zice Quist, încât sigur se fute cu el. Ce o crede *acum* Lucy Brennan, așa-zisa eroină de pe Julia Tuttle Causeway?

Despre ce? Ce contează… fir-ar să fie…

Și-mi dau seama că vocea moale a Lenei Sorenson încă îmi susură în ureche, deși nu deslușesc ce spune. *Îmi fierbe sângele* la gândul că m-a băgat în căcatul ăsta. Răspund instinctiv cu „mmm“ și „mda“. Nu pot să discut cu bulangioaica asta *intrigantă*. Trebuie să reflectez, așa că pun receptorul în furcă. Mă așez și mă uit la alte reportaje, iarăși gemenele alea siameze, apoi mă ridic în picioare, mă șterg ca lumea cu prosopul și pun pe mine un tricou și niște pantaloni scurți.

Peste câteva clipe sună interfonul, iar eu mă pregătesc să zbier la următorul pervers care nu vrea să mă lase în pace, probabil cretinul ăla de fotograf, dar e Sorenson! Vocea ei pare metalică și aspră din cauza interfonului.

— Am fugit la mașină și am venit aici cât de repede am putut!

Nici măcar nu-mi aduc aminte să fi fost de acord să vină la mine, dar n-am ce să fac și o las să intre.

Deschid ușa și o aud cum urcă încet treptele. Sorenson, chiar mai scundă decât îmi aminteam, se bălăngănește pe coridor și se împleticește spre mine. Eu intru, lăsând ușa deschisă. Ea ciocănește cu încheieturile degetelor, apoi intră imediat, uitându-se puțin cam disprețuitor la apartamentul meu minuscul. Pe urmă zice:

— O să fii sub asediu o vreme. Vino la mine acasă, hai să luăm cina împreună. Mă simt vinovată că le-am dat filmulețul ăla de pe telefon…

Are dreptate, perversul ăla căruia i-am bușit camera nu era un paparazzi care a uitat să plece din fața apartamentului meu, era doar avangarda. Trebuie să plec de aici, și să mor dacă îmi vine în cap vreun motiv pentru care să nu-i accept invitația. Mă încalț cu niște tenișI și coborâm. Când ies din clădire, nu aud decât țipete și zumzetul aparatelor de fotografiat, care explodează în jurul meu ca gloanțele.

— LUCY! LUCY!

S-au întors cu toții! Iar mașina postului TV de știri, dracu' știe ce post o fi, a ajuns deja aici! Sorenson a agitat zdravăn apele, iar cretinii ăia doi de politicieni au adus iarăși totul în prim-plan! Vreau să mă retrag în apartament, dar câțiva nemernici s-au și furișat în spatele meu și s-au pus între mine și ușă.

— Stați puțin, ce naiba... protestează Sorenson cu o voce firavă, de parcă ar fi o învățătoare speriată.

Eu îl văd pe căcănarul scârbos căruia i-am făcut praf aparatul de fotografiat cum trage ca dintr-un kalașnikov cu un aparat de rezervă, ce are atașată o lentilă care apropie imaginea. Măcar există și un cretin căruia îi e frică să se apropie prea mult de mine.

— Ignoră-i, Lucy, spune Sorenson cu ochii bulbucați de frică, înșfăcându-mă de mână și croindu-și drum până la mașina ei.

Ceilalți nu sunt la fel de timizi; un bulangiu bronzat și musculos, îmi înfige microfonul în față și mă întreabă dacă acum, când știu povestea lui McCandless, a lui Ryan Balbosa și Timothy Winter, cei doi pedofili, aș mai face același lucru?

Știu că ar trebui să-mi țin dracului gura și să mă duc după Sorenson, care se strecoară înfricoșată până la mașină. În

schimb, de furie și pentru că mă simt agresată de țopârlanul ăla plin de fițe, eu rămân pe loc și dau din gură.

— Bineînțeles că da. Indiferent de circumstanțe, nimeni n-are dreptul să tragă cu pistolul în oameni!

— Dar ai participat la competiții de arte marțiale și ai predat cursuri de autoapărare pentru femei, zice bulangiul ăla *sincer*. Ești de părere că femeile au dreptul să se apere, însă victimele de sex masculin ale abuzului sexual, cum este domnul McCandless, n-au acest drept?

Tăcerea mă izbește în urechi, aidoma unui fulger mut. Sunt năucită. Nu găsesc nici o replică. În timp ce din fundal aud vocea insistentă a Lenei Sorenson, nu pot decât să stau acolo speriată și plină de remușcări, cu o expresie temătoare și plină de îndoieli, întocmai cum o să apar pe ecranele americanilor.

Pe urmă, simt cum Lena Sorenson mă strânge de braț și mă târăște spre mașina ei.

— Vă rog, lăsați-ne în pace, zice ea cu o voce moale, dar fermă.

Eu mă urc în mașină, însă cretinul ăla jegos încă are aparatul foto îndreptat spre mine și face poze prin geamul din dreapta al mașinii, radiind încântare prin toți porii fălcilor lui grăsane. Eu întorc capul.

— Fir-ar să fie!

Sorenson pornește motorul și ne urnim din loc, împrăștiind fotografii care se retrag câțiva metri, țopăind ca niște porumbei care după aceea s-ar reapuca să mănânce frenetic. Lena o cotește spre Alton, pe urmă accelerează și o luăm spre nord.

— E OK, Lucy, bolborosește ea, nu cred că o să mai insiste mult să te filmeze, zice, și tonul îi devine trist. Ce bine ar fi fost să nu le fi dat tâmpenia aia de filmuleț!

Primesc un mesaj pe telefon. Valerie.

M-am uitat la știri. Dă-te la fund. O să fie mare balamuc.

Nu mai spune! Ce deșteaptă ești tu!

Simt cum îmi clănțănesc dinții în gură în vreme ce trecem pe lângă latura verde a Muzeului Holocaustului, și arunc o privire în spate să văd dacă ne urmărește cineva. E greu de spus; sunt multe mașini pe stradă, care merg în ambele sensuri. Îmi recapăt stăpânirea de sine descărcându-mi furia.

— Îți asumi un mare risc și-i salvezi curul unui cretin, iar după aia ajungi să fii tratat ca un criminal! Ce țară mai e și asta, în pizda mă-sii? America? Așa am ajuns? E ca un spectacol cu descreierați, ce morții mă-sii!

Sorenson mă lasă să mă descarc, atingându-mă ușurel pe umăr, în timp ce conduce în continuare.

— Îmi pare rău, zic, simțindu-mă mai bine. Trebuia să mă descarc.

— Știu. Nu-ți face griji. Cred că e foarte stresant.

Ajungem la Lena Sorenson acasă, pe 46th. Încerc să dau de Valerie, însă îmi intră direct căsuța poștală. Îi trimit un mesaj.

Ai dreptate. Sună-mă.

Chez Sorenson e mișto; o casă în stil colonial spaniol, cu piscină, care e prea mică ca să înoți ca lumea; nu că mi-aș putea-o închipui pe batoza de Sorenson ancorată acolo. Dale de cărămidă străbat unduindu-se casa, iar toți pereții sunt vopsiți în alb, ca într-o galerie de artă. Sunt multe tablouri și mobilă la modă, dar funcțională.

Are un raft plin de CD-uri, iar cele mai multe sunt OK, însă în colecție sunt și câteva albume ale lui Tracy Chapman. Dacă o pizdă are vreun album de-al lui Chapman, de exemplu porcăria aia cu „Fast Car“, ia-o ca pe un avertisment. Ea are două

albume, ăla și încă unul, așa că ar trebui să fug cât văd cu ochii! Acum e prea târziu: mă trântesc pe un fotoliu de piele și simt cum mă cufund în el, în timp ce arunc o privire prin cameră. Primul meu gând e că nu-i de mirare că Sorenson petrece atât de mult timp în Starbucks; din punct de vedere al designului, acolo se simte ca acasă. Cel mai mișto lucru, pe lângă un televizor beton cu ecran plat și diagonala de 178 cm, este șemineul uriaș din piatră, cu două găleți din metal, una plină cu cărbuni, iar cealaltă cu lemne, și câteva ustensile, vătraie și un topor, probabil ca să se poată preface că taie bușteni deja despicați. Ce pizdă ipocrită! Face cafea (deși eu niciodată nu beau) și îmi spune că are un o anexă în curte, care e un soi de atelier de artă. În ciuda faptului că îmi exprim interesul și sunt aproape entuziastă, ea nu se oferă să mi-l arate.

Totuși, bucătăria este o încăpere ultramodernă de autoflagelare: dulăpioarele și frigiderul imens sunt pline de ceea ce eu numesc anti-mâncare: fursecuri, ciocolată, semi-preparate, înghețată, cartofi prăjiți și mai mult suc decât am văzut vreodată la un loc. Lena gătește un ospăț de zahăr, sare, grăsimi și carbohidrați. Însă nimeni în afară de ea nu se mai înfruptă din el.

— Patiserie. Este slăbiciunea mea, spune Lena, îndopându-se cu o gogoașă umplută cu căpșuni (cel puțin 450 cal.).

Îi refuz propunerea să fac și eu la fel, mă duc în camera de zi și pornesc televizorul uriaș. Curva are toate posturile imaginabile de cablu, tot pachetul de Direct TV. Mă uit pe posturile de știri, unde deja se difuzează reportajul cu mine. Eu par neputincioasă și proastă și am părul strâns la spate într-un stil auster. Mă pleoștesc de tot când văd mutra îngâmfată și batjocoritoare a lui Quist.

— Văd că a amuțit de tot când a venit vorba de autoapărare. Probabil tocmai și-a dat seama că lucrurile nu sunt la fel de simple cum par și că americanul de rând are dreptul să riposteze împotriva celor care săvârșesc fapte rele.

— Morții mă-tii de cretin! țip eu la boșorogul veșted și zbârcit ca un coi, de pe ecran.

Sorenson înțelege mesajul și închide televizorul.

— O s-o lase baltă curând, spune pe o voce care se vrea liniștitoare, dar care mă scoate din pepeni.

Țâșnesc în picioare, speriind-o, și mă plimb de colo colo admirând tablourile. Pe urmă fug în bucătărie. Sorenson vine după mine, tocmai când iau gogoașa de pe blat.

— Hmm… fac eu studiind-o.

— Da, sunt de la mama, explică Sorenson, și sunt atât de bune! Nu uită niciodată să-mi trimită câte o cutie în prima săptămână a lunii. Știu că tu ai vrea…

Mă răsucesc pe călcâie și arunc porcăria la gunoi. Sorenson se înroșește la față, de parcă i-aș fi tras o palmă în fălcile alea umflate.

— Nu poți…

— E esențial să controlezi câte calorii mănânci. Regimul alimentar e de o importanță capitală. În cel mai bun caz, nu faci decât să-ți menții greutatea dacă mănânci aceeași cantitate și același tip de alimente care te-au adus în mocirla asta de acum, îi explic eu, luând cutia și aruncând-o cu totul la gunoi.

Sorenson se foiește, face un pas în spate și se apucă de blat, de parcă ar fi pe punctul să leșine.

— Așa! Și acum inventarul! mă răstesc eu.

O pun pe Sorenson, acum năucă și tremurândă, să cotrobăie prin dulăpioare și să arunce una câte una toate porcăriile de

acolo! Are fața în flăcări.

— Ce tâmpenie. Așa vrei să te omori? Tu *citești* vreodată etichetele?

— Da… zice ea pe o voce pițigăiată, apoi geme din rărunchi. Chiar le citesc. Aproape întotdeauna.

Simt cum sprâncenele subțiri și pensate mi se înclină mustrător la auzul vorbelor idioatei ăsteia jalnice.

— Haide, măi, e doar un mic răsfăț. Toată lumea are din când în când nevoie de așa ceva, protestează Lena.

— Un mic răsfăț? Un răsfăț? Ce scrie pe asta?

Bat darabana cu degetul pe o cutie cu pricomigdale, pe care i-o vâr sub nas.

— Două sute douăzeci de calorii…

— Două sute douăzeci de calorii de rahat *într-o singură pricomigdală*. Câte pricomigdale sunt în cutia asta?

Văd cum aerul îi țâșnește din plămâni, de parcă i-aș fi înfipt un cârlig în ficat.

— Sunt atât de mici, nu conțin nici un strop…

— Câte sunt aici?

— Patru…

— Câte mănânci când deschizi cutia?

Sorenson a amuțit. De parcă n-ar mai avea voce.

— Toată cutia, bag mâna-n foc. Asta înseamnă aproape *nouă sute de calorii*, ce pizda mă-sii, Lena! Două treimi din cât ar trebui să mănânce o femeie de dimensiunile tale *într-o zi întreagă*, ce mama dracului!

Nu mă mir deloc când protestează iarăși cu o voce firavă.

— Dar… dar… Dacă mănânci doar un sfert din asta, una singură nu-i deloc mult!

— Exact! Deci asta ce înseamnă?

— Eu… Nu știu…

— Of, termină, mă rățoiesc eu, țintuind-o cu o privire necruțătoare.

De câte ori n-am văzut privirea aia tâmpă de ratat! Clatin din cap și ridic tonul, imitând-o sarcastic.

— Nu se poate! Nu-i corect! fac eu și simt cum mi se schimonosește fața.

Asta-i măreața întrebare care iese pe toate gurile umflate din America: cum de am ajuns batoză, când nu fac decât să stau pe canapea și să mănânc tone de rahat? Cum de s-a întâmplat *una ca asta*?

Ea se holbează la mine, pur și simplu clocotind de furie. Își zice în sinea ei: „Cine se crede? Sunt în casa mea! N-o *plătesc* ca să mă insulte și să mă terfelească!“. Sunt convinsă că matahala e pe punctul să mă dea afară, așa că zic pe un ton mai blajin:

— Îți spun că așa-zisele *alimente* de genul ăsta sunt doar *o grămadă de căcat*. Și asta fără să mai pomenesc de lista de ingrediente din ele: siropul de porumb, aditivii, conservanții, emulsificatorii, zaharurile, sarea, toate rahaturile. Crede-mă, Lena, zic eu și arunc cutia la gunoi, lângă celelalte, în timp ce Sorenson se uită la ea de parcă ar fi bebelușul ei, pe care tocmai i l-am smuls din brațe, ăsta e inamicul. Ăsta-i căcatul care te face să te urăști când te uiți în oglinda din magazinul cu haine și când te sui pe cântarul din baie. Ăsta-i căcatul care-ți distruge viața și care o să te omoare, dracului!

Cu vorbele mele, am zguduit-o pe pizda asta umflată prin stratul ei de grăsime și până-n străfundul sufletului. Parcă îi văd rănile psihice cum sângerează în fața ochilor mei. Și cel mai rău lucru, din punctul ei de vedere, e că știe foarte bine că am *sută la sută* dreptate; și că spun asta doar pentru binele ei.

— Știu, începe ea să zică pe o voce firavă, știu că ai dreptate…

Ridic o mână. Și grăsanii au dreptul să spună ceva. Dar *nu* pe vocea aia de victimă ratată. Nu li se poate permite să spună nimic dacă nu vorbesc ca un adult.

— Nu-mi veni mie cu porcăria aia de „dar“, zic eu clătinând mustrător din cap. Întotdeauna aud porcăria aia de „dar“, protestul care face ca totul să fie OK, să fie acceptabil. Dă-mi voie să-ți spun, surioară: singura mare porcărie e curul ăla pe care stai.

— Nu vorbi așa cu mine…

— Ba chiar o s-o fac, îi spun eu, cu mâinile în șolduri și bărbia scoasă în față, după care cobor tonul. Pentru că vreau să te ajut. Știu că nu vrei să auzi ce am de spus, Lena, zic și îmi duc mâna la ureche, însă faptul că *nu vrei să mă auzi* face parte din boala ta. Simți cum ți se închid pur și simplu urechile. În minte începe să-ți răsune o melodie, o mantră ordinară, doar ca să nu-mi mai asculți vorbele, care te lovesc în piept ca niște săgeți. Am dreptate?

— Eu… eu…

— Păi, fată dragă; bine ai venit în *realitate*. *O să-mi auzi* cuvintele. *O să-mi conștientizezi* cuvintele. Poate nu azi, poate nici măcar mâine, dar o să-ți distrug mecanismele de apărare, iar tu *o să asculți* ce o să-ți spun. Fiindcă o să te scot naibii din deprinderile tale comode!

Sorenson tremură de-a binelea. Dârdâie înfricoșată în fața mea, fără să mă poată privi în ochii. Eu pun o mână pe umărul ei. Pe urmă ea întoarce brusc capul și se holbează la mine, dându-și părul la o parte de pe față. Eu îi zâmbesc larg și afectuos.

— Iar acum, arată-mi casa ta!

Ne ducem în fundul curții. Pe mine încă mă interesează atelierul ei, care se află în fața micii piscine.

— Aici lucrez, îmi explică ea, pe urmă adaugă: În ultima vreme n-am prea reușit.

— Hai să aruncăm o privire înăuntru.

— Nu, e dezordine, spune. Nu-mi place să aduc oameni în locul unde lucrez.

— Biiine… zic și ridic o mână, mimând că mă predau. Dar poate mai târziu, după ce o să te obișnuiești cu mine, spun uitându-mă la atelier, apoi la ea. Pentru că aici e locul tău, îi zic eu și apoi arăt spre bucătărie, nu acolo.

Sorenson încuviințează din cap, în lumina care se stinge odată cu lăsarea serii. O briză cutremură frunzele ca niște săbii, izbindu-le de fereastră și sfâșiind tăcerea. Pentru că, deși ar răvăși-o să recunoască, știe că fiecare cuvințel al meu e adevărat.

Îmi propune să mă ducă acasă, dar eu insist să iau un taxi.

— Pot să găsesc unul pe Collins.

— Nu mă deranjează, serios.

— Nu, mersi. Ai făcut destul pentru mine.

— Dar mi-ar face plăcere. În noaptea aia, pe autostradă… nici nu știi cât de mult m-ai ajutat.

— Scumpo, nici măcar n-am început s-o fac, zic eu și îmi arunc poșeta pe umăr, după care dispar în noapte.

Bineînțeles, după ce ies pe ușă mă întorc în curtea lui Sorenson. Mă ghemuiesc sub fereastra ei și mă uit printre zăbrelele oblonului. Sorenson s-a așezat la computer. Se uită cu gura căscată la ceea ce par a fi poze cu pui pufoși de animale și am impresia că plânge. Păi, n-are decât să se smiorcăie dar,

dacă văd că tâmpita ia mâncarea din gunoi și se îndoapă cu ea, jur pe ce am mai sfânt că o să trag un șut în ușă și o să-mi înfig mâinile în gâtlejul ei până scot toată otrava aia din ea...

Căca-m-aș... Mobilul mi se aude în surdină. Îl pun pe mut. Sorenson n-a auzit. Am primit câteva e-mailuri, dintre care unul de la ea! Ies pe furiș din curte ca să-l citesc.

8

Contact 3

To: kimsangyung@gmail.com; lucypattybrennan@hardass.com
From: lenadiannesorenson@thebluegallery.com
Subject: Ați văzut vreodată ceva mai drăgălaș?

Kim, Lucy,

Vă trimit asta ca să vă înveselesc!

Ați văzut vreodată ceva mai drăgălaș?

Lena x

Cretina asta turbată și demnă de milă mi-a trimis un link către un site care se cheamă „Supradoza de drăgălășenie“. Acolo sunt doar cățeluși, pisicuțe, pui de urs, șoricei și iepurași.

Pe el scriu doar mame casnice retardate sau mame casnice retardate în devenire.

9

Supradoza de drăgălășenie

Clipesc, trezindu-mă în lumina cărămizie din cameră. Ecranul digital al ceasului – 9.12 – mă bagă imediat în priză. *Ce pula mea, niciodată…*

Am o clientă la 10.30!

— *Dă-o dracului…*

E ceva tare și cald lângă mine; instantaneu, îmi dau seama că mai e cineva în pat și inima îmi bubuie în piept. Primul meu gând îngrozit: Sorenson! Nu, nu se poate. Mă întorc încet ca să văd cine e tipa adormită de lângă mine; lesbiana aia foarte feminină căreia chiar îi place gustul de pizdă și să se fută ca lumea. Azi-noapte am ieșit la vânătoare de pizde și detest când îmi încalc propriile reguli și aduc o gagică acasă. Și-a pus chiar și un picior peste mine. Când dau să mă smulg brutal de sub ea, tipa clipește și se scoală din somn, apoi cască năucă gura la mine. Fără farduri pare foarte tânără, anul întâi sau doi de facultate.

Nu mă încântă deloc să mă trezesc că am pe cap târfe care vor doar experiențe noi, dar ce pizda mă-sii, nu poți să-i găsești nod în papură unei gagici care a primit cu atâta entuziasm pula din plastic pe care i-ai pregătit-o.

— Bună dimineața, cască ea și se întinde.

— Bună dimineața.

Mă forțez să zâmbesc. Pe urmă mă simt cam prost. Nu prea mă pricep la asta.

Ea se dă jos din pat; înaltă, zveltă și superbă. Îmi place la nebunie părul ei blond deschis, tuns scurt, dar gagica asta n-o să poată fi *niciodată* partenera dominantă într-o relație, poate peste cinci ani și 100.000 de calorii. Se îmbracă.

— Trebuie să plec. Am cursuri, zice, pe urmă îmi zâmbește. Nu-mi vine să cred că mi-am tras-o cu Gagica Eroină de pe Autostradă!

— Mda, zic eu. Ce căcat mai poți să zici la asta?

— Pa.

Se cară, iar eu aștept până se deschide și apoi se închide ușa apartamentului, pe urmă țâșnesc din pat. În bucătărie, a scos din frigider niște suc de portocale și a băut direct din sticla pe care n-a pus-o înapoi. Scârboasă mai e: pizdele tinere sunt niște nesimțite.

Sunt ofticată pe mine însămi că am dormit prea mult, ca o ratată, așa că fug la duș, apoi mă îmbrac rapid. N-am timp decât să mă uit repede pe mail. „Fute-m-aș“, icnesc când văd ce mi-a trimis Sorenson azi-noapte. Măcar mai are o prietenă, deși naiba știe ce hram o mai purta și gagica asta, Kim.

Să se ducă în pizda mă-sii! Trebuie să mă ocup de o corespondență mai importantă.

To: michelleparish@lifeparishioners.com
From: lucypattybrennan@hardass.com
Subject: Mă bucur să am vești de la tine!

Michelle,

N-am cuvinte să-ți spun cât de mult m-am bucurat că mi-ai răspuns la mail. Viața mea a devenit super bizară după acel incident. Am un impresar! Iar o femeie de la VH1 TV vrea să semnez un contract pentru o emisiune de înfrumusețare cu femei grase, din clasa de mijloc, care s-au lăsat pe tânjală. Sună exact ceea ce fac și acum, doar că asta o să fie în fața camerelor de filmat și pe un vas de croazieră! Pe bune! Chestia e că îmi dau drept partener un tip care să se ocupe de părul, cosmeticele și hainele lor. Asta mă cam pune pe gânduri. N-am chef să lansez cariera vreunui șomer ratat și poponar, fiul vreunui baștan de la cine știe ce post de televiziune, pe spuza faptelor mele eroice, și nu-i normal? LOL!

Însă nu toate-mi merg ca pe roate. Quist, un puțoi fascist care candidează la alegeri aici, stă cu ochii pe mine. A reieșit că tipul cu pistolul este un puști care a fost abuzat de pedofili, care s-a dus sub autostradă, unde își fac veacul perverșii ăia, apoi s-a apucat să tragă în ei. Bafta lui dar, gen, hei, de unde să știu eu asta? Totul e ca pula, și nu în sensul bun.

Te rog, dă-mi un sfat!

Ah, în ce privește impresarul, ai auzit de Valerie Mercando? Cum e?

Și, într-un FINAL, n-o să-ți vină să crezi, dar una dintre clientele mele este o „artistă“ auto-proclamată, fata care a fost martoră la incidentul de pe pod. Ea a venit la mine. Ciudat, nu?

Numai bine,

Lucy x

În timp ce apăs butonul și trimit e-mailul, îmi dau seama, văzându-mi unghiile pe tastatură, că au crescut prea mult. Mă uit peste e-mailurile primite și dau iarăși de site-ul ciudat cu poze cu animale al lui Sorenson. Pe urmă chiar trebuie să plec dar, spre încântarea mea, primesc un răspuns!

To: lucypattybrennan@hardass.com
From: michelleparish@lifeparishioners.com
Subject: Mă bucur să am vești de la tine!

Lucy,

Mă bucur că mi-ai scris din nou și sunt încântată că îți merge atât de bine. VH1 este un post minunat și o să-ți creeze o imagine superbă. Firește, e important să colaborezi cu oamenii potriviți, dar asta e o ocazie nemaipomenită pentru

tine! Să le iei toți banii! ÎNSĂ lasă negocierile în seama impresarului.

Și că veni vorba de impresar. Da, Valerie Mercando este foarte competentă. O să se ocupe ea de toate negocierile cu VH1.

Clienții sunt toți la fel, nu cred că contează de unde vin, atâta timp cât există respect reciproc și anumite limite între voi.

Da, am auzit că politicienii vor să profite de cazul tău ca să-și facă propagandă. Nu-ți face griji, o s-o lase baltă, dar sunt sigură că impresarul tău ți-a zis deja asta.

Felicitări! Mă bucur din suflet pentru tine!

Numai bine,

Michelle.

PS: Ai încercat să scrii în Jurnalul Matinal?

Sunt surescitată, așa că îi scriu imediat lui Valerie.

To: valeriemercando@mercandoprinc.com
cc: thelmajtempleton@vh1.com
From: lucypattybrennan@hardass.com
Subject: Hai să-i dăm drumul!

Dragă Valerie,

La sfatul prietenei și confidentei mele, Michelle Parish, îți scriu pentru a-ți confirma că accept formal să mă reprezinți. Am pus-o în copia e-mailului și pe Thelma Templeton de la VH1.

Numai bine,

Lucy x.

În bucătăria mea cât o cutie de chibrituri, prepar și dau pe gât o băutură proteică. Ies în lumina soarelui și sunt gata să învinețesc botul oricărui cretin care s-ar băga în viața mea, dar paparazzi par să fi dispărut din nou. Mă duc la sală, luând-o prin Flamingo Park. Doi tipi de douăzeci și ceva de ani aleargă, iar unul dintre ei se oprește și se duce la bara de lângă terenurile de baschet. Face șapte tracțiuni, se chinuie să o facă și pe a opta, însă a noua nu-i mai iese. Mă duc direct la el.

— Uite cum se face, îi zic eu și bag douăsprezece, făcând-o pe ultima la fel de energic ca pe prima, pe urmă mai fac încă douăsprezece ridicări până la bărbie și mă opresc doar pentru că nu mai am timp.

— Uau! face tipul.

— Respirația e cea mai importantă, îi spun eu. Când faci tracțiuni, trebuie să ții mâinile pe bară la o distanță ceva mai mare decât lățimea umerilor tăi. Pentru ridicări până la bărbie, când ții bara invers, trebuie să le ții la lățimea umerilor.

Stilul T2! Sarah Connor, ce mama dracului! Joan Jett, ce morții mă-sii!

Marge mă așteaptă la sală și deja face încălzirea. La ea se uită chiorâș Toby, poponarul de la recepție, care zice despre sine că e DJ, fiindcă îl lasă din când în când să-și pună CD-urile cu anti-muzică funerară, ambientală și țopăită, și asta dacă e puțină lume. Când sala se umple cu soții casnice, e nevoit să pună mixaje cu Coldplay și Maroon 5, iar mie chiar au început să-mi placă trupele astea care te fac să-ți tai venele, pentru că sunt o alinare față de rahatul lui insipid. Să mor eu dacă nu mi se zbârlește părul pe mine doar când îl văd pe homalăul ăsta afectat și mofluz. Când îl aud, vocalele mi se preschimbă instinctiv într-o caricatură a vorbirii din Southie. Musculos și cu o conformație tipică pentru South Beach, în stil pseudo-homo, nu-și dă seama, în timp ce se îndoapă cu steroizi și se forțează să ridice o sută de kile, că un singur croșeu amărât i-ar face să explodeze nasul ăla de poponar, ca pe urmă să facă psihoterapie o sută de ani, împroșcând cu șuvoaie de lacrimi de mironosiță ce e.

— Ai apărut iar la știri, mă anunță el, apoi capul i se întoarce spre un ecran de pe perete. Ah, uite, zice și arată spre televizor.

La televizor e Joel Quist. Platforma lui electorală conține toate politicile pline de ură și de amenințări care-ți pot trece prin cap, iar el face de rahat orice altă variantă:

Terorism: să ucizi americani nevinovați

Controlul armelor de foc: ucizi americani nevinovați, care nu se pot apăra

Impozite mai mari pentru cei super-bogați, în loc de salvarea băncilor: să ucizi americani nevinovați

Dacă nu-i omori pe arabi: ucizi americani nevinovați

Avorturi: ucizi americani nevinovați (înainte de a se naște)

Căsătoria dintre homosexuali: sodomizezi și apoi ucizi americani nevinovați

M-a luat în vizor și asta e nașpa. Rahat: acum gura mea mare și ovală e căscată și se uită năucă la ecran, cam ca a lui Marge când se holbează la banda de alergare. Îi fac semn să ia ganterele, dar nu-mi pot desprinde ochii de la ecran. Ar fi trebuit să spun doar: „Bineînțeles că victimele de sex masculin ale violenței sexuale au dreptul să se apere. E absolut firesc, dacă sunt atacați. Domnul McCandless n-a fost atacat; el fugea după doi oameni neînarmați, trăgând în ei cu pistolul. Dacă a fost abuzat în trecut, avem un sistem de justiție care există tocmai pentru a se ocupa de astfel de cazuri“. Dar, futu-i muma-n cur, acum nu mai am nici o șansă să-mi prezint opinia.

Își face apariția și Thorpe, care spune exact același lucru, dar bătând câmpii în stilul lui de căcănar: educativ, dogmatic. Îți dai seama imediat că toată lumea îl urăște. E alunecos și efeminat. E *avocat*, ce morții mă-sii.

Fii bărbat, ce dracu’!

— Așa, Marge, ia greutatea aia de șapte kilograme și fă patru serii de câte douăsprezece ridicări și genuflexiuni!

Quist îl întrerupe pe Thorpe, care protestează și căruia prezentatorul, de data asta un tip, îi face semn cu mâna, cu

toate că și ăsta pare c-ar vrea să ia pula slinoasă și supurândă a boșorogului ăstuia pișăcios în gura lui strâmtă și încrezută.

— Ei bine, eu susțin domnia legii, cum se poate vedea și din felul în care am votat până acum în această privință, mai ales prin comparație cu domnul Thorpe, care cocoloșește infractorii din societatea noastră…

Marge își face exercițiile.

— Ridică mai sus greutățile și lasă-ți fundul mai jos! Ridică și ghemuiește-te! Ridică și ghemuiește-te!

Îl arată în prim-plan pe Thorpe doar cât să se vadă că se bosumflă și imploră să i se dea ocazia să riposteze la afirmația rivalului său, apoi pe prezentatorul care flutură o mână spre el, pentru a-l face să tacă.

— Vă rog, dați-i voie domnului Quist să termine ce are de spus.

— Însă uneori politicienii și birocrații noștri din Washington îi dezamăgesc pe oameni, zice Quist înfoindu-se ca un cocoș. Dați-mi voie să vă pun o întrebare: Câtă vreme a fost lăsat fără apărare tânărul Sean McCandless? Lucy Brennan, deși nu știa nimic despre el, i-a apărat pe acei perverși nebuni, așa cum se pare că face toată lumea. Dar cine l-a ajutat pe bietul Sean McCandless? Cine l-a apărat pe acel copilaș?

Îmi îndrept privirea spre Marge, care gâfâie ridicând bila din metal.

— Biiine…

Mă uit din nou la ecran: o mulțime de gesturi indignate, anxioase ale lui Thorpe, care își frânge mâinile și protestează pe un ton miorlăit, acuzând prezentatorul impasibil că n-a avut când să-i răspundă rivalului său. Apoi prezentatorul îi dă voie

să vorbească, făcându-l să pară și mai fraier. Din fericire, pe urmă difuzează un reportaj despre gemenele siameze.

— Ar putea fi și mai rău, zice Toby înclinând din cap spre ecran, plin de o bucurie răutăcioasă.

Un prim-plan doar cu capul lui Annabel, câteva cuvinte sfioase despre iubirea ei optimistă pentru Stephen, pe urmă un prim-plan al degetelor încrucișate, căci se pare că îl ține de mână. Camera se îndepărtează, iar noi o vedem pe Amy, care se uită în direcția opusă față de Stephen și sora ei. În loc să-i filmeze doar pe porumbei, nemernicii ăia perverși o pun și pe ea în cadru. Cu nasul ei coroiat, care iese din părul lung, seamănă cu o pasăre necrofagă ce stă pe umărul lui Annabel. Îmi vibrează mobilul. E Valerie.

— Hei, țip eu entuziastă, ca să-i arăt ciudatului de Toby că nu sunt deloc tulburată, apoi mă întorc spre Marge: Banda de alergare, douăzeci de minute, începi în ritm de jogging, la 6 km/h.

După aceea mă duc spre ușa de la intrare, ca să fiu puțin singură.

— Bună, Lucy. Adineauri m-am uitat la știri…

— Da, dar fără îndoială că o s-o lase baltă… spun eu, făcându-i semn lui Marge, care stă pe loc și gâfâie, să se urce naibii și să-și termine exercițiile, pe urmă ies afară, în soare, și ridic privirea spre cerul de azur.

— I-a cam speriat pe cei de la VH1. *Nu* trebuie să vorbești cu reporterii de la ziare sau televiziuni.

— Bine…

— Îmi cer scuze dacă par cam crispată. O cântăreață care mi-e clientă a fost prinsă cu droguri pe undeva prin Ocean Drive. Promoterul care a angajat-o la Gleeson e un bulangiu

fanatic religios și a pus-o să semneze o clauză tâmpită anti-drog în contract, iar acum amenință că anulează spectacolul de mâine seară. Nu mai pot vorbi… Ah, încă ceva: cei de la Total Gym mi-au trimis un echipament complet de fitness pentru acasă, e al tău. Au scris și un mesaj din ăla, cum că asta „nu te îndatorează cu nimic față de ei dar, dacă îți plac produsele noastre și ai vrea să le promovezi, ți-am fi recunoscători“, așa că va fi alegerea ta dacă o faci sau nu. Ți-l trimit.

— Uau! Meserie!

— Da, totu’-i bine. Dar nu vorbi cu presa, nu faci decât să le dai apă la moară, așa că hai să-i lăsăm să stea și pe uscat.

— Super, spun eu precaut, gândindu-mă că exact de asta am nevoie acum: un echipament căcăcios de fitness promovat de Chuck Norris, pentru care o să am nevoie de cincizeci de ani să-l montez, și care o să se ducă naibii imediat după aia și o să-mi ocupe tot spațiul din apartamentul cât o cutie de chibrituri.

Telefonul amuțește, iar eu intru iarăși în sală. O pun pe Marge, care abia se mișcă, la 7 km/h, dar și în pantă puțin, ca s-o extenuez.

— Ești aproape! Așa te vreau! Marge cea războinică! Și cinci… patru… trei… doi… unu… iar aparatul trece la programul de relaxare. Te-ai descurcat bine, exclam eu, în timp ce ea se uită la mine ca un copilaș care a căzut în fund și nu știe dacă să râdă sau să plângă. *Prăjește-ți celulita aia de târfă. Netezește-ți grăsimea aia cu gropițe, pizdă*. Respiră, Marge: inspiră pe nas, expiră pe gură.

Iisuse, încă mai trebuie să li se spună să facă asta! Ce spune *asta* despre ele, în pizda mă-sii? Dar Marge își termină programul de exerciții și se împleticește recunoscătoare până la vestiar ca să facă duș. De pe ecrane au dispărut Thorpe și Quist

și au fost înlocuiți de mama gemenelor siameze, care vorbește despre fete, după care se aude o voce nesuferită și gâfâită care narează:

— ... ca orice mamă, pe Joyce o îngrijorează viitorul fetelor. Dar în cazul lui Amy și al lui Annabel, viitorul lor, ca și trecutul sau prezentul, va fi mereu același pentru amândouă.

Eu reflectez la cât de hidos e reportajul, când își face apariția Sorenson, într-un echipament nou și *roz*, țipător. Doar o retardată sau o fată de zece ani s-ar îmbrăca așa.

— Salutare! Ciripește ea. Sunt gata să mă pun pe treabă!

— Bine, zic eu zâmbind și strângând din dinți.

Mă îndrept spre aparate, iar ea mă urmează.

Cum aș putea șterge rânjetul de pe mutra grăsanei ăsteia enervante? O pun pe banda de alergare, apoi îi tot schimb ritmul. Măresc viteza, o împing până la limită, o pun la 7 km/h și o oblig să tropăie ca lumea pe banda de cauciuc. *Țopăie, șoricel mic și gras, țopăie!*

— Haide, Lena Sorenson, dă-i bătaie! țip eu, în vreme ce toată lumea întoarce capul spre noi, iar vocea mea acoperă porcăriile ambientale ale lui Toby.

Pun banda la 9 km/h și văd că fața lui Sorenson se înroșește tot mai mult.

— Suntem gata să ne punem pe treabă!

Ori de câte ori își trage târfa asta grăsană sufletul ca să facă ce știe cel mai bine, chiar mai bine decât să mănânce, adică să vorbească, eu o pun să facă ceva și mai greu sau un alt tip de exerciții. Trebuie să înțeleagă mesajul: ăsta *nu* e club de socializare.

Dar mă surprinde ce coaie are Sorenson. Îndură tot ce o pun să facă. Chiar și după ce își termină programul, încă mai

rămâne la sală, gâfâind și încercând să vorbească cu mine, deși e evident că eu mă gândesc la altceva.

— Mă… simt… atât… de… bine… Nu m-am mai simțit atât de bine… de un secol…

Mă simt atât de strânsă cu ușa, încât chiar mă încântă gândul că mă întâlnesc la prânz cu *mama*. *Aș face orice* să scap de propria-mi geamănă siameză. Annabel, îți înțeleg suferința. Sorenson practic se auto-invită și are nesimțirea să se uite la mine de parcă ar fi o fiică vitregă abuzată când îi spun că am ceva de discutat cu *mama mea*. Doamne sfinte, chiar mi-e teamă că târfa asta disperată o să vină după mine până la bodega din Ocean Drive, unde am acceptat ca proasta să ne vedem! Ies din sală și o iau spre Atlantic.

Dacă pentru mine numerele sunt importante, mama, Jackie Pride (58, 1,73 m, 59 kg), deși e agent imobiliar, este și mai dependentă de ele. Piața s-a cam dus naibii; a vândut douăsprezece apartamente scumpe în Miami acum doi ani, trei anul trecut, iar anul ăsta deocamdată nici unul. Acum doi ani avea un Lincoln imens; înainte de el, își cumpărase altul în locul Cadillac-ului pe care l-am moștenit de la ea. Asta era pe vremea când agenții imobiliari se purtau ca avocații și nimeni nu râdea de ei. Acum că are o Toyota și se confruntă cu perspectiva sfârșitului unei alte relații de lungă durată, zero este o cifră îngrijorătoare.

Ea e deja la masă, cu laptopul deschis în stilul lui Sorenson (ha!) și butonează la telefonul mobil. Când mă apropii de ea, ridică privirea.

— Hei, dulceață, zice apoi dă din cap ca să se scuze iar sprâncenele, pe care și le-a ras și acum și le pictează, se arcuiesc în vreme ce își închide cu zgomot Mac-ul.

Poartă o bluză albă, o fustă în carouri și pantofi alb cu negru. Pe nasul dur, saxon (nu ca al meu, irlandez și micuț, moștenit de la tata) are ochelari, și încă o pereche pe cap, de soare, ca să-i țină pe spate părul castaniu și lung până la umeri. Mama își încheie convorbirea telefonică și se foiește pe scaunul din plastic, care alunecă câțiva centimetri pe trotuar.

— O, Doamne… suspină ea.

Arată bine; singurul semn vizibil al vârstei este că pielea din jurul bărbiei și al gâtului s-a fleșcăit, formând o pungă șifonată. Mama tot vorbește că „o să se opereze“, dar e „prea ocupată chiar și pentru intervenția cu laser la ochi“.

O gagică tânără și blondă, pe care o recunosc (cred că este una dintre clientele Monei de la Bodysculpt), trece legănându-se pe lângă noi, purtând un slip tanga galben și un tricou asortat, pe care scrie DNA AROGANTA cu litere mari și albastre. SoBe este în continuare un refugiu prin care se plimbă țanțoș tot felul de caraghioși și de narcisici disperați. Telefonul mamei sună din nou.

— E Lieb, spune ea pe un ton rugător. Răspund la ăsta, scumpo, pe urmă promit că închid porcăria.

— În regulă, zic eu și iau meniul.

— Lieb, scumpule… Da. Înțeleg… Înțeleg. Distrează-i. La Gulfstream Park sau pe-acolo, știi tu… Verifică. Lasă-i să creadă că e o investiție beton, ceea ce, din toate punctele de vedere, și e… Da, te iubesc…, spune și sprâncenele i se ridică și mai mult. Nu mai pot vorbi, scumpule, sunt cu Lucy. Ciao, zice în cele din urmă și închide iPhone-ul. Bărbații ăștia. Ăia duri au nevoie să fie cocoloșiți chiar mai mult decât ceilalți. E foarte ciudat. Adică, ar putea să-i ducă pe bulangiii ăia smiorcăiți într-un bar sau la un club de striptease. Nu-mi pasă, spune clătinând din cap.

Dumnezeule, oamenii nu mai au nici un strop de tupeu! Investiția e excelentă!

— Sunt convinsă.

— Dar uite cum o țin lungă cu chestia asta... Hai să luăm ceva de mâncare, zice ea, pe urmă îmi vede privirea și își dă seama la ce mă uit. Te uiți la gușa mea! Uf, ce copil plin de cruzime ești și tu!

— Nu, mint eu, tocmai mă gândeam la cât de bine arăți!

Mama scoate un oftat lung și plin de dezamăgire. În timp ce vorbește, ochii ei, ba lipsiți de expresie, ba concentrați, par mereu să privească prin mine, la dezamăgirile care o așteaptă.

— Mă gândesc să mă operez. E o chestiune de timp. Și de bani.

Clatină din cap, plină de amărăciune, pe când ajutorul de ospătar ne toarnă apă cu gheață în pahare.

— Încă o duci rău?

— Hai să nu vorbim despre asta, spune ea, chiar când un fotomodel ratat și plin de Botox vine la masa noastră și, uitându-se urât la noi, ne enumeră cu voce scrâșnită și monotonă felurile din meniul de azi.

Nu, mama arborează o expresie optimistă când comandăm mâncarea, apoi se apucă să turuie dintr-o carte de dezvoltare personală pe care a devorat-o (versiunea ei de dulciuri ale lui Sorenson).

— Imobiliarele... sunt o nenorocire în South Florida. Am nevoie de chestia aia de care zicea Debra Wilson... ai citit ce-a scris?

— Nu. Ai auzit de Jurnalul Matinal? Se pare că e mișto.

— Marianne Robson de la Coldwell Banker spune că e de bază. Trebuie văd și eu cum stă treaba, când am mai mult timp.

— Care-i chestia cu Debra Wilson?

— Păi, am nevoie de ceva ce se numește „un proiect personal fascinant“, zice mama, iar fața i se încrețește într-un zâmbet dulce. Bineînțeles, cel mai fascinant proiect al meu sunt frumoasele mele fiice, spune ea, iar eu îmi zic în gând: *mă lași?!* Dar fetițele sunt mari acum, adaugă, iar fruntea i se încrețește de remușcări. Presupun că ai mai vorbit cu Jocelyn, nu?

— Ultima oară când am vorbit cu ea era încă în Darfur, la aceeași organizație non-guvernamentală, îi spun eu, uitându-mă puțin cam ostentativ la trupul tonifiat al surferului care trece pe lângă noi.

— Încă mai face fapte bune, ciripește mama nostalgică. Zău așa, fata asta ne face pe toți de rușine.

Simt nevoia să-i zic că dacă ar fi lăsat-o în pace pe Jocelyn în copilărie, când încerca să facă tot felul de porcării, probabil că acum nu s-ar duce în cele mai de rahat colțuri ale lumii ca să facă pe Maica Tereza. Dar mama a revenit la problemele ei:

— Așa că i-am spus lui Lieb că am nevoie să-mi schimb viața.

— Ai slujba de agent imobiliar, spun eu, pentru că nu mă pot abține.

Mama era incapabilă să vorbească despre altceva când piața de imobiliare era sus. Acum, că e moartă, eu practic *doar* despre asta vreau să discut cu ea. Dacă nu vii pe lumea asta ca să-i faci subtil viața un calvar mamei tale, atunci care dracului mai e sensul existenței tale?

— Nu mă refer la viața profesională, zice ea, chiar când chelnerița, o tipă cu aer de nevastă de bogătan, ne aduce salatele cu tofu.

Arată jalnic: frunzele de salată sunt fleșcăite ca pula lui Miles au-mă-doare-spatele, iar bucățile de tofu afumat au gust

de șosete purtate la sală. Mama icnește după ce ia o îmbucătură. Pe urmă mă sfredelește cu privirea.

— Ce mai face tatăl tău? Mi-e rușine să recunosc, dar îl caut uneori pe Google.

— Păi, e normal să fii curioasă. Dar dacă îl cauți din când în când pe Google, cred că știi mai multe despre el decât mine.

— Las-o baltă! Tu ai fost dintotdeauna preferata lui, sportiva.

— Mamă, *el* a fost dintotdeauna preferatul lui.

— Așa e! Parcă tot nu pot să cred asta despre el, zice clătinând din cap, iar părul ei dat cu fixativ nu se mișcă nici un centimetru. E ca și cum succesul pe care l-a avut cu cărțile alea ar fi fost ultima mutare prin care încerca să îmi facă mie în ciudă.

— Haide, mamă! Mereu spunea că vrea să fie scriitor!

— Toată lumea *spune* că vrea să fie scriitor, îngerașule. Dacă toate romanele concepute pe un scaun la bar ar ajunge să fie publicate, n-ar mai rămâne copac dat de la Dumnezeu pe planeta noastră cea verde. Nu, imediat după ce m-a părăsit…

— Din câte îmi amintesc, *tu* l-ai părăsit. Ca să fii cu Lieb.

Mama expiră și își dă ochii peste cap. Îmi explică pe un ton răspicat, de parcă aș fi un copil:

— Da, eu l-am părăsit *fizic*, însă doar fiindcă n-a avut el coaie să plece primul. Dar el a forțat despărțirea. Pe urmă, după ce l-am întreținut ani de zile, cât el a stat în cur și a studiat toate porcăriile alea din BPD, și-a mișcat în sfârșit târtița aia grăsană de irlandez și s-a apucat să *scrie*.

— Stai *în* cur când scrii.

— Tocmai, de-aia meseria asta e perfectă pentru el, spune ea, iar apoi colțurile gurii i se lasă în jos, pentru că i se năzare un

gând întunecat. Presupun că o să apară și o femeie mai tânără, cine știe ce pipiță idioată…

— Nu doar una, bag mâna-n foc, mărturisesc eu ducând furculița cu tofu la gură și sperând că o să fie mai gustos decât ultima bucată pe care am mâncat-o; și fiind imediat dezamăgită.

Fălcile mamei cad deodată și acum se uită la mine cu gura căscată.

— Păi, așa e firea omului. *Cum* îmbătrânești? Te porți cât mai reținut și mai demn, iar atunci viața devine teribil de plictisitoare. Dacă faci ce ai chef, atunci ești penibil și de râsul curcilor. Indiferent ce-ai alege, n-ai cum să câștigi.

— Doamne sfinte, Lucy, potolește-te! Vorbești exact ca el.

— Păi, l-am parafrazat pe Matt Flynn.

Mama face în minte inventarul clienților ei, însă după aceea tot nelămurită pare.

— Personajul lui principal, detectivul particular din Boston, îi zic eu.

Ea țâțâie și duce la gură o furculiță plină cu frunze veștede de spanac. Biata mea mamă a fost mereu obsedată de bani și tocmai tipul despre care credea că n-o să dea niciodată lovitura a început să aibă succes, exact după ce i-a tras un șut în cur. Iar acum, când totul se duce de râpă, cred că îi e și mai greu. Toată viața ei stă în chestia asta cu imobiliarele. Femeia asta ar face *orice*, în anumite limite, zice ea (iar eu sunt nevoită s-o cred), ca să încheie o tranzacție. S-ar trezi în toiul nopții ca să cumpere alimente de la băcănie pentru un client. Le face tot felul de servicii. Da, nici măcar nu vreau să mă gândesc unde s-ar opri. Partenerul ei de mulți ani, Lieb, pare un amețit; bate barurile

din SoBe cam la fel cum hoinărea și tata prin labirintul de cârciumi din sudul Bostonului.

Mama a ales pentru tofu sos de ghimbir, așa că ia cu furculița din amestecul acela cleios și oribil, pe urmă se strâmbă și îl pune la loc pe farfurie.

— Câh, sos de ghimbir care e doar făină! Scârbos! E o tâmpenie să mănânci pe Ocean Drive!

Ne chinuim fiecare cu porcăriile ei, într-o tăcere stoică. Eu intru pe Lifemap TM, încercând să calculez câte calorii are sosul ăsta toxic. Dau să spun ceva, dar mama flutură o mână ca să mă oprească, arătând spre mobilul pe care-l ține la ureche.

— Scuze, dulceață, trebuie să răspund… Lonnie! Da, pe aici totul e minunat! M-hm… da, oamenii simt criza, dar noi suntem foarte, foarte norocoși. Casele super-scumpe se vând, ei bine, cred că totuși aș vorbi aiurea dacă aș spune că se vând nemaipomenit de bine, dar fără doar și poate se vând binișor. Iar proprietatea pe care ai ales-o este minunată… M-hm… Ți-am zis că ești vecin cu Dwayne Wade? Mi-a șoptit o păsărică cum că tocmai ar fi vizitat proprietatea de vizavi. Știi tu, casa aia în stil colonial spaniol? Deși ție nu ți s-ar potrivi aceea, sunt sigură că ești de acord cu mine…

O văd cum gesticulează – e agent imobiliar până-n măduva oaselor. Cât de bine o cunosc? Am reușit să înțeleg de ce s-au despărțit părinții mei la fel de greu pe cât le-am înțeles relația. Mereu am crezut că mama, care tot timpul flirta cu bărbați, a fost cea care l-a înșelat prima. N-a fost cine știe ce surpriză pentru mine când, pe vremea când eram adolescentă, ea s-a combinat cu Lieb, un agent de vânzări de la Datafax TM. Una dintre ultimele sarcini importante de serviciu ale lui Lieb a fost să vândă sistemul de pontaj managerilor de nivel mediu și înalt

din compania de asigurări din Boston, unde lucra mama pe atunci, și pe urmă să-i învețe cum să-l opereze.

Însă Lieb era un agent de vânzări talentat; nu numai că a convins-o să-l cumpere pe el, dar i-a vândut și pachetul de tranzacții imobiliare din Florida, pe vremea când piața era la apogeu.

— Tranzacțiile imobiliare o să fie următoarea mare afacere. Am pierdut trenul cu site-urile web pentru că n-am fost suficient de decis, susținea el sus și tare. N-o să repet greșeala. Nu mai pierd ocazia.

Și mama a gândit la fel.

După ce s-au combinat, el i-a mărturisit mamei că Datafax TM era un sistem foarte bun, dar că programele pentru PC și Mac o să-l înlocuiască în viitorul apropiat. Curând, oamenii se vor obișnui să-și țină agendele pe calculatoare, laptopuri și telefoane. Cordonul ombilical psihic care îi leagă de sistemul pe hârtie o să se destrame, iar Datafax o să devină un produs de nișă, cumpărat de anumiți clienți mai în vârstă, nu accesoriul indispensabil care era pe vremea aceea. Așa că tranzacțiile imobiliare vor fi viitorul de aur al lui și al mamei.

După despărțire, Jocelyn și cu mine am rămas în Weymouth cu tata. Motivul pe care l-a invocat mama ca să nu ne ia cu ea în Miami a fost că nu vrea să ne dea peste cap, schimbând școala unde învățăm. Deși pentru mine nu era aproape deloc important, căci nu voiam decât să mă antrenez și să mă lupt. Aveam cincisprezece ani și detestam pe toată lumea. Cu o vară în urmă, mă supărasem pe mama și pe tata, mai ales pe tata, după un incident dezastruos din parcul Abbie Adams Green, pe care familia l-a interpretat greșit și care ne-a îndepărtat unii de alții. M-am mirat foarte tare când el a fost de acord cu decizia

mea de a renunța la atletism ca să mă înscriu la cursuri de arte marțiale. Mama a fost îngrozită.

— De ce, gogonico?

Jocelyn n-a zis nimic (ca de obicei), doar s-a uitat la mine cu mina ei disprețuitoare dintotdeauna, ridicând din sprâncene.

— Vreau să-i caftesc pe toți, am zis eu, și am văzut licărirea admirație din ochii tatălui meu.

Și am procedat întocmai. M-am înscris la cursul de taekwondo, la complexul sportiv din zonă, pe urmă am trecut la Muay Thai. M-am simțit complet eliberată; așa mi-am putut descărca toată energia și agresivitatea. Chiar de la început, a fost evident că celelalte fete nu erau în stare să se pună cu mine. Mă uitam fix în ochii adversarei, apoi o vedeam că se simte dărâmată. Îmi plăcea la nebunie că nu existau limite în luptă și îmi loveam adversarii cu tot arsenalul – coate, genunchi, picioare, pumni –, mă luam la trântă să mă luptam ca o tigroaică. Eram răsfățata asociației locale de Thai Boxing; mă antrenam plină de motivație și mă întreceam sălbatic.

M-am descurcat bine la concursurile de juniori, mai întâi statale, apoi naționale. Am avut succes la trei competiții importante de Muay Thai în categoria mea de greutate. Primul meu titlu a fost și cel mai tare, când am învins-o pe fosta campioană, o curvă asiatică ce putea să se lupte ca un popă pervers, dar n-a făcut față vitezei cu care mă băteam și nici genunchilor care o izbeau în pizdă. Ca pe multe alte tipe cu care m-am luptat, am văzut-o cum fuge plângând din ring, uitându-se în spate, în vreme ce eu încercam să-mi găsesc pe altcineva cu care să mă bat.

Am primit multe centuri. Am studiat diverse stiluri de luptă, în special karate și jiu-jitsu. Eu mă băteam cu furie, iar Jocelyn

se îngropa în cărțile ei. Dacă o strângea cu ușa, ea spunea despre despărțire că „e nasoală“, dar fără pic de convingere. Se izola ca să citească; mental, ea a plecat de acasă înaintea mea, deși nu știu dacă, de fapt, nu cumva a fost absentă dintotdeauna.

Între timp, tata venea la toate concursurile mele. Mă ducea cu mașina kilometri întregi, plătea hotelurile și mă aducea înapoi acasă dis-de-dimineață, plecând apoi fără să crâcnească la muncă – pe atunci se întorsese să predea la un liceu –, iar eu mă duceam la școală sau mă culcam. Asta ne-a apropiat, deși incidentul din parc, despre care nu vorbeam niciodată, a stat mereu între noi. Însă eu mă gândesc adesea că succesele mele din copilărie la întrecerile de arte marțiale l-au preocupat ca să se apere și să nu se confrunte cu divorțul prin care trecuse. În cele câteva ocazii când mi-a vorbit despre faptul că mama îl părăsise, mi-a părut rănit și consternat, ca un băiețel.

Mie mereu mi s-a părut că tata latră, iar mama mușcă. Doar peste două veri am descoperit că lucrurile nu stăteau așa. Fusesem exilată în Miami, la insistențele tatei, ca să fac o porcărie de colegiu de stat și să mă înscriu după aceea la facultatea de educație fizică și sport. Jocelyn se dusese să locuiască cu sora tatălui meu, mătușa Emer, în New York, și făcea la rândul ei un curs pregătitor ca să se poată înscrie după aceea la Princeton. Eu m-am mutat în Sud, cu mama și cu Lieb. La început mi-a fost cam greu. Îmi era dor de tata. Încă învățam să conduc mașina și încercam să găsesc o colaborare cu o sală de arte marțiale din partea locului. Pentru că mamei nu-i păsa deloc de artele marțiale, mi-am dat seama cât de important fusese faptul că tata mă susținuse în această preocupare. Într-o după-amiază, mama și cu mine ședeam în curtea vechii ei case,

în care locuiam cu chirie și de unde, fiind pe un deal din SoBe, puteam să admirăm priveliștea golfului Biscayne și centrul orașului Miami. Beam limonadă făcută în casă, iar ea și-a ațintit brusc privirea asupra mea și m-a întrebat:

— El a vrut să vii aici, știai asta, nu? Știai că se culcă cu curve?

Eu i-am întors spatele și am contemplat golful. M-am zgâit la razele soarelui care se reflectau în luciul apei bleumarin. Ea, pare-se, nu și-a dat seama că mă tulburase și a continuat să-l bârfească pe tata. N-am mai ascultat-o; nu mai puteam să suport ura ei amară față de el. Nu știa cât de important e pentru mine să am o anumită imagine a lui. Dacă s-ar fi murdărit, atunci nimic n-ar mai fi contat pentru mine. După o vreme s-a calmat.

— Nu mai spun nici un cuvânt despre asta, Lucy, dar tu nu știi aproape nimic și poate e mai bine așa.

Era imposibil să obții o bursă de studiu pentru arte marțiale așa că, fără nici o tragere de inimă, m-am apucat din nou de atletism ca să obțin o bursă sportivă și să mă pregătesc să devin antrenoare la Miami University. Puțin după aceea, în anul întâi de facultate, am decis să mă întorc în Boston și să-i fac o vizită neanunțată tatălui meu. El se mutase de mult din Weymouth într-un apartament dintr-o clădire din gresie feruginoasă în centrul orașului, care era mult mai mișto. Devenise scriitor de succes, își făcuse cât de cât o viață nouă și părea mult mai puțin crispat. Însă i-ar fi prins bine să fie un pic mai crispat, în pizda mă-sii; după ce mi-a deschis voios ușa, mi-a aruncat o privire, iar eu mi-am dat seama că era cam stânjenit. Curând am aflat și de ce, căci în spatele meu a apărut o gagicuță dependentă de heroină, tremurând toată. Tata a pretins că o studia pentru

următorul lui roman. Pe dracu'. Așa că atunci, pe loc, mi-am schimbat părerea că mama ne abandonase și am acceptat că și el avusese o contribuție în toată povestea.

— Minunat, Lonnie, nemaipomenit… OK, ținem legătura… La revedere…

Mama își încheie convorbirea chiar în timp ce un poponar epilat și musculos trece pe role pe lângă noi. Mama zice o chestie răutăcioasă, de genul că rolele sunt mașina decapotabilă a „ajutoarelor de ospătar". Eu iau hotărârea să plătesc și îi fac semn chelnerului să-mi aducă nota, fluturând o mână spre mama, când ea protestează.

— Mulțumesc, Lucy, zice ea pe un ton umil.

Deși poate fi cam proastă și cam snoabă, nu-i deloc zgârie-brânză.

— Auzi, scumpo, aș vrea să te rog ceva.

— Orice, spun eu fără să mă gândesc și imediat îmi pare rău.

Însă acum, când ne ducem să-i luăm mașina dintr-o parcare etajată, nu mai pot să dau înapoi. Pe Collins, mama mă înșfacă brusc de mână. Trecusem pe lângă turiști, oameni care se plimbă prin magazine sau caută un loc unde să mănânce ori să bea, care traversau spre complexul ieftin dintre Collins și Washington, în Lincoln, unde sunt doar magazine cu chirie mică în care se vând aparate electrice și valize de proastă calitate. Vagabonzi și bolnavi mintal se bat între ei ca să atragă atenția turiștilor cu ochi bulbucați și aparate de fotografiat care s-au rătăcit în afara zonei de promenadă. Un tip vine la noi.

— N-am mâncat de două zile.

— Bravo. Ține-o tot așa, dar încearcă să faci și cât mai mult efort fizic, spun și îi dau cartea mea de vizită.

— Are nevoie de bani ca să-și cumpere *de mâncare*, intervine mama.

— Ah… am crezut că e prea frumos îmbrăcat ca să fie cerșetor… Sunt cam mioapă, recunosc eu, îndemnând-o să-și continue drumul pe stradă, în vreme ce vagabondul studiază cartea de vizită și mormăie ceva neinteligibil.

Din fericire, ajungem pe Washington, înapoi în zona de lux din SoBe.

Luăm mașina și mergem pe Alton, iar mama traversează zona Biscayne Bay care separă Miami Beach de centrul orașului. Trecerea asta spre America nu-i decât o iluzie de rahat. E un oraș fantomă; blocuri pustii. Nimeni nu vrea să locuiască aici.

Mama îmi simte disprețul.

— Văd că zona asta începe să-și revină, insistă ea.

Eu dau ochii peste cap, căci n-o prea cred. Trotuarele sunt atât de pustii, încât cele mai multe dintre cartierele obișnuite din LA par, pe lângă ele, Manhattan la ora de vârf.

Mergem cu mașina pe Bayside, spre blocul cu patruzeci de etaje din care Ben Lieberman a cumpărat o parte semnificativă, cheltuind aproape toate economiile pe care le aveau, și unde mama este administrator. E practic gol; n-au vândut nici măcar un singur apartament. Clădirea, pe care iubitul ei a cumpărat-o de la niște columbieni dubioși (probabil că prin Miami mai există și altfel de columbieni, dar eu încă nu i-am cunoscut) pe vremea când părea o investiție bună, are patru apartamente pe fiecare din cele patruzeci de etaje. Acum sunt închiriate doar două – ambele cu reducere – la etajul al șaptelea și al doisprezecelea. Primul, unei femei care primește clienți din birourile de alături pentru a face sex cu ei la prânz, iar celălalt

unui jurnalist cultural, în speranța că va publica în articolele lui niște bazaconii despre viața de noapte care începe să înflorească în centrul orașului. Chiria lor acoperă practic doar utilitățile și întreținerea clădirii, deși nu se poate spune că se face mare lucru la ea.

— *O să-și revină*, zice mama, plină de optimism, ridicând privirea delirantă spre apartamentul de la ultimul etaj, de deasupra vizuinilor ăstora de iepuri puse unele peste altele. Vreau să spun că Bayside e vizavi, la doar două cvartale, iar American Airlines e practic alături.

— Mda, bine.

— S-a deschis un Lime lângă Starbucks, pe Flagler, ciripește ea. S-a construit și noul stadion de baseball Marlins, iar un nou muzeu se preconizează că…

— În South Florida totul o să petreacă mereu pe lângă plajă, mamă, nu-i nevoie de un centru aglomerat. Primăria n-o să-și cheltuiască banii pe…

— Avem cele mai mici impozite…

— Și asta-i decizia noastră, sunt eu de acord cu ea, însă prețul pe care-l plătim este un oraș-fantomă.

Mâna mamei se încleștează pe volan.

— Mă ajuți, scumpo? mă imploră ea, când lăsăm mașina pe un trotuar pustiu, fără a ne mai osteni s-o ducem în parcarea din spatele clădirii.

Descuie ușa principală din sticlă a blocului.

— Nu-i nevoie decât să treci pe aici o dată pe săptămână, să iei corespondența din cutiile de la parter și s-o pui în biroul din spate. Doar o lună, scumpo, adică șase săptămâni…

— Te duci cu Lieb în croaziera asta de șase săptămâni, deși aproape că nici nu vă mai vorbiți?

Vocea mamei devine atât de pițigăiată, încât aproape că nu se mai aude.

— E foarte riscant și amândoi o știm, zice ea, apoi inspiră adânc și coboară vocea preț de mai multe octave. Presupun că asta chiar e ultima noastră șansă; poate să fie un început sau un sfârșit, adaugă, iar ochii i se umezesc. În orice caz, merită să mai încercăm o dată. În plus… trebuie și să studiem piața imobiliară din Caraibe, spune pe un ton îndrăzneț.

— Of, mamă…

O îmbrățișez, icnind când îi simt în respirație mirosul de usturoi din sosul salatei. O să miros și eu ca ea. Trebuie să cumpăr niște Listerine de la CVS.

— Puiule, puiule, gogoneaua mea dragă!

Mă bate ușurel pe spate, apoi o bubuitură ne anunță că a venit liftul care, slavă Domnului, o face să se desprindă din brațele mele. Intrăm în lift și simt mâncărimi în picioare, în vreme ce acesta accelerează impresionant de repede, urcând până la etajul patruzeci.

Toate apartamentele au două dormitoare și de la ferestre poți să admiri superba priveliște a Miami-ului, cu cvartalele delimitate de străzi, tocmai până la golf. Însă apartamentul de prezentare, căruia mama îi spune „neo-mansardă“, este decorat ca curu’. Îmi mușc limba, însă bucătăria vagon de lângă hol e ridicolă. Ar trebui să fie spațiu deschis, să facă parte dintr-o cameră de zi spațioasă, pentru a profita de lumina care intră prin pereții din cărămidă de sticlă de pe două laturi ale apartamentului. Singurul lucru care aduce a mansardă e cărămida falsă de pe un perete și grinda groasă din oțel care traversează tavanul și se sprijină pe trei stâlpi, câte unul la fiecare capăt, iar al treilea în mijlocul camerei. Ce e mișto e că

poți să agăți o valiză grea acolo. Are un șemineu mare din piatră și dușumea din lemn masiv, închis la culoare. Mama zice că ăsta e stilul „neo-mansardă“ industrială, care ar trebui să placă celor care s-au mutat aici din nordul țării. Sunt convinsă că mai demult asta a fost o idee bună și că arhitectul care a proiectat spațiul și dezvoltatorul s-au distrat de minune când s-au drogat împreună cu cocaină dar aici, la tropice, totul pare o porcărie sinistră. N-o să se grăbească nimeni să cumpere sau să închirieze apartamentele astea.

Mama se agită, frecând cu nădejde geamul cu mâneca, să șteargă o pată. Eu mă uit spre Miami Beach; spre civilizație. Acolo o să-mi fac cuib după ce o să primesc banii pentru emisiune, într-unul din blocurile alea demențiale din South Pointe. O să dau lovitura, ce pizda mă-sii! Nu-mi înăbuș surescitarea și sun o pe Valerie, înclinând din cap spre mama ca să-mi cer scuze, dar nu-i nevoie – ea se bucură de prilejul să-și îndrepte imediat atenția spre iPhone-ul ei.

Valerie răspunde după ce telefonul sună de trei ori.

— Lucy, mă bucur că m-ai sunat, zice, iar tonul ei mă face să simt cum mi se încâlcesc mațele.

Îmi fac curaj pentru ce o să urmeze.

— Thelma și Waleena de la VH1, n-am cum să mă exprim altfel, pur și simplu ne-au tras țeapă. Scandalul pe care l-a făcut Quist le-a speriat. Încearcă să găsească pe altcineva pentru *Slăbește sau cară-te*. Acum mi-aș dori să fi semnat contractele alea tâmpite, dar nu m-am așteptat la asta… Fac tot ce pot să le conving să se răzgândească… Lucy? Mă auzi?

— Da, îi spun eu laconic.

Ce cretine pline de Botox! Cu pizda țeapănă ca ușile dintr-un abator. Încerc să-mi înăbuș furia.

— Vezi ce poți face și ținem legătura.

— Desigur. Nu uita, mai sunt și alte emisiuni la televizor!

— Mersi, zic eu și închid telefonul.

Nasul de agent imobiliar al mamei adulmecă de la o poștă o catastrofă marca Florida.

— Totul e OK, gogonea?

Nu. Dimpotrivă, totul se duce dracului, dar n-am de gând să-i spun nimic.

— Știi, zic eu tărăgănat, aruncând o privire în jur, mă gândeam că asta ar putea fi o minunată sală de sport!

— Chiar la etajul ăsta e o sală de sport, zice mama arătând spre un perete. Are și echipament de cardio. Presupun că n-ar deranja pe nimeni dacă ai folosi-o.

— Păi, nu prea locuiește nimeni aici, așa că n-are cum să deranjeze, îi zic eu, văzând cum îi pică iarăși fața în timp ce mergem alături ca s-o vedem.

Este un spațiu deschis (așa cum ar trebui să fie și apartamentele), în care sunt două benzi de alergare nou-nouțe pe care e păcat că nu le folosește nimeni. Încă sunt parțial înfășurate în folie de plastic, iar cutiile în care au fost transportate zac alături. Mai sunt și niște gantere pe un suport. Începe să-mi vâjâie capul de idei.

— Avem în plan să cumpărăm un echipament complet, zice mama încuviințând din cap.

— După ce închiriezi câteva apartamente și începi să scoți profit, bănuiesc.

— Da…

Mama se cutremură, de parcă i-aș fi tras un pumn în rinichi. Îmi dă cheile, apoi mă lasă pe Beach.

În apartamentul meu minuscul, îmi fac încălzirea și apoi exerciții cu gantere cam o oră, după care mă trântesc pe canapeaua mea mică, de două locuri, care ocupă practic tot spațiul ăsta de rahat. Cretinul de sub mine a pus la maximum niște muzică tehno nasoală rău, obligându-mă să pornesc televizorul ca s-o acopăr cu o reclamă la echipament sportiv pentru acasă, ca ăla pe care ar trebui să-l primesc și care oricum, sigur o să sfârșească acoperit de praf într-o debara a vreunei grăsane.

Mă gândesc la spațiul ăla mișto pe care îl deține mama. Unii oameni au totul și nu se bucură de nimic. Eu văd cum noul meu apartament și noua mea mașină dispar de la orizont. Mă uit pe geam. Nu e nici un paparazzi, doar ciudatul căruia i-am distrus aparatul de fotografiat. A fost o greșeală că l-am atacat; acum tâmpitul ăla unsuros n-o să se mai care niciodată de aici. Simt cum mocnește în mine o furie turbată. O sun pe Thelma de la postul TV și intră mesageria vocală.

— Știu că mă eviți. Ei bine, am mai avut eu de-a face cu cretini ipocriți. Cretini prefăcuți și speriați. Niciodată n-au reușit să mă oprească. Nici acum n-o să se întâmple. N-ai coaie deloc!

Fir-ar a dracului... N-ar fi trebuit să fac asta! Dau să închid telefonul, dar mă sună Sorenson. Îmi spune că a început din nou să lucreze și că i-ar plăcea mult să mă duc să-i văd operele de artă.

— Am prea multă energie de când am început programul tău, Lucy. Știu că ne-am cunoscut în circumstanțe îngrozitoare dar știi, uneori am impresia că ne-a fost sortit să ne întâlnim!

— Bine, plec acum, mă trezesc eu că spun.

Iisuse, când cea mai tentantă invitație pe care o primești e de la o pitică nebună, ar trebui să-ți dai seama că viața ta socială e la pământ!

— Minunat! ciripește ea. Te aștept!

Umflata asta cu pompa habar n-are că sunt prost dispusă. Am de gând să văd ce are în frigider și prin dulapuri, iar dacă nu găsesc doar alimente care să-i micșoreze curul scandinav, atunci o să afle ea ce-i aia durere.

Motorul Cadillac-ului șuieră tot drumul, iar când ajung acasă la Sorenson n-am nici un chef de rahaturi. Refuz propunerea ei de a-mi face cafea și îi spun să pregătească ceai verde din cutia și pe care i-o cumpărasem mai devreme. Ea se supune fără nici o tragere de inimă și mă întreabă ce am mai făcut. Îi povestesc ce am pățit cu postul de televiziune.

— Jurnaliști cretini! N-au coaie și nu-s entuziaști decât când vine vorba să laude un fascist ipocrit și fanatic cu pula cât un ac!

— Îi urăsc pe toți, spune Lena și se năpustește în cealaltă parte a camerei, de unde ia de pe masa din sufragerie o draperie neagră, pe care o pune pe galeria de deasupra ferestrei, încercând să preschimbe Florida în Illinois sau Minnesota. Nu vreau să facă poze prin geam, dacă au lentile puternice… Știu că am tot spus asta, dar îmi pare atât de rău că le-am arătat filmulețul ăla! E o chestie tipică pentru un artist, ne simțim nevoiți să filmăm și să ne expunem operele… Dar mă simt atât de prost…

— Calmează-te, îi zic eu, exasperată de atâtea scuze de rahat. Știi, chiar îmi doresc mult să văd la ce lucrezi.

Fața lui Sorenson se schimonosește de supărare. Dă drumul draperiei, care cade peste fereastră.

— Nu prea pot să arăt oamenilor… adică eu…

— Atunci de ce pizda mă-tii m-ai sunat și mi-ai spus să vin aici dacă nu vrei să văd? Te joci cu nervii mei?

— Nu, zice ea înroșindu-se, doar că…

— Doar că ce?

— Mi-e frică!

— Nu sunt critic de artă, ce naiba, Lena! îi zic eu, ridicându-mă de pe scaun și punând cana cu ceai pe dușumeaua lucioasă din lemn. Singura critică pe care o s-o primești de la mine o să se refere la stilul tău de viață. Nu sunt calificată și nici n-am chef să-ți critic *operele*. Așa că ori îmi arăți ce aveai de gând să-mi arăți, ori mă car, pentru că nu mai am de gând să-mi pierd vremea pe-aici. Ce alegi?

— OK… suspină ea și, fără mare tragere de inimă, mă duce în grădină. Dar trebuie să-mi promiți că n-o să atingi nimic, spune ea deschizând ușa atelierului.

— De ce-aș atinge ceva, Lena? Sunt ale tale.

— Îmi cer scuze… Cred că mi-e greu să am încredere în oameni.

— Probabil, zic eu încuviințând din cap, însă asta n-o liniștește deloc.

Intrăm în atelier, iar ea aprinde luminile din tavan, care pâlpâie, dezvăluind încăperea. Pe urmă se duce la perete și trage mai multe obloane groase și închise la culoare. Razele soarelui pătrund pe fereastră, iar ea stinge lumina.

Mă așteptam să văd o vizuină de gagică plină de zdrăngănele, dar arată ca un atelier de tip. Primul lucru care mă izbește este mirosul – oarecum sulfuros, înțepător – și mă trezesc că mă șterg la ochii care îmi lăcrimează. În încăpere sunt două bancuri uriașe de lucru, cu o mulțime de scule –

ferăstraie, burghie și unele de care n-am mai văzut până acum. Sunt stive de cutii cu vopsea și sticle pline cu substanțe chimice; mai mult ca sigur că de la ele vine mirosul înțepător (pe care Sorenson pare să nici nu-l remarce). Îmi observă reținerea și pornește un ventilator puternic. Văd un dispozitiv imens din oțel.

— Ăsta e cuptor de ardere?

— Nu, zice și arată spre un aparat mai mic dintr-un colț. Ăla e cuptorul de ardere. Ăsta e cuptorul de calcinare.

— Aha, fac eu dând din cap, apoi mă uit la niște rahaturi de cofraje uriașe, care parcă ar fi pentru oasele unor animale preistorice.

Am impresia că Sorenson mai are și altă latură pe lângă cea de fetiță prostuță, care se vede de obicei. Mai sunt și câteva sculpturi mari, cu oase prinse într-o rășină asemănătoare cu fibra de sticlă. Pe un raft solid sunt așezate borcane și cutii din plastic pline cu oase de animale. E ca o scenă de la Holocaust; așa ți-ai putea închipui că arăta laboratorul doctorului Josef Mengele. Toți oamenii ăia mici și monstruoși, făcuți din oase lustruite de șobolani și de păsări… Târfa asta e nebună de legat! Oare e aceeași tipă care se uită la animale pe Supradoza de drăgălășenie?

— Aici eu… să zicem că lucrez, spune de parcă și-ar cere scuze.

Mai sunt și câteva tablouri normale cu Miami, în culori vii și luminoase, însă arată ca picturile pe care le poți vedea în orice galerie de artă. Îmi atrage atenția un obiect înalt, un soi de siluetă, ascuns sub un cearșaf.

— Ce-i sub aia?

— A, nu-i terminată. Nu-mi place să arăt nimic până nu-i gata.

— Înțeleg, spun eu, studiind din nou sculpturile mai mici, din oase de pe mese și rafturi.

Colțurile gurii lui Sorenson se lasă în jos și spune:

— Desprind carnea de pe oasele animalelor și ale păsărilor și apoi le spăl.

Probabil că par îngrozită, căci ea începe să-mi explice:

— Nu le omor și nici nu le fac vreun rău. Toate animalele au murit de moarte naturală.

— Aha, zic eu, aplecându-mă să văd mai bine un grup de mici siluete ale unor oameni-reptilă.

— Pun blana și restul – piele, țesuturi și organe – în cuptorul de calcinare, zice ea bătând darabana în cuptorul uriaș din oțel. Păstrez oasele și fac combinații din diferite specii, le asamblez în schelete noi, le modific. De pildă, pun picioare mai lungi. Uneori torn în forme oase de aceeași dimensiune ca cele reale. Dar prefer să iau oasele de la alt animal, dacă se poate.

— Uau. Și de unde iei animalele? Adică, presupun că nu te duci la magazinul de animale de companie ca să comanzi șase șobolani morți, nu?

Mă gândesc la câinele lui Miles, bietul Chico, zicându-mi că oasele lui par puțin mai mari decât ce are aici Lena.

— Nu, bineînțeles că nu, râde ea, apoi ridică din umeri și spune: Mă rog, da… oarecum. Dar după ce au murit, firește. Mă duc și iau de acolo animale moarte. Parrot World e cel mai bun. Mă mai duc și pe la grădini zoologice. Evident, le cumpăr.

— Dar de ce tocmai oase de animale?

— Operele par mai autentice. Vreau să cred că o mică parte din sufletul acelor mici creaturi ajunge în ce fac eu, spune și

arată spre femeile și bărbații mutanți de pe rafturi. Am impresia, zice ea meditativ, că și tu ești un fel de sculptor. Iar eu sunt o operă neterminată.

Nu știu de ce, dar asta îmi dă fiori pe șira spinării.

— Mă bucur că fac și eu progrese cu ceva, mă răstesc, amintindu-mi brusc de lașitatea cretinilor de la televiziune.

— Eu cred în tine, Lucy, răspunde Sorenson de parcă mi-ar citi gândurile, iar eu mă emoționez mai tare decât aș vrea. Tipul ăla era nebun. Sigur ar fi împușcat pe cineva.

— Da, așa e, Lena, zic și dau din cap, apoi mi se face rușine de faptul că i-am cedat puterea, însă asta mă obligă să mă uit fix în ochii ei. Ai zis că tu crezi în mine, nu?

— Da, spune ea cam confuză, bineînțeles că da. Am avut impresia că ai zis…

— Crezi *cu adevărat* în mine?

— Da, repetă ea, acum plină de entuziasm, dându-și bretonul la o parte din ochi. Da, cred!

O sfredelesc cu privirea până-n adâncul sufletului ei de ratată. Ce văd? O epavă lașă și chinuită.

— Atunci n-o să mai faci tâmpenii și o să cooperezi, ca să te fac să te simți mai bine?

Sorenson este atât de uluită, încât i se taie respirația și își duce mâna la piept.

— Cum adică? Chiar mă simt mai bine, scâncește ea… Eu… Cred că mă simt mai bine…

— Nu. Minți.

— Ce?

— Vino după mine!

Ies val-vârtej din atelier, traversez curtea și intru în casă.

Sorenson fuge agitată în urma mea.

— Stai, Lucy, unde te duci?

O ignor și intru în bucătărie, unde deschid toate dulăpioarele. Știam eu: și-a cumpărat din nou o grămadă de căcaturi. Scot o cutie cu cereale nașpa și o deschid.

— Zahăr. Nici mai mult, nici mai puțin.

O vărs în coșul de gunoi. Clatin încet din cap și arăt spre baie.

— Cântarul, Lena. Cântarul din baie îți poate fi cel mai bun prieten sau cel mai mare dușman!

Ies pe coridor. Pe o bibliotecă sunt niște fotografii de familie. Părinți, prieteni care arată ca niște studenți, însă nici un iubit sau partener. Dar aproape că poți să vezi locul pe care îl ocupau de curând. Dacă faci abstracție de pletele alea negre și de fața crispată și sumbră, ai putea să vezi și o Sorenson zveltă, o tipă mișto care se ascunde rușinată de lume. Mă copleșește brusc o inspirație imbatabilă, care mă zguduie cu violența ei.

— Vreau să-ți dai jos toate hainele de pe tine. Să rămâi doar în chiloți și sutien.

— Ce?

Se uită la mine cu un zâmbet sfios, care se preschimbă în groază când își dă seama că nu glumesc.

— Nu! De ce vrei asta?

— Acolo sunt chestii mișto, zic arătând spre atelier, aici e o rușine, adaug și arăt spre bucătărie. Cum se împacă una cu alta, Lena? Pentru că persoana care face chestiile alea *demențiale* în atelier nu-i aceeași cu cea care vegetează aici. Persoana din atelier are coaie, ce morții mă-sii! Ți-am văzut expoziția de acolo, iar acum vreau să văd ce arăți *tu,* zi de zi, întregii lumi. Și vreau să vezi și *tu* asta. Toate hainele! Dezbracă-te!

— Nu! Nu vreau!

— Ai zis că ai încredere în mine. M-ai filmat cu telefonul și ai arătat filmul întregii lumi, iar acum nu vrei să faci nici măcar asta! Ai mințit, cum minți tot timpul!

— Eu… eu nu… nu pot… icnește și, să mor eu, căcăcioasa intră în convulsii și nu mai poate să respire.

Încep să mă îngrijorez.

— Ești OK, o liniștesc eu.

— NU! NU SUNT OK! țipă Sorenson îndurerată.

Cobor tonul. O mângâi pe mână.

— Nu. Și de asta e nevoie să mă asculți. N-ar trebui să reacționezi așa.

— Știu, spune ea și se întoarce spre mine, înclinând plină de umilință și rușine din cap, cu fața schimonosită de suferință. Însă Jerry… m-a obligat să…

Încremenesc: ce pizda mă-sii?

— Bine. Îmi pare rău. Las-o baltă.

Pe urmă se întoarce cu spatele, dar își dă bluza jos. Sutienul i se afundă în carnea fleșcăită, cu gropițe de grăsime. Burta umflată și aripioarele se revarsă dezgustător peste pantalonii de trening.

— Trebuie să-ți dai jos toate hainele, Lena, spun eu aproape în șoaptă.

Ea se bosumflă preț de o clipă, apoi ridică din umeri, ridicolă ca o curvă timidă în fața unui client psihopat pervers. Mi se face greață. Îmi vine să vomit, dar mă abțin. Ochii îmi lăcrimează când Sorenson își dă jos pantalonii de trening și îi aruncă pe podea. Dumnezeule, cât mă dezgustă! Aproape că nici nu mă pot uita la ea, am toți mușchii încordați, dar o înșfac de încheietura mâinii și o trag până la baie, unde o sui pe cântar.

— Cântarul, cât urăsc să mă urc pe el! spune ea, iar furia o face să pară puternică și hotărâtă.

Mă uit la ochii ei scăpărători și plini de ură, mă gândesc la parcul Abbie Adams Green și simt în nări parfumul de iarbă tunsă de curând. N-are nimic de-a face cu asta. Încerc să respir regulat. Treci peste asta. *Preia controlul!*

— Cât arată?

— Nouă… plânge ea în hohote, nouăze…

— Nouăzeci și unu de kilograme!

O târăsc, așa cum e acum, traumatizată și plină de lacrimi, până în fața oglinzii de doi metri. Înșfac o fotografie mai veche din bibliotecă și i-o vâr sub nas.

— Cine e aici?

— Eu.

— Cine ești tu?

— Lena… Lena Sorenson.

Arăt spre umflata din oglindă.

— Și cine mama dracu' e acolo?

— Eeeu… euuu… Leeena…

— Lena și mai cum?

— Lena Sorenson!

— ASTA NU-I LENA SORENSON!

Arăt spre epava umflată din oglindă.

— Nu…

Sorenson își duce mâna la ochi. Tremură.

Acum mă simt mai tare. Misiunea mea justițiară m-a umplut de energie.

— Ăsta e un monstru transpirat, nesuferit, scârbos și gras, care a înghițit-o pe Lena Sorenson! Lena Sorenson e acolo, înăuntru, zic eu și o împung în burta aia oribilă și moale, apoi

mă uit în ochii ei speriați, care se reflectă în oglindă. Îi șoptesc la ureche: Trebuie s-o scoatem la lumină pe Lena Sorenson. Tu și cu mine.

— La lumină… mă imită Sorenson ca un papagal.

— Mă ajuți s-o scoatem la lumină pe Lena Sorenson?

Încuviințează jalnic din cap.

— N-AM AUZIT NIMIC FIR-AR SĂ FIE! mă rățoiesc eu la ea, iar Lena zvâcnește și face un pas în spate.

Cum poate să fie atât de mare gura aia căscată, încât să bage în ea atâta puroi și totuși să nu iasă nimic de acolo?

— O SĂ IEI ATITUDINE?! O SĂ FII SINCERĂ?! MĂ AJUȚI SĂ O SCOATEM LA LUMINĂ PE LENA SORENSON?

— Da…

— NU AUD! PE CINE O SĂ SCOATEM LA LUMINĂ?

— Pe Lena… Lena Sorenson…

— ȚIPĂ! ȚIPĂ LA MINE, CE MAMA DRACU’! Haide, spune-mi, pe cine căcat o să scoatem la lumină?!

Mijește ochii și își strânge pumnii pe lângă corp, în timp ce izbucnește într-un minunat răcnet plin de furie și indignare:

— LENA SORENSON!

— CINE?!

— LENA SORENSON!

Mă întorc spre oglindă și mă uit la fața ei iritată și roșie, cu mucii prelingându-i-se din nas.

— Au închis-o acolo pe Lena. Îți dai seama cum au reușit să facă asta? Știi cum i-ai lăsat s-o închidă acolo pe femeia aia frumoasă?

Îi flutur fotografia pe sub nas.

— Da, da, îmi dau seama.

Se uită la imaginea ei din oglindă, acum plină de ură.

— Cum am putut să fiu atât de proastă?! Of, Doamne, ce-am făcut?

— Ești furioasă, îi spun eu înhățând-o de umărul dolofan, și așa vreau să fii. Dar nu vreau să-ți îndrepți furia împotriva ta, pentru că ai intra în depresie. Și atunci începi să mănânci porcării și te îndopi cu căcat, ca să te răsplătești când simți că viața ta nu e cum ți-ai dori să fie.

Stau în spatele ei și îmi pun brațele în jurul trupului fleșcăit. Îi șoptesc la ureche:

— Ne-am lăsat atrase în jocul ăsta, dar doar ratații îl joacă. Gata, de-ajuns.

— Da. Gata.

Clatină din cap mânioasă, în timp ce eu mă duc în fața ei și o privesc fix în ochi.

— Luăm atitudine. Suntem sincere.

— Da.

— Dar mă ajuți, da? O să cooperezi cu mine, o să cooperezi *pe bune* cu mine ca s-o scoatem la lumină pe Lena Sorenson?

— Da! Da. Da. Da, vreau!

Am adus-o unde am vrut pe Micuța Domnișoară din SoBe. E ca un jeleu tremurând și smiorcăit, dar sfidător, la mine în brațe. Și simt cum ies din ea toate – ura de sine, abuzurile, furia, negările, victimizarea și, în curând, grăsimea. Întruchiparea minții ăleia traumatizate și urâte.

— Suntem gata, surioară, îi zic eu. Suntem gata să ripostăm, mai spun și ridic mâna ca să bat palma cu ea, iar Lena șovăie, dar pe urmă o plesnește viguros pe a mea. Bine ai venit în Comitetul de Eliberare a Lenei Sorenson!

10

Contact 4

To: michelleparish@lifeparishioners.com
From: lucypattybrennan@hardass.com
Subject: Nu înțeleg

Bună, Michelle

Încă o dată, fără nici o jenă, îți cer un sfat profesional. Am o clientă, o gagică artistă, care s-ar zice că le are pe toate, dar se îndoapă ca disperata. Face sculpturi și figurine din oase de animale și totuși îmi trimite poze cu animale pufoase de pe site-uri creștine! Crezi că tâmpita asta e psihopată?

Familia ei locuiește în Minnesota. E o zonă care nu mi-a plăcut niciodată, poate pentru că am avut o experiență nasoală cu un tip de la St. Paul. Oricum, gagica asta n-are iubit și se pare că nici prieteni. Poate o avea nevoie de un futai – dar toate avem nevoie de asta, nu?

Ai vreo idee despre cum aș putea s-o pun pe picioare pe grăsana asta delăsătoare?

Numai bine,

Lucy x

PS: Proiectul care ar fi schimbat lumea e suspendat. S-a făcut multă vâlvă pe chestia aia cu pedofilul. O porcărie ciudată, știu, dar compania de televiziune prin cablu a dat bir cu

fugiții. Îi simt de la o poștă pe ipocriți. Nu mă încurc cu ipocriții, Michelle.

PPS: Jurnalul Matinal... nu știu dacă mă bag la asta. Fiecare face ce vrea, dar nu cred că asta e *pour moi*.

To: lucypattybrennan@hardass.com
From: valeriemercando@mercandoprinc.com
Subject: Te rog, calmează-te!

Lucy,

M-a sunat Thelma și mi-a spus că i-ai lăsat un mesaj plin de insulte și cam înfricoșător pe telefon.

Te rog, nu mai lua legătura nici cu ea, nici cu altcineva din televiziune când ești atât de agitată! Sabotezi tot ce încerc să obțin pentru tine!

Știu că e neplăcut, dar nu pot să-ți spun decât că e extrem de important să nu vorbești cu nimeni din presă. Lasă în seama mea discuțiile cu cei din televiziune – asta sunt plătită să fac!

Numai bine,

Valerie

Încă o cretină ipocrită!

11

Demon

Paradisul miroase a apă de canalizare. Dacă plouă puțin, se umplu toate scurgerile; sunt foarte puține cârciumi în Southie în care buda pute la fel de nasol ca SoBe după o furtună tropicală. Dacă n-ai chef să înoți prin apă stătută, nu poți nici măcar să traversezi Alton până la Taste Bakery ca să mănânci un mic dejun sănătos. N-am nici un chef de așa ceva, pentru că sunt încălțată cu adidași. Soarele își face treaba la greu, iar în curând lacul ăsta plin de căcat o să se evapore, abia peste vreo două sau trei ore.

Primesc un mesaj de la Grace Carillo, care mă întreabă dacă mai facem ședința astăzi. Uitasem de ea, dar *exact* de asta am nevoie. Mă întorc acasă și îmi pregătesc o băutură proteică (450 cal.), și-atunci mă sună Miles.

— Lucy… Ce mai faci, dulceață?

— Bine, spun eu evaziv.

— Te-am sunat ca să-mi cer scuze pentru felul cum m-am purtat deunăzi.

— Îți accept scuzele. Și eu am fost cam ciufută.

— Super, zice și îl aud cum își drege vocea. Auzi, mai e ceva…

Știu ce urmează.

— Ahaa…

— …și nu știu cum să mă exprim fără să par nesimțit.

Pe mine mă fulgeră un gând: de fapt tu nu poți să spui *nimic* fără să pari așa, dar îmi înghit comentariul caustic. Am greșit lăsând mesajul ăla plin de înjurături în căsuța poștală a Thelmei. Trebuie să înfrunți personal o curvă ca ea. Acum curva are martori. Curva are dovezi. Trag aer în piept.

— Lucy? Mai ești acolo?

— Da… Însă te aud foarte prost, mint eu.

— Am nevoie să mă împrumuți cu cinci sute de dolari. Pentru chirie. Am fost suspendat de la plată pe durata investigațiilor companiei de asigurări legate de handicapul meu și mi-am golit cardurile Visa și MasterCard.

— Nu te aud, se tot întrerupe… îi zic eu, zgâriind cu unghia microfonul telefonului. Ce semnal prost…

— Am spus că aș vrea să mă împrumuți cu…

— Nu te mai aud, Miles… sunt la volan… te sun eu mai târziu…

Închid telefonul și îl pun pe masă, apoi îmi termin băutura proteică. După aceea mă duc la Bodysculpt, unde am o ședință cu Sorenson. După porcăria de aseară, e cam pleoștită, dar calcă apăsat. N-am încredere în cântarul ăla de rahat din baia ei. Din experiență, cunosc tendința cretinelor grăsane de a umbla pur și simplu la cântar până arată numărul pe care și-l doresc.

Așa că o pun să facă exerciții cu bila din metal, aerobic cu gantere, genuflexiuni, fandări simple, din săritură și din fugă, iar culcat, o serie de abdomene – simple, cu piciorul întins în sus, bicicletă, cu mingea medicinală și răsucire – până gâfâie și

se înroșește. Pe urmă își pune mănușile și, deși îi arăt cum să lovească – în dreapta, croșeu de dreapta, croșeu de stânga, lovitură în bărbie –, Lena izbește sacul ca o momâie, până când urlu la ea să-și miște curu' ca lumea. Apoi o pun să mai facă și alte exerciții, ea suspină, geme și se înroșește, iar eu văd sprâncenele ridicate ale lui Lester, așa că o las mai moale. Apoi o sui pe *stepper* și o pun să tragă cu nădejde de manete, la viteză mare. Sorenson nici nu mai poate vorbi când se dă jos, ca Neil Armstrong pe lună; mă uit la ea cât e de încinsă și o îndemn cu blândețe:

— Inspiră pe nas, expiră pe gură!

E mândră de sine, deși o dor mușchii. Și eu sunt, dar când îi pun curul pe cântar, ea tot peste 90 de kile are, mai precis 90.1!

— Sunt atât de dezamăgită! spune, apoi zâmbește, revenind la atitudinea ei de pupincuristă, tipică pentru Minnesota: Dar cred că sunt pe calea cea bună!

Eu îi spun curvei când să se miște, în pizda mă-sii! Eu îi spun curvei când să respire, în pizda mă-sii!

— Nu pleci nicăieri, mă rățoiesc eu. Chiar crezi că un rahat de kil acum, după ce-ai făcut, e o realizare?

Cobor tonul când văd că Mona își ciulește urechile. Curva asta băgăcioasă are lângă ea, pe un covoraș, o anorexică de zici că-i scoasă din reviste, slabă ca o scândură, care se întinde încetișor doar ca să audă ce zic. Însă nu e etic să înjuri un client, iar cața aia descreierată sigur a auzit ce-am spus. Curva manipulează și te sapă. Ca Sorenson. Unde și-a luat micul dejun? La Jerry's Deli? Cotlete de porc și grăsime împuțită care să-i umple cotletele ei de scroafă? Trebuie să mă iau de ea.

— Nu sunt foarte impresionată, Lena. Doar numerele contează. Mi-aș fi dorit să fi dat jos mai multe kile.

— Păi, chiar am dat jos…

Pizda asta chiar vrea să mă iau de curul ei grăsan.

— Ții regimul ăla pe care ți l-am dat scris?

Se bosumflă de vinovăție; am prins-o cu mâna aia dolofană în borcanul cu fursecuri!

— Încerc. Eu…

— Noi nu *încercăm*, noi chiar *facem*! Tu trebuie să *faci* asta, îi spun eu și văd mutra glacială și perfidă a Monei cum se luminează un amper sau trei.

Futu-te-n cur, pizdă fleșcăită!

Mă întorc spre Sorenson.

— Bine, tre' să plec, zic și îmi iau geanta.

Când ies din sală, îi simt privirea de copil abandonat cum mă urmărește până la ușă. Soarele strălucește puternic, iar eu mijesc ochii și îmi dau seama că mi-am uitat înăuntru ochelarii de soare Ray-Ban, dar n-am nici un chef să mă întorc din drum. Încerc să merg pe la umbră pe Washington, până la Miami Mixed Martial Arts Club de pe 5th.

Aerul condiționat suflă cu putere când intru în MMMA, însă nu poate risipi parfumul ăla încântător de sală de sport – sudoare amestecată cu alifie și adrenalină. Slavă Domnului că există și locuri ca ăsta: doar saci zdraveni, bare de tracțiuni, greutăți mari și echipament de cardio, două ringuri profesioniste de box și un octogon de antrenament. Emilio (1,78 m, 66 kg) iese de după tejghea și mă întâmpină cu o îmbrățișare.

— Hei!

— Hei!

Se desprinde și face un salt în spate, de parcă ar fi un cangur în marșarier.

— Arăți bine, Lucy B!

— Și tu, iubire, zic eu și-mi trag pe față un zâmbet tot numai dinți albiți cu clor, sperând că se potrivește cu slujba lui mai specializată și mai grea.

Emilio a fost boxer profesionist de succes (24-2-8, 11 KO-uri). A fost numărul 8 în clasamentul IBF și numărul 10 în WBC. Trei dintre cele opt meciuri pe care le-a pierdut au fost în ultimele trei etape, iar în două dintre ele medicul i-a recomandat să nu mai reia partida. Toată lumea știe; de la un boxer foarte promițător, a ajuns vedeta sălii care crește mici pungași tineri și nehaliți și (o excepție în lumea tâmpă a boxerilor) a avut bunul simț să-și dea seama când să se retragă. A avut nasul spart de două ori, dar acum arată binișor, iar pe fața lui simpatică de ștrengar nu există aproape nici o cicatrice. El a fost întotdeauna boxer, nu bătăuș. Acum conduce sala și încă își menține silueta de categorie pană.

— Mă bucur că azi pot să lucrez *ca lumea*, îi zic eu, iar el încuviințează din cap.

Emilio își ia și el doza de grăsane la o altă sală simandicoasă, de unde își câștigă pâinea de zi cu zi.

Fac o rundă de încălzire completă, de douăzeci de minute. Cu cât înaintezi mai mult în vârstă, cu atât mai importante devin exercițiile astea plictisitoare. O întindere musculară sau, și mai rău, o ruptură, se vindecă mai greu și nici nu se pune problema să stau pe bară. Simt *nevoia* să fac sport. Altfel m-ar apuca pandaliile, în morții mă-sii! Mai ales acum. Mă ajută să mă concentrez. Trebuie să fac cât mai mult sport ca să nu turbez. Mercando are dreptate: trebuie să-mi țin dracu' gura și să mă dau la fund.

Vreo douăzeci de minute fac sărituri, fandări simple și din săritură, sărituri într-un picior, dar nu cu coarda, căci mi-ar da peste cap acidul lactic din brațe și n-aș putea să boxez mai târziu. Pe urmă îmi bandajez încheieturile mâinilor și fac trei reprize de lovituri cu pumnul în gol, cu gantere de un kil jumate, după care îmi pun mănușile și fac patru serii de exerciții la sacul de box, lovituri combinate – drept, directă de dreapta, croșeu de stânga, drept, drept cu ambele mâini, dreapta, croșeu de dreapta, cu dreapta în partea stângă și upercuturi –, cu care intru într-un ritm mișto, ce mă transportă în altă lume. Ca de obicei, mutrele triste ale dușmanilor se materializează pe sacul din piele bătătorită când îl lovesc:

BANG! Căcănarul fascist de Quist.

BANG! Insipidul slinos de Thorpe.

BANG! Lașul împuțit de McCandless.

BANG! Pedofilul pervers și jegos de Winter.

BANG! Perfida pusă pe intrigi de Mona.

BANG! Poponarul cu buze de cauciuc de Toby.

BANG! Cretina parșivă și plină de Botox de Thelma.

BANG! Cretina parșivă și plină de Botox de Valerie.

BANG! TÂMPITUL DIN PARC… ÎMPUȚITUL DE CLINT AU – SĂ SE DUCĂ ÎN PIZDA MĂ-SII! SĂ SE DUCĂ ÎN PIZDA MĂ-SII! SĂ SE DUCĂ ÎN PIZDA MĂ-SII! TRECI PESTE TOATE PORCĂRIILE ASTEA!

BANG! Lipitoarea ratată și lacomă de Sorenson.

BANG! Lipitoarea ratată și lacomă de Sorenson.

BANG! Sorenson. BANG! Sorenson. BANG ÎMPUȚITA DE SORENSON…

Gâfâi și sunt leoarcă de transpirație, în timp ce fac seriile de lovituri cu pumnul. Pe urmă o las mai moale și bag patru serii

de câte zece tracțiuni la bară. Mă așez pe saltea, simțind cum ard pe dinăuntru ca o pisică atunci când toarce, apoi beau multă H2O cu gheață. A venit Grace Carillo de la MDPD și mă salută cu un zâmbet de crocodil. Are un mers frumos, arogant, ca de fotomodel pe podium, dar curul ei îmi aparține. După ce se întinde grațioasă ca o panteră, își bandajează mâinile, iar eu îmi pun din nou mănușile, protecția pentru gură și cap, apoi urcăm în ring pe sub funii, împreună cu Emilio. Eu port un sutien de sport Title, cu întăritură specială pentru piept, care e bun pentru boxul de antrenament, însă observ că Grace și-a pus armura de categorie grea: cel mai tare sutien de protecție. Pare super-dură, cu pielea aia arămie sub casca neagră, sutienul negru, mănușile, echipamentul de protecție pentru abdomen și bazin și ghetele până la jumătatea gambei. Însă parcă e prea mult pentru un meci de antrenament: am impresia că e cam speriată de bombe.

Emilio sună clopoțelul, iar eu și Grace ne atingem mănușile și începem dansul în tandem. Cu brațele alea lungi și musculoase ale ei, e un adversar serios, dar cam neîndemânatic; îmi trage o lovitură cu stânga, pe care o evit. Dacă o las pe curva asta să controleze distanța, o să mă tortureze, frustrându-mă toată ziua. Mă uit la stropii de pe fața ei, care se zăresc acolo unde pielea nu e acoperită de cască, iar gândurile îmi zboară la păsărica ei și la cât de transpirată o să fie, însă și cât de dulce…

BANG!

Futu-i! Văd stele verzi când mă păcălește o directă de dreapta și mă aduce brusc la realitate. *Que perra se determina*… *Pizda se pricepe la box*… Asta nu pot să înghit, îmi zic și scutur capul, apoi fac câțiva pași înainte, hotărâtă să i-o trag

nenorocitei. Mai încasez una, dar nu-mi pasă, fiindcă am ajuns unde voiam, așa că-i trag un croșeu sănătos, din tot corpul, în stilul lui Micky Ward. *Meserie*, îmi zic foarte satisfăcută, văzând-o că nu mai poate să respire și se chircește.

— Scuze, dulceață, zic, în timp ce ea icnește și trage aer în piept, încovoiată ca un aparat de ras.

— Ușurel, doamnelor, ne avertizează Emilio, iar Grace îndreaptă spatele, deși încă mai tremură, și ne punem din nou pe treabă.

Acum e doar un spectacol de tehnică, iar durerea din locul unde m-a lovit Grace a dispărut. Când Emilio anunță sfârșitul partidei, o încheiem îmbrățișându-ne transpirate, iar eu îi inhalez mirosul de mosc ce i se amestecă cu parfumul.

Ne ducem la dușuri, iar Grace se dezbracă fără nici o jenă. Mamă, Doamne, ce corp are tipa!

— Mi-ai cam tras-o azi, zice zâmbind, masându-și bustul zvelt și ferm, în timp ce intră într-o cabină de duș.

Dacă n-ar avea iubit, jur pe tot ce am mai sfânt că aș încerca să o bat ușurel la curul ăla de polițai, pân'-ar ieși pepite de aur din el! Eu sunt în cabina de alături și mă pipăi, gândindu-mă cum ar fi să mă duc la ea cu buretele și să-i spăl păsărica cu săpun…

În mintea mea chiar asta fac, iar buzele groase ale lui Grace se lipesc de ale mele, eu îmi las mâinile să umble pe curul ei și ne frecăm abdomenele, pe urmă îngenunchez ca să mă înfrupt din cadoul ăla dulce… Gagicile cu sânge latin și afro-american sunt cele mai gustoase acolo jos…

— Ahhhh…

— Ești OK, Lucy?

Capul lui Grace își face brusc apariția într-un colț al cabinei mele.

— S-a răcit apa brusc, zic, făcând îngrozită un pas în spate.

— Se mai întâmplă, zice zâmbind și iese din cabină, înfășurată într-un prosop galben de plajă, întocmai ca o bomboană dulce de ciocolată cu lapte.

Sunt prea zăpăcită, așa că nu spun nimic, apoi mă usuc și mă îmbrac.

Uneori, bem ceva sau mâncăm un sandviș împreună, dar ea e de serviciu, așa că mă plimb singură pe Lincoln. Acum e zăpușeală; pe ceasul din Bank of America scrie că sunt 27 de grade, însă mie mi se pare că sunt 32. Merg pe stradă și mă uit în vitrinele magazinelor, apoi intru în Books & Books ca să pierd vremea. Încep să mă uit pe albumele de artă, chestie pe care n-o fac niciodată, dar îmi dau seama de unde mi se trage când văd pe cotorul unei cărți:

LENA SORENSON: FEMEIA VIITORULUI

O iau și o răsfoiesc. Sunt multe planșe cu oamenii-monștri din oase de păsări, cu piele verde și translucidă de reptilă, pe care am văzut cum îi asamblează Sorenson în atelierul ei. Mă uit pe furiș în jur și mi-e teamă că ratata asta care se ține ca scaiul de mine o să intre pe ușă, o să mă prindă cu mâța-n sac și o să creadă că *semăn cu ea*. Așa că duc cartea la casă și dau pe ea 48 de dolari, o sumă ridicol de mare. Mă simt în același timp ușurată și exploatată când vânzătorul o pune într-o pungă de hârtie. Asta mă face să mă întreb cât or primi pe cartea asta Sorenson, fotograful și/sau autorii Mathew Goldberg și Julius Carnoby.

O iau înapoi pe Washington. Pe 14th mă frapează imaginea unui bărbat cu părul unsuros, de un blond decolorat de soare, și cu pielea bronzată sub un strat de jeg, îmbrăcat în uniforma de prădător sexual a bărbaților între două vârste din Miami: o cămașă hawaiiană și pantaloni scurți bej. Nu-mi vine să cred: e Winter. Timothy Winter. Nenorocitul ăla de pedofil, poponarul a cărui viață am fost suficient de tâmpită încât s-o salvez! E cu un tip obez și chel, care are un strat de praf amestecat cu sudoare pe fața plină de bube. În partea de sus, tipul poartă doar o vestă cu nasturi; burta cafenie i se revarsă peste elasticul chiloților, pe care este brodat numele „David Beckham“. Deși vagabondul ăsta sigur are mai mult de patruzeci de ani, poartă pantaloni cu turul lăsat, ca rapperii. Însă Winter mă dezgustă cel mai mult; nonșalanța încrezută cu care încearcă să cerșească țigări de la oamenii care fumează în fața unui pub irlandez. Nici măcar nu mă recunoaște când ni se întâlnesc privirile! Un portar care stă afară pe un taburet îi alungă pe el și pe Grăsanul Scârbos.

Eu mă duc după el și văd cum Winter, la îndemnul umflatului care îl însoțește, scoate niște mărunțiș de la un grup de fete aflate în vacanță, care par scârbite; nici nu-i de mirare. Vreau să-i trag monstrului un pumn în mutra aia îngâmfată. Dar sunt pe Washington, în toiul zilei, și am pătimit destule din cauza cretinului ăluia. Mai bine dau bir cu fugiții decât să mă lupt cu el. Mă car dracu’ de acolo.

Mă duc acasă, pun albumul pe măsuța mea joasă de cafea și răsfoiesc câteva planșe. Ce naiba or însemna chestiile astea SF cu monștri? Pun pariu că Sorenson a fost o gagică din aia dolofană, care se îmbrăca doar în negru și umbla cu limba scoasă după puțină iubire, stătea doar cu tocilari și ratați nebuni și se ducea la conferințe din alea science-fiction și de

benzi desenate. Asta ar explica tot. Parcă o și văd cum se gudură pe lângă ciudații ăia semi-autiști, în timp ce dau paginile și zăbovesc, citind comentariile vomitive din josul paginii. Nu știu de ce, îmi vine ideea să mă uit pe mobil; știam eu, am câteva mesaje insipide de la Sorenson. *Chiar* am de gând să i-o trag de nu se vede târfei ăsteia.

Îmi schimb hainele și mă duc cu mașina la ea acasă, unde parchez după colț. Mă furișez în curte, mă chircesc în spatele tufelor de hibiscus și mă uit în camera de zi. Sorenson se îndoapă cu fursecuri dintr-o pungă. Cunosc marca; fiecare fursec are 250 de calorii și sunt zece într-o pungă. A înghițit aproape jumătate din otrava aia și, bineînțeles, se auto-mutilează în continuare aspirând toate rahaturile alea de fursecuri. Mă dezgustă. E mai rău decât orice amărât de dependent de droguri sau decât orice alcoolic; nu-i mai brează, zău, decât pedofilii ăia smiorcăiți, care nu se pot abține să pipăie copii cu mâinile lor jegoase. Cretini fără voință; au mereu expresia aia de oameni bătuți de soartă. Caută pe cineva care să-i ajute. Păi, vă ajut eu, tâmpiților! Vă ajut pe toți, puțoi de rahat ce sunteți, o să vă înec ca pe puii de pisică! Un măcel al drăgălășeniei!

Mă zgâiesc prin geam, plină de ură fiindcă balena aia eșuată de pe canapea își pierde vremea și energia căscând gura la un post de televiziune prin cablu. Îmi scot telefonul din buzunarul blugilor și îi formez numărul.

— Lena. Sunt Lucy. Ce faci?

— Hei, Lucy! face Sorenson și își îndreaptă umerii mătăhăloși. Mă uit la televizor.

— Mănânci porcării? SĂ NU MĂ MINȚI, LENA! O SĂ ȘTIU DACĂ MĂ MINȚI!

Sorenson se foiește puțin, uitându-se în jur de parcă aș fi în cameră. Mă retrag mai mult în umbră. Pe urmă țâșnește de pe canapea.

— Nu… Am de gând să lucrez puțin… țipă ea, năpustindu-se în altă cameră și dispărând din raza mea vizuală.

Acum o văd cum iese pe ușa care dă în terasă, se duce la atelier, mai aruncă o privire temătoare prin preajmă, apoi se împleticește prin întunericul care se așterne.

— Mă gândeam să trec pe la tine peste vreo douăzeci de minute.

— Ah… ah… ah… OK…

Se răsucește pe călcâie și se duce în bucătărie. Eu mă mut să o urmăresc cu privirea prin fereastra mare, de unde o văd cum aruncă fursecurile la gunoi. *Tocmai am scutit-o pe grăsana asta proastă de două ore pe banda de alergare*.

Mă furișez și ies pe vârfuri, din curte, apoi mă urc în Cadillac. Victorie. Oarecum. Ajung acasă și mă uit la niște episoade în reluare din *The Biggest Loser*, apoi imediat încep să fantazez la o partidă de sex în trei cu Jillian și Bob Harper. Jillian m-a pus pe banda de alergare și zbiară la mine, dar eu îmi dau seama că pot s-o seduc prefăcându-mă că plâng ca o fetiță, ca s-o prind în plasa mea de păianjen. Alerg cât mă țin picioarele, cu mai mult de 20 km/h, iar Jillian mărește viteza, ceea ce mă face să mă prăbușesc în brațele tatuate ale lui Bob și să plâng în hohote pe pieptul lui dezvelit, care miroase a talc și transpirație de bărbat. Simt mâna lui Jillian în părul meu; mă trage tare de el și îmi spune: „Ești un rahat“, apoi îmi împinge capul spre pula lui Bob. Eu ridic privirea și îi surprind scânteia maniacală din ochi, în timp ce îi scot pula din pantalonii de trening. I-o sug și o bag până în fundul gâtului, iar Jillian își ia

mâna din părul meu și se așază lângă mine, în genunchi, apoi îmi împinge capul ca să aibă și ea acces la pula lui Bob. Eu i-o cedez, dar doar ca să mă duc în spatele ei și s-o înghesui în poziția de jiu-jitsu și, în timp ochii i se bulbucă fiindcă Bob se împinge necruțător în ea, Bob începe să semene puțin cu Miles, iar eu îmi dau seama că Jillian e de fapt Mona. *Nu Mona și Miles, Bob și Jillian, Bob și Jillian*… Am telefonul pus pe vibrații și îl bag în chiloți. În timp ce mă gândesc la Bob și Jillian începe să vibreze, iar eu sunt convinsă că e Sorenson… așa, târfă disperată, sună cât mai mult…

… aaahhh… țipă mai tare, Jillian… spune-mi că sunt o curvă lenișă… trage-mi o palmă, Jillian… Bob, Jillian, loviți-mă… sărut-o mai bine, Bob, sărut-o mai bine, ce dracu'… aaahh…

AAAHHH… AAAARRHHHH!!!

Mamă, Doamne… a fost o distracție beton…

Sunt udă ca naiba și gâfâi după explozia asta, în timp ce îmi scot telefonul ud fleașcă din chiloți. Se oprește din vibrat în mâna mea. Pe ecran apare numele persoanei care m-a sunat: LENA S. Îmi trag sufletul, uitându-mă la Jillian pe ecran cum muștruluiește un porc plin de slănină. Apoi camera de filmat se îndreaptă asupra lui Bob, care clatină din cap părintește, dar dezamăgit, *exact* așa cum făcea tata când nu câștigam la atletism sau, mai târziu, la competițiile de arte marțiale. Pe urmă o sun înapoi pe Sorenson.

— Lena, a intervenit ceva. Nu mai pot să ajung la tine.

— Of… of… of…

— Ne vedem *mañana* la sală, să fii în formă!

— Of, bine… Am crezut că ne-am putea…

— Mâine.

Închid telefonul, pe urmă îl sun pe tata și îi spun despre cretinii ăia speriați de bombe de la televiziune.

— Cam nașpa, gogonea. Probabil că morala e: să n-ai niciodată încredere în presă. E doar o conspirație uriașă a albilor bogați…

— Mișto, foarte subtilă trecerea la chestii care te privesc pe tine, tată. Cum de-ai rezistat atât?

— Ce vrei să zici? Nu pot să-mi susțin fiica…

— Ți-am citit toate mâzgălelile de cărți, tată. Asta e intriga celui de-al doilea roman cu Matt Flynn, *Starea naturii*. Ăla în care Matt se împrietenește cu prezentatoarea TV din New England, care e șantajată sexual de șefii ei din corporație…

— Uau… *chiar* îmi citești cărțile!

— Bineînțeles. Mă interesează. Ești tatăl meu. Iar eu sunt fiica ta. Așa că fă și tu la fel cu mine!

— Haide, gogonea, fii mai blândă cu mine, bătrânul tău tată încă nu și-a revenit după recenzia cărții *Scenariul apocaliptic* din *Globe*. Citez: „Oricât s-ar strădui, Tom Brennan n-o să fie niciodată ca Dennis Lehane. Aceasta n-ar fi o mare problemă, dacă Tom Brennan ar avea ceva de spus. Însă țin să vă anunț că, fără doar și poate, nu are. Matt Flynn este un stereotip penibil, care întruchipează fanteziile clișeice ale tuturor bărbaților americani de origine irlandeză care se apropie de vârsta a treia, cum își cocoață ei gâfâind burdihanele umflate pe un scaun de bar și își sorb Guiness-ul și tocănița de vită…“. Iar asta a apărut în ziarul din orașul meu natal, ce mama naibii! Nemernicul care a scris-o, Steve French, n-ar putea să fie niciodată suficient de integru încât să spună cititorilor lui pe cale de dispariție că are buda tapetată cu un teanc de refuzuri de la edituri, pe care le primește de o grămadă de ani! Ar trebui să-i aduc aminte că

unul dintre ăștia doi bărbați din Boston e milionar și se află pe lista de bestselleruri din *New York Times*, pe când celălalt este un puțoi care se ține cu dinții și ghearele de slujba lui mizerabilă de scrib…

— Ajunge! Îmi pare rău că ai primit o asemenea recenzie. Poate că pentru tine nu înseamnă nimic, dar te-am sunat fiindcă viața mea devine din ce în ce mai de rahat și mi-aș fi dorit să mă încurajezi puțin!

Apăs butonul roșu, apoi scot bateria telefonului.

Din fericire, când dau pe postul local de știri, pare că norocul mi se schimbă. Nu e nimic despre mine, pentru prima oară după atâtea zile! Cel mai interesant reportaj este despre gemenele Wilks. Despre organele pe care le au în comun și cele pe care nu le au, și dacă pot să fie separate sau nu. Dar acum gemenele s-au dat în judecată una pe cealaltă. Annabel Wilks a spus că sora ei, Amy, o împiedică să se ducă la o întâlnire cu iubitul ei, Stephen. Amy a trecut la contraatac, susținând că i se încalcă drepturile dacă Annabel o târăște într-un loc unde ea nu-și dorește să meargă. Avocatul ei vrea să obțină o interdicție judecătorească. Mama lor își face apariția pe ecran.

— Nu vreau să se certe. Trebuie să fie aliate. Poate că ar fi trebuit să le separ printr-o operație când încă erau bebeluși.

Ochii lui Joyce Wilks se cască în vreme ce trage dintr-o țigară.

— Dar cred că a fost voința Domnului ca ele să se nască așa.

Mă simt cam ametită și mă întind pe canapea. Probabil că n-am suficient zahăr în sânge. Iau cartea despre Sorenson.

Femeia viitorului – introducere

„O graficiană de benzi desenate science-fiction, care s-a năpustit în lumea artei“, astfel a descris-o, plin de desconsiderare, un critic pe tânăra artistă americană Lena Sorenson. În pofida tonului ironic al afirmației, adevărul este că Sorenson chiar oferă o perspectivă în general futuristă și distopică asupra omenirii.

Misiunea Lenei Sorenson, așa cum ne-a explicat artista în expoziția ei de sculptură cu cel mai mare succes de până acum, *Omul viitorului*, este să studieze „cum vor arăta ființele umane și cum se vor purta, dacă vor mai popula planeta peste câteva milioane de ani“.

Sorenson a fost aproape singura studentă din anul întâi la renumitul Art Institute din Chicago care a avut succes încă de la început. Prima sa expoziție, *Vid*, o serie de tablouri care zugrăveau un viitor distopic, a fost găzduită de galeria Blue din zona West Loop a orașului, a cărei proprietară asociată este, iar apoi a fost preluată de Melanie Clement pentru galeria ei GoToIt din New York City, după ce mai multe picturi au fost cumpărate de colecționari cu mare influență în lumea artistică. Apoi expoziția a ajuns la Londra și a făcut înconjurul lumii, având mare succes peste tot. Cea mai importantă piesă din expoziție, intitulată tot *Vid*, și care a fost achiziționată de importantul colecționar din New York Jason Mitford, este inspirată din operele religioase ale pictorului englez John Martin (1789-1854), ale cărui tablouri uriașe aveau fundaluri panoramice și adesea apocaliptice. Se crede că Sorenson a văzut operele lui Martin când a vizitat Tate Britain din Londra. Sorenson nu s-a

mulțumit să admire trecutul biblic și creaționist zugrăvit de Martin ci, fiind o atee declarată, a preluat dimensiunile și forma englezului pentru a concepe peisaje futuriste și distopice. De pildă, *Căderea noului Babilon* (2006) are la bază *Căderea Babilonului* a lui Martin. Noul Babilon este Los Angeles-ul văzut de pe Hollywood Hills.

Zero (2007) are ca sursă de inspirație *Distrugerea Pompeiului și Herculaneumului* (1821); Sorenson a zugrăvit pe pânză un New York City în ruine. Imaginea clădirilor dărâmate de 9/11 se extinde și în zonele din mijloc și de jos ale insulei Manhattan. Artista a mărturisit că în adolescența petrecută în Potters Prairie, Minnesota, a fost obsedată de imaginile cu World Trade Center prăbușindu-se. *Trinitatea sfârșitului* (2007) se inspiră puternic din tripticul lui Martin *Judecata de Apoi*, în care sunt pictate sfârșitul lumii și învierea sufletelor.

Suprafețele pictate neted sugerează și influența desenelor hiper-realiste ale graficienilor de benzi desenate, ale căror opere nu sunt expuse aproape niciodată în galeriile cunoscute de artă, precum și a stilului Dali, căruia criticii i-au reproșat deseori, întocmai ca lui Sorenson, că este repetitiv și populist.

Însă, deși criticii au spus despre Sorenson că nu mai are nici un mesaj de transmis, au fost nevoiți să-și revizuiască afirmația atunci când artista a pictat un tablou satiric ce a stârnit o mare controversă în lumea politică. În *Te-ai rătăcit, băiețelule* (2008), un Abe Lincoln în postura de prădător sexual ține în brațe o Minnie Mouse vizibil excitată, iar un Mickey cu lacrimi în ochi, care își ițește capul de după scaunul pe care stă Abe, îi privește neputincios. Lincoln pare să aibă trăsături vag asiatice, iar unii au presupus că mesajul operei ar putea face referire la faptul că America își schimbă relațiile cu China (devenind din ce în ce

mai docilă), mai ales acum, că marii capitaliști americani continuă să investească acolo, subminând astfel economia națională. Sorenson refuză ferm să facă vreun comentariu și dă doar declarații standard, după care artiștii se dau în vânt, dar care pe noi, toți ceilalți, ne fac să ne smulgem părul din cap: „Dacă un artist își explică operele, atunci ele încetează să mai fie artă. Nu sunt critic“.

Unii îi consideră opera o continuare a creațiilor timpurii ale grupului Young British Artists (YBA), având tangențe cu tacticile de șoc pe care acest grup le aplică în Marea Britanie. Deși ea se declară „indiferentă“ față de operele și creațiile YBA, acest lucru pare destul de greu de crezut, dat fiind că a fost susținută de Mitford, personaj foarte influent în cercurile din Manhattan, care i-a cumpărat operele, întocmai cum Charles Saatchi i-a susținut pe cei din YBA cu zece ani mai devreme.

Deși tablourile lui Sorenson îi încântă pe colecționari, criticii nu sunt deloc impresionați de ele, iar artista însăși a declarat că nici ea nu este mulțumită de propriile picturi și că își dorește să se apuce de sculptură. Rezultatul a fost *Omul viitorului* (2009). Sculpturile, reprezentând oameni din viitor, adaptați la mediul toxic de pe Pământ, mișunând aidoma șobolanilor sau hrănindu-se ca muștele din mormane de gunoi, i-au impresionat pe colecționari încă mai mult decât tablourile. Figurinele lui Sorenson au fost influențate de sculpturile din bronz ale lui Germaine Richter, mai ales de *Omul nopții*, creatura cu aer de liliac, precursoarea Alien/Predator a efigiilor ei. Această sculptură este expusă în facultatea pe care a absolvit-o Sorenson, The Art Institute of Chicago. Aidoma celor mai multe dintre sculpturile și tablourile ei, *Omul* are un falus proeminent. Sculpturile sale masculine sunt bine dotate,

sugerând potență sexuală și probabil fertilitate neobișnuit de mare însă, paradoxal, operele abundă de bebeluși morți. De aceea putem bănui că oamenii lui Sorenson sunt ca iepurii: nevoiți să se reproducă tot timpul și să fie extrem de fecunzi pentru a asigura viitorul speciei. Ca în Evul Mediu, și complet în răspăr față de societatea contemporană, când este acceptată ideea că ne înmulțim prea mult, consumăm toate resursele și ne îndreptăm către dispariția speciei.

Cercurile critice i-au rămas în general ostile și, în exasperarea lor, fac adesea comentarii grosolane și chiar sarcastice în legătură cu operele ei, fapt care sugerează că nu înțeleg câtuși de puțin motivul pentru care Sorenson are un asemenea succes. Unda de frustrare din cuvintele lui Max Steinbloom se poate regăsi în aproape toate aprecierile lor: „Lena Sorenson ar trebui să se ducă la Hollywood și să facă modele pentru marile studiouri care au de gând să filmeze producții cu *Alien* sau *Predator*. În orice caz, e clar că nu e artistă. A descoperit șiretlicul cu oasele de animale. Asta e tot“.

Deși operele lui Sorenson au fost deseori demolate fățiș de criticii de artă („speculativă, în stil *fantasy* și, prin urmare, complet fără legătură cu experiența de azi a oamenilor, nu este decât un avertisment cam răsuflat legat de pericolele ecologice care amenință planeta“), seria ei de sculpturi cu oameni ai viitorului, conținând oase de mici mamifere sau reptile îmbinate în figurine cu ajutorul matrițelor și al rășinilor, a atras o mulțime de colecționari. Una dintre creații, *Joaca* (2009), în care o mamă își ține în brațe bebelușul mort sau muribund în vreme ce un bărbat, probabil tatăl, îi privește cu îngrijorare uluită, a stârnit o vâlvă fără precedent și a fost cumpărată de

către un colecționar particular cu suma de 14 milioane de dolari.

Lena Sorenson s-a mutat de curând în Miami, unde și-a declarat admirația pentru operele englezului născut în Hong Kong Mark Handforth, primul artist din Miami care a avut o expoziție la MOCA, în 1996. Aparent, opera lui a încurajat-o pe Sorenson să conceapă sculpturi de dimensiuni mai mari. „Sculpturile mici nu oferă o perspectivă corectă asupra omenirii. Impactul operelor de artă ca cele ale lui Mark Handforth se datorează în egală măsură dimensiunilor și ideilor. Aceasta a fost o lecție prețioasă pentru mine.“ Această declarație sugerează dorința ei de a concepe oameni ai viitorului mai înalți, în mărime naturală.

13

Contact 5

To: lucypattybrennan@hardass.com
From: michelleparish@parishoner.com
Subject: Programul meu nu are ca scop „s-o pună pe picioare pe grăsana asta delăsătoare“

Lucy,

Nu vreau să mă înțelegi greșit, căci îți apreciez entuziasmul în lupta împotriva obezității. Dar cred că trebuie să dai dovadă de mai multă empatie față de clienții tăi!

Există oameni care într-un fel s-au rătăcit pe meandrele vieții, au fost cuprinși de depresie și și-au pierdut orice interes, apoi au apelat la mâncare ca să se simtă mai bine și să obțină o satisfacție pe termen scurt.

N-au ajuns supraponderali peste noapte și adesea au de parcurs un drum lung și dureros ca să-și recapete sănătatea. Da, e nevoie să fii fermă, dar trebuie să ții seama de trecutul lor, de nevoile și incidentele însemnate din viața fiecărui client de-al tău, inclusiv această artistă. Nu uita, respectul și iubirea sunt pietrele de temelie ale succesului!

Sunt de părere că programul trebuie să se adapteze fiecărui client în parte, însă îți recomand cu căldură să aplici tehnica Jurnalului Matinal pentru această clientă. Dacă o poți convinge să scrie câte 750 de cuvinte în fiecare dimineață, atunci acest text ar putea constitui o bază de discuție – deși subliniez că asta ar trebui să vină de la ea, căci sunt ale ei. Această femeie are o rană psihologică. Dacă poți ajunge la sursa suferinței ei, atunci ai găsit și o portiță de intrare. Jurnalul Matinal poate fi un instrument valoros în acest demers al tău. Încearcă! Dacă nu încerci, n-ai cum să ai succes!

Îmi pare rău să aud că ai probleme. Presa poate să fie capricioasă și necruțătoare.

Numai bine,

Michelle

14

Lummus Park

Astăzi e „insuportabil de cald“, după cum trâmbițează întruna cretinii ăia de pe The Weather Channel. Aplicația de pe telefonul meu spune că sunt 33 de grade, și o cred. Din fericire, suflă o briză răcoroasă dinspre ocean. Eu alerg ușor înapoi spre casă pe pista din Lummus Park, zbierând încurajări în urechea lui Sorenson, care se împleticește, gâfâie, suspină și transpiră.

— Haide, Lena! Nu te lăsa păgubașă!

— Da…

Izbucnesc într-un cântecel improvizat de încurajare.

— Gata cu prostiile, noi nu ne ducem în bălării! Haide, Lena!

— Gata… cu… pro… stii… gâfâie Sorenson ca vai de mama ei, cu ochii ăia de vacă sticloși și bezmetici, care îmi sugerează că sufletul i-a plecat cu sorcova în purgatoriu.

Ce să-ți zic, Jurnalul Matinal?

Îmi vine în minte cântecul ăla despre Nelson Mandela. *De zece ani prizonier al obezității… o orbește și zice nu curiozității…*

— Elii-bee-raaa-ți-ooo pee Lee-na Soo-ren-son… Cântă în sinea ta, iubire! răcnesc eu la urechea ei. Știu de ce cântă pasărea în colivie!

Însă Sorenson nu face decât să-și târască buimacă picioarele. Eu tropăi lângă ea, aproape în marșarier; Doamne Dumnezeule, cât de încet aleargă! Dar măcar nu se oprește.

— Noi n-o să… o… lăsăm… baltă… ce naiba…

Mâncarea e de vină. Mănâncă. Asta e marea ei problemă. Ne pierdem timpul de-a-n pulea până nu-i scot din cap dorința de a se îndopa cu excrementele alea împuțite. Dar există o speranță. Ar trebui să-i educ papilele gustative, să le înțarc ca să nu mai ceară tot timpul doar zahăr, sare, sirop de porumb și substanțele chimice pe care le-au primit încă din copilărie, de obicei de la o mamă tălâmbă, leneșă și meschină.

Ne oprim, iar târfa împroașcă cu sudoare, de zici că e un hidrant din Southie pe caniculă. După ce își trage răsuflarea, o duc să mâncăm o salată la cârciuma mea favorită de pe Washington. Juice & Java este o cafenea mică și luminoasă, cu pereți bej și gresie roz. Ne așezăm pe scaune cu spătar înalt, lângă geamurile uriașe prin care intră multă lumină. În mare, clienții, cu excepția lui Sorenson, arată nemaipomenit de bine. Extrem de rar găsești aici vreun nefutabil. Din porii lui Sorenson țâșnesc gloanțe de sudoare de la aerul condiționat. Scârbos.

Răsfoiesc meniul: salatele astea au un gust atât de bun și sunt atât de sățioase, încât pretextele umflaților cum că ar fi mâncare de iepuri nu mai sunt valabile.

— Astea-s chestiile pe care ar trebui să le mănânci, spun și mă apuc să fotografiez meniul cu iPhone-ul meu, pe urmă îi trimit imediat pozele pe e-mail. Doar genul ăsta de alimente. Nimic altceva!

Comand o salată cu tofu la grătar; Lena mă imită.

— Asta are 380 de calorii, o grămadă de proteine, fibre, carbohidrați puțini, dar complecși, iar grăsimile sunt din alea bune, îi explic eu. Dacă bei și un pahar mare de apă, nu-ți mai e foame ore întregi!

Pe urmă Sorenson îmi povestește despre copilăria ei din Potters Prairie, Otter County, Minnesota. Acolo erau doar păduri înmiresmate de pin, urși negri adorabili care căutau mâncare printre gunoaie și plăcinta cu mere a mamei. (Fără îndoială, două porții cu o grămadă de frișcă.) Cred doar ultima chestie, în rest… îmi pare rău, Lena, pur și simplu e prea groasă, scandinavă umflată și depresivă ce ești. Când ai început să înghiți plăcinte de parcă ar fi M&M? Ce s-a întâmplat? Aștept să mi se dezvăluie; atingerile perverse ale tatălui vitreg, mama alcoolică și distrusă sau mafia copiilor care o torturau. Futu-i în gât! Dar nu. Sorenson nu se abate de la scenariul *Căsuței din Potters Prairie*, iar când pomenește de tăticul destul de bogat, dispare și ultima urmă de sărăcie rustică.

Sosește mâncarea, iar când începe să înfulece, Sorenson e vizibil impresionată.

— E atâât de bun, behăie ea, și două slăbănoage ultra-fufe îi aruncă fățiș priviri dezgustate.

— Mă bucur că-ți place.

Pe urmă Sorenson trece la Chicago și la cursurile de la Art Institute.

— Era genul meu de oraș și de atmosferă, au fost cei mai buni ani ai mei. Acolo l-am cunoscut pe Jerry…

Niii-nooo… sună alarma…

Îmi ciulesc urechile ca niște antene. Aici voiam să ajungem. De când am auzit pentru prima oară numele ăla, când se urcase pe cântarul din baie. O las să-mi povestească despre ea și acest „Jerry“. Se pare că Sorenson a plecat din Minnesota, s-a dus la facultatea de artă din Chicago, l-a cunoscut pe tipul ăsta, s-a futut ca lumea pentru prima oară și a ținut-o doar în chefuri. Marea problemă, deși ea n-are tupeul s-o spună, este că,

întâmplător, el era super-cretin. Lucrul ăsta a devenit mai vizibil când Sorenson și iubițelul ei, Jerry, au venit în Miami, iar el s-a îmbuibat pe gratis din lumea artiștilor care au acceptat-o pe Lena fiindcă era atât de talentată.

— Am avut o expoziție de succes în Chicago, apoi una în New York…

— Pot să spun ceva? o întrerup eu și Sorenson se uită la mine de parcă aș fi pe punctul s-o violez în păsărică, pe urmă în cur, cu un vibrator gigantic; însă ochii ei îmi sugerează că *și-o dorește cu disperare*. Mie mi se pare că ți-ai lăsat talentul remarcabil să se ducă de râpă ca să întreții lipitoarea aia, care n-ar atrage privirile nici măcar dacă și-ar expune pula lângă poarta unui liceu, îi zic.

Nu știu de ce, dar când mă gândesc la bulangiul ăsta de Jerry, îmi vine în minte imaginea lașului ăluia pedofil, Winter, căruia pămpălăul de McCandless ar fi trebuit să-i facă de petrecanie. Și cretinul ăla din parc, ăla din liceu, împuțitul pe care ar fi trebuit să-l omor, strivindu-l ca pe gângania mică și scârboasă care e. PARCUL PARCUL CĂCATUL ĂLA DE PARC.

— Dar…

Ridic o mână și clatin din cap.

— Lasă-mă să termin. Poate că sar calul, dar am văzut o carte despre tine la librăria aia, Books & Books de pe Lincoln. Ai talent, Lena. Ești mega-faimoasă, ce mama naibii!

Acum e rândul Lenei să clatine din cap, cu ochii sfioși agitându-se pe sub breton. Parcă ar fi o mucoasă retardată de treișpe ani.

— Nu. La un moment dat chestiile alea erau la modă. Am avut baftă. Am fost criticată de experții în artă…

— De niște nenorociți invidioși, lipsiți de talent, care n-au câștigat în viața lor un sfanț pe vreo creație de-a lor! Iar tu ai vândut o sculptură mică din oase de păsări și fibră de sticlă și ai câștigat opt milioane de biștari! *Bineînțeles* că unii te-au criticat! Și *eu* te critic, pizdă băftoasă ce ești, spun și-i trag un pumn în braț. Însă asta nu te face *pe tine* o artistă de rahat, ci mă face *pe mine* o nemernică invidioasă! Fii mândră de talentul tău, Lena. Te distrugi pentru că nu-ți accepți talentul unic și special. Mâncarea nesănătoasă doar te ajută să te distrugi: este micul tău instrument de autodistrugere. La fel de bine ar putea să fie drogurile sau băutura, adaug, iar ea încuviințează din cap. Individul ăsta, Jerry, despre operele lui nu s-a scris nici o carte, nu?

— Nu, spune ea și pe buze îi apare un zâmbet fugar.

O transformă: acum pare frumușică foc.

— Dar bag mâna-n foc că se plimba țanțoș de colo colo, ca un nemernic încrezut, având impresia că e un mare căcat cu ochi. Nu-i așa?

Lena zâmbește, clatină din cap, iar apoi, de parcă i-ar fi fost teamă să nu pară lipsită de loialitate dacă l-ar vorbi de rău pe puțică ăla, zice:

— Jerry era un fotograf foarte talentat…

— Încetează cu prostiile! Eu n-am nici în clin, nici în mânecă cu chestiile astea, dar până și eu știu că fotografia nu e o artă! Nu faci decât să te joci cu luminile. Aici, în Miami, fotografii buni sunt la fel de mulți ca porumbeii, îi spun, scoțându-mi o firimitură de nucă dintre dinți.

Sorenson îmi adresează un zâmbet complice, însă imediat o năpădesc îndoielile, ca niște pumnale.

— Știu cum pare… dar nu înțelegi, spune ea pe un ton rugător, apoi scâncește, ducându-și un șervețel la ochii umeziți. Jerry nu era un om rău… avea și părți bune. Ce aveam *noi* era mai complicat!

— Sunt sigură de asta, dar acum s-a sfârșit, Lena, șoptesc, dar pe un ton autoritar. Nu trebuie să te gândești decât la cum s-a încheiat. La el, care te-a luat de proastă și probabil după aia s-a dus să se fută cu vreo curvă de fotomodel… zic, și îmi dau seama că am nimerit-o când Sorenson trage adânc aer în piept. Iar tu, care te mutilezi singură, fiindcă asta e ce faci tu, Lena, auto-mutilare cu zahăr și grăsimi!

Sorenson se bosumflă și își dă bretonul la o parte din ochi.

— Ai fost vreodată îndrăgostită, Lucy?

Ce legătură are, în pizda mă-sii?

— Mda, am fost. Și da, uneori e nasol, uneori se termină prost, îi spun eu și mă gândesc la Jon Pallota.

A fost ceva între noi, dar și eu, și el am fost prea irascibili ca să ne putem înțelege. Mereu am crezut că poate o să fim din nou împreună la un moment dat, dar asta era înainte ca peștele ăla să-i fută pula și să-i ia mințile.

— Dar nu există *nici o șansă* să iasă bine dacă nu te iubești pe tine însăți și intri într-o relație doar ca să-ți valideze altcineva viața de rahat!

— Jerry mi-a dăruit atât de multe!

— Și a luat multe de la tine, pun pariu, zic și mă uit în ochii ei verzi și triști. Lena, e clar că arta lui era de tot rahatul și că n-a impresionat pe nimeni nici cât negru sub unghie. N-am nevoie să ridici tu timid din umeri ca să-mi dau seama ce s-a întâmplat după aia – am mai văzut porcării din astea de un milion de ori. Perversul ăsta de Jerry te-a sabotat, nu, Lena?

— Uneori era teribil de crud, izbucnește ea, devenind iarăși furioasă.

— Și în același timp îți cheltuia banii, pun pariu, zic eu, în vreme ce pițipoancele alea două cu curul numai oase plătesc nota și pleacă.

Una îi aruncă o privire plină de ură fățișă lui Sorenson, își dă seama că o văd și schimbăm două zâmbete crispate, radioase și arogante. Târfa dracu'!

Sorenson tace, pământie la față, bătând ușurel cu furculița în masă. Pot să jur că dacă perversul ăla de Jerry ar intra acum în cafenea, i-ar smulge ochii din orbite.

— S-a uitat de pe margine cum te îndopi cu fursecuri ca să te consolezi singură, în timp ce el bea, trăgea pe nas și cheltuia banii pe care i-ai câștigat cu operele *tale*.

— Da, așa a fost! Îl urăsc! Îl urăsc din tot sufletul!

Un cuplu de la o masă de lângă noi ne aruncă o privire, iar Sorenson, *Lena mea*, îi înfruntă uitându-se chiorâș la ei. Doamne, cât de mândră sunt de ea! Ce repede cresc copiii!

Însă trebuie s-o țin în priză pe *curvișt*ina asta. Mă aplec spre profilul ei stacojiu.

— Și în vreme ce tu te îndopai, el s-a combinat cu o gagică mai tânără și mai slabă. Iar tu ai căutat și mai multă consolare, băgând și mai adânc nasul în punga cu gogoși. Am nimerit-o sau am luat-o pe câmpii?

— Da, spune Lena, întorcându-se abătută spre mine. Cum de poți să înțelegi asta?

Trag adânc aer în piept. Preț de o secundă, simt nevoia să zic o chestie pe care n-ar trebui s-o zic. Ceva de genul că și eu cunosc perverși ca Jerry, noi toate cunoaștem perverși ca Jerry

și singura diferență dintre bulangiii ăștia este numele. Dar nu, mai bine păstrez relația la un nivel profesional.

— O văd la o mulțime de cliente; e o poveste arhetipală. O investiție prea mare în ceea ce se presupune că e tipul ideal, în presupușii copii perfecți sau în cariera de succes, dar prea puțin în T-I-N-E, zic și arăt spre ea. Dar marea iubire e trecătoare, iar odată cu ea, dispare și orice dorință de a avea succes. Așa că puțoiul ăla te-a preschimbat într-o sedentară, prea deprimată ca să mai pictezi sau să sculptezi, să-ți folosești talentul dăruit de Dumnezeu. V-ați mutat aici – pun pariu că a fost ideea lui – pe banii tăi – iarăși bag mâna-n foc –, cât s-o facă el o vreme pe barosanul, pe urmă s-a cărat, nu?

Încuviințează lent, dar cu hotărâre, din cap.

— Acum e în New York. Cred că în Brooklyn. Stă cu o bogă… cu o femeie bogată, care deține o galerie de artă, spune Sorenson și se chinuie să respire regulat.

Eu întind o mână, o înșfac de braț și o strâng ușurel.

— Sunt mândră de tine, Lena.

I se umplu ochii de lacrimi și se ține de marginea mesei.

— Ce vrei să spui? Sunt o fraieră, fir-ar să fie! Am fost o proastă!

— Da, dar arată-mi tu pe cineva care să nu fi fost niciodată așa, iar eu o să-ți spun că ori minte, ori a murit sau, și mai rău, se poartă de parcă ar fi murit. Tu măcar începi să înțelegi de ce s-a întâmplat asta. Te confrunți cu lucruri despre tine însăți, pe care ar fi mult mai ușor să le refulezi. Să le ții îngropate, îi zic eu, în timp ce italianul musculos ne aduce nota de plată. Le îngropi sub straturile de grăsime.

— Lumea artiștilor poate fi necruțătoare dacă nu mai creezi nimic, suspină ea. Am crezut că sunt prietenă cu unii dintre ei.

Probabil că m-am înșelat. Jerry a fost dintotdeauna cel sociabil. Eu mereu am avut tendința să mă izolez.

— Nu. El a construit o închisoare psihologică în jurul tău și ți-a dat cheia. Pe urmă a spus: „Bagă-te singură în pușcărie“. Iar tu te-ai supus, pentru că el și alți bulangii din viața ta ți-au sabotat încrederea în tine atât de mult, încât ai ajuns să crezi că doar atâta meriți. Am văzut de foaaarte multe ori rahatul ăsta.

Sorenson clocotește tăcută în propria sudoare.

— Auzi, vreau să facem o încercare. Ai auzit de Jurnalul Matinal? Julia Cameron?

— Da… spune Sorenson fără nici o tragere de inimă. Prietena mea Kim spune că ar trebui să-l țin și eu. Am făcut o încercare, dar nu știu, nu cred că mi se potrivește…

— Poate ar fi bine să mai faci una, îi zic, iar ea îmi aruncă o privire lipsită de expresie. Plătim nota și o luăm spre plajă pe jos, la propunerea mea, apoi mergem pe nisip. Discutăm despre motivul pentru care trebuie să scrie paginile alea, anume că sunt special făcute pentru artiști și oameni creativi.

— Așa zice și Kim… O să mai fac o încercare și o să mă străduiesc mai mult.

— Bine, zic eu dând din cap, deși motivul pentru care am adus-o aici este să vadă cum stă carnea pe cei din Miami Beach, cum ar trebui să arate *ea*.

Mie mi se scurg ochii după niște studenți futabili dintr-o frăție, trupuri bronzate și lucioase, care aruncă un disc de la unul la altul, încercând să impresioneze fetele care chicotesc tolănite pe șezlonguri. Pe urmă dăm peste un meci de volei – niște brazilience înfrumusețate prin operații chirurgicale, care au pus stăpânire pe zona asta de plajă. Lena încă mai pălăvrăgește, uitându-se amărâtă în gol. Mergem pe nisip

înspre sud, având tot timpul sub nas cupolele lucioase din piele umplută cu silicon și tipii unsuroși care vor să le agațe pe gagicile astea nerușinate.

— Acum începem iarăși, îi spun eu Lenei.

— Ce?

— Haide, o îndemn eu, luând-o la fugă.

Ea ezită preț de o clipă, apoi mă urmează.

O luăm pe scurtătură, pe 5th, spre Biscayne Bay. Lena fuge încet, foarte încet, dar își menține viteza. Trecem de West Street, pe lângă zgârie-nori, iar pe Alton mă izbește în spate un val de căldură, căci soarele necruțător care coboară spre orizont ne străpunge pieziș și ne lungește umbrele, aidoma unor vrejuri de fasole. Acum Sorenson începe să transpire, de zici că e o curvă de la un popas pentru tiruri care își așteaptă dealerul de metamfetamină.

— Mă gândesc că nu…

— Nu te mai gândi! Fă-o! Haide! Hai să facem o întrecere!

O luăm iarăși spre ocean și ne oprim în Flamingo Park, unde Sorenson se chinuie să-și tragă răsuflarea, căci jubilează.

— Mă… simt… atât… de… bine…

— Adânc, tragi aer pe nas, îl ții… îl ții… și îl dai afară pe gură…

După ce își revine, ne ducem la Starbucks pe Washington, unde comand două căni cu ceai verde. Sorenson se uită plină de invidie la cafeaua cu lapte a unuia de lângă noi, care i-ar decima rația de mâncare pe ziua de azi. Îmi spune că de obicei își ia o brioșă cu afine (400 cal.) sau două fursecuri cu cereale (430 cal.) fiindcă afinele și cerealele sunt sănătoase. Și să nu mai punem la socoteală porcăria de cafea…

— Trebuie să mănânci cerealele goale, iar afinele crude. Scopul lor nu este să dea gust făinii, aluaturilor sau rahatului de zahăr. O femeie de gabaritul tău poate să mănânce, fără să se chinuiască prea mult, jumătate din rația zilnică de calorii doar când se duce la Starbucks.

— Dar... eu mă duc de două ori pe zi la Starbucks.

— Vezi? Și eu mă duc de două ori pe zi la Starbucks. Dar beau doar ceai verde. Calorii: zero. Antioxidanți: mulți.

Cineva a lăsat pe masă un exemplar din *Heat*. Acum gemenele au devenit adevărate vedete. Au trecut două zile de la primul reportaj despre ele. Tipele ca Valerie Mercando nu pierd vremea nici măcar o secundă, oprindu-se să admire peisajul. Titlul:

AMY: AȘ LĂSA-O PE ANNABEL SĂ SE CULCE
CU STEPHEN

Mai jos, o fotografie cu Stephen bosumflat nevoie-mare. Sub ea, textul:

Stephen: „S-a ajuns prea departe“.

Lena îmi susură la ureche:

— Mi-e atât de milă de fetele astea!

— Da, e o chestie nasoală, îi zic eu, pe urmă mă trezesc că adaug: Vrei să ieșim undeva diseară?

Sorenson se uită spășită la mine.

— N-am mai ieșit seara din casă de un veac.

— Cu atât mai bine. Vino să mă iei la nouă jumate.

Ieșim din cafenea când apune soarele. Sorenson pleacă cu pași sprințari și apăsați. Când ajung acasă, trec pe la Whole

Foods, frig pe grătar niște somon sălbatic cu multe grăsimi omega și-mi gătesc niște orez brun, căci azi am mâncat cam puține calorii. Îmi fac digestia vreo oră, după care fac exerciții cu ganterele și la spalier. Mi-aș dori să am un sac mare de box aici, căci simt nevoia să-mi descarc nervii, dar n-am loc în porcăria asta de cutie de chibrituri.

Sorenson vine pe la nouă (eu am zis nouă jumate). Apăs butonul interfonului ca să-i deschid ușa blocului, ascunzând albumul *Omul viitorului* în garderoba din dormitor. Ea arată ca curu'; sigur n-o să agăț azi nimic, dacă ies cu tocilara asta pitică. Nici măcar n-a ținut seama de chestiile care ar putea să ascundă ravagiile pe care le-a făcut gura aia hulpavă pe corpul ei de gagică bondoacă. Hainele îi sunt prea mici, dintr-o viață anterioară; poartă o fustă care o strangulează, făcându-i carnea aia moale și fleșcăită să se reverse peste cordon și o bluză foarte mulată. Fac eforturi supraomenești și-mi țin gura, dar pe Washington, pămpălăul de paznic de lângă cordonul roșu din fața intrării în Club Uranus îi aruncă o privire din aia gen „ce caută retardata asta aici?". Chiar mi-e teamă că n-o să ne lase să intrăm. Din fericire, mă recunoaște, așa că se uită de la mine la Lena, apoi iarăși la mine, cu un amestec de dispreț și compasiune.

Slavă pulii că înăuntru e întuneric. DJ-ul a pus piesa aia mișto, „Disco Holocaust" de Vinyl Solution. Găsim o masă bună într-un colț, departe de stroboscop. Își face apariția o chelneriță, iar noi comandăm de băut: vodcă și tonic fără calorii pentru amândouă (aproximativ 120 cal.). Câțiva dau din cap spre mine în chip de salut, dar nu se opresc să-mi vorbească, căci muzica e asurzitoare, basții îți bubuie în stomac, iar pe fundalul lor diva

de solistă pune întrebări la care tot ea răspunde: *Au fost chiar șase milioane care au dansat? Da, chiar au fost!* O pizdă hetero bondoacă, plină din cap până-n picioare de tatuaje din alea de pe Washington Avenue, pe care ți le faci după ce ai împlinit un an de când ai renunțat la cocaină sau tocmai ai ieșit dintr-o relație zbuciumată pe termen lung, cască gura și tot se holbează la mine și la Sorenson. Curva Liposucției, o blondă cu fața parcă sculptată cu dalta, care și-a făcut mai multe lucrări de renovare decât portul din Miami, își ridică încrezută o sprânceană și se joacă cu vinul ei alb și cu partenerul plin de aere, care are jumătate din vârsta ei. Două anorexice aproape moarte, despre care se știe că stăteau câte trei ore pe bicicleta eliptică și cărora li s-a interzis să mai calce în cel puțin trei săli de fitness din SoBe, pentru că făceau sport până erau pe punctul să leșine (sau chiar leșinau), își întrerup temporar pactul de sinucidere pentru a-și căsca, vizibil îngrozite, gurile supte la însoțitoarea mea. Da, eu sunt cu o gagică grasă iar dacă ești obez în Miami Beach, oamenii se uită la tine de parcă ai fi un lepros în ultimul stadiu care se fărâmițează acolo pe ringul de dans. Am comis o gafă majoră când am adus o balenă în club. Merit să fiu ostracizată și, dacă n-aș fi fost cu ea, aș fi condus personal atacul, în pizda mă-sii.

Lena aruncă o privire în jur, întrebându-se, asemenea tuturor celor din zonă, ce naiba caută în club.

— Niciodată nu mi-a plăcut să merg prin cluburi. Nu-mi plac zgomotele stridente. Iar cântecul ăsta e cam de prost gust.

— Are un ritm mișto, iar cântăreții sunt doar niște puști; toată chestia asta cu războiul nu înseamnă nimic pentru ei. Eu am ieșit doar ca să mă mai mișc puțin. Dar mai există și altă lume în South Florida, dincolo de petreceri și hedonism. Sport.

Plajă, zic eu, arătând din cap spre un mascul blond cu trupul parcă sculptat, care rânjește fasolea la bar, lângă un partener latino.

Dacă e cine cred că e, nu-mi aduc aminte să fi fost homo când îl știam eu.

— Cred că tipul ăla a făcut University of Miami deodată cu mine.

— Am auzit că University of Miami este foarte bună, zice Lena dând din cap.

— Nu-i vinde castraveți grădinarului, fată, spun eu pe vocea aia serioasă și plină de înțelepciune care mă irită pentru că îmi amintește de tata. Când Sly Stallone și Farrah Fawcett sunt absolvenții cei mai răsăriți, știi foarte bine că te poți șterge la cur cu diploma obținută la facultatea aia. Și când te gândești că la un moment dat am fost *mândră* că învățam într-o facultate în a cărei librărie vedeai pe rafturi doar haine de sport, în special ale celor de la Miami Hurricanes, și unde trebuia să ceri vânzătorului cărțile de curs, iar el ți le aducea dintr-un teanc pus într-un colț, la etaj. Acum am impresia că am fost tâmpită și că ar fi trebuit să mă duc la o facultate *adevărată*.

— Dar asta ai vrut să faci, educație sportivă.

— Da, așa e.

— E important să facem ce vrem. Ce naiba, eu îmi doresc să fi făcut mai mult sport! Dar niciodată nu mi-a plăcut.

— Mie mi-a plăcut dintotdeauna. Tata era nebun după sport. Și-a dorit să aibă băieți, așa că sora mea și cu mine ne-am înscris în toate echipele posibile – baschet, fotbal, softball, tenis –, pe urmă ea s-a îngropat în cărți, dar eu m-am ținut de sport. Am făcut atletism, karate, kickboxing, nimic n-am ratat.

— Probabil că ți-a fost foarte greu, își dă Sorenson cu părerea. Adică a fost obositor.

— Nu. M-a făcut disciplinată și puternică, îi zic pe un ton glacial.

Arătarea grăsană de căcat. Ce drept are ratata asta să mă psihanalizeze pe *mine*?

— Și ce mai faci în timpul liber?

— Păi, citesc mult și mă uit la filme.

— Mda, eu mă duc la sala aia de cinema de pe Lincoln. Ultimul film pe care l-am văzut acolo a fost *Green Lantern: protectorul universului*. Dar am fost dusă cu forța la el pentru că prietena mea a crezut că Ryan Reynolds arată bine, îi explic eu, și simt un gust nasol în gură, pentru că am pronunțat cuvântul „prietenă“, deși am fost acolo cu Mona.

— Prefer Miami Beach Cinemateque. Ai fost vreodată?

— Nu…

— E un cinematograf de artă. Chiar bagă filme mișto. Neapărat trebuie să mergem!

— Ăăă… da… OK, sigur, mă bâlbâi eu. Dar să mor dacă o să mă uit la vreo porcărie din aia scoțiană, iraniană sau bosniacă cu subtitrare, doar cu inși din ăia îmbrăcați ciudat și care arată nasol.

Lena deja și-a dat băutura pe gât, iar acum vrea alta, în pizda mă-sii.

— Nu, declar eu. Știi câte calorii…

— Dar am *nevoie* de o băutură.

Se joacă cu medalionul de la gâtul ei umflat. De parcă și-ar dori cineva să atragă atenția asupra *lui* printr-o bijuterie.

— Bineînțeles…

Îmi aud vocea cum devine, afectată și pasiv-agresivă, ca a mamei, și mă detest întâi pe mine, pe urmă o detest pe Sorenson pentru asta. Probabil am ajuns la vârsta la care recunoști cele mai nasoale defecte ale părinților tăi în propriul comportament.

Sorenson se ridică în picioare și îi face semn ospătăriței, care se uită cam stânjenită la mine, de parcă ar zice: „Ce pizda mă-tii cauți lângă *asta*?“.

Mai comandăm ceva și, când vin băuturile, eu mă întorc spre Sorenson.

— Nu-mi place să beau mult și sunt împotriva drogurilor. Vreau să-mi păstrez controlul. Îmi place disciplina. Drogurile ți-o distrug.

— Te cred, zice ea. Presupun că la un moment dat am fost la prea multe chefuri și asta nu mi-a făcut bine, adaugă și duce paharul înalt cu vodcă la gură. Mi-a afectat munca.

Dau aprobator din cap.

— Așa se întâmplă. Părinții tăi beau?

Îmi lipesc paharul rece de buze, simțind încântată cum îmi amorțesc.

— Foarte puțin. Și nici măcar nu știu ce sunt alea droguri. Ei bine, asta e o minciună. Dulăpiorul de medicamente al mamei e plin de tot felul de pastile cumpărate pe rețetă, pentru anxietate, depresie și oboseală. Însă de multe ori mă gândesc că dacă ar renunța la toate, s-ar simți exact la fel.

E evident că părinții lui Sorenson sunt cei care i-au făcut rău. Dar, tot sorbind din băutură, simt cum începe să-mi ardă capul ca atunci când *îți pierzi controlul*. Nu sunt obișnuită să beau alcool și detest să fiu beată. Mă uit în jur la chipurile relaxate și buhăite de băutură, pofte trupești și disperare.

Întotdeauna, la o anumită oră, totul se dezintegrează pe aici. O lesbiană bătrână, infectă și masculină, căreia i-am făcut odată o clismă, parte dintr-un program de la sală (cu toții mai suntem inconștienți uneori) și care acum e beată muci și disperată după sex, deși n-are nici o șansă, bate ușurel cu niște unghii ridicol de lungi într-un pahar plin cu martini. E la fel de jalnic ca atunci când încerci să apuci o jucărie ieftină cu o gheară zimțată, la bâlci. Îi e teamă să nu verse paharul, așa că renunță și își coboară buzele uscate ca pergamentul până la el, sugând ca dintr-o pizdă. O gagică îmbrăcată în pantaloni de trening, maieu alb, cu bijuterii scumpe și un strat gros de auto-bronzant portocaliu pe ea intră țanțoș în club. Curva Liposucției – n-am prea mai vorbit una cu alta după întâlnirea aia ciudată la o petrecere pe barcă, anul trecut – îmi aruncă o privire complice. Formăm uneori alianțe bizare, dar suntem în Miami Beach, așa că snobii fițoși trebuie puși la punct. Mai nasol e că mă simt brusc atrasă de ea; parcă m-ar fi înhățat o mână care îmi răsucește intestinele, și un minuscul metronom de groază palpită acum în mine. Vreau ca Sorenson să se care naibii, dar, ciudat, mă și bucur că e aici și că stă în întuneric, în afara luminilor stroboscopului.

Pe urmă prietenul meu, bucătarul-șef Dominic Rizzo, vine spre mine, iar rânjetul i se lățește când mă recunoaște, mergând în zigzag prin mulțime. Nu l-am mai văzut de *luni întregi*, gen.

— Dominic!

— Scalpează-mă, dulceață mică, scalpează-mă, mă imploră teatral Dominic, smucindu-și brațele și palmele de lângă corp.

— Unde ai fost? Te-am sunat, ți-am dat mesaje, e-mailuri… Bruce mi-a zis că v-ați despărțit.

— Un cuvânt *verboten*[11], scumpo. Am trecut peste asta. L-am dat A-F-A-R-Ă. Cu majuscule. Mi l-am scos din minte. Nici n-o să-ți vină să crezi în ce mocirlă am fost și fizic *și* psihic. Dar *mi-a trecut*, nu mă mai fut și nici nu mai beau, ca să nu mă mai gândesc la el. O să vin la Bodysculpt săptămâna viitoare, zice cu o privire imploratoare, în timp ce mă izbește ușurel cu pumnul în burtă. Mă ajuți să arăt iar ca un prinț din povești?

— Mai întâi ține regim. Ce-ai mâncat în ultima vreme? Guști din rețetele tale?

— Of, scumpo, răul a fost făcut de demonul băuturii. Am uitat în care anume sticlă de vin din pivniță am ascuns soluțiile la toate problemele din viață și din dragoste!

— Când o găsești, dă-mi și mie de știre, exclamă Sorenson beată mangă.

— Ah, *în nici un caz* să nu mă-ntrebi pe mine, zice Dominic, fără să-i spună cum îl cheamă, ci întorcându-se spre mine. Dar uită-te la mine, de cincisprezece zile nu mai beau nici un strop și m-am îndrăgostit de tipul care mă susține în grupul alcoolicilor anonimi, și care mă sufocă. Un arhitect. Dar mie nu mi-a mers niciodată cu cei care au program normal de lucru.

— Da, știu, îl aprob eu. Păi, acum că te gândești din nou la *tine* și nu la cine n-ar trebui, îi spun eu lui, dar aruncându-i o privire cu subînțeles lui Sorenson, totul ar trebui să meargă ca pe roate.

— Știi, Brennan, zice Dominic și se uită la mine plin de recunoștință, aș fi vrut ca tu să fii fiul pe care și l-a dorit tatăl tău. Acum am fi în Canada și am obține un permis special.

— Ăsta e lucrul cel mai apropiat de o cerere în căsătorie pe care l-am primit până acum. Merge și-așa.

Dominic își arcuiește spatele și pune mâinile în șold.

— Ce zici de pompierul ăla musculos?

Eu observ că Sorenson devine atentă și își mută greutatea de pe o bucă grasă pe cealaltă.

— Faci mișto de mine. Știu că voi, poponarii, sunteți cei mai narcisiști dintre toți, dar cred că încrezutul ăsta hetero vă dă rușinică!

— Ei bine, eu îmi mut cuibul, scumpo, și fizic, și metaforic.

Dominic mă sărută pe obraz.

— Aici sunt prea multe maimuțe și nu destui cocoșei, spune el, se întoarce spre Lena și, fără nici o tragere de inimă, înclină capul spre ea în chip de salut, apoi pleacă de lângă noi.

Unora li s-ar părea semn de nesimțire și superficialitate, dar să arăți așa nasol ca Sorenson chiar este o încălcare gravă a ordinii estetice din South Beach, poate ultimul bastion al sănătății mintale într-o lume chinuită.

Dar alcoolul mi s-a urcat la cap. Mă trezesc că o ating pe Lena pe braț; e foarte umflat, dar are pielea încă tânără și netedă. Mai are vreo doi ani în care să slăbească, căci după aceea trebuie să pășească pe tărâmul chirurgiei estetice și să-și taie de pe ea toată pielea în plus. Dacă ar slăbi acum, s-ar strânge la loc. Îi zâmbesc și o mângâi pe braț; îmi place cum o fac să chicotească.

— Diferența dintre o femeie sănătoasă de 65 de kilograme și o obeză de 90 de kilograme este mare. Dar diferența dintre o obeză de 90 de kilograme și una patologic obeză de 135 de kilograme e mică. Vrei să ai gleznele ca două butelci?

Clatin din cap, aplecându-mă spre Lena.

— N-am putea să vorbim despre…

— Nu. Nu putem să *nu* vorbim despre asta. Pentru că femeile alea imense n-au vorbit despre asta. S-au îngrășat, au dat în

depresie, au rămas fără energie, au devenit dependente de zahăr și de mâncare grasă care să le binedispună și au intrat în cădere liberă. Întotdeauna o să fie niște mutante. Chiar și dacă slăbesc, o să rămână cu niște cicatrici oribile unde o să li se taie pielea sau o să-și umple faldurile rămase cu mega-mușchi, ca grăsanele alea bătrâne pe care vezi la *The Biggest Loser*. Tu nu. Tu încă mai poți arăta normal. Ești tânără. Ai piele mișto.

— Ah, mulțumesc! Și tu ai o piele superbă!

Brusc, îmi dau seama că vreau să pipăi carnea aia. Armura ei mă fascinează! Schimb subiectul.

— Spune-mi cum a fost primul tău sărut, Lena.

— Ce?

Prin aburii alcoolului, din bârlogul de unde vrea să pară pseudo-boemă, iese la lumină mironosița provincială ipocrită. Eu vreau să găsesc în ea artista școlită de MTV. De acea Sorenson am eu nevoie acum.

Nu mai e cale de întoarcere. Pronunț tărăgănat cuvintele.

— Spune-mi. Cum. A. Fost. Primul. Tău. Sărut, zic și rânjesc cu gura până la urechi. Lena!

Sorenson se uită îndărătnică la mine.

— Nu! zice și pe urmă chicotește iarăși. Adică, spune tu prima.

Brusc, urechile încep să-mi țiuie ca dracu'. Nu mai aud nimic, în pizda mă-sii! Primul rahat de sărut…

— Lucy, te simți bine?

— Nu sunt obișnuită să beau alcool.

— Și eu care credeam că te deranjează să-mi povestești cum a fost primul tău sărut!

Trag aer în piept. Trebuie să nu mă mai gândesc la el, la puțoiul ăla, la bulangiul ăla căcăcios de Clint, și să-mi aduc

aminte de inofensivul Warren.

— Bine, nu-i mare brânză. A fost un puști pe nume Warren Andover. Avea niște dinți mari, ca de iepure, știi, ieșiți în afară. Avea ghinion să-l cheme așa. Dar ori de câte ori îl vedeam, mă udam toată. Nu mă gândeam decât la cum ar aluneca dinții lui pe clitorisul meu.

Ea își duce mâna la gură.

— Dumnezeule, Lucy! exclamă Sorenson înroșindu-se. Îmi aduci aminte de prietena mea din facultate, Amanda!

Oare o fi făcut școala de artă sau una religioasă de căcat? Dar ridic privirea și observ că o tipă de la bar îmi face ochi dulci; o brunetă scundă, cu părul drept și tuns mișto, zveltă, dar cu țâțe mari sub bluza violet și, din câte mi-aduc aminte de ultima dată când am văzut-o, un super-cur în pantalonii ăia strâmți galbeni. O vede pe Sorenson și se uită intenționat în altă parte. Probabil că nu mai am nici o șansă, căci acum crede despre mine că îmi plac grăsanele. Așa că mă întorc spre Sorenson.

— Ai ținut legătura cu colegii de facultate?

— O, da! Deși evident că nu ne vedem prea des, fiindcă m-am mutat aici…

Sorenson începe să trăncănească în neștire. Felul în care se ghemuiește pe canapea, ca o pisică împăiată uriașă, însă totuși ca o pisică, îmi confirmă faptul că învelișul ăla de grăsime n-a existat întotdeauna acolo. Memoria mușchilor sugerează în general lucruri din astea.

— Kim lucrează la o galerie, Amanda s-a mutat înapoi în Est și s-a logodit cu un tip mișto, care e agent de bursă. Sună cam superficial și plictisitor, dar…

Aș vrea să-ți văd venele alea albastre cum devin vizibile când se împing în pielea de pe sânii. Vreau să-ți văd pielea cum se întărește și arde sub atingerile mele, așa cum ar fi trebuit să fie dacă n-ai fi preschimbat-o în aluat de fursecuri. Vreau s-o fac să fie ca înainte.

— ...atât de mulți dintre ei erau prieteni mai degrabă cu Jerry – îți dai seama de asta abia după ce te desparți. Doar atunci îți dai seama ce prieteni ai...

Dar mai întâi aș vrea să te leg de patul meu, târfă mică și grasă ce ești, să-ți pun o folie de plastic dedesubt și să te gâdil până când te pișii pe tine. Dar nu vreau să se deshidrateze. Deshidratarea e nasoală.

— Hai să ne luăm niște apă, sugerez eu.

— OK...

Lenești Lena Lenești Lena.

Lenești Lenești Lenești Lena.

Pula, vodca aia mă face să-mi pierd mințile. E clienta mea. *Calmează-te.* Mă controlez și mă las pe spătarul canapelei, uitându-mă la balamucul din ce în ce mai mare din jurul nostru. Cel mai nasol e când Sorenson vrea să danseze. Nu cred că sunt *chiar atât* de beată, dar ne ducem pe ring, iar ea se leagănă într-un vals poticnit și stângaci, ca de la azilul de bătrâni. Simt cum toți ochii se ațintesc asupra noastră și vreau să mă car în pula calului de aici, până nu-mi distruge pizda asta toată viața socială și mă face de râs în întregul Beach.

La sugestia mea, ieșim din club și ne ducem la ea acasă. Când ajungem acolo, o conving să-mi arate la ce mai lucrează în atelier. De data asta nu mai e acoperită – e o creatură scheletică în mărime naturală. Are toate oasele legate între ele – picioare, brațe, șira spinării și coaste – iar ea îmi spune că n-a înlocuit cu

mulaje din plastic decât șoldurile și craniul, care sunt puțin diferite la culoare și consistență.

— Încă nu-i terminată, zice Lena. Dar nu știu dacă mă mai reprezintă. Oasele, animalele. Jerry obișnuia să spună…

Se întrerupe și își duce mâna la gură.

Eu o provoc:

— Ce zicea puțoiul ăla? Ce spunea labagiul ăla sabotor și lipsit de talent?

— Obișnuia să spună că e prea morbid. Că îmi provoc singură depresia. Că ar trebui să lucrez la chestii mai optimiste și mai vesele. Că n-am *personalitatea* cu care să creez opere sumbre.

— Asta spune totul despre el, nu?

Mă duc lângă ea, o iau de mână și îi șoptesc la ureche: Termin-o. Iar mâine te apuci de Jurnalul Matinal. O să te ajute. Pentru că ceva din tine te oprește, parcă ai avea un dop imens în cur… spun eu și nu mă pot abține să izbucnesc în râs când îi văd expresia, așa că adaug: Am zis „dop“…

Iar acum Lena râde și ea, se apleacă, iar eu o văd cât de dezgustătoare și de incredibil de frumoasă e.

15

Contact 6

To: michelleparish@lifeparishoners.com
From: lucypattybrennan@hardass.com
Subject: Ai nimerit-o, fată!

Și încă cum! Tocmai te-am văzut la televizor! Ești cea mai tare, Michelle! Dacă spun „pizda asta are clasă“, sper să nu te superi!

Și eu mi-am pus pizda să-și țină Jurnalul Matinal! Să vedem cum merge. După cum spui și tu, dacă nu încerci, nu obții nimic, nu?!

L x

16

Art walk

Mulțimea merge alene pe Lincoln. Băștinașii fac pe grozavii; merg țanțoși, pozează, se dau cu skateboardul. Turiștii se plimbă nonșalant, dând pe afară de bani. În pragul ușilor, vagabonzii se țin în umbră, escrocii observă ce se întâmplă în jurul lor, deseori supravegheați nu chiar atât de discret de câte un polițai scund și îndesat.

Eu încă mă gândesc la atelierul lui Sorenson. La cât e de diferit de casa anostă în care locuiește. Acolo domnește un haos formidabil. Nu o amețeală alcoolică și tâmpă, ci un aer de sudoare, hărnicie, concentrare. Mi-a arătat ce se află într-o minte care știe că, deși e important, nu-i de ajuns să-ți faci planuri abstracte la rece. Că trebuie să te murdărești pe mâini ca să ajungi undeva în viață. Atelierul mi-a sugerat că Sorenson a știut cândva asta. Acum are nevoie să învețe din nou lecția.

Trebuie să se pună pe treabă și să se murdărească, ce mama mă-sii! Păi, o fut eu pe pizda asta. O s-o frec la cap până se deșteaptă!

Așadar, iau prânzul cu Miles la World Resource Café. Eu fac cinste, iar el, cu ochii încețoșați și părând și mai papagal decât e de la o vreme, se îndoapă cu un sandviș cu carne de vită și cartofi prăjiți (800-900 cal.). Adică de două ori carbohidrați; în nici un caz, frate! De trei ori, dacă pui la socoteală și berea Peroni (180). Să depășești *mia* la *prânz*, în *South Beach*, ce pizda mă-sii înseamnă asta?! Cât de scârbos! Pilotul către ofițerul responsabil cu navigația! Te rog, ajută-mă!

— Lămurește-mă, spune Miles, mestecând zgomotos, pentru cinci sute de dolari nu trebuie decât să fut o grăsană ratată?

— Exact.

Clatină din cap, lasă sandvișul jos și suge repede din bere. Mijește ochii în timp ce pune sticla pe masă.

— Cred că e ceva putred aici, Brennan. Și ție ce-ți iese?

— Vreau să slăbească. E deprimată, mănâncă prea mult. De ce? Pen' că un cretin de care a fost îndrăgostită i-a dat papucii. Vreau s-o fuți ca lumea, să-i redai optimismul. Un futai zdravăn în pizdă ar ajuta-o mai mult decât o mie de discursuri încurajatoare. Ai experiență în domeniul ăsta, mint eu flirtând cu el, ca să-l conving pe fraier.

— Păi, presupun că ai apelat la persoana cea mai potrivită, pe bune, zice rânjind, pe urmă i se încrețește fruntea. Cât de grasă e gagica?

— Optzeci și două de kile, îl mint, jucându-mă cu numerele la fel cum face Sorenson. Dar ai face o faptă bună.

— Pot să îndur asta, spune și soarbe iarăși din bere. O s-o fac pentru echipă. Odată, când eram beat, mi-am tras-o cu o

grăsană în Vegas. Pusesem un pariu cu Larry și cu Joe. După o luptă a lui Floyd Mayweather.

— Ce bine de voi, zâmbesc eu și fac semn să mi se aducă nota de plată.

— Când trebuie să… știi tu?

— Nu e nevoie de nici un plan, e o misiune cu plata la final.

Miles dă să protesteze, apoi ridică din umeri. Mă întreabă dacă am fost la coafor și îmi spune că arăt ca Blake Lively din *Gossip Girl*. Nu știu cine pizda mă-sii e aia.

— Nu m-am uitat la serialul ăsta.

— Ar trebui s-o faci. Ți-ar plăcea la nebunie.

— Bine, spun eu, zicându-mi în sinea mea că acum chiar n-o să mă uit *niciodată* la serialul ăsta.

Pe urmă mă văd cu Lena Sorenson la mine acasă, iar ea mă duce cu mașina pe Julia Tuttle, unde a început totul. Am crezut că o să mi se facă greață când o să trecem pe acolo, dar n-a fost așa. Singurul lucru care îmi întoarce stomacul pe dos sunt ochii mari și abătuți ai Lenei, care vor să vadă cum reacționez. O ignor și mă întorc cu spatele, ca să mă uit la podul care traversează golful. Sunt doar locuri, nu te pot îngrozi. După incidentul din parcul din Weymouth m-am plimbat prin același loc noaptea, singură, și n-am simțit nimic. Oamenii de acolo te pot îngrozi, mai ales unul dintre ei, și pe el îl așteptam. Dar nu și-a mai făcut apariția, în pizda mă-sii.

Acum ne îndreptăm spre Design District și Art Walk. Am mai fost o singură dată, întâmplător cu Miles, care a sfârșit beat muci de la berea pe gratis oferită de galerie, i-au curs balele după toate gagicile și a încercat să mă convingă să agăț o tipă cu care să facem sex în trei. E absolut scârbos când e beat. De fapt, și dacă nu e beat; tot timpul e scârbos.

În seara asta e zăpușeală, iar briza oceanului pare să fi dispărut. Eu mă simt brusc obosită și mă chinui să merg prin aerul dens și apăsător. Spre mirarea mea, Sorenson, deși transpiră ca o scroafă a-ntâia, merge cu pași hotărâți în fața mea, foarte surescitată. Asta doar pentru că a scăzut sub nouăzeci de kilograme pe cântarul ei de rahat. Ăsta nu-i nici un progres; ar trebui să slăbească mai mult de un kil pe săptămână, având în vedere ce o pun să facă. Dar ea e o ladă de gunoi și mă face să-mi pierd vremea în ultimul hal!

De pe strada aglomerată intrăm într-o galerie (aer condiționat – ura!) unde se vând albume de artă, iar într-unul apar mai multe planșe cu operele Lenei, femeile și bărbații ăia monstruoși și ciudați. Știu că doar tocilarii sunt așa, dar mie îmi place destul de mult ce creează.

— Sunt atât de mișto! îi zic eu. N-ar trebui să renunți la chestiile astea.

— Nu știu dacă ești sinceră sau doar vrei să fii amabilă cu mine, dar asta e exact ce mi-aș dori să aud acum. Mulțumesc.

— Lena, eu nu vreau niciodată să fiu amabilă. Sunt sinceră. Sinceritatea brutală e ceea ce mă reprezintă.

— Cred că uneori te cam subestimezi.

Ridic din umeri, căci n-aș vrea să-și dea seama că sunt emoționată. Laudele scormonesc întotdeauna o slăbiciune, sunt dieta de bază a ratatului. O femeie puternică n-are nevoie de rahaturi din astea. O femeie puternică *știe* cum e.

O pizdă sfrijită care arată bine, îmbrăcată într-o bluză neagră și cu extensii de păr ca ale unei hidre ieșindu-i de sub o pălărie neagră, cu pene pe boruri, o cercetează cu privirea pe Lena. Pleacă de lângă stolul de corbi culturali sâsâiți și vine la ea.

— Tu ești… nu?

— Andrea, zâmbește Lena. Mă bucur mult să te văd!

— Mai-mai să nu te recunosc.

— M-am îngrășat puțin, mărturisește Lena.

— Te prinde, dragă, spune pizda, adresându-i un zâmbet de călău. Lucrezi la ceva?

— Ei bine, încerc.

— Foarte bine. Oricum, zice strâmbându-se la mine, iar eu o imit, uite, mi-a părut atâât de bine, dar chiar trebuie s-o șterg. Am o rezervare la cină. Sună-mă!

Eu îi urmăresc cu privirea curul din plastic ducându-se până la cei cu care venise, și pe care îi văd apoi făcându-și loc să iasă în gloata de afară.

— Cine morții mă-sii e asta?

— Ah, o veche prietenă. Mereu am crezut că ea și Jerry…

Iisuse, ar trebui să învețe cum să-și aleagă prietenii. Toți prietenii. N-am cunoscut niciodată o gagică mai izolată. E clar că întâlnirea asta a cam dezumflat-o; când ajungem în fața apartamentului meu, nu reușesc s-o conving nici măcar să urce să bem o băutură proteică împreună. În absența ei, încerc să stau pe canapea și să mă uit la televizor, însă aud o bătaie în ușă. E puștiul de dedesubt, DJ-ul, cu un pachet FedEx aproape cât el de mare.

— E pentru tine, zice puștiul.

Îl bag înăuntru și îl deschid – este echipamentul gratuit Total Gym pe care l-au trimis agenției de impresariat. Îl montez și fac câteva teste. Față de echipamentul de la sală, pare cam subțire, dar de fapt e făcut bine, cu tehnologie pe cabluri. Apuc mânerele atașate de cabluri, mă întind și fac exerciții pentru piept. După câteva serii, fac și alte exerciții: câteva ridicări

pentru tricepși și tracțiuni în șezut pentru spate. Pot să-mi lucrez orice parte a corpului și îmi plac variantele de poziții pe care mi le permite aparatul. Pot să ridic picioarele pentru abdomene și când îmi încordez bicepșii. Pe o presă pentru piept, brațele mi-ar sta doar într-o anumită poziție. Pot să reproduc mișcarea respectivă cu cablurile pe Total Gym, dar am mai multe variante. Fac exerciții de mai mult de cincisprezece ani, iar Total Gym cred că este prea flexibil pentru un începător. Chiar dacă ar fi instruite, tipe ca Marge sau Sorenson s-ar putea răni cu aparatul ăsta dacă nu ar sta într-o poziție corectă. Cred că un dispozitiv cu mai mult control asupra exercițiilor ar fi mai eficient și mai sigur pentru femeile de genul lor. Și, cum se întâmplă cu majoritatea aparatelor, deși există unele beneficii cardio, nu înlocuiesc sudoarea chinuită de pe banda de alergare, și nici măcar simplul mers pe jos. E genul de mașinărie care i s-ar potrivi cuiva ca Sorenson, *dar* doar într-un mediu controlat.

Ăsta-i șpilul: mediul lui Sorenson trebuie să fie controlat.

Ar trebui să mă duc la culcare, dar nu mă pot relaxa după exercițiile pe care le-am făcut, așa că, fără să fiu conștientă de ce fac, mă spăl, mă aranjez și ies în oraș în toiul nopții, cum am mai făcut de multe ori.

Mă duc iarăși în Club Uranus, în căutarea gagicii care mi-a făcut ochi dulci când eram cu remorca de Sorenson. Oamenii de aici sunt deja ațâțați și perverși, iar cei mai mulți sunt gata să se năpustească asupra vânatului. Eu mi-am luat un vibrator de douăzeci de centimetri fără prea multe nervuri pe el și niște cătușe cu blană. Sunt îmbrăcată cu o rochie de seară și aranjată foarte feminin. O pizdă dură o să aibă parte de șocul vieții ei

când o să-i pun cătușele. Vreau să fac o pizdă care se crede tare să plângă ca un bebeluș.

Nu-mi ia mult să-mi găsesc gagica. E la bar, ca și când nu s-ar fi clintit de acolo de când am văzut-o noaptea trecută, iar eu mă uit la ea cu o privire poznașă de băieți de paisprezece ani, ca Hilary Swank, când era golancă în *Băieții nu plâng niciodată*, privire care le place pizdelor dure ce nu vor să-și asume nici un risc. O pizdă dură în pantaloni galbeni? Cretina nu duce pe nimeni de nas. Mă duc la ea, făcând pe sfioasa.

— Hei.

— Hei… zice ea. Unde e prietena ta? Gagica aia bondoacă?

Mă prefac că sunt rușinată și chiar îmi mușc încheietura degetului.

— Ah, presupun că a fost un mic experiment.

— Îmi plac experimentele.

Știm amândouă ce o să se întâmple – ieșim de acolo și mergem la Blenheim de pe Collins. Ne cazăm imediat, iar recepționerul știe el ce știe și ne pune să plătim cu ora. Ne dă cheia și urcăm pe scară. Duhoarea de pișat de pe mocheta veche ne înțeapă nările când intrăm în cameră. Toate mochetele sunt scârboase la tropice, așa că ce să mai vorbim de mocheta dintr-un motel jegos, menită să absoarbă toate secrețiile corporale de pe fața pământului. În cameră sunt un pat ce pare cam șubred, două noptiere aproape distruse și un ceas vechi pe perete care s-a oprit la 9.15 și al cărui ac mic tot încearcă să se ridice, ca un păianjen într-o cadă de baie, țăcănind jalnic atunci când cade iarăși în poziția inițială.

Pereții galbeni au pete aurii de nicotină, iar jaluzelele lipicioase de la ferestre nu se închid bine. Arunc o privire prin baie și văd o chiuvetă și un closet pătate, o oglindă crăpată și o

cabină de duș în care nu mi-aș dori în ruptul capului să calc, cu o perdea împodobită cu spori negru cu albastru. Dar nu suntem aici ca să admirăm decorul, ce mama naibii! Mă duc la Băiețoasa pusă la țol festiv și ne sărutăm intens și bălos, iar eu o las să-mi simtă umflătura din plastic pe trupul ei. Face ochii mari.

— Ai un pistol la tine? Vreau…

Întind o mână și îi dau părul pe spate. E tunsă scurt, dar am de unde să-l apuc.

— Au… face ea, iar eu o strâng mai tare, îmi pun celălalt braț în jurul gâtului ei și i-l răsucesc spre spate, strângând-o. Au… nu-mi place…

Se cam zbate, surprinsă de cât de puternică sunt.

Îi șoptesc în urechea de Băiețoi pus la țol festiv, iar ea începe să se zbată din ce în ce mai puțin în brațele mele.

— Ești un băiat foarte obraznic și o să fii bătut la fund, șoptesc eu, făcând un pas în spate spre pat și târând-o după mine.

O întorc brusc și o bag cu fața în cuvertura scârboasă, iar în același timp bâjbâi în poșetă după cătușe.

— Nu! Nu vreau asta, se împotrivește Băiețoiul pus la țol festiv. Nu fac chestii din astea de femei. Doar eu fac…

— Ce nu vrei?

— Pulă…

O las baltă cu cătușele. Sunt inutile.

— Cred că mănânci rahat, Nădragi Galbeni. Faci mișto de mine, fată!

— Nu, nu te mint, scâncește ea. Eu niciodată n-am…

— Aiurea! Cred că îmi vrei pula în tine!

— Nu.

Mârâie răgușit, zbătându-se mai tare, iar eu o țin și mai strâns.

— Nu încerca să scapi, Judy Garland, îi șuier la ureche, dar acum doar mă prefac. Aș putea să-ți rup gâtul ăla de slăbănoagă ca pe-al unui pui jigărit!

— Dar… of, Doamne… asta *nu-i deloc* ce am…

Împotrivirea ei prefăcută îmi intră pe o ureche și-mi iese pe alta în timp ce îi dau jos pantalonii galbeni, iar ea chiar mă ajută, protestând în continuare ca o cretină ce e:

— Nu asta am venit aici să facem, zice când eu îmi scot penisul și i-l lipesc de cur, iar el se izbește de ea și de pelvisul meu.

Îi dau la o parte chiloții și mă împing în păsărica ei lucioasă.

Are mușchii încordați de parcă ar fi cabluri prin care trece curent electric; dar păsărica îi e lacomă și îl înghite centimetru cu centimetru.

— Of, Doamne… eu nuuu fac asta!!!

— Dacă sunt două pizde în dormitor, atunci *eu* sunt cea nebună. Întotdeauna, să fie clar!

Pe urmă împing și mai vârtos în ea, făcând-o să icnească.

— Ah…

Pompez în pizda asta cât pot de tare, frecându-mi clitorisul cu baza penisului de plastic.

— Mai ușor, ce pizda mă-sii! Mă doare…

— Ține-ți dracu’ fleanca; unde nu-i durere, nu-i plăcere, fac eu caterincă, împingând, izbindu-mi cu forță baza penisului de pelvis, unduindu-mi larg, dramatic și brutal șoldurile.

Cât ai bate din palme, juisăm amândouă ca doi soldați din forțele speciale.

Îmi trag puțin sufletul după partida asta de sex, apoi mă dau jos de pe ea și mă îmbrac, în vreme ce ea rămâne consternată pe pat, cu genunchii la gură, complet confuză – neștiind dacă a fost victima unui viol sau a avut parte de cea mai tare partidă de sex din viața ei.

— Mersi, dulceață.

— Ăăă... mda... bine. Mersi, reușește și ea să îngaime.

O să se chinuie cu criza asta de identitate mulți ani de acum încolo. Pe urmă ridică privirea și spune, cu un zâmbet firav:

— Te îmbraci așa mișto și după aia te năpustești asupra mea ca o geamănă de coșmar... Ești o pizdă rea și perversă!

— Să nu uiți asta, recunosc eu și îi fac cu ochiul, ieșind pe ușă.

17

Contact 7

To: lucypattybrennan@hardass.com
From: michelleparish@lifeparishioners.com
Subject: Bravo, fată!

Păi, ce să spun, mulțumesc!

Sunt sigură că Jurnalul Matinal îți va fi de mare ajutor cu clienta asta dificilă!

Michelle x

To: michelleparish@lifeparishioners.com
From: lucypattybrennan@hardass.com
Subject: Succes

Michelle,

M-am pus pe treabă, scumpo! Sper ca Jurnalul Matinal să mă ajute să aflu de unde a pornit totul. Pe urmă să înlătur obstacolul, iar tot căcatul și bășinile alea să iasă de acolo și să nu mai intre înapoi ca s-o umfle ca pe Jabba the Hut!

Supervedeta ‘Chell! Mor după tine!

Numai bine,

Luce x

18

Jurnalul matinal al Lenei 2

Lucy m-a pus să scriu Jurnalul ăsta Matinal, de care îmi zisese și Kim. Nu gândi, zice ea, scrie. Păi, bine. Dar n-am făcut-o. Acum mă dor toți mușchii, curul mă ustură de la o mușcătură de gânganie, iar ea trebuie să vină pe la mine. Așa că mai bine mă apuc de scris, deși nu e dimineață, e seară, iar eu abia pot să stau în fund. Așadar, ce s-a întâmplat astăzi?

Vremurile sunt așa cum sunt, iar întâlnirile romantice nu sunt ședințe de afaceri. Însă există și limite. Când Miles m-a invitat la

o cafea, am șovăit. Știam că a avut o relație cu Lucy, dar sigur n-au fost împreună. L-am cunoscut la sală, chiar când eram încântată de mine însămi pentru că mă chinuisem ca nebuna și ajunsesem la 89 de kilograme! De multă vreme n-am mai scăzut sub 90! Eram bucuroasă și i-am spus lui Lucy că n-o să mă mai îngraș niciodată. Dar ea tot nu s-a bucurat, ci m-a țintuit cu privirea aia a ei super-ciufută.

Pe urmă și-a făcut apariția Miles și s-a apucat să vorbească cu mine. E un tip brunet cu mușchii lucrați, maxilarul pătrățos și un zâmbet care îi dezvăluie dinții sidefați. Ceva m-a atras la el: arată impecabil și e puternic, dar cumva funcțional, cam ca un blat de bucătărie din marmură, dar înzestrat cu darul vorbirii. (Mă întreb dacă în Miami se mută doar oameni cu dizabilități intelectuale și idioți sau dacă soarele fierbinte și parada de mușchi tonifiați nu scurtcircuitează cumva creierul, golindu-l de neuroni.) M-a întrebat dacă vreau să ies la o cafea cu el.

Am fost oarecum măgulită că m-a băgat în seamă. De fapt, la început mi-am zis: „Ei, na“. Dar, cum Lucy e așa țâfnoasă, m-am gândit că aș face bine să-i cer voie mai întâi. M-am dus la ea, uitându-mă peste umăr la Miles, care stătea de vorbă cu Toby, vânzătorul la barul cu fructe. I-am spus lui Lucy că m-a invitat să ies cu el. Ea nu mi s-a părut nici geloasă, nici supărată, ci dimpotrivă. „Ar trebui să accepți. E un tip inofensiv, musculos și tălâmb ca un sac cu bolovani. Poate te distrezi și tu puțin“, a zis ea și mi-a făcut senzual cu ochiul!

I-am spus că mă duc doar la un rahat de cafea!

Așadar, Miles și cu mine am ieșit din sală – înainte să plec de acolo, Lucy a insistat să nu beau decât ceai verde. Totul era atât de verde, aerul era călduț și înmiresmat și o lumină aurie difuză se reflecta pe clădirile art déco. Am luat-o spre Starbucks pe Alton. Miles era prietenos, fermecător chiar. Avea un aer de tip din provincie. Mi-am imaginat că se trage dintr-un orășel ca Potters Prairie și am fost aproape dezamăgită când mi-a spus că s-a născut în Baltimore.

— Mi-a plăcut Cartelul crimelor; a fost un serial super-tare.

— Baltimore nu-i deloc așa, a răspuns el, aparent iritat și a început să meargă mai repede. Orice oraș are și o parte întunecată, dar în serialele de genul ăsta ar trebui să arate și părțile lui bune. Cretinii ăia din televiziuni sunt iresponsabili!

Abia puteam să țin pasul cu el.

— Dar eu cred că un artist are doar responsabilitatea să fie sincer față de sine, să-și spună povestea așa cum o vede el…

— Clanul Sopranos a fost cel mai tare serial, m-a întrerupt Miles, deschizând ușa cafenelei și ducându-se la tejghea.

Nu era coadă.

— Ce vrei să comanzi?

Fără să aștepte răspunsul meu, s-a răsucit spre barmaniță:

— Aș vrea un latte *de soia degresat.*

Eu chiar îmi doream o brioșă din aia cu afine, pudrată cu zahăr, și un cappuccino. Dar m-am chinuit atât de tare până acum, că am decis să cer apă și un espresso scurt. Eram sigură că

Miles o să-i dea raportul lui Lucy, iar eu aproape că îi simțeam foaia cu regimul (atât de greu de ținut) în poșeta de pe umăr.

Am stat de vorbă mult timp, mai ales despre regimul (lui) alimentar și programul (lui) de exerciții.

— Oamenii capătă o anumită părere despre pompieri din seriale ca Salvează-mă. Nu suntem atât de macho și de proști; mă rog, nu toți.

Mi-a zâmbit poznaș, dar cam afectat.

— Te cred, am zis eu și mi s-a făcut cam milă de el.

— De unde ești?

— Din Minnesota.

— Voi ați avut Căsuța din prerie și Coach, dar pe urmă au fost o mulțime de rateuri ca Get a Life și Happy Town; astea n-au prins la public.

— Probabil te uiți mult la televizor.

— Doar la seriale bune. Nu-mi place să casc gura ca idiotul la porcării, a zis, de-a dreptul jignit. Viața-i prea scurtă, nu-i așa?

Miles a sugerat să mergem să bem ceva mai tare. Eu n-am prea avut chef, căci se întunecase și părea că vine furtuna.

Nu voiam să mai stau în oraș, dar nici singură acasă n-aveam chef să mă duc. Presupun că asta arată ce fel de viață duc. M-a

făcut să înțeleg că n-am nici cea mai mică idee ce caut pe aici: în Starbucks, ba chiar și în Miami.

Am mers vreo două cvartale spre nord, la o cârciumă de pe 14th care se cheamă Club Deuce. Am intrat exact când un tunet a bubuit în aerul dens, iar biciul galben al fulgerului a sfâșiat cerul vinețiu și întunecat. Toată lumea de acolo părea să-l cunoască pe Miles. Ne-am așezat pe niște scaune dintr-un colț, în spatele unui bar lung care se încolăcea în mijlocul încăperii. Eu mi-am luat vodcă cu apă minerală, iar Miles a vrut rom cu cola. În timp ce ascultam cum răpăie ploaia pe trotuare și vedeam clienții uzi leoarcă intrând plini de recunoștință în bar, ne-am reluat conversația. Băutura mă ungea pe gât, încălzindu-mă și calmându-mă, iar bonomia relaxată din local contrasta nemaipomenit cu ploaia violentă și biciuitoare de afară. Am mai comandat un rând de băuturi. Starea de spirit mi s-a schimbat când Miles și-a ațintit ochii într-ai mei, iar buzele i s-au arcuit într-un zâmbet.

— Știi, ești frumoasă și super-sexy. Te-am văzut cum lucrai cu Lucy.

Încerca să mă vrăjească, iar mie nu mi-a plăcut asta. Am vrut să schimb subiectul și am adus vorba despre Lucy, dar mi-am dat seama că se apropia din ce în ce mai mult de mine în timp ce-mi spunea că n-a fost nimic între ei. Aftershave-ul lui mi-a invadat nările, prin mirosul fumului de țigară. Pe singura plasmă din spatele barului se derula un reportaj despre gemenele siameze, surorile Wilks din Arkansas.

— Ce vreau să zic, a început Miles coborând tonul și închizând pe jumătate ochii, e că mi-ar plăcea teribil să facem dragoste.

Când i-am spus că nu sunt genul ăla de fată, el m-a înțeles greșit, iar sprâncenele i-au țâșnit în sus.

— Îți plac gagicile?

I-am spus că nu mă culc cu oameni pe care abia i-am cunoscut. El a ridicat din umeri și mi-a spus că problema lui este că are tendința „să se ocupe de chestiile astea cu viteza tipică celor din South Beach". Și-a schimonosit fața într-un zâmbet, apoi a ridicat brațele ca să tragă de niște hățuri imaginare:

— Mai încet, cowboy!

Aș fi vrut să le spun tuturor oamenilor ca Miles și Lucy de pe lumea asta că eu nu fac sex cu oricine nu pentru că aș fi o mironosiță, ci pentru că pur și simplu trebuie ca acel om să-mi placă sau măcar să mă excite înainte să mă culc cu el. Și fără doar și poate că n-aș face-o a doua oară dacă n-aș ține la el.

— Așa sunt eu, i-am zis. Sexul cu te miri cine mi se pare un fel de masturbare mai de soi, cu un narcisist care-și dorește un public.

Sperasem că l-am pus la punct, dar mi s-a părut că el nici măcar n-a auzit ce i-am spus.

— Știi, pot să respect asta, dar trebuie să fiu sincer, cred că ești o tipă super-sexy și chiar aș vrea să te cunosc mai bine.

Tâmplele au început să-mi zvâcnească; o migrenă din aia cum mai am uneori și care se năpustește asupra mea ca o inundație neprevăzută. Deseori durerea este atât de intensă, încât îmi proiectează imagini orbitoare și groaznice pe retină. Atunci chiar

simt nevoia să mă întind pe canapea în beznă sau să mă gândesc la altceva; mă uit pe Internet la animale drăguțe, îmi citesc e-mailul sau chiar amestec rășini în atelier. Nu mai aveam chef să rămân în barul ăla mizerabil, alături de tipul cu care eram.

Tonomatul se auzea din ce în ce mai tare, iar eu simțeam cum devin tot mai absentă. Ochii lui Miles păreau să se cufunde în întunericul profund și adânc al orbitelor. Abia mai puteam să-l văd, însă îi auzeam vocea, moale dar insistentă…

— …iar mie nu-mi place să-mi bat joc de sentimentele altora, zicea el, iar chipul său mâhnit recepționa prin telegraf răspunsul dureros de sincer pe care ar fi trebuit să i-l dau.

— Bine…

Pe urmă a spus:

— …pentru că sinceritatea e cea mai mișto monedă de schimb pe care o poți aduce cu tine într-o relație.

Ăsta era exact genul de lucru pe care l-ar fi zis Jerry. Aproape mi-a venit să râd; orice ca să uit de durerea asta covârșitoare din maxilar, care mă străpungea prin depresia în care simțeam cum alunec. Prea mult alcool. Miles a răcnit să ni se mai aducă încă un rând, iar eu am continuat să mă gândesc la Jerry, la faptul că mă încuraja să beau, apoi mă punea să mă dezbrac și să stau nemișcată în pragul ușii de la baie. Pe urmă să mă învârt. Apoi s-o mai fac o dată. Și Lucy. Care m-a pus să fac la fel, fir-ar să fie!

Ar fi trebuit să spun ce simt. Și chiar am făcut-o când am simțit limba lui Miles în ureche.

— Nu, am urlat eu, iar câțiva oameni s-au întors brusc să se uite la mine.

L-am împins, am țâșnit în picioare și am ieșit în fugă din bar, am luat-o pe Collins și am oprit un taxi. Nu știu dacă el a venit după mine și a strigat LENA, STAI, sau dacă doar mi-am imaginat, în tot vârtejul ăla haotic din capul meu.

Taximetristul, un hispanic cu o cruce atârnată sub oglindă și statuete cu Iisus și Fecioara Maria de o parte și de alta a schimbătorului de viteze, mi-a zâmbit cu ceea ce mie mi-a semănat a milă. Am rămas tăcută câtă vreme taxiul a alunecat pe străzile inundate.

Când m-am întors acasă, nu mi l-am mai putut scoate din minte pe Jerry; vremurile când el și cu mine aveam o relație impecabilă. Am început să plâng. I-am trimis un e-mail mamei, apoi am rămas pe net ca să comand o pizza cu blat subțire și chorizo *și o plăcintă întreagă cu limetă. Migrena mi-a mai trecut un pic după ce m-am uitat pe Supradoza de drăgălășenie, iar mâncarea a sosit peste vreo patruzeci de minute. M-am cuibărit pe canapea și am pornit televizorul: un film în care Al Pacino era regizor la Hollywood și ținea secret faptul că protagonista, pe care el o descoperise, era de fapt un program pe computer. M-am uitat la pizza și la grăsimea care pătase cutia de carton, cu feliile roșii de* chorizo *ce nu se asortau deloc cu brânza topită în care se afundau. Pe urmă mi-am îndreptat privirea asupra plăcintei din ambalajul de plastic, anticipând senzația minunată și înțepătoare de citrice din fiecare îmbucătură. Dar mai întâi pizza. Câte o felie*

din fiecare, apoi totul în frigider. Un deliciu care o să țină toată săptămâna.

Personajul lui Pacino se folosea de personajul de pe computer pentru a-și relua relația cu fosta soție, rol jucat de fermecătoarea actriță Catherine Keener. Ea n-a avut absolut niciodată și nici nu va avea vreodată măcar o jumătate de kilogram în plus.

Pe urmă a apărut genericul de final și m-a smuls din transă. M-am uitat la ambalajele goale de pe jos. Toată mâncarea dispăruse. Junghiul arzător de frică din pieptul meu, în vreme ce lacrimile mi se prelingeau pe față. Am calculat caloriile și am urlat de suferință.

Impulsul meu inițial a fost să mă duc la baie și să mă forțez să borăsc tot ce mâncasem. În schimb, m-am dus în atelier și am încercat să lucrez ca să uit, așa cum mi-a sugerat Lucy. Eram afară și mă zbăteam ca o apucată să descui ușa, încercând cu disperare să ajung într-un loc unde să pot uita ce făcusem, când am simțit o usturime îngrozitoare în fesă, de parcă m-ar fi ciupit vreo gânganie!

Am intrat șontâc-șontâc în casă, în chinuri cumplite, și m-am întins pe canapea, cu fața în jos, înecându-mă în potopul lacrimilor de disperare. A început să vibreze mobilul: era Lucy. I-am spus ce s-a întâmplat (despre ciupitură, nu despre mâncare), iar ea a zis că vine imediat la mine. M-am forțat să mă ridic și să ascund ambalajele goale sub pat, știind că o să se uite prin toate dulapurile. Am fost nevoită să scriu Jurnalul ăsta Matinal care, de fapt, m-a făcut să mă simt mai bine. Pe urmă

am pornit banda de alergare, pe care am montat-o în camera de zi și, deși încă mă ustură spatele, m-am apucat să pășesc pe ea.

19

Asasinul curului

M-am trezit devreme și am înghesuit echipamentul Total Gym în spatele mașinii. Dimineața am fost la MMMA și am făcut kickboxing cu două polițiste stresate care îi supraveghează pe cei eliberați condiționat din închisoare, niște limbiste urâte ca moartea, cărora li se repartizase și Little Haiti. *Sacré bleu!* Pe urmă am luat prânzul la Whole Paycheck – o lasagna cu făină integrală de grâu și spanac pe un pat de spanac; nu mai mult de cinci sute de calorii introduse în aplicația Lifemap de pe iPhone. Apoi m-am cărat la sala grețit numită Bodysculpt, ca să mă întâlnesc cu Lena Sorenson.

Sorenson are 89,5 kg. Și da, asta pe cântarul oficial. Dar tot mi se pare că slăbește prea lent. Chițăitul ei de încântare că a scăzut sub nouăzeci de kile m-a scos din sărite. Am hotărât că o s-o pun să facă exerciții cardio ca să-i ard grăsimile și căcatul din cur. Am pus-o pe bicicleta eliptică să facă 4 serii de câte 15 minute, crescând nivelul de rezistență de la 8, la 10, la 12 și la 14. Pe urmă, când Miles a intrat pe ușă, afișând zâmbetul ăla al lui care ți se pare mișto până îți dai seama că tipul e cam… hmm…, puțintel cam tălâmb, am pus-o pe Sorenson pe banda de alergare la 9 km/h.

După ce și-a făcut puțin încălzirea, Miles s-a urcat pe aparatul de lângă ea. Sorenson s-a întors spre el când a salutat-o cu o înclinare a capului și un rânjet. A făcut o remarcă

siropoasă, pe care n-am reușit s-o aud. Sorenson i-a răspuns cu un zâmbet firav, dar n-a fost prea încântată. Asta nu doar pentru că am pus-o să facă exerciții mai intense și i-am și poruncit să fugă câte un minut întreg la viteza maximă, din patru în patru minute.

— Încerc să-ți accelerez metabolismul.

Drept răspuns, ea s-a îmbufnat, la fel ca toate ratatele grăsane. Nu m-a impresionat deloc. *Faci ce zic eu, căci eu sunt tartorul, eu sunt zeița trupului, iar tu mi te vei supune…* În ultimele cinci minute i-am mărit viteza la 15 km/h și am rugat-o să treacă la cea maximă în ultimele două minute. Când gâfâia, apropiindu-se de sfârșitul exercițiilor, i-am arătat caloriile afișate pe ecran.

— Șapte sute douăzeci și două! *Asta* vreau de la tine. *Asta* trebuie să-mi dai!

Tremurând din toate încheieturile, a bătut palma cu mine și s-a dus, transpirată și gâfâind, la barul cu fructe, să-și ia o băutură din morcov și broccoli. Cu prosopul pe umeri, Miles s-a dus alene spre ea și l-am auzit că-i spune:

— Probabil că te-ai chinuit mult astăzi.

Pe urmă a sosit Sophia Rosenbaum, o bătrânică evreică foarte de treabă. Soțul ei a murit de curând. A avut nevoie de mult timp să scoată nasul din casă și să-și trăiască din nou viața. Așa că am pus-o să pedaleze ușurel pe o bicicletă medicinală ca să-i protejez un genunchi care deja e plin de așchii de os și fâșii de cartilagii din cauza bătrâneții. Am ascultat ce povestea despre copiii și nepoții ei, care locuiesc departe de Miami, urmărindu-i în același timp cu coada ochiului pe Miles și Sorenson.

Și da, după ce a dispărut la duș, Lena a venit cu coada între picioare la mine ca să-mi ceară voie să plece cu Miles, care o așteaptă lângă ușă, la rându-i abia ieșit din duș, cu părul ud dat pe spate și tot numai un rânjet. Să fiu de acord? Dacă ar ști curva asta tâmpită că tocmai i-am aranjat să și-o tragă până-i sar ochii din cap! Mă întorc la Sophia, iar ei ies din club.

După ce Sophia și-a terminat exercițiile, iar eu am băut un ceai rece cu ea, am luat cheile de la vizuina de iepuri din centru a mamei și a lui Lieb și m-am dus acolo. M-am uitat în jos pe geamul de la ultimul etaj. Într-o parte am văzut Autostrada 95, cu mașinile glisând pe ea, dar trotuarele pustii. Da, poți să faci sport aici, nu te vede absolut nimeni, așa că m-am întors la mașină și am cărat echipamentul Total Gym din portbagajul Cadillac-ului până în lift, apoi l-am montat în apartamentul mamei. Pe urmă m-am dus în sala de sport de alături, unde mi-am dat seama că aparatele pentru alergat au niște roți pe care le poți lăsa în jos, apăsând o pedală. Am împins unul până în apartament. Nu-i prea frumos ce-am făcut, dar ce mama mă-sii, doar l-am împrumutat. Uitându-mă în sus spre grinda de oțel de deasupra, am dansat puțin la bară, ca o stripteuză, pe un stâlp de rezistență care are diametrul unei schele, încolăcindu-mi picioarele în jurul lui și ținând cu ușurință echilibrul cu capul în jos, ca să las sângele să-mi coboare în cap. Încearcă să ți-o închipui pe Sorenson făcând așa ceva! Pe urmă am făcut niște exerciții ca lumea, uitându-mă cum se schimbă cerul în spatele tuturor clădirilor din jur, pline cu apartamente pustii.

După-amiază târziu m-am dus la MMMA și m-am antrenat în ring, exersând combinații de lovituri la manșon cu Emilio. Dacă despre Bodysculpt ai putea spune că e un club de noapte imaculat, atunci despre MMMA poți să zici că e o fabrică plină

de salahori. Dinspre aparate, sunetul gemetelor sugrumate, care se aud mai tare decât scrâșnetele metalului izbindu-se de metal, îmi sugerează o budă în care se cacă cei ce suferă de constipație cronică, aflată în cine știe ce magazie dărăpănată a căilor ferate. Lucrul ăsta e accentuat de țiuitul gen să-te-fut-încur care anunță începutul sau sfârșitul unei runde de box, însoțit de șirul de lumini consecutive și autoritare verde-galben-roșu. În cealaltă parte a hangarului, grupuri de boxeri izbesc sacii cu combinații de lovituri zbierate de antrenori, care se aud mai tare decât ritmul stăruitor al hip-hopului urban.

Emilio și cu mine avem o relație specială; suntem amândoi războinici, da, și amândoi suntem bunicei, însă nu suficient de buni. Indiferent ce s-ar spune, unii câștigă, iar ceilalți, nu. Ăla de pe locul doi nu-i mai breaz decât ultimul. Am ajuns la fundul sacului în 2007, la Marriott Orlando World Center, când am pierdut ultima șansă de a ajunge campioană mondială la Muay Thai. Cu un an în urmă ajunsesem în semifinală în Cedar Rapids, Iowa, dar acolo dădusem peste un zdrahon de gagică, căreia n-am inima să-i rostesc numele, și care arăta ca Marvin Hagler în costum mulat, cu mâini și picioare mai solide și mai agere. M-am întrecut cu ea și în anul următor. Mă antrenasem la greu și eram în cea mai bună formă pentru a-mi lua revanșa. Din nou m-am luptat vitejește, dar animalul ăla de limbistă știa cum să facă ravagii și lovea ca un catâr. Nu face bine la moral să ai două înfrângeri nasoale consecutive, așa că nu pot spune decât că mi-am dat seama că n-o s-o înfrâng niciodată pe pizda aia, care era cu aproape patru ani mai tânără decât mine. Astfel s-a încheiat cariera mea de luptătoare în competiții.

Emilio mă înțelege. Există o fotografie mișto cu el fără cunoștință, după ce a fost făcut knockout pentru prima oară.

Evident că nu e aici pe perete, dar am văzut-o și îl înțeleg. Are expresia aia gen ce-morții-mă-sii-s-a-întâmplat-adineauri; nu e neapărat frică, ci mai degrabă momentul ăla în care își dă seama cu greu că tocmai și-a atins propriile limite, pe când călăul său se plimbă țanțoș în jurul lui. Dar îmi place la nebunie cât tupeu are Emilio; a ales un palmar Warrior Pro, și nu echipamentul complet de protecție, ceea ce înseamnă că trebuie să se ferească rapid de combinațiile pe care zbiară la mine să le execut. Are nările dilatate, iar fața i-a încremenit de concentrare încrâncenată când îl asaltez cu serii de lovituri de pumn și picior.

După ce am terminat, am avut primul antrenament cu Annette Cushing, care m-a impresionat păstrându-și stăpânirea de sine și după ce a intrat în clădirea asta sinistră. Majoritatea clienților de la Bodysculpt n-ar putea să suporte în veci sala asta. Am dus-o la unul dintre sacii mari și i-am arătat cum să-și bandajeze mâinile. Pe urmă am făcut o încălzire serioasă de cincisprezece minute, după care i-am arătat postura și pașii de bază pentru luptă. Am pus-o să mă imite în oglindă vreme de zece minute. Apoi i-am arătat câteva lovituri în sac cu pumnii și cu picioarele și am pus-o să le execute cât mai precis și mai repede, oprind-o doar pentru a-i corecta tehnica. Am încheiat cu câteva exerciții pentru mușchii abdominali și niște întinderi de relaxare. Annette era obosită și transpira din plin. Dar era mai agitată ca o curvă pe cocaină care tocmai a descoperit în poșetă un bilet câștigător la loterie.

— N-am mai făcut niciodată un antrenament ca ăsta, Lucy. Nu se poate mai mult de-atât!

Asta mi-a gâdilat auzul, căci știam că Mona, cu pilates alea ale ei pentru mironosițe, o să fie furibundă. Deci totul a mers

bine. Am stabilit următoarea întâlnire, apoi a venit Grace Carillo și ne-am antrenat împreună cu greutăți și la bară.

După aceea am făcut un duș, încercând să nu mă gândesc la păsărica lui Grace (pe care, mi-am închipuit eu, și-o rade, așa că atunci când își desface picioarele i se vede interiorul frapant de roz, contrastând minunat cu pielea ei de abanos), m-am dus la un suc cu Emilio, după care am plecat.

Când m-am întors acasă, n-am mai găsit nici fotografi și nici jurnaliști, și am încercat să mă uit la reluări din *The Biggest Loser* (uneori Bob și Jillian au o răbdare dumnezeiască), însă mă tot întrebam dacă Miles o fute sau nu pe Sorenson.

Am scos vibratorul, decisă să-mi satisfac păsărica, dar mi-am dat seama plină de frustrare că eram cu gândurile în altă parte. Chiar și când am pus *Terminator 2*, pe care nu-l scot niciodată din DVD player și care e cel mai meseriaș film din câte s-au făcut vreodată și una dintre cele mai feministe pelicule apărute până acum. Și nu vorbesc de monstrul ăla cu pula zbârcită și plin de steroizi; Linda Hamilton este întruchiparea femeii demente, dure și mișto. Curva aia anorexică, cu curul din plastic, care a înlocuit-o pe Hamilton în rolul lui Connor în serialul de televiziune – nu ține de nici o culoare, frate. Membrele alea sfrijite ale ei nu i-au ridicat niciodată corpul deasupra unei bare de tracțiuni. Dacă ești atent, îți dai seama că nu apare niciodată făcând tracțiuni în plan îndepărtat. Mai scutiți-mă, băi, ăștia din echipa de filmare!

În schimb dau câteva telefoane, pălăvrăgesc cu Chef Dominic, pe urmă trimit niște e-mailuri, mai ales clientelor. Dar nu mă pot gândi decât la Miles și Lena. Într-un final mă copleșește curiozitatea și sar în Cadillac, luând-o spre nord, unde locuiește Sorenson. Când ajung acolo, afară e o zăpușeală

apăsătoare, iar întunericul începe să se aștearnă. Bat la ușă. Iarăși. Încă o dată. Nu e acasă!

Aștept afară în Cadillac, încercând să-mi imaginez cum ar face ei sex. Miles este genul de tip care nu face decât să te trântească și să pompeze în tine, n-are nici o fibră senzuală în tot corpul lui de robot. E greu să-mi dau seama ce-ar putea să pună pe masa carnală o grăsană ca Sorenson. Sper doar că el o s-o fută cu nădejde până o aduce la extaz.

Plec cu mașina de acolo punând „Roadrunner“ a lui Joan Jett la maximum și cântând cât mă ține gura. Mă trezesc că o iau prin Little Haiti și, ca întotdeauna, sunt surprinsă să văd berăria englezească exact în mijlocul cartierului ăstuia, și grupulețele de britanici durdulii, care arată exact ca niște pungi cu cârnăciori îndesați dintr-o băcănie, intrând cu pași apăsați în cârciumă.

E deja ora unsprezece când mă întorc în fața casei lui Sorenson. Mașina ei e pe alee. O las pe a mea în parcarea Publix și mă duc la poarta ei. Dacă stau pe vine, văd înăuntru pe fereastră. Sigur a fost acasă la Miles. Dar Sorenson n-are expresia aia tipică celor care s-au futut recent. Pare agitată, țâșnește afară din casă, apoi intră din nou în camera de zi, moment în care eu mă furișez în spatele tufei de hibiscus. Faptul că se fâțâie încontinuu între atelier și casă, aparent fără nici un motiv, începe să mă enerveze rău. Mă întorc pe furiș în Cadillac și iau din portbagaj pistolul cu aer comprimat, de calibru .22, cercetând din priviri strada ca să mă conving că e pustie. Pe aici nu e niciodată nimeni, dar îmi dau seama că mereu există un risc.

Mă strecor în spatele unui tufiș mare și plin de flori din spatele casei. Pe urmă Sorenson iese din nou în curte,

declanșând un senzor care aprinde o lumină și făcându-mă să sar iarăși în spatele tufei. Ceva trosnește sub tălpile mele, dar Sorenson nu pare să audă, căci se căznește să-și descuie atelierul în semiîntuneric, sub lumina slabă a becurilor controlate de senzori. Pistolul meu e îndreptat spre curul ei cât un butoi, o țintă pe care n-ai cum s-o ratezi în pantalonii ăia scurți din Lycra.

— La naiba, își zice cu voce tare, când eu apăs pe trăgaci și aud un „pffft“ în aer, urmat de un: Auuu… ce ma… of, Doamne… ah… ah… ah… și văd cum Sorenson cască gura, se freacă pe cur și coboară privirea în pământ, uluită și în suferință.

În timp ce ea se întoarce șontâc-șontâc în casă, zvâcnind și masându-și fundul, eu mă duc înapoi pe stradă și o cotesc spre mașină. Îmi iau telefonul și îi formez numărul.

— Lena S? Luce, zic eu cu voce pițigăiată și impertinentă, de parcă aș fi o tipă din ghetou. Ce pizda mă-tii faci, fată?

— Of, Lucy, nu mă simt bine! Tocmai am fost ciupită de cur! Nu știu ce s-a întâmplat!

— Ciupită? De vreo gânganie?

— Așa cred, dar parcă aș fi fost înjunghiată, mă doare îngrozitor de tare!

— Unde? Adică unde te-a ciupit gângania?

Tăcere. Pe urmă:

— Ți-am spus, de fund.

— Uau… fac eu și mă controlez ca să nu izbucnesc dracului într-un râs exuberant. Îmi pare rău, când mi-ai zis că ai fost ciupită de cur, eu am crezut că vorbești metaforic, nu la propriu. O iau spre tine. Ajung peste vreo jumătate de oră.

Când ajung acasă la Lena, ea încă se strâmbă de durere, iar eu îi urmez curul care se bălăngănește pe hol.

— Mă doare rău spatele…

— Nasol… spun eu plină de compasiune când intrăm în camera de zi. Problema cu clima de aici e că avem o grămadă de specii de dăunători care vin din alte părți. M-aș mira ca gângania care te-a ciupit să fie de pe-aici. Aseară am văzut pe PBS un reportaj despre pitoni, cum se luptă cu aligatorii în Glades… zic și mă opresc șocată când văd o bandă de alergare pusă în fața televizorului. E puțin spus că sunt impresionată! Bravo!

— M-am gândit că pot să ard calorii și când mă uit pe HBO sau pe Showtime.

Curva mi-a fluturat special pe sub nas căcatul despre posturile prin cablu, știind că eu nu le am decât pe cele normale.

— Ți-ai scris Jurnalul Matinal?

— Da… spune Lena și îmi arată șase foi de pe biroul ei.

— Bine.

Le iau de acolo.

— Trebuie să mărturisesc: tocmai le-am scris, am uitat s-o fac de dimineață.

Eu le arunc pe birou.

— Dar cred că-mi prind bine!

— De ce crezi că se numește Jurnalul *Matinal*? Hă? Hă! Pen’că îl scrii dimineața, în morții mă-sii! Ăsta nu-i bun, mă răstesc eu.

— Nu mai țipa la mine! Am avut o zi nasoală!

Eu o las mai moale, pentru că vreau să mă uit la curul ei.

— OK, Lena, îmi pare rău, zic, de-acum mai blajină. Hai, lasă-mă să-ți văd rana…

Și imediat o pun să se întindă pe canapea și mă sui pe ea, care are pantalonii în jurul gleznelor și chiloții încă pe talie, dar strânși între fesele alea mari, albe și cu pielea de găină. Cred că Sorenson e cea mai albă gagică din South Florida. *I-aș marca cu fierul încins curul ăla grăsan și alb ca neaua, de curvă ce e!*

— E foarte roșu, îi zic, ungând rana cu dezinfectant.

Deja a început să se îngălbenească, iar marginile sunt neregulate și negru-vinețiii în jurul urmei de forma unei lacrimi pe care a lăsat-o bila.

— Dăunători… bag mâna-n foc.

Mă fut, aș putea să-i desfac baloanele alea tremurânde până îi văd părul de la păsărică cum se încrețește în jurul chiloților și… Nu, fii profesionistă!

— O să curăț rana… îmi aud vocea răsunând răgușită și în surdină.

— Hmm… mormăie Sorenson în pernă.

După ce îi curăț rana și îi pun un plasture, mă ridic de pe ea.

— Gata.

Pe urmă ne așezăm una lângă alta pe canapea, uitându-ne la televizorul ei demențial cu plasmă și diagonala de 178 de centimetri, iar Sorenson încearcă să-și mute greutatea de pe fesa rănită. Gemenele siameze au revenit pe ecran; tocmai se difuzează un documentar despre problema lor medicală. Naratorul poponar cu morcovu-nfipt în cur comentează:

— Gemenii siamezi se clasifică în funcție de punctul în care li se unesc trupurile. Amy și Annabel Wilks sunt a treia cea mai des întâlnită categorie, gemene omfalopage, care constituie aproximativ 15% dintre cazuri. Cele două trupuri fuzionează în partea de jos a pieptului. Inimile sunt separate, dar au în comun ficatul, sistemul digestiv și alte câteva organe.

— Au aceeași păsărică? Fac același căcat!

— Săracele, murmură Lena. M-aș mira să aibă vagin comun, dar fără doar și poate că au terminații nervoase comune. Așa că, din toate punctele de vedere, asta înseamnă că dacă individul ăla, Stephen, face sex cu una dintre ele, de fapt o face cu amândouă! Scârbos. E viol!

— Ce?

— E împotriva voinței ei. A lui Amy.

— Nu mai spune! Cred că faci mișto de mine!

— Păi, așa e.

— Mie mi se pare că e altfel. Deci tu spui că e OK ca Annabel să nu se fută cu băiatul pe care îl iubește pentru că nesuferita ei de soră frigidă, Amy, *apendicele* ăla de rahat, nu vrea să îndure asta de dragul surorii ei?

— Ar fi un lucru dezgustător, Lucy. Ce fel de feministă ești tu?

— Una care se mai și fute din când în când. Tu pari să faci parte din cealaltă categorie, fac eu o aluzie și văd cum obrajii lui Sorenson devin stacojii. Deci, mor de curiozitate, cum a mers cu Miles, tipul de la sală?

— Bine…

Sorenson se uită la mine, mușcându-și unghiile.

— Povestește-mi tot. Ai sărit direct pe el?

— Termină.

— Haide, măi! Iisuse, Lena! V-ați futut?

— Nu-i treaba ta!

— Asta înseamnă „nu“?

— Uneori semeni atât de mult cu o cață bârfitoare, Lucy! se bosumflă ea, pe urmă se ridică în picioare și se urcă pe banda de alergare.

E pusă la doar 6 km/h, dar măcar s-a dus din proprie inițiativă.

— Hai, Lena!

Încerc să-mi dau seama ce-i sub grăsime, sub grăsimea aia hidoasă, care o urâțește. Și ce văd? Ochii holbați, gura crispată, fața palidă, cu alunițe în formă de semilună într-o parte, aidoma unei constelații: doar expresia aia constipată de fantomă o împiedică să pară frumoasă. Părul ăla zbârlit până la umeri, care îi intră mereu în ochi și pe care și-l dă după urechi.

După ce își termină „exercițiile“, mergem în atelier. Încă o dată, mirosul de rășini și substanțe chimice îmi face ochii să lăcrimeze. Clipesc ca să elimin lacrimile și văd pe un banc de lucru un morman de oase din plastic pe care le-a turnat în matrițe. Acum are scheletul unui extraterestru mare, care atârnă ca o marionetă de niște sârme prinse de o grindă din tavan. E expresiv și macabru.

— Asta văd că iese bine.

— Știu, dar încă mi se pare că lipsește ceva, spune Lena. Apoi ia un aparat foto și face mai multe poze pentru a completa setul pe care îl are – imagini din diferite unghiuri, prinse cu pioneze pe mai multe panouri.

Pe urmă apucă un craniu de pe bancul de lucru. Îl pune sub lumină, apoi lângă craniul din fibră de sticlă al extraterestrului.

— Ăsta nu-i un craniu de *om*? întreb eu.

— Nu, e al unei gorile. A murit de curând la o grădină zoologică din Atlanta. M-a costat o grămadă de bani. Din păcate, nu se potrivește.

Îmi adresează un zâmbet și, preț de o clipă, eu mă simt îngrozitor de tulburată, însă pe urmă pune craniul la loc iar tulburarea îmi dispare.

20

Omul viitorului – procesul de creație

Ca artistă, Lena Sorenson vorbește evaziv despre procesul său de creație, pe care îl descrie ca fiind „diferit de la proiect la proiect“. Dar este limpede că face schițe detaliate ale peisajelor, apoi adaugă personajele. De asemenea, se știe că a început să folosească programe pe computer care să-i simuleze virtual operele, cu ajutorul cărora construiește decoruri, apoi adaugă statuetele în respectivele spații și gestionează atitudinile și relațiile dintre personaje. „Am vrut să transmit mesajul că, deși imaginea a făcut parte dintr-o scenă dinamică, ar trebui să dea aceeași senzație statică, de permanență, ca un desen. Iar aceste programe mă ajută să găsesc relațiile spațiale corecte dintre personaje.“

Sorenson, care a studiat taxidermia, asamblează apoi structura scheletică a creaturilor. De regulă, la figurinele mai mici, artista folosește oase conservate de păsări sau mamifere. Sorenson creează o „nouă“ făptură amestecând părți ale scheletelor vechi pentru a forma structura, combinând și segmente de oase ale picioarelor, brațelor ori ale coloanelor vertebrale. În cazul statuetelor mai mari, apar mai multe probleme cu oasele (mai ales cu craniul și pelvisul, care ajută la definirea posturii și, prin urmare, a expresiilor și mișcării acestei „noi“ făpturi). Acestea sunt de regulă create de la zero cu ajutorul matrițelor. Apoi Sorenson leagă oasele pe secțiuni. Următoarea etapă este să pună „carne“ pe aceste oase. Sorenson a refuzat să dezvăluie metoda prin care reușește acest

lucru, dar probabil folosește un material sintetic asemănător cu lutul, pe care îl sculptează în jurul oaselor pentru a forma silueta, înainte ca întreaga structură să fie pusă într-o cutie uriașă și să facă matrițe pentru forma lor. După aceea Sorenson desprinde „carnea“ de pe structurile din oase și le așază în matrițele deja construite, apoi toarnă înăuntru o rășină care se întărește pe oase.

Astfel, ia naștere o figurină sau, dacă este mai mare, o statuie în mărime naturală cu „piele“ verde-cafenie la exterior. Această rășină este suficient de translucidă încât să lase să se zărească oasele suspendate dinăuntru. Sorenson pretinde că a fost influențată subliminal de bucățile de fructe pe care le punea mama ei în jeleuri. Apoi, aplică anumite tehnici ale creatorilor de manechine pentru a adăuga anumite detalii; de pildă, pune adesea păr de om pe corpul figurinelor.

21

Contact 8

To: lucypattybrennan@hardass.com
From: michelleparish@parishioners.com
Subject: Succes

> Nu pot spune decât că deviza mea a fost întotdeauna: să faci orice pentru a avea succes. Nu accept eșecul. Niciodată. Trebuie să ai succes, indiferent cum l-ai obține.

Cum merge Jurnalul Matinal?

Michelle

To: michelleparish@parishioners.com
From: lucypattybrennan@hardass.com
Subject: Succes

Mulțumesc. Speram din tot sufletul, deși oricum o știam în sinea mea, să spui asta. Acum sunt mai convinsă ca oricând că am dreptate. Ești cu adevărat o vizionară care mă inspiră, Michelle!

Luce x

To: lucypattybrennan@hardass.com
From: michelleparish@parishioners.com
Subject: Succes

Uau, cât de mult mă lauzi! Mulțumesc! Fac și eu ce pot.

M x

PS Jurnalul Matinal?

To: michelleparish@parishioners.com
From: lucypattybrennan@hardass.com
Subject: Succes

Am încercat și încă mai încerc strategia ta cu Jurnalul Matinal. Tu ai clienți motivați, Michelle, dar pizda asta, ei bine, n-are nici o urmă de respect în ea. I-am dat vacii șleampete să scrie Jurnalul Matinal. Bineînțeles că nu l-a scris, ci a înjghebat în grabă un text în seara când am trecut pe la ea pe acasă, pentru că a ciupit-o o gânganie de fundul ăla mare și gras.

I-am spus că paginile scrise de ea nu sunt bune și că nu vreau să mă uit pe ele. I-am menționat și faptul că se cheamă Jurnalul Matinal pentru că trebuie să le scrii DIMINEAȚA! Zău așa!

L x

22

Un mediu controlat

Afară iarăși au apărut vreo doi, postați în față; se învârt pur și simplu pe-aici sau stau în mașini parcate. De obicei sunt cel puțin doi, uneori mai mulți. Ce-or mai vrea? Ce morții mă-sii or mai vrea de la mine? Oricând poți să găsești o sută de pseudo-vedete care se fac de râs pe la petrecerile din South Beach. Și totuși, ori de câte ori mă lasă în pace, Quist și Thorpe își reiau scheciul veninos în doi de la televizor. Valerie nu-mi răspunde la telefon; în afară de câte un mesaj pe care mi-l mai trimite din când în când – *Nu te arăta în public* – și de faptul că m-a întrebat dacă am primit echipamentul Total Gym, pizda mi-a dat papucii.

Jurnalul Matinal, în pizda mă-sii? De parcă ai putea să ieși din rahat doar *scriind* din când în când câte ceva. Nu mă mai fute la cap cu prostii din astea, hai să vorbim despre probleme reale.

Sorenson stă cam prost din punct de vedere statistic. Am început programul de aproape două săptămâni, iar ea n-a slăbit decât trei kilograme și jumătate. În ritmul ăsta, o să fie nevoie DE ANI ÎNTREGI, IAR EU N-AM NICI UN CHEF SĂ-MI PIERD TIMPUL cu ratata asta, ce morții mă-sii! Cu cât mă sună și o văd mai des, cu atât viața mea devine mai de căcat. Mă enervează că țicnita m-a băgat într-o asemenea belea. Dacă batoza asta cu curul cât un vapor nu m-ar fi filmat cu telefonul și n-ar fi dat filmul puțoilor din televiziune, eu n-aș fi ajuns atât de celebră și, prin urmare, n-aș fi fost vânată de presă. Și uite că încă mai găsește metode să-și bată joc de mine!

Se impun măsuri mai drastice.

Nu aflu nimic de la Mândria Scroafelor din Potters Prairie, așa că îl sun pe Miles.

— Deci cum a fost? Sau, mai bine zis, a fost pe spate? Furtunul ăla de pompier a văzut vreun pic de acțiune?

O tăcere apăsătoare e urmată de o mărturisire cu juma' de gură:

— N-am putut s-o fut pe gagica aia, Lena. Cred că încă mai suferă după fostul ei iubit. Toți am suferit după câte cineva, Lucy. N-ai de unde să știi ce-au pățit oamenii în trecut. Nu poți să profiți de cineva dacă e într-o asemenea situație. E o tipă de treabă.

Puțică ăsta nu-i bun de nimic. Îl fut în gură.

— Bine. Ai făcut o încercare. Ai dat greș. E vina mea – era clar că sarcina te depășește.

— Lucy…

Îi tai macaroana. Încă un pămpălău care le dă apă la moară celor fără nici un strop de voință în ei. De ce? Fiindcă și el e la fel. Un set de mușchi abdominali și niște pectorali mișto nu schimbă cu nimic asta.

Așa că îl dau în mă-sa. Dacă vrei să faci ceva, trebuie să te ocupi personal, în pizda mă-sii. Nu te poți baza pe nimeni. Nu-i interesează decât să le fie lor bine. Ți-o trag imediat dacă pot să câștige chiar și cel mai mic rahat. Așa că trebuie să fii tare. Trebuie să-i strivești sub talpă pe toți mârlanii, căci crede-mă, și ei vor să-ți facă același lucru de îndată ce arăți cel mai mic semn de slăbiciune.

Mă duc acasă la Sorenson. Deși cu greu izbutește să se urce în Caddy, e însuflețită.

— Unde mergem azi? La sală? În Lummus Park? Sau în Flamingo Park?

— O să le amestecăm un pic, îi spun eu, luând-o pe MacArthur spre centrul orașului Miami. E o surpriză.

— Îmi plac surprizele!

Prin urmare, urcăm cu liftul până la etajul douăzeci din blocul mamei. Ne dăm jos și îi spun lui Sorenson că o să fugim pe trepte până la etajul patruzeci, la apartamentul de la mansardă. Izbucnește în văicăreli menite să-mi inspire mila:

— De ce nu folosim mai bine Stair Master-ul de la sală?

— Nu, trebuie să le amestecăm. De data asta o să urcăm pe trepte reale. Până la ultimul etaj. Dar în apartamentul mamei te așteaptă o recompensă: niște mâncare foarte nutritivă și sănătoasă plus o băutură din aia cu ciocolată neagră și unt de arahide, care îți place atât de mult.

Sclipirea de lăcomie se aprinde în ochii lui Sorenson, înfrângând printr-un atac neașteptat sinapsele scandinave veștejite, pe care probabil toată familia ei a fost blestemată să le moștenească de generații întregi. Îi și văd papilele gustative cum țopăie în peștera aia devoratoare care e gura ei.

Și o luăm la fugă…

— Haide, Lena; unu, doi, trei, patru, țip eu, arătând spre scară și lăsând-o pe Sorenson să gâfâie în urma mea.

După câteva etaje, gâfâitul se aude mai încet. Imediat îmi dau seama că am lăsat-o pe grăsana curului mult în urmă.

Urc cu spatele, apoi mă opresc și o văd pe puturoasa aia umflată și roșie la față cum geme, căznindu-se să cotească pe palier.

— Haide! Nu te lăsa!

La etajul al treizeci și doilea, fața stacojie a lui Sorenson se ridică spre mine. E chipul unui copil gras și răsfățat.

— Ah… ah… ah…

— Haide, Lena Sorenson! Nu te lăsa!

— Încerc…

— Nu *încerca*: fă-o! Cei care încearcă nu fac decât să se văicărească. Cei care câștigă nu încearcă, în pizda mă-sii, ci chiar o fac! Dacă doar încerci, te pregătești de eșec! Fă! FĂ! FĂ! Ți-ai scris Jurnalul Matinal de dimineață?

— Nu… Am vrut, dar…

— DE POMANĂ! DE POMANĂ, ÎN MORȚII MĂ-SII! FĂ! HAIDE! FĂ! FĂ! FĂ!

Etajul al treizeci și șaselea, iar ratata neascultătoare de Sorenson abia mai merge. Picioarele alea șubrede și butucănoase se chinuie să-și găsească forța pneumatică pentru a sălta mormanul ăla scârbos de grăsime până la un alt nivel de beton.

— Of, Doamne…

— Ia-ți *mâinile* de pe balustrada aia, ce mama mă-sii! urlu eu. Haide, Lena, scumpo, arată-le cine e de fapt Lena Sorenson! Oare e o victimă grasă cu curul cât banița?

Fața lui Sorenson se ridică îmbufnată spre mine.

— Te rog… mă imploră ea.

Eu cobor și o înșfac brutal de umeri. Îi simt carnea. *Nu* ar trebui să simt carne fleșcăită și moale pe *umeri*. Îmi înfig ghearele în grăsimea aia oribilă.

— OARE ESTE O VICTIMĂ GRASĂ CU CURUL CÂT BANIȚA? ZI CĂ NU! ZI NU, ÎN PIZDA MĂ-TII! NU, LENA!

— NU!

Țipătul sfidător și jalnic răsună cu ecou în clădirea pustie, iar ea se urnește, îndârjită, forțându-și trupul care-i tremură ca gelatina.

— AȘA TE VREAU! AȘA O VREAU PE FATA MEA FRUMOASĂ! LENA SORENSON ESTE O GAGICĂ CU UN CUR SEXY, DUPĂ CARE

ÎNTORC TOȚI CAPUL, ÎN TOATE BARURILE DE PE OCEAN DRIVE!

— DA!

Și o luăm din nou la fugă, iar ea gâfâie și suspină, chinuindu-se să facă fiecare pas, cu metabolismul atât de ambalat, încât o să ardă grăsimi ore întregi.

— Un aparat de ars grăsimi, Lena S!

— Un… aparat… de… ars… grăăă… simi…

La ultimele etaje, abia se târăște. Ajunge la destinație efectiv în patru labe.

— Haide, Lena! Ridică-te!

Se conformează, iar eu o duc înăuntru, în apartamentul nemobilat. Acolo nu există decât banda de alergare a mamei, echipamentul Total Gym, un scaun, plus salteaua gonflabilă și pilota pe care le-am cumpărat ieri și pe care Lena se trântește plină de recunoștință.

În bucătărie sunt ingredientele cumpărate de mine, iar eu mă apuc să tai felii niște banane.

— Relaxează-te. Întinde picioarele, țip eu la ea, punând fructele într-un robot de bucătărie, împreună cu iaurt cu conținut redus de grăsimi, unt de arahide, pudră de ciocolată cu proteine, lapte de soia și gheață, pe care le amestec, adăugând apoi puțin din ingredientul meu special.

Când duc băutura în camera de zi, o văd pe Sorenson, care încă gâfâie, pe saltea, sprijinindu-se pe coate, cu picioarele desfăcute pe parchet. Se chinuie să tragă aer în plămâni. Însă instinctul ei lacom câștigă și, când flutur băutura spre ea, un pumn rotofei se întinde și apoi se strânge în jurul paharului. Își înfige paiul care iese din pahar în fața aia de roșie storcită, și,

dacă suge totul la fel cum suge din căcatul ăla de pai, atunci îmi pare rău, Miles, dar sigur ai ratat o mare șansă.

Își termină băutura, dar nu se ridică de pe jos. În schimb, ochii i se închid, iar ea se întinde și pare amețită. Rohypnol-ul și-a făcut treaba deși, la cât de extenuată e, n-a fost nevoie să se străduiască prea mult.

Peste vreo douăzeci de minute o scutur ca s-o trezesc, punându-i în față o cafea.

— Trezește-te!

— Ce…?

— Ai ațipit. Bea asta…

Buzele ei subțiri se strâng pe marginea cănii, sorbind puțină cafea rece.

Cafeina are efect aproape instantaneu.

— Am leșinat…? Eram atât de varză de oboseală… Ce…?

Când mă ridic în picioare, ea vede că are una dintre încheieturi prinsă cu o cătușă îmblănită de un lanț solid de patru metri cu zalele sudate între ele și că celălalt capăt este prins cu alte cătușe de un stâlp de susținere.

Sorenson își scutură cătușele.

— Ce e asta? Am leșinat? întreabă ea, pironindu-mă cu privirea. Ce se întâmplă? Lucy?

Își masează încheietura grăsană uitându-se uimită la mine în vreme ce eu îi explic noile reguli ale jocului.

— Aici o să locuiești o lună, cel puțin. Cât o să mai stai după aia depinde doar de tine.

— Dar… dar…

— Singurul lucru care mă interesează e curul ăla plin de slănină pe care stai. O să mă urăști pentru asta, dar mie mi-a

devenit din ce în ce mai limpede că eu *nu pot* să-mi fac treaba și să te ajut să slăbești, dacă nu-ți pot controla mediul.

Sorenson îmi aruncă o privire tâmpă, pe urmă se uită la cătușe și le scutură din nou. Râde, de parcă asta ar fi o farsă hazlie pe care i-o fac colegii de la facultate.

— Dar nu mă poți ține aici o lună! Ești sonată!

Îmi înfig privirea într-a ei.

— Nu există nebunie mai mare decât să te sinucizi mâncând. După cum a zis și Einstein, definiția nebuniei este să faci mereu același lucru și să te aștepți la rezultate diferite. Ajunge! E o soluție drastică, da, dar esențială.

Acum își dă seama că nu glumesc.

— Dar… nu mă poți lega cu un lanț, ca pe un animal.

Se ridică în picioarele tremurânde, pe urmă trage de cătușă, iar lanțul zdrăngăne pe podea.

— *E ridicol! Te plătesc!*

— Mă plătești ca să ai succes, iar eu exact asta o să te ajut să faci!

— Dă-mi drumul! Ești concediată!

— Tu nu mai iei nici o decizie, Lena. Nu *ești în stare* să iei nici o decizie matură.

— Cine te crezi…

— Așa-zisele tale decizii sunt luate după poftele unui copil gras, lacom și răsfățat, zic scuturând din cap ca un cățel care iese din ocean. M-ai mințit. Nu mi-ai spus ce mănânci. Ți-am dat o foaie cu un regim de slăbit, ce mama dracului! iar tu mi-ai spus că-l respecți, însă ai mințit, în pizda mă-tii!

Sorenson aruncă o privire prin cameră, pe urmă se uită iarăși la mine, buimacă.

— Dar am încercat, am…

— Până nu devii cu adevărat adult, o femeie ca lumea, eu o să iau toate deciziile în locul tău, în numele tău. Pentru că deciziile tale proaste au un efect negativ asupra vieții mele! Ai dat filmulețul ăla celor de la televiziune – o decizie proastă! Te îndopi cu căcat, când eu încerc să te fac să slăbești – o decizie al dracului de proastă!

Ea face un pas spre mine, dar lanțul o smulge înapoi.

— Dar nu-mi poți face așa ceva! Mă… fir-ar a dracului… m-ai răpit! MĂ ȚII AICI ÎMPOTRIVA VOINȚEI MELE!

— CARE VOINȚĂ, ÎN PIZDA MĂ-TII?! NU AI AȘA CEVA! DACĂ AI FI AVUT, N-AI FI AJUNS ÎN MOCIRLA ASTA!

Fac un pas spre ea, zbierând la câțiva centimetri de fața ei grăsană și văzând-o cum se chircește.

— Știu că e o metodă drastică, dar mi-am depășit orice limită a răbdării. Aici îți pot controla caloriile pe care le bagi sau le scoți din tine. Vreau să slăbești în medie cinci kilograme pe săptămână ca să poți pleca de aici peste o lună. Luminile alea, zic arătând spre două veioze pe care le-am pus în două colțuri opuse ale camerei, sunt programate. Se aprind la șase, când se întunecă, și se sting la zece, când o să dormi. O să vin în fiecare zi, uneori de mai multe ori, ca să mă asigur că îți primești cele trei mese pe zi, cu caloriile controlate de mine și toate substanțele nutritive de care ai nevoie. Gălețile alea, adaug arătând din cap spre două găleți mari din plastic umplute cu apă și dezinfectant, sunt pentru pișatul și căcatul tău. O să le golesc la sfârșitul zilei sau dimineața. Telefonul tău e la mine; în cea mai mare parte a timpului o să-l las în bucătărie, pus pe silențios, deși o să mă uit din când în când la el, să văd dacă nu cumva primești vreun apel urgent.

Sorenson se duce la fereastră, testând limitele lanțului. Dar capul i se întoarce mereu spre mine.

— Te rog, Lucy, nu poți…

— Ba da, și chiar asta fac.

Îi scot cheile din poșetă.

— De asemenea, o să trec din când în când pe la tine pe acasă, ca să-ți iau corespondența și să văd ce mai e pe-acolo. Dar asta e noua ta locuință, așa că obișnuiește-te cu gândul, spun, aruncând o privire prin cameră. O să stai aici o vreme, așa că sunt câteva aspecte legate de igienă pe care trebuie să le lămurim. Ca să păstrezi curățenia și să nu faci vreo cistită nasoală, o să-ți aduc o piscină mică pentru copii, în care o să faci baie din două în două zile.

— Asta e… nu știu… cum… icnește Sorenson.

Îi ignor behăitul și mă duc la termostatul de pe perete.

— O să fixez temperatura la 21 de grade. O să poți să stai destul de confortabil într-un sutien și pantaloni de sport sau în pantalonii tăi scurți și largi, dacă asta vrei, zic și arăt spre o pungă din plastic unde sunt hainele.

— Nu pot să stau aici… Nu poți să-mi faci așa ceva!

— După cum am zis, depinde doar de tine cât timp o să stai aici. Iar astea, zic arătând spre banda de alergare și spre Total Gym – sunt instrumentele cu care poți să evadezi. Nu o să fie gantere sau benzi de rezistență și nici măcar mingi medicinale. Doar pe astea le ai, așa că îți sugerez să profiți de ele. Și, adaug zâmbind cam crispat și azvârlind pe jos un carnet și un ciot de creion, *o să-ți scrii* Jurnalul Matinal.

Îmi pun geanta pe umăr.

— Dar… ești nebună! EȘTI NEBUNĂ DE LEGAT! Oamenii o să se întrebe unde sunt!

— Cine anume? o întreb arătându-i telefonul mobil. Familia? Prietenii tăi artiști? Kim? Jerry?

Urmează un moment oribil, în care văd cum o parte din ea moare. Mă înduioșez și îmi aud vocea înmuindu-se.

— Dacă te străduiești puțin, o să scapi repede de aici, spun și mă duc în bucătărie, unde pun mobilul ei pe vibrații și îl las pe blatul de lucru.

— Stai… Lucy, stai, te rog… nu mă poți lăsa aici singură!

Vocea i se subțiază într-o rugăminte șoptită, pe urmă izbucnește într-un urlet prelung:

— STAAAAIIII!!! LUUUCEEE!!!

N-am chef să aud așa ceva; plec de acolo trântind în urma mea ușa camerei de zi, pe urmă pe cea mai solidă a apartamentului, pe care o încui de două ori, iar urletele lui Sorenson devin doar un sunet estompat de fundal. Apoi cobor cu liftul până la parter și mă uit în cutiile de scrisori, să mă asigur că nu vine nimeni în vizită sau vreun investitor care să se intereseze cât e chiria ori prețul vreunui apartament. Mulțumită că grăsana e singură, mă întorc cu mașina în South Beach. Când sunt în aglomerația de pe MacArthur, mă sună Miles.

— M-am mai gândit la mica noastră înțelegere. Mi-aș dori să mai fac o încercare.

— Degeaba. N-ai reușit.

— Dacă te referi la *Heat*…

Puțică ăsta vorbește despre NBA tocmai acum; mă gândesc la LeBron, Dwyane și Bosh.

— La naiba cu Heat, hai Celtics!

Miles tace preț de o clipă, apoi spune:

— Bine. Chestia e că mie chiar mi-a plăcut fata. Mi-ar plăcea să mai stau de vorbă cu Lena. Să fim prieteni. E o tipă interesantă.

Nu-i o idee bună, dar dacă îi spun asta, o să vrea să ia legătura cu ea și mi-e clar că totul o să se ducă de râpă.

— Fă ce pizda mă-tii vrei!

— Heiii! Oare simt gelozie în vocea ta? În fond, dacă ai da jos niște grăsime de pe gagica aia, ar deveni o tipă super sexy!

— Asta s-o crezi tu! Iisuse! Oare ai putea să fii mai superficial și mai mitocan?

— Știu că Lena stă în MB pe undeva. Care-i adresa?

— E clienta mea. Îți dai seama că nu pot să-ți dau adresa ei. Mai există și o chestie care se cheamă confidențialitate, zic eu și mă cutremur, auzindu-mi tonul defensiv de mironosiță.

— Nu contează, Miami Beach nu-i prea mare. Trec mereu pe acolo. Acum, că am pus ochii pe ea, sigur o s-o văd prin zonă.

— Sunt sigură că o să vă bucurați amândoi, zic și închid mobilul.

Ajung acasă, parchez mașina, fac un duș, după care mă așez și citesc despre zilele de glorie ale Lenei Sorenson, în *Omul viitorului*.

23

Omul viitorului – afirmații critice și comerciale despre operele Lenei Sorenson

Doar câțiva artiști au fost atacați de tagma criticilor de artă la fel de violent precum Lena Sorenson, însă și mai puțini sunt

cei care s-au bucurat de un asemenea succes comercial. Este straniu că această tânără sfioasă și politicoasă, aproape de modă veche, din Midwest a putut fi ținta unor atacuri atât de violente. În ce o privește, faptul că atâta vreme a refuzat să discute despre sine și operele sale rămâne o însușire înduioșătoare a acestei artiste enigmatice.

Totuși, faptul că arta lui Sorenson atrage, în pofida disprețului criticilor, este ușor de înțeles. Lena Sorenson își pune personajele evoluate/involuate să facă tocmai lucrurile care ne sunt caracteristice nouă, oamenilor. Ele nu fac doar să cotrobăie prin mormanele de gunoi și să se sfâșie între ele, ci și comunică, sărbătoresc și mai ales au grijă de copii. *Familia post-nucleară,* cumpărată de Fundația McCormick pentru Art Institute, este una dintre cele mai emoționante și înduioșătoare creații artistice moderne. Arta lui Sorenson le vorbește tinerilor occidentali pentru că se adresează unei generații ce nu trăiește decât cu perspectiva unui viitor distopic care, pentru cei mai mulți dintre noi, va fi inferior calitativ vieții de care s-au bucurat generațiile anterioare.

În consecință ar fi o greșeală ca Lena Sorenson să fie desconsiderată, sub pretextul că ar fi „o graficiană de benzi desenate supralicitată“. Operele ei au impact asupra tinerilor și le oglindesc îngrijorarea în ce privește viitorul (sau lipsa lui) într-o eră a capitalismului de consum, care acum nu mai este capabilă să ofere împrumuturi cetățenilor ei pentru ca aceștia să poată continua să cumpere și să se reproducă la nesfârșit și care, după ce s-a dovedit a fi o escrocherie a miliardarilor, a rămas fără iepuri pe care să-i mai scoată din pălărie.

Andy Warhol a făcut odată o afirmație memorabilă, anume că nu citește recenziile, ci le cântărește. Atâta vreme cât criticii

de artă își rezervă pagini întregi pentru a ne spune cât de slabă este Lena Sorenson ca artistă, pare lucru cert că ea va continua să fie cea care râde la urmă, când își vede contul din bancă. Însă, când își dau seama ce reprezintă Sorenson, mulți critici mai deschiși la minte, invariabil, deși deseori fără să vrea, izbutesc să-i descopere geniul.

24

Contact 9

To: michelleparish@lifeparishoners.com
From: lucypattybrennan@hardass.com
Subject: Succes!

Incredibilă Michelle,

Cel mai enervant lucru legat de clienta asta: pizda e talentată. Foarte talentată. Așa încât o să fac ORICE ca s-o ajut să-și controleze greutatea de rahat. Ai dreptate: uneori trebuie să-i arăți unei pizde grăsane cine-i șeful.

Luce x

PS VA FACE și Jurnalul Matinal!

Heat

Privesc lumea prin ochelari Ray-Ban cu lentile verzui: prin ei, Miami pare mai puțin colorat, apăsător și halucinogen. Am gâtul uscat și aspru din cauza unor spori tropicali de rahat care plutesc peste tot de când a intrat în declin industria grea de prin părțile astea ale Americii. Iau micul dejun la Taste – o fiertură care se numește „doar pentru cei care sunt în cea mai bună formă fizică“, pe urmă împing căruciorul prin Whole Paycheck. Două fotomodele se contrazic pătimaș pe tema suplimentelor de vitamine. Un tip studiază curul de sub blugii altui tip. Un polițai cât un butoi cumpără produse de patiserie, zâmbind cu gura până la urechi. Oare departamentul de poliție n-o avea și niște reguli privind obezitatea?

Sorenson: mă întreb cum s-o fi simțit azi-noapte mincinoasa aia obeză? E o porcărie să faci cumpărături pentru două persoane. Cumpăr o grămadă de pudră proteică, fructe de pădure, fulgi de ovăz, iaurt cu conținut redus de grăsime, tofu, somon, nuci, semințe, avocado, spanac, salată, roșii, banane, mango, mere, broccoli, varză, feta fără grăsime. La casă, fiindcă oricum sunt jecmănită în ultimul hal, ginesc pe raft ultimul număr al revistei *Heat* și rămân mască atunci când văd o poză cu *Miles* în colțul din stânga-jos! O iau de pe raft și, *Dumnezeule mare*, mă văd și pe mine acolo!

TRIUNGHIURILE AMOROASE LESBIENE
ALE NESĂTULEI EROINE LUCY ÎL ÎNTRISTEAZĂ
PE FOSTUL EI IUBIT, MILES

Arătosul pompier Miles Aborgast, 28 de ani, suferă din cauza recentei sale despărțiri de Lucy Brennan, „eroina de pe

autostrada din Miami“, care a fost atacată și a dezarmat cu mâinile goale un bărbat dement înarmat cu un pistol. Acesta ne vorbește nu doar despre faima ei recent dobândită, ci și despre faptul că partidele sale de sex cu femei i-au îndepărtat unul de altul. „Este cam nesătulă – deși la început n-am avut de ce să mă plâng. Știam că îi place să domine și că e atrasă de ambele sexe, așa încât nu m-am supărat când a adus și alte femei în ecuație, mai ales că amândurora ne plac fetele care arată mișto. Însă mai târziu m-am simțit ca o jucărie din scenariile ei sexuale. Problema lui Lucy este că e incapabilă să iubească.“

La *asta* se referea ticălosul când a pomenit de *Heat* – la porcăria de revistă, nu la echipa de baschet! Întorc maculatura veninoasă și o pun la loc pe raft. Casiera îmi aruncă o privire goală și grețoasă, dar abuzivă, de genul „oare te știu de undeva?“, iar eu încerc să rămân impasibilă. Mă uit la parcarea de afară. Ea îmi înregistrează cumpărăturile, le pune în pungă, eu o plătesc pe cretină, ies și mă sui în Cadillac, cu inima bubuindu-mi de parcă abia m-am dat jos de pe banda de alergare.

Am mâinile jilave pe volan și nu mi se usucă până pe MacArthur. Sunt în același timp și neliniștită, și nerăbdătoare să văd cum s-a descurcat Sorenson. Parchez și iau alimentele din mașină. Am la mine și piscina pentru copii; trebuie să o umflu. Clădirea e încă nefiresc de pustie. Sigur mai locuiește și *altcineva* (în afară de Prințesa Potters Prairie din Penthouse) aici, nu? Urc cu liftul, deschid fără să fac zgomot ușa apartamentului și mă furișez pe coridor. Din camera de zi nu se aude nici un sunet. Rezist ispitei să văd imediat ce face, și în schimb mă duc la bucătărie și iau telefonul pe care l-am lăsat pe

blatul de lucru. N-are nici un apel, iar cele șase e-mailuri sunt ori reclame, ori de la site-urile de rahat la care e abonată.

Pornesc fierbătorul de apă, apoi încep să umflu piscina. Când se mărește, un urs din desene animate, cu un zâmbet scârbos de pedofil care îmi amintește de Winter, începe să prindă contur. Stă pe plajă, cu o lopățică într-o mână și o găleată în cealaltă. Brusc, aud un foșnet și un zdrăngănit din camera de zi.

— Hei! Lucy! Tu ești! Trebuie să-mi dai drumul! N-am dormit aproape deloc. Ai sărit calul, Lucy! Am înțeles mesajul tău! TREBUIE SĂ-MI DAI DRUMUL!

— Bună dimineața, zâmbesc eu, intrând în camera de zi s-o salut.

Pun piscina pentru copii pe dușumeaua din lemn, lângă salteaua pe care ea stă turcește și cu pilota pe umeri. Observ că și-a schimbat chiloții și sutienul.

— Ți-ai scris Jurnalul Matinal? întreb și mă uit la carnetul imaculat de pe jos. Evident că nu. N-ai pornit-o cu dreptul, nu?

— DĂ-MI DRUMUL! urlă ea pe neașteptate la mine, pe urmă coboară privirea în pământ și începe să lovească jalnic, cu un pumn grăsan, în dușumea. AJUTOR! AJUTOR!

O las în pace, urmărindu-i fața schimonosită cum se înroșește. Pe urmă renunță și începe să plângă în hohote, tremurând, cu lacrimile prelingându-i-se pe obrajii aprinși.

— Poți să țipi cât vrei. Nu stă nimeni în blocul ăsta, o anunț eu, ducând mâinile la gură și maimuțărindu-i țipetele: NUMELE MEU E LENA! MĂNÂNC PREA MULT RAHAT!

Sorenson își saltă capul plecat, cu fața udă de lacrimi.

— De ce pățesc așa ceva? șoptește ea, deși n-are cui. N-am făcut nimic rău!

— Nu-ți mai plânge de milă, nu mă impresionează.

— Dar ce-am făcut? Ce ți-am făcut, piz…

— Nu vorbi urât. Eu nu fac pe victima. Și tu ar trebui să nu mai folosești un asemenea limbaj, îi zic eu, iar ea îmi aruncă o privire de copil abuzat, moment în care trag adânc aer în piept. Consideră că ți-am dat o șansă. Uite!

Îi dau foaia cu noul regim și plan alimentar.

Lena o ia cu mâna ei dolofană și unsuroasă și o pune pe jos, în fața ei.

— Îți pregătesc micul dejun: afine și terci de ovăz, la care mai pun și niște semințe de in, plus un strop de miere. Trei sute de calorii și mulți antioxidanți și carbohidrați complecși. Apoi poți să bei o cană cu ceai verde.

Iau găleata cu pișat – nu-i nici un căcat în cealaltă – și o vărs în closet, apoi o umplu la loc. Pe urmă îi pregătesc terciul. I-l aduc într-un castron din plastic, cu o lingură din plastic. I-l dau împreună cu ceaiul călduț, pus într-o cană din polistiren, ca Sorenson să nu-l poate folosi în chip de armă. Când și dacă ar avea tupeul să facă așa ceva!

— E pervers… e umilitor…

— Dacă mai vorbești așa, nu mai mănânci nimic, îi zic eu și trag castronul spre mine.

— Bine! Bine!

Intru în raza ei de acțiune, iar ea îl ia plină de zel și se apucă să înfulece lacomă.

— Mai încet. Trebuie să-ți ajungă multă vreme. Savurează fiecare îmbucătură. Mestecă. N-o înghiți direct.

Dar Sorenson nu mă ascultă și își golește repede castronul.

— Încă mi-e foame, mormăie ea.

— Umple-ți burta cu apă, îi spun, băgându-i sub nas o sticlă cu Volvic. Bine, și-acuma hopa sus pe bandă! Să scăpăm de două sute cincizeci de calorii.

— Nu mă urc pe aia! N-am dormit aproape deloc. Ești nebună de legat!

— Iar tu ești nebună *pentru că te îndrepți cu pași mari* spre diabet de gradul 2! Știi ce se întâmplă când ai diabet de gradul 2?

Văd o sclipire de frică în ochii ei.

— Dacă crezi că o să renunț la planul meu, habar n-ai cu cine ai de-a face. Cu cât slăbești mai repede, cu atât scapi mai curând de-aici, ce mama naibii! Haide!

Se ridică cu greu, zdrăngănindu-și lanțul și uitându-se bosumflată la mine, pe urmă își târăște curul grăsan până la aparat. Lanțul zăngăne pe lângă ea.

— Lanțul ăsta e cam incomod, zice și își ridică încheietura. E atât de greu…

— Și ce vrei să-ți fac? Găsește o soluție. Evită-l. O să fie nevoie să lucrezi pe Total Gym mai mult pe partea stângă, ca să compensezi.

Sorenson se uită la mine ca o adolescentă plină de hormoni, căreia i s-a spus să facă curat la ea în cameră. Dar pune banda de alergare la 5 km/h, apoi își crește viteza până la 8 km/h.

— Ia mâinile de pe aparat! Nu vreau să te ții de el! Mișcă-ți energic brațele când alergi!

Se supune, arătându-mi că poate să se descurce și dacă nu țip la ea. De ce-o mai fi nevoie de atâta dramă? O las singură și mă duc la bucătărie ca să-i prepar salata pentru prânz, cu tofu și spanac. După ce mă întorc, o duc la Total Gym ca s-o învăț cum să-l folosească. Aș prefera ganterele pentru echilibru și

postură dar, deși e puțin probabil, Sorenson ar putea să aibă tupeul să mă atace cu ele sau să arunce cu o ganteră în geam ca să ceară ajutor. Începem un program de exerciții, pe care îl întrerup ca să o dau jos de pe aparat și să o pun să facă sărituri, genuflexiuni până la pământ, genuflexiuni din săritură, fandări și abdomene. Încă se mai văicărește că nu-i convine lanțul, dar încearcă să se descurce cu el.

După ce terminăm, se așază în tăcere pe saltea, cu genunchii la gură, uitându-se în gol și răsuflând greu. Eu umplu piscina pentru copii cu apă călduță, iar imaginea ursului efeminat și pedofil holbându-se la mine mă tulbură. Aș avea mari rezerve să mă bag în piscina aia. Ce ciudat că e pentru copii! Însă este problema lui Sorenson. Îi pun aproape prânzul frugal.

— Asta e tot ce primești până la cinci jumate când mă întorc să-ți aduc cina. Dacă vrei, poți s-o mănânci acum, dar să știi că pe urmă o să ai de așteptat.

Ea își ridică privirea aia abătută spre mine.

— Nu poți…

— Inacceptabil, zic eu clătinând din cap. Să nu aud cuvântul ăla, adaug și mă uit amenințător la ea, ducând mâna la ureche. Să nu mai aud niciodată cuvântul ăla când vorbești despre mine. *Pot. O s-o fac. Am făcut-o*. Iar acum o să mă *car*, îi mai spun țipând în timp ce mă îndrept spre ușă. LUCREAZĂ!

— STAAAIII!

— Și spală-te!

Arăt spre piscină, apoi îmi iau tălpășița, ies din clădire și mă întorc pe autostrada MacArthur, îndepărtându-mă de nepământeanul Miami și revenind în *lumea reală* din SoBe.

South Beach este minunat, în felul lui la fel de impresionant și de unic precum Cartierul Francez din New Orleans. Sunt

încântată că, în afară de câteva excepții, zona art déco a scăpat de buldozere. Deși uneori, când opresc mașina în parcarea etajată, trebuie să recunosc că Lincoln nu prea se compară cu Rodeo Drive, iar Ocean este mai degrabă un soi de Cancún în vacanța de primăvară a studenților, nu sudul Franței.

În perioada asta, peste tot e plin de membrii frățiilor, care toarnă bere în ei și fac mizerie. Doi dintre ei stau la soare, cu pălăriile puse cu borurile în sus alături, și un afiș pe care scrie: EXCURSIE – AVEM NEVOIE DE BANI PENTRU BERE ȘI STRIPTEUZE, dar par prea spilcuiți, cu ochii ăia ageri și aroganți de Vince Vaughn, ca să aibă succes la cerșit.

O cotesc pe Washington Avenue, adevărata stradă principală din MB, unde sunt toate cluburile, barurile sportive și dughenele de fast-food. Iarna e plin de vagabonzi care mișună prin zonă, sosiți în oraș cu autobuzul sau cu trenul și fugind de frigul din nord. Lângă toate bancomatele și sucursalele Walgreens și CVS vezi câte un mic escroc din ăștia, cerșetor profesionist.

Sunt în față la Starbucks de pe Washington 12 și mă bate gândul să-mi cumpăr un ceai verde, când îmi îngheață sângele-n vene, văzând cum se năpustește spre mine un cretin cu ochi tulburi și buze de cauciuc, asudând într-o cămașă viu colorată și ieșind dintr-un gang. *Winter*.

— Ai o țigară?

Instinctiv, întorc capul.

— Hei! Cu tine vorbesc. Am spus: ai o țigară?

Ar trebui să-i trag una bulangiului, dar mă întorc și intru în Starbucks. Javra nu mă recunoaște nici de data asta; nu știe că sunt cea care i-a salvat viața de rahat! De ce nu m-am abținut și

nu l-am lăsat pe puștiul ăla homalău din corul bisericii, McCandless, să-i tragă un glonț în creierul ăla bolnav?

Simt cum tremur de furie. Totuși îmi dau seama că nu sunt tocmai conștientă de ce se întâmplă, de parcă aș avea febră. Comand un ceai verde și abia remarc dezamăgirea care se așterne de obicei pe chipul barmaniței fiindcă îi refuz cafeaua otrăvitoare. Apoi mă duc la fereastră și mă așez, uitându-mă pe geam la Winter, perversul dezgustător, cum îi hărțuiește pe trecători. Doi turiști se opresc, un student de treabă îi dă ceva ce pare o bancnotă de cinci dolari, pe care Winter o vârâ în buzunar cu un rânjet rece pe față, după care se cară. Simt brusc o usturime pe mână: am strivit paharul și m-am ars cu ceai. Îl las într-o baltă pe masa de lângă pervaz și mă duc după ticălosul de pedofil. Mâna îmi palpită de durere în canicula de afară.

Winter traversează strada și o ia pe 12th, înspre golf. Are pantalonii scurți mânjiți la spate, de parcă s-ar fi așezat pe ceva, dar altfel nu arată a vagabond. Are un mers hotărât și, într-un mod pervers, de-a dreptul sprințar. Îl urmăresc cum o ia spre Alton, oprindu-se doar să-i adreseze o remarcă deranjantă unei fete tinere, care trece pe lângă el și își continuă drumul fără să-l bage în seamă. Pe urmă Winter o ia spre nord, către Alton, și se oprește în fața unui magazin de băuturi alcoolice. Iese de acolo cu o poșircă și un zâmbet strâmb pe față, apoi își continuă drumul spre Lincoln. Mă uit la ceas. Trebuie să mă duc la Bodysculpt.

Am întârziat doar cinci minute, dar Marge Falconetti este deja acolo și așteaptă neajutorată să i se spună ce să facă. Fir-ar să fie, fă-ți încălzirea, pizdă! O pun să-și înceapă programul de

exercițiii, iar ea chiar se descurcă binișor, plus că a mai și slăbit câteva kile.

— Suntem iarăși pe drumul cel bun, îi spun eu.

Propoziția asta scurtă e ca o friptură pentru un câine hămesit.

— Da, așa cred și eu, mă simt bine…

— Dar asta înseamnă că trebuie să lucrăm și mai mult.

Îi pică fața, pentru că știe ce urmează. Mă uit la silueta ei bondoacă. E la fix pentru genuflexiuni.

— Fă zece genuflexiuni, pe urmă zece din săritură, ciripesc eu.

Le urăște, bineînțeles.

— De ce trebuie să fac mereu asta?

Îi trag o palmă scurtă pe coapsa grăsană, sugrumată ca un cârnat în pantalonii de spandex, grețos de strâmți de pe ea.

— Aici sunt cvadricepșii tăi. Sunt cei mai mari mușchi din corp. Dacă îi lucrăm, ei ard grăsimi mai mult decât oricare alții. Ne folosim de astea, zic și o înșfac de coapsă, ca să ardem asta, adaug strângând-o de burta fleșcăită.

Se uită cu tristețe la mine, pe urmă o văd pe tălâmba răsfățată cum se chinuie o oră întreagă.

Când Marge pleacă împleticindu-se să-și spele cu furtunul trupul mătăhălos și asudat, eu mă duc la barul cu fructe, lângă Mona, și îmi iau o băutură proteică cu *acai*. Pare absentă și își îndreaptă asupra mea privirea cruntă și metalică de pe chipul ăla înghețat.

— Pari cam varză, scumpo, îi spun eu încântată. Ai stat până târziu aseară?

— Of, Doamne! zice Mona, iar mușchii feței sale încearcă să se întindă de însuflețire, dar n-ai cum să-ți injectezi atâtea

toxine și să crezi că după aia o să poți să exprimi o gamă variată de expresii.

— Ce nu face omul din dragoste, zic zâmbind, și tocmai atunci intră pe ușă următoarea mea clientă, Sophia, bătrânica văduvă cu genunchi bușiți.

O pun să facă exercițiii ușoare, folosește bicicleta eliptică pentru cardio. Îmi place s-o ascult când vorbește despre soțul ei decedat; nu știu dacă bărbații chiar erau mai mișto pe vremea aia sau dacă nu cumva am cunoscut eu numai cretini.

— Se vede că l-ai iubit foarte mult, remarc după ce mai povestește o anecdotă, arzând lent calorii.

— Încă îl mai iubesc. Întotdeauna o să-l iubesc. Știu că e mort, dar iubirea pe care o simt pentru el n-o să piară niciodată.

— Ești norocoasă. Adică, vreau să spun, pentru că ai cunoscut o astfel de iubire..., zic și mă uit la aparat. Și cinci... patru... trei... doi... unu.

— Ah, știu asta, zice ea trăgându-și răsuflarea și luându-mă de mână, ca să se dea jos de pe aparat.

— Nu încerca să-l înlocuiești cu dulciuri pline de zahăr și mâncare nasoală. El și-ar dori să arăți și să te simți cât mai bine.

— Știu..., spune și izbucnește în lacrimi. Îmi e atât de dor de el...

Îmi pun un braț în jurul ei. Miroase a talc și a parfum dintr-o altă epocă.

— O să te ajutăm să slăbești. Să nu mai fie o presiune atât de mare pe genunchii tăi. Să-ți fie mai ușor să ieși mai des din casă. Eli și-ar fi dorit asta, nu-i așa?

— Da, așa e, spune și ridică privirea spre mine, care pare decisă sub lentilele de frică. Ești o fată tare cumsecade.

— Trebuie să ne susținem una pe alta, șoptesc eu cu blândețe și o mângâi pe braț. Doar atât ne-a mai rămas.

Apoi mă întorc în Lincoln ca să-mi iau mașina de acolo, după care o iau pe autostrada foarte aglomerată spre centru.

În turnul nu chiar din fildeș, îi aduc lui Sorenson o salată cu pui la grătar de la Whole Paycheck. Conține legume și cartofi dulci și are 425 de calorii în Lifemap, dar nu mă aleg cu nici un strop de recunoștință pentru eforturile mele.

— Mi-e rău, Lucy, trebuie să-mi dai drumul!

— Dacă mai lucrezi treizeci de minute, Lena, trei-zero, atunci azi o să arzi 1.500 de calorii.

— Nu! Nu pot! Ți-am spus că mi-a fost rău.

— Asta pentru că ți se adaptează corpul. E ca un sevraj. Luptă-te cu rahatul ăsta! Că veni vorba de rahat… bravo!

Iau găleata.

Pizda scârboasă practic s-a căcat cât toată greutatea ei, în castane jegoase. I-am pus semințe de in în mâncare și, fiindcă o pun să bea multă apă, efectele încep deja să se vadă. Duc mizeria aia toxică și hidoasă la toaletă și trag apa. În curând, scaunul ei va fi lung, neted și fără întreruperi și n-o să mai arate de parcă s-ar fi căcat The Thing din *Cei 4 Fantastici*. A folosit piscina și și-a schimbat și hainele. Le iau pe cele purtate ca să le dau la curățat.

Când mă întorc, Sorenson încă se roagă de mine.

— Am nevoie de o Cola sau un Sprite! Măcar unul! Capul meu…

Doamne, ce mă dezgustă! E întinsă pe salteaua aia, cu pilota înfășurată în jurul trupului grăsan, de zici că e un emigrant obez. Raa-taaa-tăă! Banda de alergare. Bat ușurel pe mânerele aparatului.

— Nu pot!

— Of, of, of… Ce pizda mă-tii ți-am spus despre obrăznicia inacceptabilă a cuvântului care începe cu „n“?

Își înfășoară pilota și mai strâns în jur, uitându-se la mine cu ochii ăia imploratori.

— Nu… te rog… lasă-mă să plec! Te rog, Lucy… nu mai e o glumă! O să fac ce vrei! O să respect rahatul ăla de program! Am înțeles mesajul! Acum lasă-mă să plec!

Mă duc la Lena și îngenunchez în fața ei. Arăt spre banda de alergare.

— Dacă faci ce te rog, asta înseamnă un debit de o mie cinci sute de calorii din rația ta zilnică. Adică un sfert de kilogram de grăsime. De aici, zic și îmi trec degetul pe sub bărbia ei, și de aici, spun și o împung în burtă, făcând-o să se retragă.

— Nu pot… se văicărește ea cu voce firavă. N-am dormit ca lumea, sunt foarte obosită.

— După cum spuneam, corpul tău se adaptează, zic și țâșnesc în picioare. Haide, adaug încercând s-o trag ca să se ridice în picioare, du-te!

— Dar nu pot!

— Ratații găsesc tot felul de scuze, iar învingătorii găsesc o soluție, spun, trag adânc aer în piept și o ridic pe căcăcioasa neputincioasă în picioare, apoi o împing spre banda de alergare, cu lanțul zdrăngănind în urma ei când se urcă. Găsește o soluție!

Bag telefonul în sistemul audio pentru iPod și pun „Love is Pain“ a lui Joan Jett, cântând cu ea în timp ce fixez aparatul la 6 km/h.

— Bine… bine…

Sorenson începe să alerge fără nici o tragere de inimă.

Eu îl urmăresc de la distanță cu privirea pe șoricelul ăsta grăsan cum își dă duhul ca să-și obțină libertatea. Dar știi ceva? Nu-i destul. Mă reped la ea și măresc viteza la 7 km/h.

— Bine! Bine!

Pizda trebuie să transpire, că altfel și-o ia pe coajă. Urc la 9 km/h, o alergare ușoară.

— AUUUU!

Scroafa ratată cade de pe aparat, exact ca un personaj grotesc din benzi desenate, cu lanțul atârnându-i sub braț și curul grăsan înfipt între aparat și perete. Fața ei bosumflată se strâmbă la mine.

— Of, Doamne… E un coșmar…

— Tu singură ți-ai făcut coșmarul.

Arăt spre ea, cu disprețul și ironia clocotind în adâncul sufletului meu, în timp ce Joan cântă despre iubirea care e durere, iar ei nu-i e rușine de asta.

— Încerc să-ți salvez curul umflat! Acum urcă-te iarăși pe bandă, pizdă nerecunoscătoare ce ești! Mă faci să-mi pierd vremea!

Sorenson se supune înfricoșată, chinuindu-se să se ridice în picioare și urcându-se pe aparat.

A înțeles mesajul meu. De data asta aleargă zdravăn.

— Așa mai merge! Scoate tot ce poți din tine!

O pun să mai dea jos încă patru sute de calorii, ca să ajungă la obiectivul de o mie cinci sute, pe urmă o las să mănânce drept recompensă.

— Mănâncă mai încet, în pizda mă-tii! Fii atentă la fiecare îmbucătură. Concentrează-te asupra mâncării. Mestecă!

Ochii ei temători se uită de sub breton ba la mine, ba la ce are în lingură. O victimă pasivă. Dacă n-ai tupeu, nici nu te poți

lupta. Să lași pe cineva să-ți facă asta. Mârlanul cu care a fost; cum l-a lăsat pe puțoiul ăla să-și bată joc de ea? Trebuie să te lupți cu ei. Trebuie să-i rănești. Nu poți să-ți ții gura și să înghiți.

— OK, Lena, te-ai descurcat bine. Dacă o ții tot așa, mâine îți aduc o carte. Pe urmă, la sfârșitul săptămânii, spun eu și brusc îmi vine în minte televizorul meu portabil, poate o să primești și un televizor.

Fața lui Sorenson e încă schimonosită de suferință.

— Te rog, Lucy! Am înțeles mesajul. O să vin aici în fiecare zi. Dar nu mă pune să mai stau aici încă o noapte. *Am nevoie* să dorm în patul meu. *Pe bune, zău, pe bune*, am nevoie să lucrez în atelier, mă imploră ea cu ochii înroșiți. Nu mă lăsa aici încă o noapte!

Ochii ăia imploratori. Opera ei e atât de importantă… Dar pizda mă manipulează. N-o să mă las manipulată, n-o să țină dacă sunt manipulată.

— Fii tare, Lena, ce mama naibii! Și *scrie-ți Jurnalul Matinal*, că dacă vin mâine aici și nu-l găsesc, n-o să primești *nici un mic dejun*. Ai înțeles? *Nici un mic dejun* fără Jurnalul Matinal!

În vreme ce ies pe ușă și o încui de două ori, ea țipă cât o țin bojocii:

— LUUUCCCEEE!!! NU!!! AJUTOR!!!

Însă tot nu e nimeni pe aici și, în timp ce chem liftul și îl aud țăcănind la fiecare etaj, îmi zic: *da, probabil că e cam sinistru să stai noaptea în clădirea asta.*

Învârt cheia în contactul Cadillac-ului, când primesc un apel de la Mona.

— Te-ai uitat la știri?

— Nu.

— Ah. Nu te supăra pe mine că-ți dau vești proaste, spune ea pe un ton rușinat, iar eu îmi dau seama că e de rău.

Deși o urăsc cu spume pe pizda asta, trebuie să recunosc că simte de la o poștă sângele din apă.

Mona îmi povestește chestia macabră, dar vocea nu-i rămâne în nici un caz la fel de neutră ca fața aia paralizată de Botox, căci o veselie imposibil de stăpânit îi înviorează tonul. Ajung acasă și nu e nimeni la intrarea din spate a clădirii plus că, slavă Domnului, găsesc un loc de parcare. În apartament, bucuria pizdei de plastic se confirmă pe un post local de televiziune. Fetița de zece ani dispărută, Carla Riaz, a fost găsită moartă în casa vecinului ei, un tip pe nume Ryan Balbosa.

În fotografia întunecată făcută de poliție, la care mă uit cu gura căscată, îl văd pe cel de-al doilea om pe care l-am salvat în noaptea aia pe Julia Tuttle. Nu-mi pot desprinde privirea de ecran, chiar și când fața lui Balbosa este înlocuită de o altă serie de prădători sexual. Sângele din vene îmi e ca gheața; monstrul pe care l-am salvat i-a făcut asta unui copil. Pe scursura *asta* ar fi trebuit să-l execut, pe *ăsta*.

Mă sună Chef Dominic, dar nu răspund. Ascult un mesaj lung despre o petrecere. Nu pot să mă duc.

Mona mă mai sună o dată; nu răspund. Încă un mesaj din căsuța poștală, în care sunt invitată la altă petrecere. Nici gând.

În schimb, mă uit pe planșele din cartea despre Sorenson, la femeile și bărbații ăia monstruoși, care cotrobăie prin ruinele unui oraș distrus. Pe urmă ies din apartament și mă sui în mașină. Porțile se deschid și opresc pe o alee. Doi paparazzi mă fotografiază cu bliț, iar unul dintre ei, nemernicul căruia i-am distrus aparatul foto, țipă, dar eu mă uit fix în față și ies încet pe stradă. Când ajung acolo, apăs până la podea pedala de

accelerație. Cadillac-ul își arde cauciucurile (cât de mult poate) și țâșnește spre Alton, hârâind ca un uscător de păr defect. O iau pe drumul lung spre casa Lenei, prin MacArthur și prin centru, zona semi-centrală și apoi iarăși pe Julia Tuttle, cuprinsă de paranoia că ticăloșii ăia m-ar putea urmări.

Însă terenul pare liber când opresc mașina în parcarea Publix și merg pe jos până la casa lui Sorenson. Iau corespondența, arunc la gunoi nelipsitele broșuri de rahat cu reclame la cluburi de noapte și dughene de unde se poate comanda mâncare pentru acasă. Printre toate porcăriile astea se află și un pachet. Mă întreb dacă să-l deschid sau nu. Nu, e al Lenei. Aș sări calul. De asemenea, decid să nu trag o ocheadă în atelier. Arunc toate porcăriile la gunoi și iau pachetul acasă la mine, parchez din nou la două cvartale de clădirea unde locuiesc, după care mă duc la Whole Paycheck.

După ce ies de acolo cu alimentele, traversez parcarea și trec pe lângă stația de autobuz, și văd un tip cam dubios care își târăște umil picioarele spre mine. Mă simt ușurată când îmi dau seama că nu e paparazzi, ci doar un vagabond.

— Scuzați-mă, domnișoară, ați putea să mă ajutați? Trebuie să ajung la spitalul Mount Sinai…

— Deja m-ai plictisit.

Ridic o palmă spre el, țâșnind pe Alton când se aprinde lumina verde a semaforului pentru pietoni. Când ajung la apartamentul meu, strada e plină de jurnaliști. Nu pot să intru la mine acasă! Mă retrag până la Caddy și mă duc la Lena, unde îmi pregătesc ceva de mâncare și încerc să mă uit la posturile ei de televiziune prin cablu. Dar nu mă pot relaxa. Gândul îmi e numai la fetița aia și la animalul de Balbosa. Ce mama naibii am făcut?

Mă duc la computerul Lenei. Nu are parolă și se deschide direct la pagina cu contul ei de e-mail.

26

Contact 10

To: lenadiannesorenson@thebluegallery.com
From: mollyrennesorenson@gmail.com
Subject: Ai primit bomboanele cu caramel?

Lena,

Răspunde-mi, te rog. Știu că ai o viață foarte plină și agitată în Miami, dar am vrea să știm ce mai face fata noastră!

Umblă vorba că Lynsey Hall o să aibă un copil... Știu.

Bomboanele cu caramel sunt preferatele tale. Sper să-ți placă! Să-mi spui dacă le-ai primit, căci ăștia de la UPS ne-au tot făcut figuri în ultima vreme.

Tata îți transmite că te iubește mult.

Cu drag,

Mama xxx

Afurisita de domnișoară Sorenson. Ce ratată! Asta mă face să-mi citesc și eu e-mailurile pe iPad.

To: lucybrennan@hardass.com
From: michelleparish@lifeparishioners.com
Subject: Succes!

Nu știu dacă eu aș pune problema chiar așa, dar trebuie să fii decisă și să nu lași pe nimeni să te abată de la drumul tău! Ești dură pentru că îți pasă! Să nu uiți de Jurnalul Matinal!

Mult noroc cu clienta ta dificilă.

M x

To: michelleparish@lifeparishioners.com
From: lucybrennan@hardass.com
Subject: Oare sunt prea deschisă cu sexualitatea mea?

Michelle,

Ai mare dreptate când spui că presa mereu se întoarce împotriva ta. Îmi fac griji că se poate să fi fost prea naivă și sinceră cu bisexualitatea mea (deși îmi plac mai mult gagicile) și ai dreptate, ar fi trebuit să am o atitudine de genul „vezi-ți de treaba ta“, așa cum faceți tu și Jillian Michaels. Adică, uită-te și tu la cât de porniți sunt nemernicii ăia împotriva bietei Jackie Warner!

Da, faci bine că ești discretă. E dificil să apari în fața publicului și să spui ce crezi, când presa ostilă abia așteaptă să pună la zid o femeie homosexuală, puternică și independentă. Totuși, eu cred că ar fi minunat dacă ai avea o atitudine de genul „sunt mândră că sunt bisexuală“. Cred că multe femei din America s-ar simți încurajate.

Iubire, respect și prietenie,

Luce xxx

PS Mă duc la pizda mea artistă, care sper să-și fi scris Jurnalul Matinal! Pentru că mă duc CHIAR ACUM să-l citesc!

Jurnalul matinal al Lenei 3

O dimineață senină; cerul roșu se contopește în azuriu. Ajung la mansardă și o găsesc pe Sorenson scriind în carnetul din poală. Rupe un teanc de foi și mi le aruncă.

— Mulțumesc, zic eu.

Are cearcăne și arată ca dracu'. Iar găleata e plină! Mai bine.

— Am nevoie de micul dejun, mormăie ea. Nu mi-ai adus nimic de mâncare?

O ignor, iau foile și mă duc în bucătăria îngustă și lungă. Le pun pe blatul de lucru, mă așez pe un scaun și citesc:

M-am trezit și eram întinsă într-o beznă completă și sufocantă, neștiind unde mă aflu. M-am chinuit să respir; pe mine era un soi de cuvertură. M-am ridicat în genunchi și m-am târât în față, lovindu-mă cu capul de ceva, pe urmă mi s-a întors stomacul pe dos și am crezut că o să vomit. Am încercat să scap de greutatea care mă apăsa pe umeri și pe spate, dar am simțit cum mă ține strâns de mână ceva ce zăngănea. Mi-am dat seama unde mă aflu și mi s-a făcut brusc greață, la fel ca în ultimele două dimineți. Zbătându-mă mai tare, am simțit marginea ascuțită și metalică înfigându-mi-se în mână. Am cătușe. Dar cealaltă mână e liberă. Am dat la o parte pilota aspră, care îmi irita pielea de pe față, și am clipit în lumina slabă care venea din depărtare și intra pe geamurile mari. Am încercat să țip, ca în fiecare dimineață, „e cineva?", dar mă durea gâtul. Mă simțeam de parcă aș fi înghițit o minge de tenis.

Am simțit cum mi se strânge stomacul când am luat cu mâna stângă sticla cu apă, fără îndemânare, chinuindu-mă să îmi țin

echilibrul pe vine, cu încheietura mâinii drepte încă prinsă cu cătușa de lanțul masiv, de patru sau cinci metri, legat de un stâlp de susținere cu niște cătușe identice. Am băut cam jumătate din sticlă și m-am ridicat în picioare. Am tras de lanț cu ambele mâini, de parcă m-aș fi luptat cu odgonul într-o competiție sportivă; nu cedează nici o za. M-am dus până stâlp, ca un alpinist care coboară pe o stâncă, smulgându-mă cu toată forța de care eram în stare și lăsându-mă cu toată greutatea pe lanț. A fost absolut de pomană.

Ghici ce? Se cheamă că ai o piedică, cretino, ca să nu ajungi la mâncare și să bagi în tine până dai ortul popii. Din cauza asta e solid. Trebuie să te *împiedice*.

M-am dus până la geam, testând încă o dată limitele spațiului meu de acțiune. Camera este aproape goală; doar aparatul de fitness pentru acasă, o bandă de alergare și o saltea gonflabilă, o pernă și o pilotă, două găleți cu apă, niște suluri de hârtie igienică și o ladă frigorifică din plastic albastru cu alb. Mai există și o piscină pentru copii, cu un desen drăguț cu un urs care zâmbește poznaș, în care mă spăl. Toate se află în semicercul meu de libertate, pe care îl delimitează stâlpul de susținere, unul dintre cei trei prinși de tavan. Pot să ajung la o fereastră; dă spre o altă clădire înaltă, ce pare la fel de pustie ca asta.

Mă uit pe geam la blocul de vizavi. Apoi mă uit în jos, gândindu-mă la treptele pe care le-am urcat. Pe geam nu e nici un strop de apă, însă trotuarul pustiu și lucios îmi dă de înțeles că a plouat. După aia deschid lada frigorifică și beau dintr-o sticlă cu apă. Fiind obligată să stau toată ziua în aerul condiționat, trebuie

să beau apă întruna, ca să nu mă deshidratez. Sunt nevoită să mă trezesc noaptea ca să beau apă și să urinez. Beau și mă piș, beau și mă piș. E oribil când mă duc la „băile“ mele: mă chinui să-mi țin echilibrul pe vine deasupra unei găleți din plastic.

E o treabă obositoare să mă spăl în piscina aia. Întorc pe mine sutienul fără bretele pentru sport, ca să-i desfac copca (n-are cum să-ți facă bine când îți strânge atât de mult sânii) și îmi dau jos chiloții; intru în ea și mă așez pe vine, simțindu-mă ușurată că nu poate să mă vadă nimeni în situația asta umilitoare și infantilizantă. Mă spăl cât de bine pot cu mâna liberă, apoi mă usuc și mă așez pe saltea, învelindu-mi umerii cu pilota, ceea ce mă liniștește.

Mă consider o prizonieră izolată într-o carceră, dar noile circumstanțe în care mă aflu nu prea seamănă de fapt cu nimic. N-am nici un ceas în afară de cerul azuriu, care se întunecă treptat, când soarele coboară în spatele blocurilor înalte din jur, sau de numărul variabil al mașinilor ca de jucărie care se perindă dedesubt, pe Autostrada 95. Lampa se aprinde cu un țăcănit, apoi, peste câteva ore, se stinge și bezna mă învăluie iarăși. Țip din când în când, dar vocea mea, izolată în aer, sună ciudat. Uneori mă cuprinde un fel de euforie. Vorbesc singură. Râd strident. Mă întreb dacă nu cumva înnebunesc.

N-ai de ce să „te întrebi“. Să te sinucizi mâncând? Da, asta e nebunie.

Prima noapte pe care am petrecut-o aici a fost cea mai grea. S-a iscat o furtună, care a început să șuiere și să trosnească în jurul

clădirilor. Când ultimele avioane ale zilei zburau peste Miami, mi le-am imaginat prăbușindu-se și apoi izbindu-se iremediabil și inevitabil de clădirea care m-ar fi strivit sau m-ar fi incinerat. Eu, legată de un stâlp, cu lanțul prins de mână, printre ruinele clădirii. În mintea mea s-a derulat repetitiv un amestec sumbru și înfricoșător de scenarii posibile ale morții mele, care m-au copleșit și m-au făcut să plâng și să țip până mi-am pierdut cunoștința. M-a trezit de multe ori vântul în noaptea aceea, izbindu-se de clădiri în rafale enorme, cu atâta forță, încât am avut impresia că se mișcă clădirea cu mine. Mi-am tras pilota pe față și am plâns.

Furtuna a încetat cu vreo două ore înainte să răsară soarele. Pe urmă m-a mai trezit ceva. O tăcere necruțătoare. Dovada incontestabilă că sunt prizonieră, singură în clădirea asta înaltă. M-am ridicat în picioare și, fiindcă n-aveam altceva de făcut, m-am dus la banda de alergare.

— MI-E FOAME! urlă Sorenson la mine. *Te rog*, pot să iau micul dejun?!

Ignor zgomotele grăsanei și citesc în continuare.

Și, deși sunt extenuată din cauza lipsei de somn, am făcut asta în fiecare zi, cu picioarele înghesuite în adidași și schilodindu-mi degetele. Am bășici și-mi sângerează. Ieri m-am uitat la ele și am văzut sânge coagulat, care s-a strâns într-o șosetă albă. Bine că am piscina pentru copii. M-am suit și pe aparatul de fitness pentru acasă; acum mușchii din partea de sus a spatelui și umerii îmi sunt încordați și plini de noduri dureroase.

Mi-am mâncat deja rația insuficientă de mâncare insipidă pe ziua de azi și trebuie să aștept până vine Lucy să-mi mai aducă provizii. Toată ziua zac întinsă pe salteaua asta nasoală, în propria sudoare, și încep să delirez, să am fantezii care mă umplu de extaz și, în același timp, sunt o tortură; visez la cheeseburgeri, la găleți cu Kentucky Fried Chicken, la nachos, pizza, fursecuri cu ciocolată și, mai mult decât orice, la înghețată și plăcintă cu limetă. Beau ultima sticlă cu apă.

Nu știu cât timp trece până aud cheia în ușă, sunet pe care îl urăsc. Nu mă mir când Lucy își face apariția, cu o mutră crispată și arogantă și sclipirea aia de descreierată în ochi, care mă face să mă cac pe mine de frică.

Foarte bine! Dar pe tine totul te face să te caci pe tine de frică!

Așa cum am făcut de când a început coșmarul ăsta, încerc să discut rațional cu ea. Dar, ca de obicei, Lucy se apucă să meargă de colo colo prin cameră, ca un profesor universitar într-o sală de cursuri plină de studenți, pe urmă își ațintește privirea de nălucă asupra mea. „O să scoatem tot gunoiul din corpul tău“, declară, și ritmul mișcărilor ei – sever, fascinant, aproape abstract –, precum și scânteia aia mefistofelică din ochi mă amuțesc. „Coca-Cola nu e doar un căcat, ci e unul care te face să-ți dorești și mai mult căcat după aia. Cei care beau sucuri fără calorii au, în medie, cu cinci kile mai mult decât ceilalți.“

Și, după discursul ăsta moralizator și superficial, îmi aduce terciul de ovăz și afinele, apoi mă lasă iarăși singură.

Iisuse! Ce pizdă cretină! Ce tâmpită snoabă! Ce morții mă-sii o mai fi „scânteia aia mefistofelică“?

Îmi devorez micul dejun, apoi mă spăl cum pot în apa călduță din piscina pentru copii. După o vreme fac treaba mare, chinuindu-mă să stau pe vine deasupra găleții, convinsă că o să mă scap pe podea sau că o s-o vărs ori chiar că o să rămân cu fundul înfipt în ea, tragi-comic și penibil. După ce termin, mă șterg și împing găleata cât de departe pot, întinzând la maximum lanțul, dar asigurându-mă că încă pot să ajung la ea. Nu-i destul de departe: e oribil să stau lângă propriile excremente puturoase și îmi vine întruna să vomit.

Sunt cumplit de obosită, așa că mă întorc pe salteaua gonflabilă ieftină, cu cearșaful ei cu elastic și pilota aspră. Măcar dacă aș putea să dorm pe ea. De fiecare dată când ațipesc și mă întorc în beznă, mâna mea trage lanțul și îmi aduce în fața ochilor frânturi de realitate. În schimb, văd ca prin transă cum lumina scade în aerul îmbâcsit. Ferestrele n-au obloane, iar luminile din clădirile de alături proiectează în cameră o strălucire portocalie bolnăvicioasă, desenând tot felul de umbre oribile. În imaginea de pe sticlă, îmi studiez fața, trecându-mi intransigentă în revistă defectele. Imaginația mi-o ia razna și nici măcar nu pot să pictez sau să desenez vreo schiță! În schimb, am ca interlocutor permanent frica, uneori copleșitoare. Mi-e cumplit de teamă de tăcerea asta secătuitoare, sfâșiată doar de zgomotul răzleț al câte unui avion sau de închipuirea că aud liftul din clădire, urcând departe în călătoria lui fantomatică. Când țip, fie nu-mi răspunde nimeni, fie o face doar Lucy. Deja îmi măsor ziua

în funcție de vizitele ei. Așteptarea, apoi groaza pe care o simt când mă întreb ce gânduri descreierate i-or trece prin mintea bolnavă și, în ciuda ei, teama că o să plece și o să mă azvârle iarăși în singurătatea asta înfricoșătoare.

Când mijesc ochii, aproape că am senzația că o văd pe Lucy în cameră. Felul cum se mișcă și face tot timpul ordine pe oriunde trece, ca o mașinărie agilă, atacând haosul și preschimbându-l în orânduială. Ți-o poți imagina ca mămică, executând acel dans intim al deprinderilor și rutinei. Desenele în cariocă ale copiilor pe perete. Mesaje lipite pe frigider. Dar, după ce stă cu ochii pe mine când mănânc sau fac exerciții, notându-și conștiincioasă totul pe iPad, Lucy mă lasă întotdeauna singură. Tot timpul zilei. Toată noaptea. Mă vizitează doar dimineața și seara devreme, aducându-mi porții minuscule de mâncare, cu care nu mă satur niciodată. Ea zice că e „mâncare adevărată“ sau „mâncare bună“.

Mi-e atât de foame, mă simt atât de obosită și de singură! Acum nu-mi doresc decât niște produse de patiserie: prăjituri, brioșe, croasanți, pâine, dar și ouă, șuncă grasă, chiftele de cartofi, napolitane, friptură de vită, burgeri, taco…

— MI-E FOAME, LUCY!

Un urlet pițigăiat răsună dinspre camera de zi. Balenă cretină și nesătulă ce ești!

Cred că m-am obișnuit să mănânc prost de pe când aveam vreo zece ani. În Potters Prairie, Otter County, Minnesota. Midwest-ul este o întindere melancolică, presărată pe ici, pe colo cu câte un giuvaer sclipitor. Noi eram în inima pustietății: prea

departe de Minneapolis-St. Paul pentru a fi considerată o suburbie, însă destul de aproape pentru a exclude orice ar fi putut să ne stârnească imaginația.

La zece ani, viața mea a început să meargă prost. Până atunci nu fusese așa. Eu am fost copilul venit pe lume printr-un miracol; am apărut exact în clipa când mama și tata aproape se resemnaseră cu ideea că nu pot să facă un copil. În primele șapte luni de sarcină, mama chiar a crezut că sunt un chist. I-a fost prea frică să se ducă la doctor. Spunea oricui voia să afle și, fără îndoială, și celor care nu voiau: „M-am rugat, iar Dumnezeu mi-a răspuns". N-a zis niciodată dacă se ruga să fiu un copil sau pur și simplu să nu fiu un chist.

Ca să vezi, am găsit buba! Mulțumesc, Michelle Parish! Mulțumesc, Julia Cameron!

Locuiam într-o căsuță confortabilă, cu o curte mare, pe malul lacului Adley. Lacul superb și pădurea care-l înconjoară dau o notă idilică amintirilor mele din copilărie. Îmi revin în minte verile lungi și fierbinți, când aerul apăsător era plin de zumzetul greierilor și al lăcustelor. Mergeam cu bicicleta până la magazinul de la colț al lui Kruz, împreună cu prietena mea Jenny. Cumpăram o sticlă de Cola sau de Sprite și niște dulciuri. Pe urmă am descoperit Couch Tomato Diner de pe Galvin, lângă fosta mea școală primară, unde aveau peste treizeci de feluri de înghețată. Pe care o dădeai pe gât cu o Cola sau un Sprite.

Iernile erau însuflețite și albe. Neaua acoperea casa ca un nor al tăcerii; pe lângă orologiu, nu se auzeau decât sunetele dinspre

bucătărie – câte un zdrăngănit răzleț al unei cratițe sau al unei tăvi vârâte în cuptor, mărturie a strădaniilor mamei de a găti sau de a face prăjituri. Chiar dacă era acasă duminica (muncea cel puțin șase zile pe săptămână la un magazin de feronerie), tata a fost tot timpul o prezență tăcută. Dacă mă jucam sau citeam în camera de zi, îl auzeam cum respiră adânc sau poate cum dă pagina cărții pe care o citea ori cum își răsfoiește ziarul. Dar sunetele cele mai importante veneau dinspre bucătărie, unde se prepara mâncarea. Întotdeauna era multă mâncare.

Totuși, până la șaisprezece ani am fost slabă ca o scândură. 53 de kilograme. Mai târziu, pe la optsprezece ani, înainte să mă duc la Chicago ca să mă pregătesc pentru școala de artă, aveam 82 de kilograme.

Ce s-a întâmplat în acei doi ani?

— LUCY! zbiară Sorenson.

Eu înșfac foile de pe blatul de lucru și mă duc la ea.

— CE E?!

— Unde-i micul dejun?

— Încerc să citesc ce-ai scris.

— Dar mor de foame!

— Și ce vrei de la mine? Rezistă!

— Nu, n-am de gând, trebuie să mănânc ceva…

— Știi ce-o să fac? O să mă duc la o cârciumă de pe-aici, o să iau *eu* micul dejun, o să mă relaxez și o să citesc rahatul tău de jurnal.

— Nu, trebuie să…

— Și, înainte să te pui pe zbierat, să știi că e vina ta, îi flutur paginile sub nas, tu ai scris aici ditamai *Război și pace*.

— Te rog, Lucy!

Sorenson țâșnește în picioare și începe să sară pe loc, zdrăngănindu-și lanțul, așa că decid să mă car dracului din apartament.

Mă duc la lift și mă întorc la Cadillac. În centrul mort al orașului Miami nu există prea multe locuri de socializare, nici măcar localuri decente unde să iei micul dejun. După ce trec pe lângă vreo câteva bodegi slinoase, găsesc un loc acceptabil într-un mall și îmi iau un ceai verde și o chiflă din făină integrală, cu somon și cremă de brânză cu conținut redus de grăsimi, apoi îi cumpăr același lucru și Purcicăi Sorenson. N-ar trebui să mănânce doar terci de ovăz cu afine în fiecare dimineață. Un televizor dintr-un colț îmi atrage atenția, așa că las deoparte jurnalul, pentru că se difuzează un reportaj despre gemene. Nu înțeleg ce se întâmplă, dar nu pare să fie de bine, căci stau cu spatele una la alta. Amy plânge, iar asta o umanizează; care foarte diferită de parazita acră care lasă de obicei impresia că e.

Dar să ne întoarcem la căcatul lui Sorenson:

Când crești, vezi și simți tot felul de lucruri. Suferința omenească din spatele calmului aparent. Un oraș unde viețile locuitorilor se intersectează și interacționează din simplă rutină, dar și ca o negare – politețe calculată și convenții sociale ca să mascheze sărăcia, barăcile în care se prepară metamfetamina și marile bandaje de pe vidul umplut cu porumb și acoperit cu căcat. Tăcerile care au îngropat atât de multă suferință între zidurile acelor vechi case de familie din partea locului.

Mama.

Hopa!

Când aveam vreo cincisprezece ani, familia noastră a devenit mai puțin veselă. Mama și tata au început să se poarte altfel unul cu celălalt. Iar ea s-a îngrășat foarte mult. Odată am văzut că avea 122 de kilograme. Ce nu-mi dădeam seama era că își dorea un complice. Un complice la crima de a nu putea iubi, în demersul de a deveni imposibil de iubit pentru a-și justifica lipsa de iubire. Așa că am început să comandăm înghețată de la Couch Tomato Diner și pizza de la You Betcha Pie. „Așa! Poți să mănânci orice la vârsta ta“, spunea mama. Iar mie îmi plăcea că puteam să mănânc orice.

Tata, Todd Sorenson, este un tip scund, cu o jumătate de cap mai mic decât mama și arborează de obicei o expresie jignită și evlavioasă. Dacă într-o conversație sau la știri apărea un subiect controversat, el îl evita spunând că e „un fleac“. Tata nu făcea decât să muncească, iar uneori o ducea pe mama la dans. În fiecare lună pleca la vânătoare cu prietenii, niște tipi posomorâți, care lucrau cu toții în magazine de feronerie și nu spuneau decât platitudini obtuze. De câteva ori m-a luat și pe mine cu el, mi-a arătat cum să încarc pușca, să trag cu ea și s-o curăț. O prețuiam pe cea primită de la el, care era aceeași marcă cu a lui, un Remington 870 Express Super Magnum. „Merge la fel de bine și la porumbei, și la cerbi“, zicea el. Îmi plăcea să trag cu pușca în conserve și în sticle, dar mă dezgusta ideea de a lua viața unei făpturi doar ca să mă distrez. Pe urmă i-am văzut cum au împușcat un cerb tânăr. Ne-a privit plin de curiozitate și a pornit-

o spre noi. M-am gândit că sigur o să-l lase în pace. I-am văzut cum s-au uitat unul la altul preț de o secundă, de parcă ar fi luat o decizie, apoi tata l-a împușcat. Animăluțul a zvâcnit înapoi vreo doi metri, s-a prăbușit la pământ, cu picioarele zbătându-se în tăcere. „Ai nimerit la fix, Todd", a scâncit unul dintre prietenii lui.

Știam din discursurile tatei că la fix însemna în zona dintre umăr și spatele inimii și al plămânilor. În mare, era partea din spate a umărului. Acolo, vânătorul avea cele mai mari șanse să nimerească un organ vital. De la distanța aia n-avea cum să rateze. Nu era deloc „o vânătoare".

Am fost scârbită până-n măduva oaselor să văd cum o făptură atât de vie, de inocentă și de încrezătoare e exterminată cu sânge rece de niște boșorogi idioți, care nu se aleg cu nimic în afară de euforie pe termen scurt și fantasma delirantă că asta îi definește în ochii lumii. Mi se părea o chestie vulgară și demnă de milă, nimic mai mult. Mi-am ținut gura, dar au remarcat furia și disprețul pe care le simțeam față de ei.

Firește, am luat hotărârea să nu mă mai duc cu tata la vânătoare. El n-a zis nimic și, în parte, s-a simțit ușurat, însă îi simțeam și dezamăgirea. Dar sunt sigură că el și mama o ghiceau la rându-le pe a mea. Pe măsură ce creșteam, mă simțeam din ce în ce mai nelalocul meu în casa în care mă născusem: deveneam tot mai conștientă că sunt o inadaptată în căminul ăla, în orașul ăla și, deși nu mă ridicam la nivelul așteptărilor lui, sentimentul era reciproc.

Într-o dimineață mă pregăteam să plec la școală; era cam 07.45. A sunat telefonul, iar mama a pornit televizorul. Am văzut cum ieșea fum dintr-un zgârie-nori de la World Trade Center. Au spus că s-a izbit un avion de el și au arătat reluarea. M-am uitat la mama și la tata; cu toții credeam că e vorba de un accident îngrozitor. Peste vreo cincisprezece minute, alt avion a intrat în cel de-al doilea zgârie-nori. M-am speriat, la fel și mama, și ne-am luat în brațe pe canapea.

— New York, a spus tata pe un ton ironic, de parcă s-ar fi întâmplat în cealaltă parte a lumii. Un fleac.

Nici în ziua de azi nu știu dacă chiar credea asta sau făcea pe grozavul, poate de teamă ca mama și cu mine să nu facem o criză de isterie. Am rămas acasă cu mama și am urmărit de pe canapea evenimentele, mâncând compulsiv dulciuri, până n-am mai putut suporta și am închis televizorul. Tata s-a dus ca de obicei la serviciu, în magazinul lui de feronerie din Minneapolis. Nu i-ar fi dat în veci prin cap să facă altceva. Venea acasă mirosind ca în magazin: vopsea, terebentină, ulei, rumeguș, clei, iar particulele metalice păreau să i se lipească mai ales de mâini. Indiferent cât s-ar fi spălat sau cât aftershave ar fi folosit, mirosul persista.

Uneori tata vorbea atât de lent, încât simțeam cum mor pe dinăuntru de disperare ca el să-și termine propoziția, iar eu să-mi pot vedea de viață. Uneori amuțea în mijlocul frazei și urma o tăcere dureroasă, în decursul căreia părea să se gândească dacă merită sau nu să continue.

El a început să petreacă din ce în ce mai mult timp la serviciu, iar mama și cu mine făceam totul împreună, iar prin „totul“ vreau să spun mâncare. Sau ceea ce Lucy ar numi căcat, spurcat cu zahăr ori cu sare. Mâncam plăcinte întregi, pizza și prăjituri cu brânză până ni se făcea rău. Stăteam tolănite pe canapea, nemișcate, nemaiputând respira măcar. Eram aproape bete, aproape înecate în mâncare. Chinuite de crampe stomacale și de aciditate gastrică. Depășisem saturația, simțeam dureri fizice, ne complăceam într-o ură de sine cumplită care palpita în noi dimpreună cu gunoaiele pe care tocmai le mâncaserăm, și totuși ne doream doar ca muntele pe care îl azvârliserăm în burți să se micșoreze, să fie distrus și procesat de trupurile noastre, iar kilogramele de grăsime să se alăture celor care se aflau deja acolo. Voiam să se întâmple asta ca s-o luăm de la capăt. Pentru că, atunci când se întâmpla, ne simțeam cumplit de goale pe dinăuntru. Aveam nevoie, tânjeam mereu după același lucru.

Săraca de mine! Tati era un cretin bondoc și nepăsător din NRA[12] care împușca animăluțe pufoase cu înlocuitorul lui de puță! Mama era o scroafă mare și grasă care se îndopa pentru că nu era futută destul. MARE SCOFALĂ, SORENSON! Nu există și voință? Sau respect de sine? Nu există nici un căcat de coloană vertebrală? Nici un om înăuntru?

Apoi m-am văzut în oglinda mare cu ramă din lemn de mahon, pe care o țineam pe hol, imediat după examene. O grăsană. Nu mai puteam să mănânc tot ce voiam. Așa că am început să mă îmbrac în negru, am devenit rockeriță – o rockeriță grasă. Puteam să desenez și să pictez. Tot timpul. Dar nu mai

puteam să mănânc ce voiam; pentru că de vrut, voiam mai mult decât ar fi putut mânca oricine.

Asta mi-a creat probleme în liceu. Înainte să mă îngraș nu fusesem chiar populară dar, deși eram timidă, gânditoare și cam micuță pentru vârsta mea, puteam să fac față intrigilor și farselor obișnuite de la școală. Acum ieșeam în evidență. Era ciudat cum se uitau la mine celelalte fete: mai întâi o sclipire de rușine, apoi li se strecura cruzimea în priviri. Era ca un coșmar care se derulează cu încetinitorul, în care oamenii par aceiași la exterior, dar sunt posedați de o forță demonică. Devenisem efectiv prea mare pentru Jenny. Știam că îi e jenă să stea cu mine. Pe urmă într-o zi, la ora de sport, când un grup de fete s-a apucat să mă hărțuiască, ea i s-a alăturat. Nici măcar n-am putut s-o urăsc. Ca mama, și eu mă convinsesem că nu pot fi iubită și că sufăr un soi de pedeapsă îndreptățită.

Nici măcar la ora de desen nu mă cruțau. Lucram la portretul unui bătrân. Într-o dimineață, când am intrat în atelier, era desfigurat; îi mai puseseră grăsime pe corp cu vopsea neagră, iar fața îi devenise o caricatură grotescă, un desen animat al chipului meu. PROASTĂ CU CURUL PLIN DE OSÂNZĂ scria dedesubt, cu litere mari. Am fost consternată; mi-am văzut colegii cum râd, dar n-am fost în stare să i-l arăt profesoarei. L-am aruncat pe furiș la gunoi și m-am apucat să pictez altul, cu mâna tremurându-mi în timp ce îl schițam.

Ceilalți își dădeau seama că deveneam din ce în ce mai absentă și mai izolată. O profesoară, doamna Phipps, i-a recomandat mamei să mă ducă la doctor, zicând că e posibil să

am o depresie. Ne-am dus la medicul nostru de familie, dr. Walters, care îmi dăduse antibiotice și antihistaminice încă din copilărie. I-a spus mamei că sunt „apatică“. „Am vrut să evit orice termen peiorativ, cum ar fi depresia“, ne-a zis el.

Până și eu știam că nu există nici o afecțiune medicală care să se cheme așa. Dar abia dacă eram în stare să fac duș sau să mă spăl pe dinți. Mă simțeam chinuită chiar și de cele trei minute în care bâzâia periuța de dinți electrică și mă rugam să înceteze, numărând secundele până terminam să mă împung cu ea prin gură.

Totuși mama încă mă iubea. Mi-o arăta prin felul cum se purta cu mine. Tratații peste tratații. Viața noastră era un șir nesfârșit de tratații. În dicționar scrie că acest substantiv înseamnă: „Un eveniment sau un element care este ieșit din comun și provoacă foarte multă plăcere“. Nu era nimic ieșit din comun în regimul nostru de „tratații“. Iar plăcerea pe care ne-o provoca era de scurtă durată în comparație cu junghiurile îndelungi de durere în care ne zvârcoleam.

Aha! Poate-ți vine mintea la cap! Oare medicul ăla din *Potters Prairie, Otter County*, era vreun vraci dus cu pluta? Cine ar fi crezut?

Un puști cam tocilar pe nume Barry King a fost singurul meu prieten în liceu. Era foarte slăbănog, la fel cum eu eram foarte grasă; un băiat stângaci și timid, cu ochelari ca ai lui Harry Potter. Așa cum – culmea ironiei – se întâmplă deseori în asemenea cazuri, dacă mă uit în urmă, îmi dau seama că Barry,

cu trupul lui zvelt ca de atlet și ochii aproape negri și pătrunzători, n-ar fi avut nevoie decât de o schimbare minoră pentru a fi considerat un puști care arată bine la modul convențional. Din nefericire, n-a fost în stare să facă acel pas mic, însă uriaș. Ca și mine, s-a încuiat singur în închisoarea neîncrederii în sine: gesturile, mersul, privirea, emotivitatea și pronunția lui ciudată atrăgeau persecuția. Noi ne-am apărat creându-ne propria lume, care ne susținea și, în același timp, de care ne era rușine. Refugiul nostru era literatura science-fiction – eram obsedați mai ales de Ron Thoroughgood, un autor britanic de SF și de benzile desenate Marvel. Luam cărțile alea și mai întâi desenam eroii și personajele negative din ele, apoi ne cream propriile personaje.

Lumea pe care ne-am construit-o din acele materiale nu ne definea doar prezentul, ci și viitorul. Ne făceam planuri; el urma să scrie cărți de aventuri SF, iar eu aveam să fac desenele pentru ele.

Stăteam pe la Cup of Good Hope Café și Johnny's One Stop, mâncând dulciuri și chipsuri sau bând sucuri acidulate, doar acidulate: Cola, Pepsi, Sprite, Dr. Pepper. Ne ascundeam, mereu ne ascundeam. El în spatele ochelarilor care-l urâțeau, eu, în costumul de grăsime care se ițea pe sub cortina groasă și neagră pe care o lăsasem să-mi crească peste ochi și care îl făcea pe tata să clocotească de furie mută. „Ăsta e stilul meu", ziceam eu ridicând din umeri când mi-o reproșa.

În tot acest timp eu tânjeam după euforia pe care mi-o dădea zahărul, așteptând-o cu o nerăbdare sufocantă. Odată, Barry și

cu mine ne duceam la Cup of Good Hope, când mai mulți puști din liceu ne-au oprit pe stradă și au început să ne terorizeze. I-au spus lui Barry că e un tocilar retardat, iar mie că sunt o balenă eșuată le mal. Au spus că facem sex. Că el e un sfrijit pervers pentru că fute o gagică foarte grasă. Unul dintre băieți i-a tras un pumn în față și i-a dat pe jos ochelarii, care nu s-au spart. Au râs când el s-a aplecat să-i ia. Ne-am plimbat o vreme, pe urmă ne-am dus la Cup of Good Hope. El a sorbit dintr-un suc acidulat, cu paiul lipit de buza groasă. Îmi aduc aminte că a zis: „Aici nimeni nu ne înțelege, Lena. Trebuie să pleci".

Cuvintele lui m-au înfiorat chiar și pe atunci. Fiindcă a spus „tu", nu „noi". De parcă ar fi știut că el n-o să izbutească.

Și n-a izbutit.

Cel mai mult uram duminicile, căci mă așteptau liceul și o săptămână întreagă de tortură. Anticiparea îngrozită era de fapt mai traumatizantă decât realitatea. Duminica se mai ținea și ritualul ucigător de anost al bisericii, care părea că prevestește măcelul. Părinții mamei mele, bunica și bunicul Olsen, veneau devreme la noi acasă, la micul dejun, apoi mergeam împreună la biserică. Era o plimbare oribilă, plictisitoare și totuși plină de groază, căci presupunea să merg rușinată lângă familia mea pe stradă, ca să ne vadă lumea, și niciodată, dar absolut niciodată nu ne duceam cu mașina. Fie ploaie, fie ger, noi tot ne cuibăream sub umbrele. Dacă protestam, tata îmi spunea că este „o tradiție de familie". Bunica sporovăia cu mama, pe când bunicul Olsen rămânea tăcut sau vorbea doar cu tata, numai despre profesiile lor. Mama mă punea să mă îmbrac în haine viu colorate. Mă

simțeam ca ultimul om, de parcă culorile ar fi atras privirea celorlalți asupra mea mult mai mult decât negrul în care mă îmbrăcam de obicei. Înainte să plecăm de acasă, mă forțam să mă uit în oglindă. Eram exact ca mama – grasă și proastă. O versiune mai tânără, dar purtând aceleași haine ridicole. Tata aproape că nici nu se uita la noi. Îi era rușine. Deși eram adolescentă – o adolescentă scundă, grasă și plină de coșuri, care se ascundea sub breton – mă târau după ei.

În vacanțe mă duceam la Minneapolis cu tata, să lucrez în magazinul de feronerie. Detestam tăcerea din mașină, pustietatea netedă din față, cerul imens și concav de deasupra noastră. Magazinul era plin de boșorogi, și personalul și clienții, iar pe unii îi recunoșteam, căci erau tovarășii de vânătoare ai tatei, care veneau să discute tot felul de prostii cu el. De obicei erau plictisiți, pensionari cu tot felul de proiecte de bricolaj care durau ani întregi, asta dacă se concretizau vreodată.

Bunicul Olsen semăna cu ei. A murit pe neașteptate; un infarct masiv la volanul unui camion de-al lui, în parcarea din spatele clădirii unde lucra. Din fericire, vehiculul era oprit.

La înmormântarea lui, într-o zi friguroasă, cu vântul șfichiuindu-ne lângă mormântul săpat, mama a plâns și a liniștit-o pe bunica, ce repeta întruna: „A fost un om cumsecade…“. Remarcându-mi plictiseala și tulburarea, tata mi-a spus morocănos, pe un ton de adult, de parcă ar fi discutat cu un prieten, că bunicul Olsen știa că o să moară și că de aceea s-a suit la volanul utilajului.

Între bunicul și tata exista un soi de complicitate sumbră, căci amândoi avuseseră succes în afaceri. Pe urmă tata a avut ghinion când Menards a deschis un magazin într-un mall aflat la un kilometru de afacerea lui. Tata a devenit foarte ursuz. Este un simptom al declinului Americii, zicea el. A început să declare că susține tot felul de politicieni de dreapta, fie mai autoritari, fie mai libertarieni, și până la urmă l-a ales pe Ron Paul. Chiar a participat activ la una dintre numeroasele campanii prezidențiale soldate cu eșec ale lui Paul.

Ne-am certat din pricina asta. Tot timpul ne contraziceam pe teme politice și sociale. Tata venea cu argumente până la un punct, însă ori de câte ori îl învingeam (adică din ce în ce mai des, căci citeam enorm), ridica amenințător tonul: „Sunt tatăl tău și trebuie să respecți asta", îmi poruncea el, iar discuția se încheia.

Tata mi-a spus să nu mai umblu cu Cherie, o angajată a magazinului de feronerie, cu câțiva ani mai mare ca mine, dar care părea o fată normală și veselă. „Nu-i genul de persoană cu care să stai de vorbă."

„De ce?"

„Nu trebuie să te împrietenești cu angajații. Îmi sabotează imaginea."

„Dar îmi sunt colegi, eu sunt doar o angajată aici."

„Nu fi obraznică. Ești fiica mea, iar într-o zi tu o să fii șefa aici!"

Gândul m-a îngrozit. Știam însă că asta n-o să se întâmple niciodată. În schimb a început să-mi placă Menards. Orice bombăneală de-a lui legată de succesul lor și orice mărturisire că magazinul mergea prost mă ungea pe suflet. Dacă vedeam în ziar o reclamă imensă pentru lanțul de magazine, mă încânta forța lor corporatistă, și mi-i imaginam cum strivesc oribilul magazin Twin City Hardware, în micul lui mall sumbru, ștergându-l pur și simplu de pe fața pământului. Aș fi preferat să fiu săracă toată viața decât să fiu patroana magazinului ăluia.

Pe urmă s-a întâmplat un lucru îngrozitor. A fost în primăvara următoare, când totul se trezea brusc la viață după încă o iarnă crâncenă. Eu ședeam în grădină, citind Ei pier în extaz*, noul roman al lui Ron Thoroughgood. Mama smulgea buruienile și afâna solul, pregătindu-se să planteze ceva. Alana Russinger, o vecină de-a noastră, a venit și i-a spus mamei că a murit Barry.*

Am încremenit și am lăsat cartea jos. Mama s-a uitat la mine, apoi din nou la Alana. „E îngrozitor… Ce s-a întâmplat?“

„Nu știu prea multe detalii, dar tocmai l-au găsit mort în camera lui, azi dimineață.“

„Cum adică?“ am scâncit eu, ridicându-mă în picioare.

Alana s-a uitat la mine mâhnită, pe urmă s-a întors spre mama. A coborât glasul și a spus: „Se pare că s-a spânzurat“.

Am fugit în casă și m-am dus la mine în cameră. M-am așezat pe pat. Am încercat să-mi găsesc lacrimile prin amorțeala care mă cuprinsese. N-am izbutit. Mama a intrat în cameră. S-a așezat lângă mine. A spus ceva, cum că Barry s-ar fi aflat acum într-o lume mai bună, cu Dumnezeu, și că niciodată n-avea să mai fie nefericit.

„De unde știi că e cu Dumnezeu?“ am zis eu întorcându-mă spre ea. „Dacă s-a spânzurat, asta e sinucidere. Nu e ăsta un păcat care te azvârle din rai?“

„Dumnezeu e milostiv“, a spus mama strângându-mă de mână.

M-am uitat la ea și ne-am îmbrățișat, pe urmă am rugat-o să mă lase singură, iar ea s-a conformat. Am scos câteva dintre povestirile SF ale lui Barry din carnetele cu cotor în spirală, cele pe care le legasem la Kinko’s. Însă tot n-am putut să plâng. Mă simțeam moartă pe dinăuntru.

Mai târziu am aflat că Barry lăsase un mesaj simplu: „NU MAI POT. LOCUL MEU NU-I AICI“. Aveam să aflu și că îmi lăsase moștenire toată colecția lui de benzi desenate. Familia lui n-a dezvăluit această informație. Erau de acord cu părinții mei că avusesem „o influență proastă unul asupra altuia“ și că eram „obsedați de moarte“. Chiar i-am prins pe mama și tata la mine în cameră, uitându-se la CD-urile mele și la muzica descărcată de pe Internet pe care o aveam pe calculator și față de care, până atunci, nu manifestaseră nici cel mai mic interes: Nirvana, Sisters of Mercy, Macbeth, Secret Discovery, Theatre of Tragedy, PJ

Harvey, This Mortal Coil, Puressence, Depeche Mode, Crematory, Tool, căutând poate vreo dovadă că existase un pact de sinucidere în doi, prin carcase, versuri sau coperte de album. M-am simțit de parcă aș fi fost învinuită de moartea lui Barry: cei care îl bătuseră, îl chinuiseră și îl hărțuiseră în fiecare zi erau, firește, achitați.

Am rămas în camera mea practic cea mai mare parte a anului; nu ieșeam din casă decât ca să mă duc la liceu. Totuși, acolo se mai potoliseră lucrurile. Deși încă eram considerată o ratată țicnită, nu m-au mai terorizat fățiș. Nu știu dacă sinuciderea lui Barry le stârnise un sentiment de vină colectivă sau credeau că, în caz că m-ar fi făcut să nu mai suport, s-ar fi ales cu încă o viață pe conștiință, dar m-au lăsat în pace. Iar eu am început să nu mai mănânc, lucru care a îngrijorat-o pe mama.

A urmat cea de-a douăzeci și cincea aniversare a căsătoriei părinților mei, la Event Center. Am fost forțată să particip. Aveam aproape șaptesprezece ani. Mama le-a povestit iarăși tuturor despre copilul ei „venit pe lume printr-un miracol“, uitându-se la mine în timp ce eu mă înroșeam și-mi doream să fiu oriunde, numai acolo nu. Nu cred că exista vreun adult în Otter County care să nu fi auzit povestea asta.

Am fost uimită când am văzut-o pe Tanya Cresswell, de la mine din liceu, la petrecere. Era acolo cu rudele ei, care o cunoscuseră pe mama într-un grup de la biserică. Și Tanya era o puștoaică ciudată, dar nu ca mine. Era tare, dar detașată și disprețuitoare cu cei care încercau s-o terorizeze și care erau puțin intimidați de ea. Tanya a vorbit pentru prima oară cu mine.

Am discutat mai mult despre muzică. Am șterpelit niște alcool, o sticlă de vin alb pe care am băut-o pe aleea de lângă clădire, și am fumat o țigară. Eram surescitate și bete. Ne-am sărutat oarecum, adică pe gură. Ne-am uitat una la alta, surprinse și cam înfricoșate. Nici una dintre noi nu știa ce se întâmplase sau ce să facă în continuare. Pe urmă am auzit niște voci și am văzut un tip și o tipă mai mari ca noi ieșind din clădire și bulănindu-se îmbrăcați, sprijiniți de stâlpii de la intrare.

Peste câteva zile am văzut-o la liceu. Ne-am uitat una la alta, stânjenite amândouă, pe urmă ne-am ferit privirea. Amândouă știam că am făcut ceva greșit. Adică ceva ce am fi făcut încă o dată, dacă am fi stat una lângă alta, dar care ne-ar fi distrus pe bune dacă s-ar fi aflat. Așa că ne evitam. Însă eu nu m-am lăsat de sex; mă masturbam tot timpul. Mă gândeam uneori la fete: că le sărut, că le pipăi, dar de obicei mintea îmi zbura la băieți. Îmi doream foarte mult ca un băiat, un băiat brunet și slab, să vină noaptea la mine în cameră și să mă mângâie, să mă atingă pe sfârcurile sânilor mei mici.

Fără Barry și preocuparea noastră pentru SF, m-am concentrat mai mult asupra școlii, „am început să-mi pun în valoare potențialul“, după cum zicea tata. Dar exista o materie anume care mă obseda. Domnișoara Blake, profesoara de desen, îmi zicea mereu că sunt cea mai talentată elevă pe care o cunoscuse în Otter County. Mi-a spus că vor veni cei de la School of the Art Institute of Chicago ca să găsească potențiali studenți în statul nostru și că prezentarea avea loc la o facultate de stat din Minneapolis.

Bunica Olsen a murit în vara de după ce s-a stins soțul ei. Confuză și cu inima zdrobită de durere, nu și-a putut reveni după moartea lui. Asta ne-a mărit veniturile modeste, decimate de Menards. Bunicii Olsen îmi lăsaseră și mie bani moștenire, într-un cont sub tutelă, o sumă despre care mama mi-a spus că este „considerabilă". Vestea m-a entuziasmat, dar m-am chinuit să mă stăpânesc și am spus că sufăr după bunica, ceea ce nu era adevărat. Pare o cruzime, dar nu mă puteam gândi decât la bani; știam exact ce vreau să fac cu ei. Am făcut prostia să le spun părinților mei despre dorința de a studia arta. Pentru prima oară după mulți ani, s-au aliat împotriva mea: facultatea de artă înseamnă bani aruncați în vânt. Nu poți să găsești nimic de lucru după aceea. Facultatea de artă e plină de ciudați perverși și drogați. Ar trebui să învăț mai mult la matematică.

Singurul lucru bun din această conversație deprimantă a fost că tata n-a izbutit să pomenească de faptul că voia să preiau conducerea magazinului Twin City Hardware. Nu fiindcă ar fi recunoscut că nu eram omul potrivit pentru asta, ci mai degrabă pentru că își dădea seama că victoria celor de la Menards era inevitabilă pe termen lung. Deși eram mică și lipsită de experiență, am intuit imediat că n-avea nici un rost să mai discut cu ei. Pur și simplu am fost de acord: studiile economice sunt mai bune.

Firește, m-am dus la prezentarea din Minneapolis a celor de la Art Institute fără să le spun părinților mei, luându-mi cu mine portofoliul. Eram vreo douăzeci de puști într-o sală din facultate, toți plini de un entuziasm sincer, pe care nu-l văzusem niciodată la colegii mei de la ora de desen din liceu. Tipul de la Art Institute

era ras în cap și îmbrăcat în negru. Un angajat al facultății de stat l-a prezentat spunând că e profesor. El l-a corectat imediat pe tip, clătinând energic din cap. „Nu sunt profesor“, a zis, „sunt artist“.

De îndată ce am auzit asta, mi-am dat seama ce-mi doresc să fiu. Acele câteva cuvinte m-au impresionat mai mult decât oricare altele pe care le auzisem până atunci. Cât m-au însuflețit, cât m-au mișcat, pe mine, care fusesem mereu timorată de acumularea constantă de mici înfrângeri! Mi s-a luat o povară de pe umeri și am <u>simțit</u> cum mi se îndreaptă șira spinării.

Știam <u>cine</u> vreau să fiu.

Pornesc banda de alergare. Am setat viteza prea sus, căci imediat încep să transpir și să gâfâi. Fiecare pas mai energic este o provocare… dar pun aparatul la viteză și înclinație maxime, ca să ating noi culmi ale calvarului, și îmi las greutatea pe alți mușchi, care zvâcnesc cu o intensitate necruțătoare. Peste zece minute, o voce îmi urlă în cap: ce mama naibii faci? *Încerc s-o ignor. Curând îmi amorțesc picioarele, simt că nu mă mai țin și sunt copleșită de frica teribilă că o să cad. Încerc să mă concentrez asupra pocnetelor ritmice pe care le fac picioarele mele când se izbesc de banda de cauciuc și să-mi oblig plămânii, care hârâie și nu funcționează la capacitate maximă, să respire în ritmul lor. Mă străduiesc să mă uit la orice altceva în afară de ecranele alea digitale care afișează timpul, viteza, distanța parcursă și caloriile consumate. Brusc, banda încetinește singură. Îmi dau seama, spre marea mea încântare, că alerg cu viteza asta și pe pantă maximă de treizeci de minute!*

Cobor împleticindu-mă de pe aparat, cu picioarele atât de moi, încât probabil că m-aș fi prăbușit dacă nu m-ar fi ținut lanțul prins de stâlp. Mă las dusă de el exact ca un pește și mă trântesc pe saltea, îmi pun brațele în jurul picioarelor îndoite, îmi lipesc fața de genunchii dezveliți și închid ochii, ghemuindu-mă.

Păi, mulțumesc, domnișoară Sorenson. Grăsană tocilară, slăbănog tocilar, amândoi niște neadaptați; grăsana tocilară nu l-a futut pe slăbănogul tocilar, ci s-a bulănit cu pizda bisericoasă de la anti-chef. Slăbănogul tocilar s-a sinucis, iar grăsana tocilară se duce la facultate pe banii babacilor. Păi, presupun că e bine și așa. Dar e cam puțin pentru un început prielnic. Scuză-mă că nu sunt impresionată! De asemenea, nu prea mă dau în vânt nici după talentul de povestitor al lui Sorenson. Ăștia ca ea – artiști, gen – inventează tot felul de porcării. Așa sunt ei.

Când mă întorc cu sandvișul ei pentru micul dejun, deja a trecut o oră, iar Sorenson nu e deloc fericită, ci rămâne în tăcere, cu ochii ațintiți asupra mâncării din mâna mea. I-o pun în labele alea jegoase și recunoscătoare.

În timp ce ea mănâncă, eu iau găleata și-i arunc la closet căcatul, pe urmă pișatul, apoi mă chinui ca dracu' să-i golesc piscina cu ursul pervers, pentru că trebuie s-o duc la baie și s-o răstorn sub duș, ca jegul lui Sorenson să umple canalizarea din Miami. Pe urmă pun din nou apă în toate recipientele, cum fac în fiecare zi.

După ce am terminat cu îndeletnicirile astea oribile și de rahat, mă întorc la Sorenson care, surprinzător, încă își mai mestecă mâncarea. Da, se forțează să mănânce mai încet și,

între îmbucături, ridică privirea spre mine. Prin urmare, mă așez pe scaunul din fața ei, cu Jurnalul Matinal în mână.

— Ai povestit foarte multe lucruri. Ai fost sinceră. Bravo.

Se uită la mine cu speranța mijindu-i în ochi.

— Am încercat să fiu cât mai sinceră…

— Problema e că ăsta nu e Jurnal Matinal.

— Cum adică? Le-am scris azi dimineață, imediat ce m-am trezit din somn. Chiar le-am scris atunci. Eu…

Ridic o mână ca s-o întrerup.

— Jurnalul Matinal are trei pagini. Aici sunt mai mult de douăzeci!

— Cu cât mai multe, cu atât mai bine, nu? Cât aș face în două săptămâni!

— Trebuie să scrii doar trei pagini dimineața, ca să discutăm pe rând despre diferite aspecte, în fragmente mici, digerabile. Aici… toate astea, zic eu fluturând foile, sunt mult prea mult.

— Jurnalul Matinal este al meu, Lucy. Citește ce spune Julia Cameron, dacă nu mă crezi, zice ea pe un ton calm. Nu trebuie să faci nimic cu ele. Nu ești psiholog calificat, nici psihoterapeut sau consilier…

— Dar *tu* nu ești adult. Nu înțelegi asta? Nu înțelegi ce faci tu acum? Încerci să mă manipulezi, așa cum încearcă mereu oamenii fără voință, prin tot felul de șmecherii, seducție, pretexte…

Sorenson își dă la o parte din ochi bretonul unsuros, cu mâna prinsă în lanț.

— Lucy, asta e o prostie. E o perversiune. Uite, știu că am niște probleme și apreciez faptul că vrei să mă ajuți, dar să mă răpești, să comiți o infracțiune, asta nu e o soluție!

— Răpire. Ăsta e un termen interesant. Unde e mesajul prin care cer răscumpărare? Unde l-am trimis? Ce pretenții am? Răpire? Ai vrea tu! Asta e o intervenție. Sunt dură cu tine pentru că îmi pasă, îi spun.

— Îți pasă? Ce? De ce? De ce ți-ar păsa?

— E un fel de-a spune, mă răstesc eu, rămânând impasibilă la remarca ei. Îmi fac meseria. Ești o provocare. O să te fac să slăbești chiar dacă asta o să mă omoare. Și n-o să mă omoare, punctez eu, văzând cum în ochii ei apare frica. N-o să câștigi, ce morții mă-sii! mai spun, pe urmă adaug: Pentru că *eu* n-o să te las să câștigi.

— Faci asta din cauza filmulețului de pe telefonul meu, zice Sorenson clătinând din cap. Mă pedepsești pentru că l-am dat celor de la televiziune…

— Taci dracu' din gură și nu mai vorbi despre filmulețul ăla, mă rățoiesc la ea. Deși acum, că tot ai adus vorba despre el, recunosc că am pătimit mult din cauza lui. Dar n-are a face cu asta. Are de-a face doar cu obezitatea ta, cu minciunile și cu negarea care o întreții.

— Nu! țipă Sorenson, pe urmă tresare, masându-și tâmplele. La naiba, mă doare îngrozitor de tare capul!

Mă duc în bucătărie și mă întorc cu prosoape și săpun. Sorenson mă imploră să-i dau o aspirină.

— Nu. Unde nu-i durere, nu-i plăcere. *Vreau* să te simți nasol și să-ți amintești momentul ăsta, să ții minte cât de oribil te simțeai. Asta e din cauza faptului că nu mai bei Coca-Cola și Pepsi, îi spun eu, punând mai multe sticle cu Volvic în frigider.

Ea se strâmbă de groază.

— Se pare că apa e soluția ta universală!

— A ta a fost Coca-Cola, și asta nu e o soluție!

Ochii ăia înfundați în orbite și plini de tristețe mă privesc pe sub breton.

— Am nevoie de tampoane.

Cotrobăi în poșetă, scot câteva de acolo și i le arunc.

Sorenson ia sutienul sport mânjit și se uită la chiloții ei puturoși.

— Trebuie să fac un duș ca lumea! Trebuie să mă spăl pe cap. Sunt dezgustătoare!

Tu ai spus-o, grăsano.

— Ai piscina, arăt eu spre ursul care rânjește.

Ce părinte și-ar lăsa copilul să se așeze pe fața aia? Ar fi dubios rău de tot.

— Nu mă pot spăla ca lumea în… aia, zice dând-o deoparte și trecându-și o mână prin părul unsuros. Chiar trebuie să mă spăl pe cap!

Clatin din cap.

— Transpirația nu e dezgustătoare. Sângele nu e dezgustător. *Grăsimea* este dezgustătoare. Scapă de ea și mai vedem. Câștigă-ți dreptul ăsta, în pizda mă-tii!

Și încă o dată plec din apartament în țipetele ei, care se dizolvă în hohote de plâns molipsitoare, pline de tristețe și de ură de sine.

28

Contact 11

To: lenadiannesoresnon@thebluegallery.com
From: mollyrennesorenson@gmail.com

Subject: Te rog, răspunde

Lena,

Deja nu mai e o glumă. Când te sun, îmi intră direct mesageria vocală. Te rog, sună-mă! E totul în regulă? Ți-ai pierdut telefonul?

Mama x

Of, la naiba. Du-te dracului, doamna mama lui Sorenson!

To: lucypattybrennan@hardass.com
From: michelleparish@lifeparishioners.com
Subject:?!?

Lesbiană? Ce vrei să spui cu asta? Ca să știi și tu, am un copil și intenționez ca anul viitor să mă căsătoresc cu iubitul meu. Ești nebună. Te rog, nu-mi mai scrie.

To: michelleparish@lifeparishioners.com
From: lucypattybrennan@hardass.com
Subject: Zău așa!

Ești o limbistă în negare și se vede de la o poștă. Înțeleg: dacă-i dai voie unui poponar să te lase gravidă, îți crește audiența la televizor. În fond, o pizdă mai trebuie să și mănânce. Dar, Iisuse, femeie, de când ai renunțat la orice urmă de respect de sine? În ce privește sexualitatea ta, chiar ai probleme grave, pe care trebuie să le rezolvi urgent!

Ia atitudine. Recunoaște în public ce înclinații sexuale ai. Nu te mai văicări, fii mândră!

Cu sinceritate și drag,

sora ta

Lucy

1. Produsul intern brut (n.tr.).
2. Produsul național brut (n.tr.).
3. Indicele de masă corporală (n.tr.).
4. Departamentul de Poliție din Miami (n.tr.).
5. *Grade point average*, media notelor pe care le obține un elev la toate materiile, în decursul unei anumite perioade (n. tr.).
6. Abrevierea pentru Grand Old Party, denumirea informală a Partidului Republican din SUA (n.r.).
7. Marcă de înghețată (n.tr.).
8. Departamentul de poliție din Boston (n.tr.).

9. Cartier din sudul orașului Boston (n.tr.).
10. Emisiune americană de televiziune în cadrul căreia concurenții supraponderali se întrec în a pierde în greutate (n.r.).
11. Interzis (în germ., în orig.) (n.tr.).
12. National Rifle Association; asociație care susține dreptul americanilor de a deține arme și a le folosi (n.tr.).

Partea a doua

Ostatici
Patru săptămâni mai târziu

29

Contact 12

To: lucypattybrennan@hardass.com
From: kimsangyung@gmail.com
Subject: Îmi fac griji pentru prietena noastră comună

Bună Lucy,

Nu mă cunoști, dar Lena Sorenson te-a pus în copia unui e-mail pe care l-am primit de la ea și te laudă foarte mult. Spune despre tine că ești o instructoare care știe cum s-o motiveze și o adevărată prietenă. Eu sunt prietenă bună cu ea, am fost colege de cameră în cămin, la facultate. Sunt îngrijorată, căci n-am mai primit nici un semn de la ea de foarte multă vreme, nu mi-a răspuns la e-mailuri și nici la telefon. E ceva neobișnuit pentru Lena, căci ținem tot timpul legătura.

Sunt sigură că știi de problemele afective pe care le are; cu tipii adică. Nu-i chiar în cea mai bună formă acum.

Mă întreb dacă tu știi ceva de ea.

Mi-aș dori să fiu acum în Miami – iernile din Chicago sunt nașpa rău.

Numai bine,

Kim Sang Yung

Asta e tâmpita care i-a umplut e-mailul și căsuța vocală cu căcaturile ei.

To: kimsangyung@gmail.com
From: lucypattybrennan@hardass.com
Subject: Îmi fac griji pentru prietena noastră comună

Bună Kim,

Da, Lena se antrenează cu mine și am devenit prietene bune. Problemele cu tipii s-au cam rezolvat acum, căci s-a combinat cu un pompier bine făcut pe nume Miles. Nu e o relație cu prea mari provocări, dar de asta avea nevoie, așa că probabil ăsta e principalul motiv pentru care nu mai ține legătura cu tine.

Dar a și motivat-o să se apuce din nou de lucru. Momentan a închiriat o colibă izolată din Everglades, unde face multe poze cu mlaștina, ca să creeze un mediu pentru „oamenii viitorului“ dintr-un nou proiect artistic al ei. Acolo n-are semnal, dar ieri m-a sunat să-mi spună că e bine și că o să se întoarcă la Miami peste două săptămâni.

Deci toate-s bune.

Dacă mă mai sună, fii sigură că o să-i spun cât de îngrijorată ești și să ia legătura cu tine, dar știi ce căpoasă e când se apucă de un proiect care o obsedează! Mi-ar plăcea să mă sune mai des, pentru că și eu îmi fac griji că stă singură acolo, în Glades, dar sunt foarte încântată că „s-a pus pe treabă“. Acum câteva săptămâni nu era deloc în apele ei. Însă acum, că și-a revenit, nu vreau s-o scot din filmul ăsta.

N-am fost niciodată în Chicago, dar am auzit că lumea face MULT sport pe acolo!

Numai bine,

Lucy Brennan

To: lucypattybrennan@hardass.com
From: valeriemercando@mercandoprinc.com

Subject: Nu mai are nici un rost

Lucy,

Nu văd cum aș putea continua să te reprezint, dacă tu nu-mi răspunzi la e-mailuri și nici la telefon. Repet, Thelma de la VH1 e convinsă că de-acum senatorul Quist nu ne mai are în vizor. Thelma și Waleena vor să aibă o discuție serioasă cu tine despre *Slăbește sau cară-te*.

Te rog, răspunde-mi la mesaje.

Numai bine,

Valerie

Prefăcuto. Mă piș pe emisiunea ta. Acum am *propria* emisiune, pe care n-o filmez.

To: lenadiannesorenson@thebluegallery.com
From: mollyrennesorenson@gmail.com
Subject: Vin cu avionul în Miami

Lena,

Nu mai ține! Au trecut prea multe săptămâni! Ne-am pierdut mințile de îngrijorare!

O să sun la poliția din Miami și o să-mi rezerv un bilet de avion până acolo dacă nu iei imediat legătura cu noi. Nu știu ce te-a apucat, domnișoară, dar tatăl tău și cu mine suntem

extrem de îngrijorați din cauza ta și ne dăm de ceasul morții! SUNĂ-MĂ! TRIMITE-MI UN E-MAIL! TRIMITE-MI UN SMS!

Mama

FUTU-I! RETARZI DISPERAȚI ȘI OBSEDAȚI SĂ DEȚINEȚI CONTROLUL CE SUNTEȚI!

To: mollyrennesorenson@gmail.com
From: lenadiannesorenson@thebluegallery.com

Mamă,

Mi-am pierdut telefonul și încă nu mi-am cumpărat altul. Dar nu de asta nu v-am scris. Nu v-am scris pentru că m-am săturat până-n gât de TOATE PORCĂRIILE VOASTRE.

NU-MI MAI TRIMITE PRIN POȘTĂ CĂCATUL ĂLA DESPRE CARE SPUI CĂ E „MÂNCARE“ – AJUNGE DIRECT LA GUNOI. NU ÎL MAI VREAU. AI VRUT SĂ TE SINUCIZI MÂNCÂND PENTRU CĂ EȘTI DEPRIMATĂ, DIN MOMENT CE AI O VIAȚĂ ȘI O CĂSNICIE DE RAHAT.

BINE.

DAR NU TE MAI BĂGA ÎN VIAȚA MEA!

DACĂ ÎMI SCRII, ÎNCETEAZĂ CU TOATE PORCĂRIILE ASTEA MANIPULATIVE, PASIV-AGRESIVE ȘI GREȚOASE. M-AM SĂTURAT PÂNĂ-N GÂT SĂ FIU EU PĂRINTE PENTRU TINE, CE MAMA NAIBII! MATURIZEAZĂ-TE DRACULUI!

Să știi că sunt bine – de fapt, mai bine ca oricând. Mă duc regulat la sală, mai nou am o instructoare FANTASTICĂ, slăbesc și abia aștept să mă apuc din nou de lucru. Și mă simt mai bine ca niciodată, pentru că în sfârșit am putut să vă spun ce aș fi vrut să vă zic de mulți ani încoace.

L

30

Baracuda

Fir-ar să fie! După ce că o am pe cap pe grăsana de Sorenson, mă trezesc că în viața mea se bagă și a doua obeză din Potters căcat de Prairie! Sunt agasată de ratați! Iar Michelle m-a abandonat; pizda încrezută mă amenință că-mi trimite poliția și avocații pe cap și, până la urmă, și-a schimbat adresa de e-mail. Nu m-am ales de la ea decât cu rahatul de Jurnal Matinal al lui Sorenson!

Afară e cald, însă străzile sunt jilave după o ploaie torențială. Eu port blugi prespălați, cu o curea cu ținte și un maieu negru. Am părul despletit și mi-am pus un lănțișor cu

medalion mic, în formă de inimă, și o brățară asortată. Port porcăriile astea pentru că mi le-a cumpărat el.

Din cauza lui am început să vin în locul ăsta groaznic, o bodegă mică de pe o străduță lăturalnică dintre Washington și Collins. În bodegă nu sunt decât doi clienți care joacă biliard și el, stând pe locul obișnuit. Mda, Jon Pallota e cocoțat pe un scaun de la bar și vorbește cu barmanița plină de tatuaje. E nebărbierit, cu privirea încețoșată și a făcut chiar burtă de bere. E oribil când te gândești că anul trecut era unul dintre cei mai mișto bărbați din lume. I-a mai rămas doar zâmbetul, profund, insinuant, mai seducător ca oricând, care mă lovește fix în plex, făcându-mă să devin penibilă și să-mi aranjez instinctiv părul. Aruncă o privire la bijuteriile mele, pe urmă se uită iarăși la mine, iar eu mă uit în ochii lui preț de o clipă, în decursul căreia un întreg univers de oboseală, suferință și mândrie trece de la unul la altul. Nu sunt pregătită pentru expresia asta. E altfel decât cele pe care le vezi de obicei în South Beach. Enervată, cer o vodcă cu sifon.

După ce trăncănim puțin despre lucruri lipsite de importanță, ajungem să discutăm, ca de obicei, despre ghinionul pe care l-a avut el. De curând ne-am apropiat din nou unul de celălalt, căci avem un dușman comun, pe Quist, care l-a făcut praf pe Thorpe la alegeri.

— N-o să câștig nici o compensație la tribunal, zice Jon clătinând din cap, iar eu observ că i-au apărut și mai multe fire albe în părul aspru. S-au dat peste cap să îngroape tot căcatul. Compania i-a făcut rost de un soi de consilier special cretinului de Quist.

Se joacă cu whiskyul lui dublu, încercând să se abțină încă vreo câteva secunde. Să reziste atracției pe care o exercită

asupra lui.

— Totuși ai supraviețuit, Jon, zic și pun mâna pe a lui. Ești același pe dinăuntru.

Ca de obicei, se uită la mine de parcă s-ar afla la două milioane de kilometri în spațiu. Sau poate doar la câțiva, pe malul Atlanticului, în Delray Beach.

— Știi, încă mai aud țipetele celor care înotau sau făceau plajă. Încă mai simt cum mă zbăteam în apa aia mică, zicându-mi în sinea mea, deși mă durea îngrozitor de tare: *ce-i asta?* În vreme ce norul ăla de sânge în formă de ciupercă se întindea sub ochii mei în ocean. Pe urmă m-am uitat în jos și am văzut ochii ăia hidoși ai căcatului de baracudă între picioarele mele.

Se cutremură și scoate un chicotit plin de amărăciune. Barmanița se retrage un pic și se preface că se uită la televizor.

Gemenele Wilks au acceptat să fie operate de o echipă de chirurgi, care cred că le pot separa cu succes.

— Când eram însărcinată, ni s-a spus că putem opta pentru un avort, explică Joyce Wilks, dar noi n-am acceptat. Dumnezeu a vrut ca Annabel și Amy să fie așa, iar noi I-am respectat dorința. Pe urmă ni s-a propus să le separam când erau bebeluși, dar am refuzat și asta. Riscul era prea mare.

O țin în prim-plan pe Joyce o secundă prea mult, până când ea nu se mai poate abține și trage nervoasă din țigară. Apoi, camera de filmat se îndepărtează, iar noi vedem că interviul are loc pe o verandă, ceea ce înseamnă că în mintea celor de pe litoral ea va rămâne pe vecie o sărăntoacă albă, sudistă și proastă.

Totuși, fetele s-au rugat de judecători, iar părinții lor și-au dat acordul pentru operație, în pofida faptului că șansele de supraviețuire ale lui Amy sunt de doar 20%. Annabel are 82%

șanse să ducă o viață normală după operație. Acum apar pe ecran gemenele, care se plimbă într-un cadru larg, într-o ciudată armonie, chiar grațioase în mișcările lor sincronizate, apoi Amy apare din nou în prim-plan.

— Știu ce riscuri sunt, zice ea, dar vreau să fac asta pentru sora mea. Dacă măcar una dintre noi are șansa să ducă o viață normală, atunci e un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

Frate, chiar aș vrea să ascult ce-are de zis, dar Jon are alte planuri.

— Un pește cu ochi de mort, de douăzeci de kile, care s-a prins de penisul meu, se văicărește el ducând whisky-ul la gură și sorbind din el. Înotam în pielea goală, mă giugiulisem cu Catriona, mai spune, fără urmă de bucurie în glas. Îmi scosese slipul și îl agățase de o geamandură, lângă sutienul ei. Probabil că inelul i-a atras atenția. Îți aduci aminte de inelul ăla al meu?

Văd că barmanița nu se mai uită la gemenele Wilks și devine atentă la discuția noastră. Mă zgâiesc la ea, iar ea lasă capul în jos și se apucă să pună niște sticle în frigider.

— Încearcă să treci peste asta, Jon.

Îmi pun mâna pe umărul lui și îl masez pe ceafă.

El se uită iarăși la mine, iar eu văd că dinții, pe care înainte îi avea drepți și albi, îi sunt ciobiți și galbeni.

— Cum aș putea să trec peste asta? Nici nu mai știu câtă lume a văzut filmul cu mine pe YouTube. Tu ești o eroină pe YouTube, te-ai scos la greu, zice, iar afirmația sună aproape ca un reproș. N-a fost deloc așa cu alea cincisprezece minute de faimă ale mele. Umilința mea a devenit filmuleț obligatoriu de vizionat pentru toți nesimțiții de studenți căcăcioși din toată lumea, adaugă sarcastic, scoțând iar chicotitul ăla amar al lui. O vezi și pe Catriona apărând în cadru, după ce s-a chinuit să-și

pună sutienul de la costumul de baie și stând dup-aia acolo fără să facă nimic, până vin cei de la salvare. Știi că nici măcar n-a venit cu mine în ambulanță, când m-au dus la spital? fornăie sorbind din whisky.

— Of, Jon.

Îl masez și mai intens pe spate.

Mărturisesc că și eu am văzut filmulețul ăla de groază. E bine filmat de un om de pe plajă, unul cam ca Sorenson, tot dintr-ăia care preferă să observe de la distanță în loc să treacă la acțiune, și e făcut cu o cameră video, nu cu telefonul. În primul rând, îi auzi pe oameni cum icnesc îngroziți când țipă Jon, apoi iese împleticindu-se din ocean, cu peștele prins de organele genitale. Sângele i se prelinge pe coapse și se prăbușește pe nisip. Baracuda se răsucește încet, cu mâna lui Jon pe cap. El apare din profil, cu ochii închiși și gura căscată. Parcă ar obliga peștele să-i facă sex oral.

Pula lui Jon era destul de mare și de mișto, dar probabil a avut noroc că i se mărea mult când i se scula și nu era cine știe ce când era bleagă, căci mare parte din ea se retrăsese înăuntru din cauza apei reci, iar peștele n-a văzut-o când l-a mușcat.

Pe urmă el ține baracuda când se așază cu ea încă atârnată de el, pe nisip și repetă întruna, îndurerat:

— Of, Doamne…

O voce de femeie urlă în fundal:

— Ajutați-l!

Iar un tip anunță mulțimea pe un ton didactic:

— L-a mușcat un pește mare.

Pe urmă baracuda începe să se zvârcolească și să se zbată, de zici că e un crocodil cu prada în gură, și smulge o parte din penisul lui Jon și un testicul. Mai multe țipete, un prosop de

plajă întins spre Jon, care nu-și pierde cunoștința, ci doar se înfășoară strâns cu materialul galben și leoarcă de sânge, cu o mină chinuită și ochii îngroziți. Un prim-plan cu peștele extenuat, cu jumătate din pula însângerată a lui Jon în gură (probabil că îi înghițise coiul), dând lent din coadă, cu branhiile zvâcnind și ochi de criminal cu sânge rece.

Bineînțeles că filmul a făcut furori. Mult mai mult decât al meu.

— Știi cum arată o jumătate de penis, un coi și 163 de copci în partea aia a corpului tău? Chiar și cele mai versate curve icnesc când văd porcăria aia teribilă. Catriona n-a mai rezistat mult lângă mine, zice îndreptându-și ochii triști, dar plini de speranță, spre mine. Mi-aș dori, mi-aș dori ca noi…

Clatină din cap, fără să fie în stare să-și încheie propoziția, răsucindu-se pe scaun spre băutura lui.

Eu mă cutremur și mă uit într-o parte. Jon și cu mine ne-am mai futut din când în când, fără complicații, de-a lungul anilor. Uneori am fost pe punctul să fim mai mult de-atât, iar acum el se uită la mine plin de speranță, dar eu *chiar am terminat-o definitiv* cu fututul din milă. Mai ales când îi lipsește jumătate din echipament. În plus, n-am chef să zgândăresc cicatricea bietului tăntălău. Căci eu nu las niciodată vreun bărbat să asude pe mine; vreau să stau eu pe el, să-i strâng puța și să i-o fut – să-l fut. Jon a înțeles asta tot timpul. Chiar și Miles, e adevărat că mai ales din cauza durerii lui de spate, a priceput că trebuie să stau eu pe el. Dar Jon… frate, ce-mi plăcea când ne futeam! Excitată la culme, îmi amintesc cum îl puneam să-și bage acadeaua aia beton la mine în gură, dar acum nu i-a mai rămas decât jumătate din cadoul ăla dulce, doar pentru că o curvă de pește veninos a fost lacomă. Așa că mă scuz și îl las să

se uite iarăși în paharul lui, apoi o iau pe drumul obișnuit de pe Washington.

Intru în Club Uranus, unde bașii urlă atât de tare, că ți se zguduie plombele în gură. Procentul de strâmbe, care crește exponențial pe măsură ce noaptea înaintează, pare să fi atins noi culmi. Curva Liposucției mă ginește imediat și se apucă să-mi șoptească aberații la ureche, beată muci. Eu mă uit în ochii ei încețoșați.

— Nu acum, scumpo, zic eu și dispar în mulțime, pe ringul de dans, unde reușesc să scap de ea.

Pe urmă dansez pe lângă un negru musculos, dar el face o piruetă și ajunge în brațele unui poponar alb care mă pironește cu o privire arogantă.

Am impresia că am făcut o greșeală venind aici și că deja ar trebui să mă car dracu' din cârciuma asta. Valerie mi-a spus să ies totdeauna pe ușa din față a unui club de noapte. Orice paparazzi sau ins cu pretenții de vedetă alege ușa din spate, pe unde ies împleticindu-se celebritățile bete muci. Și unii, și alții știu că din pozele făcute acolo se fac cei mai mulți bani.

La ora aia din noapte când se zice că e dimineață, dar de fapt e beznă afară, când nu te poți duce decât în locuri pline de inși periculoși și sălbatici, descreierați de alcool și droguri, care nu fac decât să urle porcării unul la urechea altuia eu, ca de obicei, merg cu mașina. Îmi place la nebunie să conduc în timp ce ascult muzică. Pun tot timpul Joan Jett; în adolescență, când am descoperit-o, viața mea a căpătat brusc sens, parcă pur și simplu m-ar înțelege în sfârșit *cineva*. Însă și Motörhead, AC/DC și INXS. De curând am devenit *absolut obsedată* de Pink.

Presupun că ar trebui să mă duc la Sorenson. Nu mai avem prea mult timp; mama și Lieb se întorc peste zece zile. Au trecut

patru săptămâni, iar ea a slăbit 19 kilograme; mai are doar 4 până să-și atingă obiectivul de 23 de kilograme. În prima săptămână – 4, în a doua săptămână – 7, în a treia săptămână – 5, iar în a patra săptămână – 3. Cel mai important lucru: în sfârșit, pizda colaborează. *Ea* a renunțat la Jurnalul Matinal, spunându-mi *mie* că a terminat-o cu „porcăriile astea frivole care-ți fut creierii și încurajează văicărelile“, și că e gata să mă dea pe spate. Mi-aș dori să am noua adresă de e-mail a lui Michelle Parish ca să-i trimit informațiile astea! Da, Sorenson a plâns când a auzit cât a slăbit în ultimele două săptămâni, iar eu am fost nevoită s-o liniștesc, zicându-i că o să slăbească din ce în ce mai puțin pe măsură ce i se adaptează corpul, iar ea are mai puține kilograme de dat jos. Dezavantajul este că, fără îndoială, asta îmi face viața mai grea; mintea îi devine tot mai ageră pe măsură ce se subțiază corpul, iar ea devine tot mai dificil de controlat. Ce efort supraomenesc ca să-i micșorez și să-i salvez curul! S-o fi dat pizda pe brazdă, dar am muncit o grămadă cu ea, iar asta mi-a futut orice altă preocupare. La început, curva chiar a refuzat să mănânce vreo două zile. I-am zis:

— Tu? Greva foamei? Vezi să nu te țină!

Curva grasă m-a înfruntat și și-a azvârlit haleala pe jos.

Însă, desigur, când m-am întors în seara următoare, practic linsese și lacul de pe parchet. M-am uitat la ea și am zis:

— Cred că am început să înțelegem amândouă cum ești tu de fapt, în pizda mă-tii!

Ea n-a făcut decât să ridice privirea spre mine și să spună:

— Nu cumva vrei să spui cum suntem *amândouă*?

— Nu te umfla în pene, că o-ncurci, i-am zis eu, dar mă nimerise la fix și știam amândouă asta.

Aseară a mai avut loc un incident, așa că acum n-o să vorbesc cu ea. Mă furișez în apartament și merg pe vârfuri până în dormitor. Extenuată, adorm pe podea.

31

Decizii luate pe loc

Orice ți-ar zice ea sau orice ți-ai zice tu, toate nopțile în care stai singură și te uiți la imaginea ta reflectată în fereastra cea mare și vezi cât ai intrat la apă sunt pur și simplu nasoale.

Suferința și frustrarea că ești prizonieră te macină pe dinăuntru. Îți picură acid până în adâncul ființei tale. Ori de câte ori simt cătușa și lanțul care se izbește zdrăngănind de stâlpul metalic, mor câte un pic pe dinăuntru. Nu pot să fac niciodată abstracție de asta; chiar și când mă odihnesc pe saltea sau mă uit la televizorul portabil pe care mi l-a adus Lucy, gândul – atât visceral, cât și rațional – mi se insinuează permanent în minte.

Habar n-aveam cât de mic poate fi colțul unei camere. Și cât de întinsă e câmpia ce se desfășoară în rest, căci ușa reprezintă un lucru care ar putea la fel de bine să fie la doi kilometri distanță, grație lanțului ăstuia frustrant și restrictiv. Înainte puteam să fug. Minnesota, Chicago, Miami. New York. Puteam să mă ascund. Doritos, KFC, Boston Market, Taco Bell. Acum n-am ce face, în afară de ce-mi dă Lucy. N-am mâncare, în afară de ce-mi aduce *ea*.

Nu mă pot descărca decât pe banda de alergare sau pe Total Gym. Da, atât de mult cred în programul lui Lucy. Corpul meu dă jos grăsimea și se tonifică. Și mintea la fel. Am început să mă

gândesc mai puțin abstract, mai practic la munca mea. Am renunțat la proiectele speculative pe care mă bătea gândul să le fac, de parcă le-aș fi năpârlit, dându-mi seama cât de frivole și de superficiale sunt ele de fapt. Dorința de acțiune se ascute ca o piatră în mintea mea, capătă contururi mai clare. Am renunțat la Jurnalul Matinal. Îmi prindea bine, dar îi dădea lui Lucy mai multă putere asupra mea. Și nu vreau să mai aibă *nimeni* așa multă putere asupra mea. Mă simt puternică. Dar vreau doar să fiu lăsată să dorm în patul meu și să lucrez în atelier!

PIZDĂ ȚICNITĂ!

Încă îmi e foame tot timpul, dar fanteziile mele legate de mâncare s-au schimbat radical. Nu mă mai gândesc la ouă și bacon crocant, care mai nou mi se par grase, toxice și dezgustătoare. Acum îmi imaginez cereale granulare, cu bobul mare, cu cantitatea recomandată de miere prelingându-se pe ele din ursulețul de plastic din mâna lui Lucy și afine suculente care explodează în gura mea. Imaginația îmi e aţâţată de recolta de fructe originare din însorita Floridă – portocalele incendiare, nectarul excelent de piersici. Micul dejun – chifla din făină integrală este alt lucru de care mi-e poftă. Lucy mi-o servește de obicei cu unt de arahide și banană.

Pe urmă mai sunt și exercițiile: exercițiile pe care Lucy mă pune să le fac.

Mă apropii de ceea ce se prevede a fi o menstruație abundentă; mi-au apărut mai multe coșuri pe față, am părul lins și gras, iar burta mi s-a umflat enorm, de parcă m-aș fi îngrășat oribil de mult. Trebuie să-mi zic mereu: doar rețin lichide. O să treacă după ce-mi vine ciclul. Prin urmare, mă urc pe banda de alergare. Alerg patruzeci și cinci de minute.

Însă, după ce termin, nu mă odihnesc, ci mă duc la Total Gym și fac exerciții până când corpul și mintea îmi cedează. După aia mă șterg cu șervețelele pentru bebeluși pe care mi le-a lăsat Lucy. M-a pus la grea încercare, dar acum și ea va trebui să fie testată. Iar asta cade în sarcina mea. Bineînțeles, când n-ai nimic de făcut în afară de a medita, ai două opțiuni: ori înnebunești de tot, ori ajungi la niște concluzii. Concluzia întâi: eu deja înnebunisem, deci nu-mi era bine. Concluzia a doua: am fost bleagă prea multă vreme. De regulă, cedam în fața celorlalți, crezând că asta îmi va face viața mai ușoară, când de fapt a fost pe dos, ca de obicei. Iar oamenii ăia nu erau puternici. Nu meritau atâta docilitate din partea mea. Erau lipsiți de voință, înfumurați și temători. Așa că îți mulțumesc, Lucy, dar acum eu o să te pun *pe tine* să muncești, descreierată de rahat din Boston! Pentru că dacă voi putea să domin o gagică dură cum ești tu, atunci nimeni și nimic nu-mi va mai sta în cale vreodată.

Ea vine din dormitor, unde este evident că a dormit azi-noapte. Crede că n-am auzit-o cum se furișa prin apartament ca un șobolan laș. Crede că doar una dintre noi e captivă aici.

În dansul ăsta țicnit am ajuns să ne cunoască foarte bine una pe cealaltă. Ni s-a sincronizat ciclul și nici măcar nu-i nevoie s-o întreb dacă și ea se simte umflată pentru că reține lichide sau dacă o dor ovarele ori are vreo infecție urinară. Tonul vocilor, felul în care ni se mișcă trupurile au devenit foarte ușor de citit pentru cealaltă. Nu știe de ce e în stare și, de fapt, nici de ce sunt eu în stare. Aparent, doar una dintre noi deține puterea (însă câtă putere ar putea să aibă cealaltă în aceste circumstanțe?), deși amândouă improvizăm, pe măsură ce relația noastră evoluează. Așa că o provoc.

— Aha, deci ai rămas iar aici noaptea trecută.

Lucy tace, de parcă ar vrea să mă mintă, însă până la urmă îmi oferă pretextul penibil cum că ar fi ajuns târziu și ar fi a vrut să-mi pregătească micul dejun cât mai devreme. Pentru că are o zi încărcată.

— Iartă-mă dacă nu-ți plâng de milă, i-o întorc eu.

Ea pare să vrea să spună ceva, dar n-o face. E precaută; deși simt că s-a izolat mai mult; în afară de greutatea mea nu discutăm decât despre gemenele siameze Wilks din Arkansas. Dar acum nu pot fi prea agresivă, nu când se duce în bucătărie ca să-mi pregătească micul dejun. Se întoarce de acolo cu albușuri de ouă jumări, somon afumat și pâine prăjită din făină integrală, care îmi plac la nebunie.

— Îți mulțumesc din inimă pentru cât m-ai ajutat, îi spun eu în timp ce mănânc.

Ea îmi adresează un zâmbet amabil. Se așază pe un scaun și mănâncă din farfuria ei, pe care o pune în poală. Are cearcăne și pare obosită.

— Acum n-aș mai pleca de aici nici dacă m-ai obliga. A salvat… mi-a salvat viața.

— Mă bucur că ești de părerea asta, zice punând furculița pe farfurie și dându-și părul pe spate. Chiar faci progrese și arăți mult mai bine. 19 kilograme înseamnă mult.

Mușcă dintr-o felie de pâine prăjită.

— Da, dar acum simt nevoia să-mi asum niște responsabilități, zic eu, văzând cum ridică din sprâncenele. Trebuie să-mi recapăt echilibrul. Dacă mi-ai da telefonul, aș putea să-mi înregistrez singură exercițiile, dieta și greutatea pe Lifemap…

Lucy îmi spune pe un ton disprețuitor:

— Nu ne insulta pe amândouă.

— Trebuie să plec de aici. Simt nevoia să mă apuc de lucru.

Văd din nou sclipirea aia metalică din ochii ei, cea care apare când se luptă cu rațiunea. Clatină din cap și pune farfuria jos.

— Nu ești încă pregătită.

Simt cum ceva moare în mine. Încerc să rămân calmă.

— Lucy, ce-ți dă dreptul să decizi asta?

— Mi-am câștigat dreptul ăsta, ce mama dracului! spune ea și țâșnește de pe scaun, năpustindu-se asupra mea.

Aplecându-se spre mine, își ridică bluza, dezvelindu-și abdomenul musculos. Aproape că îmi vine s-o înșfac, ca pe balustrada unei scări pe care să urc spre libertate.

— Asta îmi dă dreptul! Termină de mâncat, se răstește ea.

Îmi aud vocea de fetiță pițigăiată și ridicolă cum îi răspunde:

— Adu-mi niște cărți!

Dar ea se răsucește țanțoșă pe călcâie și pleacă, lăsându-mă cu mâncarea și gândurile mele.

Am fost nevoită să plec din Potters Prairie. Orășelul era ca o închisoare. Străzile late, parcelele mari de teren, înconjurate de pini și brazi, cerul gri nesfârșit. Oamenii se grăbeau să-ți spună ce cumpărături fac și cât de mult se roagă – prostia crescândă, predată ca o ștafetă de la o generație la alta. Asta era moneda Americii profunde. La o oră și jumătate de mers cu mașina se aflau orașele identice Minneapolis și St. Paul. Prince s-a născut în Minneapolis. Aici nu venea nimeni din Potters Praire. Trebuia să mă duc în altă parte, într-un loc unde să pot vedea altfel lucrurile, care să-mi permită să devin femeia care tânjeam cu atâta disperare să fiu.

În centrul Minneapolisului, într-o sucursală a Chase Bank, destul de aproape de magazinul tatălui meu, aveam deschis contul cu bani pentru facultate de la bunica Olsen, în care erau 65.000 de dolari pe care se punea praful, partea mea de copil răsfățat din afacerea cu camioane a bunicului Olsen, un bătrân cu pumni osoși și respirație șuierătoare cu care nu avusesem absolut nici o relație. Deși, pentru că el cumpărase un camion într-o altă epocă, într-o altă lume, îl condusese prin tot Midwest-ul, iar apoi cumpărase încă unul și angajase pe altcineva să-l conducă și așa mai departe, nepoata lui – o fată scundă, grasă și lenevă din suburbii, care se străduia să muncească cât mai puțin – putea acum să cioplească sculpturi și să mânjească pânze. De când sunt aici m-am tot gândit la el, la omul acela taciturn și cumpătat. Când conducea el toți kilometrii ăia pe șosele, oare și-o fi imaginat că pentru asta o face?

Pentru mama și tata sigur ar fi fost o nenorocire. Trebuia să mă ascund de ei. Așa că am căutat pe internet ce fel de cursuri de economie se predau în zonă și am ales Driehaus College of Business, la DePaul University. Avantajul era că școala se afla în centrul orașului Chicago, aproape de Institute of Art. Le-am spus alor mei că mă înscriu acolo.

— De ce nu te duci la o școală din Twin Cities, îngeraș? Fără doar și poate că o facultate de stat e mai ieftină, nu? a întrebat mama.

Mereu îmi zicea „îngeraș“, pentru că îngerașii sunt mici și grași.

Le-am spus că DePaul are cel mai mare procent de absolvenți de studii economice din Midwest care își găsesc de lucru imediat după ce termină facultatea. Tata mi-a lăudat inițiativa și mi-a dat binecuvântarea lui.

— Până la urmă, văd că te duce capul.

— Dar o să-mi fie atât de dor de tine! s-a văicărit mama.

Desigur, am plecat, dar nu m-am dus la o facultate de economie. Destinația mea era școala de arte. Am luat autobuzul până la Chicago și m-am cazat la o pensiune ieftină din Uptown. Mi-era frică; zona și străzile din jur erau pline de oameni vizibil nebuni și dezechilibrați. Îmi încuiam tot timpul camera. Din fericire, pe Craigslist am găsit imediat o cameră la subsol, într-un apartament de lângă Western Avenue. M-am angajat la un magazin din apropiere care închiria casete video și m-am hrănit doar cu cafea și țigări. Imediat am ajuns la 55 kg. Am slăbit cu viteza cuiva care suferă de o boală incurabilă.

Eram prea mică să intru în baruri și n-aveam tupeul să folosesc un document de identitate fals, așa că viața mea socială se reducea la ieșiri ocazionale la o cafea cu colegii de serviciu. Am început să-mi petrec vremea cu un tip pe nume Mikey, care lucra cu jumătate de normă la magazin. Era cu doi ani mai mare ca mine și era înscris la cursurile de creație literară de la Columbia College. Cu coșurile care nu îi treceau niciodată și un măr al lui Adam proeminent ca un porc din burta unui șarpe, Mikey nu semăna deloc cu Barry, însă cumva îmi aducea aminte de el. Era un tip sincer și dulce: poate un pic prea încrezut, dar în esență inofensiv. (Mai târziu mi-am dat seama că probabil ăsta e cel mai jignitor lucru pe care îl poți spune despre cineva.) Vorbeam mult despre filme și am văzut o grămadă la Gene Siskel and Facets. Insista să-mi citească povestirile scrise de el, despre care am crezut că sunt cam varză, dar cumva am început să ne pipăim și în curând m-a ajutat cu stângăcie să scap de virginitate, ca de un palton vechi și prea greu.

Vremea era îngrozitoare; îmi venea să plâng de îndată ce ieșeam pe ușă. În Potters Prairie era frig, dar acea primă iarnă în Chicago – troienele înghețate, peste care vuia vântul ce venea dinspre lac – a fost cumplit de grea. Îmi simțeam ochii cum îngheață și maxilarul cum se crapă de îndată ce pășeam afară. Înțelegeam de ce companiilor de electricitate și gaze li se interzicea să oprească utilitățile în casele oamenilor în lunile ianuarie și februarie și în primele două săptămâni din martie. Ar fi fost, realmente, o crimă. Drumul până la stația de autobuz și scurta călătorie până la serviciu și înapoi erau o corvoadă înfricoșătoare și oprimantă. Crescusem în Minnesota și știam ce e aia zăpadă. Te cufundai în ea, o striveai ca să formezi bulgări-grenadă, o dădeai la o parte de pe alei cu lopata și conduceai prudent prin ea. O vedeai prin geam de la căldura casei tale impunătoare, când cădea preț de zile întregi, așternându-se în straturi groase care înfășurau înghețate pământul lipsit de vegetație. Zăpada din oraș era altfel: după ce sosea blajină, se preschimba imediat în mizerie deprimantă. Totuși, când venea primăvara, parcă intrai brusc în alt tablou. Orașul părea să înflorească instantaneu, mugurii îmboboceau în copacii aflați de-a lungul străzilor, aproape sub ochii tăi.

Conform instrucțiunilor răposatei bunici Olsen, când am împlinit nouăsprezece ani mi-am transferat banii pentru facultate în propriul cont. Până atunci, m-am întreținut din salariul primit de la magazinul de închirieri casete video și din alocația pe care mi-o trimiteau mama și tata, închipuindu-și că sunt la DePaul Business School. Am pretins că îmi plăteam anul întâi din banii economisiți de mine, o „inițiativă“ care l-a făcut pe tata să mă privească cu o admirație sinceră, de parcă aș fi fost un întreprinzător în devenire.

Am apelat la tot felul de tertipuri ca să-mi întrețin minciuna. Chiar m-am dus la DePaul, am cumpărat de la magazinul lor foi de hârtie cu antet și am făcut rost de cÓpii ale programelor de curs. Dar nu așteptam decât acele două zile de o importanță capitală din primăvară, despre care știam, chiar și la apogeul acelei ierni mistuitoare, că îmi vor hotărî soarta. În săptămâna de dinainte n-am putut să dorm aproape deloc, atât de răvășită eram.

Pe urmă a sosit momentul decisiv; m-am dus la Art Institute ca să particip la acțiunea pe care ei o numeau „decizia pe loc“.

Procesul se derula într-un interval de patruzeci și opt de ore: o versiune educațională a reducerilor din magazine de după Ziua Recunoștinței, un soi de Black Friday. M-am dus cu portofoliul meu în sala de recepții a institutului și am primit un număr: 146. Pe urmă m-am alăturat celorlalți candidați; eram 250, așezați în jurul mai multor mese rotunde. Când în cele din urmă i se striga numărul, candidatul se ducea cu portofoliul la etaj și îl prezenta unui profesor. Acesta pleca și apoi revenea cu un coleg care cădea sau nu de acord cu decizia lui, iar tu erai acceptat sau respins, după caz. Decizia chiar era luată pe loc.

Așadar, am participat la această admitere îngrozitoare, stând acolo emoționată și uneori uitându-mă la celelalte potențiale talente. Unii intrau în vorbă cu alții; cei calmi, cei încrezuți, cei anxioși și cei cuviincioși. Dar în cea mai mare parte a timpului am stat cu nasul în *Sporii destinului*, cel mai recent roman al lui Ron Thoroughgood.

Pe urmă s-a strigat numărul 146, iar eu m-am simțit de parcă mi-ar fi ieșit scheletul prin carne, mi-am luat portofoliul și m-am dus la un stand. Când mi-am venit în fire, mi-am dat seama că stăteam în fața unui tip sașiu de vreo treizeci și cinci de ani,

îmbrăcat cu o jachetă de piele. Semăna mult (dar nu era el) cu „artistul“ care venise să ne vorbească în Minneapolis. La început am fost atât de emoționată, că n-am putut să scot un cuvânt. Doar m-am uitat în ochii lui plictisiți și plini de compasiune. Apoi, după ce am început să vorbesc, am crezut că n-o să mă mai pot opri. Am vorbit despre super-eroii din benzile desenate. Despre faptul că-mi plăcea să desenez și să pictez tot ce vedeam, să fac cÓpii. Pe urmă despre faptul că nu-mi era de ajuns, că simțeam nevoia să modific și că trebuia ca toate picturile, desenele și creațiile mele să aibă în spate nu doar o idee, ci și o poveste. M-am rătăcit în propriul discurs, eram plină de entuziasm, dar după aia mi s-a făcut iarăși frică și mi-am pierdut zvâcul. Tipul cu jachetă de piele mi-a răsfoit impasibil portofoliul. Am simțit cum gravitația îmi trage capul în jos, de parcă ar fi vrut să mi-l înșurubeze de masă. Aveam impresia că tendoanele gâtului stau să-mi pocnească din cauza efortului de a ține capul sus. Pe urmă a ridicat privirea și l-am auzit că spune:

— Interesant. Te-aș putea ruga să aștepți puțin aici?

Apoi a plecat și nu s-a mai întors. Ceasul de pe perete ticăia. Tendința mea de a mă auto-sabota se activase; aveam impresia că m-am făcut iremediabil de râs, fiindcă am spus atâtea tâmpenii. M-am enervat. Am vrut să plec, să scap pur și simplu de acolo. Aveam o menstruație abundentă și trebuia să-mi schimb tamponul. Așa că m-am dus la baie. Apoi, dintr-un motiv oarecare, mă rog, nu chiar „oarecare“, ci pentru că mă sufocam de anxietate, mi-am luat portofoliul și am ieșit în soare. Imediat l-am văzut pe tipul cu jachetă de piele afară, pe treptele din fața clădirii, fumând o țigară și stând de vorbă cu o fată drăguță. Râdeau. Firește, eu m-am gândit că de mine, că îi

povestea despre puștoaica scundă, grasă și prostuță din Otter County, Minnesota (deși nu mai eram grasă), care schița personaje din benzi desenate și avea tupeul să se creadă artistă. Tocmai eram pe punctul să mă furișez pe lângă ei și să fug pur și simplu de acolo, învinsă pe toată linia, când el m-a văzut și m-a strigat pe nume:

— Lena!

Nici măcar n-aveam de gând să mă opresc. A strigat din nou, de această dată mai formal:

— Domnișoară Sorenson!

N-am avut de ales și m-am întors cu fața la el. Îl vedeam prin breton, dar nu puteam să ridic bărbia, care parcă mi se înfipsese în piept. Niciodată în viața mea nu mai fusesem atât de dureros de conștientă de pasivitatea paralizantă a acelui reflex.

— Unde te-ai dus? Am crezut că ai fugit de noi. Teamă mi-e că nu-i chiar atât de ușor.

Am ridicat privirea și i-am văzut fața încrețită într-un zâmbet sarcastic.

— Îți oferim un loc aici.

— Zău? am icnit eu, ridicând iarăși privirea.

— Da, zău.

Nu mi-a venit să cred. Asta fusese o fantezie mistuitoare și adânc ascunsă în mine încă de când asistasem la prezentarea aia din liceu. Iar acum viața mea avea să se schimbe doar datorită unei admiteri lejere și a unor vorbe de complezență, rostite de un necunoscut. Apoi l-am lăsat cu gura căscată pe acel artist, despre care am aflat mai târziu că se numește Ross Singleton, căci am izbucnit în plâns.

— Mulțumesc, am zis eu plângând în hohote, mulțumesc că-mi oferiți o asemenea șansă. N-o să vă dezamăgesc.

— Nu, a zis Ross Singleton, cu un rânjet prefăcut, nu cred c-o s-o faci. Te mai pot ajuta cu ceva?

— Îmi dați o țigară? i-am cerut eu, încercând să-i zâmbesc fetei de lângă el.

Avea părul blond, tuns asimetric. Hainele ei scumpe erau întruchiparea popularității, iar eu am văzut în fața ochilor fostele majorete din liceu cărora, până atunci, le atribuisem această calitate, deși erau doar niște țărăncuțe. Însă, în loc să se strâmbe la mine și să mă trateze cu o stânjeneală rece, ea mi-a răspuns cu un zâmbet deschis și cald, întinzându-mi mâna.

— Sunt Amanda. Și eu am intrat aici!

— Lena, am zis eu, în timp ce Ross îmi aprindea și îmi oferea cea mai bună țigară pe care am fumat-o vreodată.

Capul îmi vâjâia când am văzut pe partea cealaltă a străzii un semn care indica începutul șoselei Route 66. M-am uitat năucă la turiștii și potențialii studenți care se învârteau în soarele zilei. În fața mea se întindeau infinite posibilități. Ross Singleton ne-a lăsat singure pe mine și pe cealaltă fată, Amanda Breslin, din New York, și s-a întors la interviurile cu candidații. Ne-am dus să bem o cafea și am discutat pline de entuziasm despre școala de arte. Pe urmă Amanda și-a pus mâinile pe obraji și a bătut frenetic cu picioarele în podea.

— Of, Doamne! Trebuie *neapărat* să sărbătorim!

M-a dus la barul hotelului Drake și a comandat o sticlă de șampanie și două pahare. Surprinzător, nu ne-a cerut nimeni vreun act de identitate ca să vadă câți ani avem. Cu bulele de șampanie fâsâindu-mi în craniu, am discutat despre ce planuri avea fiecare dintre noi. Eu nu mai fusesem niciodată atât de

fericită și îmi doream ca momentul acela să se prelungească la nesfârșit. Am simțit o bubuitură seacă în piept atunci când Amanda a fost nevoită să ia El-ul la O'Hare și apoi avionul spre New York. Am făcut schimb de adrese de e-mail. Ea s-a dus acasă, la o viață pe care mi-o imaginam ca fiind luxoasă, cosmopolită și sofisticată; eu m-am întors în subsolul meu și la magazinul de închirieri casete video. Abia așteptam să înceapă primul semestru.

Între timp, Mikey a devenit din ce în ce mai disperat să stea cu mine. Venea din când în când în apartamentul meu de pe Western și vorbea despre „planuri". Era clar că simt că obiectivele mele legate de școala de arte urmau să pună între noi o barieră ca un ghețar.

— O să fim amândoi în centru. Ne putem întâlni la prânz!

Am încuviințat din cap cu un entuziasm prefăcut, căci Columbia College era aproape de Art Institute, dar în sinea mea știam că n-o să mă văd prea des cu el. Toate preocupările mele urmau să aibă legătură cu școala de arte. Mikey era ca iubitul pe care ar fi trebuit să-l am în Potters Prairie, cel pe care l-aș fi lăsat acolo. Ar fi o cruzime și un clișeu să spun că era un Barry King care încă mai trăia dar, de când sunt captivă aici, am învățat să fiu sinceră cu mine însămi, iar el exact asta era.

Mi-am dat demisia de la magazinul de închirieri casete video și am decis să-mi petrec timpul de dinainte de a deveni studentă citind, desenând și pictând. Abia așteptam să plec din cartierul de pe Western Avenue. Deși era ieftin acolo și practic în Ukrainian Village, se afla lângă Humboldt Park, la marginea cartierului latin, unde își împărțeau teritoriul tot felul de găști de cartier care uneori se mai și împușcau. Așa că luam Blue Line El până în centru, unde îmi petreceam timpul prin Harold

Washington Library, în cafenele și, cel mai mult, chiar prin Art Institute. Îi vedeam pe toți oamenii aceia aparent importanți cum studiază picturile, sculpturile, instalațiile multimedia, exponatele străvechi și voiam să le spun, chiar în timp ce priveau operele de artă sau discutau despre ele în cafenele ori în librării: SUNT LENA SORENSON ȘI AM INTRAT AICI. O SĂ ÎNVĂȚ ȘI O SĂ DEVIN ARTISTĂ.

Dar cel mai important a fost că acolo am văzut două lucruri care mi-au atras atenția și aveau să mă inspire în creațiile mele artistice, deci să-mi schimbe viața. Prima a fost *Siluetă cu carne* (1954) a lui Francis Bacon, la care inițial m-a frapat juxtapunerea numelui artistului cu tema tabloului. Date fiind obsesiile mele morbide, am fost atrasă de perspectiva lui Bacon asupra omenirii: noi, cu toții, suntem potențiale stârvuri. A doua operă care m-a impresionat a fost o sculptură – un om care semăna cu un liliac – a artistei franceze Germaine Richier. Citisem multe despre acești artiști și despre alții, studiasem toate curentele, perioadele și marile opere. M-am dus să văd toate expozițiile care veneau în oraș, am explorat toate galeriile. La lumina slabă a lămpii din camera mea de la subsol, citeam, desenam și pictam până mă prăbușeam extenuată pe pat. Apoi mă trezeam plină de surescitare și abia așteptam s-o iau de la capăt.

M-am întors în Potters Prairie pentru puțin timp, chipurile ca să-mi văd părinții înainte să încep anul doi la DePaul Business School. Deși de fapt voiam să fac poze și schițe cu orașul meu natal.

Mama s-a uitat la mine, la cum arătam mai nou, adică slabă, cu un soi de oroare perplexă. Părea că și-ar fi dorit să spună ceva, dar nu știa ce. Tata tocmai mă întrebase despre cursuri

spunând, mai în glumă, mai în serios, că în curând o să preiau de la el magazinul de feronerie; pare-se că de la o vreme îi mergea puțintel mai bine. Gândul mi-a înghețat sângele în vene. Am înjurat incompetența celor de la Menards; erau de multă vreme cu mâna în beregata Twin City Hardware, cum ar spune Lucy, dar păreau să nu-i poată da lovitura decisivă. Dar se vedea că tata e plăcut impresionat de mine; singura dată când a țipat a fost când m-a văzut că mă uit la o reluare a unei emisiuni cu Pee-Wee Herman la televizor.

— E o prostie! Și un ciudat! Închide-l!

Singurul lucru ciudat care mi-a sărit în ochi au fost oamenii din orășelul ăla. Erau în stare să vorbească despre cele mai neînsemnate prostii; ce le mai fac copiii, cum le merge mașina sau ce obiecte banale au cumpărat din magazin, și să-și piardă lejer o jumătate de oră discutând despre fiecare dintre aceste subiecte. Îmi venea să urlu: „Lasă-mă dracului în pace, n-am chef să te ascult vorbind despre cum îți irosești viața!“. După aia mă inundau valuri de vinovăție, căci știam că cei mai mulți dintre ei sunt oameni foarte cumsecade, iar eu nu aveam nici un drept să mă simt superioară lor.

M-am întors în Chicago și m-am apucat să pictez peisaje din orășelul meu natal, luându-mă după pozele și schițele pe care le făcusem. Pe urmă le-am populat cu siluete ca de zombi, a căror piele jupuită, în putrefacție, dezvăluia carnea furioasă de dedesubt.

Iar aici, captivă în această închisoare din turn, absolut banală însă, în același timp, și extraordinar de stranie, îmi simt propria carne, care nu se fleșcăiește și nici nu-mi atârnă pe oase, ci se întărește și se tonifică.

32

Contact 13

To: lucypattybrennan@hardass.com
From: kimsangyung@gmail.com
Subject: Mulțumesc!

Lucy,

Îți mulțumesc mult pentru e-mail. M-ai liniștit! Sunt foarte bucuroasă că Lena a ieșit din criză (pun pariu că tu ai încurajat-o) și că e fericită cu viața și munca ei.

Da, știu cum e fata când îi intră ceva în cap, așa că n-o să mă mai port ca o cloșcă și o s-o las în pace să-și vadă de proiectul ei. Dar dacă domnișoara Sorenson iese din văgăună și ne onorează cu prezența, te rog să-mi dai de știre!

Numai bine,

Kim

PS Poate ieșim și noi ca fetele în oraș, în Miami, la primăvară?

To: kimsangyung@gmail.com
From: lucypattybrennan@hardass.com
Subject: Sună bine!

Kim,

S-a făcut!

Numai bine,

Lucy

Sfinte Iisuse Hristoase!

To: lenadiannesorensen@thebluegallery.com
From: mollyrennesorenson@gmail.com
Subject: Sunt distrusă

Nu-mi vine să cred că mi-ai scris un mesaj atât de plin de cruzime i l-am arătat lui tati și a fost la fel de rănit ca mine ce s-a întâmplat cu fetița noastră nici nu te mai recunoaștem am stat toată ziua acasă și am plâns

Ei-nu-zău!

To: mollyrennesorenson@gmail.com
From: lenadiannesorensen@thebluegallery.com
Subject: Sunt distrusă

Of, ce tragedie nemaipomenită pentru biata de tine! Scrie-mi după ce scapi de grăsime, smiorcăito, și mai termină cu aiurelile și cu plânsul de milă. Și învață să folosești punctul și virgula, frate.

L

Ce cretină!

33

Apartament

Sunt sub duș, când mă împroașcă o mâzgă cafenie, plină de rugină. Fac un pas în spate, dezgustată, mânioasă, dârdâind și aștept să curgă apa și să devină iarăși limpede. Îmi clătesc mizeria de pe corp și mi-e teamă că o să mai curgă o dată rahatul ăla de pe țevi însă, din fericire, nu se întâmplă așa. Ies de sub duș și mă șterg uitându-mă la mucegaiul care crește pe pereții băii în mănunchiuri de spori negri; apartamentul meu se duce naibii. Nu pot să stau aici. Cretina de Sorenson, *căreia îi sunt servitoare*, locuiește într-o clădire nouă și luxoasă! Mă duc

la mașină – acum nu mai e nici un paparazzi pe stradă – și pornesc radioul, căutând ceva care să nu mă scârbească prea mult, dar găsesc o laie.

După ce m-a bătut atâta la cap, am acceptat să mă întâlnesc cu Valerie Mercando la Soho Beach House. O găsesc șezând la barul de pe terasă, cu o cafea în față. Mă sărută bățoasă pe un obraz, dar eu n-o sărut pe ea. După ce trăncănim puțin, intră în subiect.

— Nu pot să înțeleg, Lucy. Nu mai ești în vizorul echipei lui Quist, gata. Și-atunci de ce nu vrei să faci asta?

— Îmi place să nu fiu agasată.

Valerie mă privește cu tristețe, clătinând din cap.

— N-am crezut că ești genul care să renunțe atât de ușor.

Simt cum începe să clocotească furia în mine.

— Nu renunț, în pizda mă-sii! Nu mai încerca să mă manipulezi, fir-ai tu să fii!

— Nu te…

— Ba da, spun eu și o văd pe pizdă cum se perpelește sub ochii mei. Nu-ți mai ascunde lăcomia de rahat sub un discurs motivațional prefăcut. Mă pricep și eu la chestii din astea, ce mama dracu'!

Pizda își bălăngănește capul și se smiorcăie:

— Îmi pare rău dacă asta crezi, zice ea, cu expresia aia jenantă a unui nenorocit de impresar care știe că clientul lui s-a prins că o să bălească la el ca la un festin apetisant dacă e celebru, și o să-l arunce cât colo, ca pe un tampon folosit, dacă nu e. Știi, continuă ea, e clar că ești stresată.

— Da, așa e. Iar tu nu faci decât să mă stresezi și mai mult.

— Pari obosită, bâiguie cu prefăcută compasiune. Dormi destul?

— Nu, și asta din cauza unei pizde grase, îi spun eu. Alea te bagă în bucluc. Două gagici: una e futută în grup, da' pizda grasă scapă de pulă, fiindcă cine ar vrea să fută o umflată?

Clipește nedumerită sub potopul meu de înjurături.

— Chiar nu cred că dacă ești agresivă cu mine…

— Ha! Nu vorbeam despre *tine*. Nu totul se referă la tine…

— Mă buimăcești, Lucy…

— Dar, că veni vorba, am impresia că ai pus vreo câteva kile…

— Ce?!

— Pe față, pe talie, pe coapse, insist eu.

— Poate, că am fost ocupată…

— Exact ce credeam, și asta mă îngrijorează. Te ocupi de o mulțime de oameni, zic coborând glasul, dar de Valerie Mercando cine se ocupă? Copiii, partenerii, clienții, toți vor ceva de la tine. Ai timp și pentru *tine*?

— Uite, Lucy…

— Trebuie să plec, spun în timp ce mă ridic în picioare. Am un client. Ținem legătura.

O expediez pe găleata scârboasă plină cu Botox; ea și cele de teapa ei sunt ca niște closete, netede și imaculate la suprafață, dar de fapt vulgare și pline de pișat și de căcat. Cobor și mă duc la valetul din parcare, care îmi aduce Cadillac-ul DeVille. Mă întorc cu mașina la Bodysculpt. Acum sunt puțini clienți. Mulți au început să-și reducă cheltuielile; în loc să-și prelungească abonamentele, își cumpără adidași noi și Total Gym. Economii închipuite: aparatele astea pentru acasă nu sunt niciodată folosite. Majoritatea oamenilor nu sunt autonomi. Trebuie să li se spună ce să facă. Aici intervin cei ca mine.

La clubul de fitness, pe ecranele de pe perete încă se mai difuzează porcării. A reieșit că Balbosa, pedofilul care fugea și care a omorât-o pe fetița aia, nu avea viză de ședere în America.

— Hayzoos J. Christo! glumește Lester.

Eu nu râd. Quist e iarăși la televizor și plin de spume. Nu mă pot uita la fața lui mare și roșie. Apoi îmi mut privirea la alt ecran, pe care se difuzează un program nasol, sponsorizat de o revistă. Nu-mi vine să cred: vedeta de rahat în devenire, Miles, șade pe canapeaua aia de prost gust, imitație de piele de leopard, din apartamentul lui.

— Îi plăceau gagicile, iar eu n-am avut de ce să mă plâng. Mereu făceam sex în trei. Viața era frumoasă.

Văd cum Lester se holbează la mine. Ies în fugă din Bodysculpt, trecând printre doi clienți pe care-i împing ca să-mi fac loc, derulând ecranul iPhone-ului până ajung la numărul lui Miles. El răspunde imediat. Eu mă trag de păr, zbierând în telefon:

— Cretinul pulii care ești! N-am făcut niciodată sex în trei cu tine!

— E o metaforă, scumpo. Disperații ăștia după știri au nevoie de puțină acțiune. Nu știu de ce naiba ești atât de bășicată, ți-am creat o imagine de zeiță a sexului și ar trebui să împarți cu mine banii pe care-i câștigi! Ți-am făcut un mare serviciu. Și tipii, și gagicile o să stea la coadă ca să facă sex cu tine!

— Mda, oamenii slinoși și de rahat ca tine! Ce să-ți spun, de parcă aș avea nevoie de ajutorul tău ca să-mi găsesc parteneri!

— Știi, îmi pare rău, iubito, dar aveam nevoie de bani. Ți-am zis deja ce probleme financiare am.

— Mă fut în tine și în problemele tale financiare!

Închid telefonul. Mă uit în jur să văd dacă vreun cretin băgăcios mi-a văzut criza de furie. Nu. Doi tipi hispanici descarcă un camion cu bere și duc butoaiele în pivnița barului de vizavi. Pe urmă aud iarăși sunetul de apel al telefonului, „Bad Reputation“ a lui Joan Jett, ceea ce înseamnă că mă sună tata. Îl las să sune până când melodia mea favorită devine asurzitoare, apoi apăs tasta verde. Îi spun ce mai fac și, recunosc, el își exprimă compasiunea, însă pe urmă, ca de obicei, vorbește tot despre el.

— Sunt în South Bend, Indiana, în campusul universității Notre Dame, dar weekendul viitor o să vin în Miami ca să particip la evenimentele organizate de Books & Books, la Biltmore.

— Cum e în South Bend?

— Nu-i mare lucru, dar aseară, când am citit un fragment din cartea mea, a fost mișto. Am ieșit la o bere cu Charlie Reagan, fundașul echipei Notre Dame. O ținea langa cu porcării de genul „sunt cel mai mare admirator al tău“, dar e un puști mișto. Are o bursă pentru fotbal american, mai mult ca sigur o să ajungă în NFL și vrea să scrie. Pe bune. Oricum, am băut și noi, ca băieții.

— N-ai cum să joci fotbal la nesfârșit. Are capul pe umeri.

— Mda, sigur. Puștiul e dintr-o familie veche și bogată, de origine irlandeză. Acum trebuie să stea în curul lumii, în Indiana.

— Știai că, în afară de Ohio, Indiana, cu 29.1% obezi, e singurul stat din Nord din primele cincisprezece cu cei mai grași oameni din SUA?

— Încă le mai ai cu numerele, puștoaico. Îmi place asta. Mda, orașul e plictisitor, dar căminele studențești par pline de viață.

Dar nu știu de ce li se spune „irlandezii războinici“, când au un nume ca ăsta. Presupun că „le fraierii francezi“ nu sună la fel de bine.

— Asta-i clar… Și cum a mers restul turneului tău de promovare?

— A fost OK, dar dau mereu nas în nas cu tenismena aia lesbiană, Veronica Lubartski. E și ea în turneu să-și promoveze biografia.

În ciuda a tot ce mi se întâmplă, asta mă interesează. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru Lubartski. Mi-aduc aminte că plecam pe furiș acasă de la școală ca să văd US Open pe Flushing Meadow și să mă bucur de cele mai tari partide de masturbare clandestine din viața mea.

— Am citit *Game, set, gaură* și e bunicică, îi spun eu.

Chiar este. A povestit o chestie mișto, cum a futut-o zdravăn pe o gagică olandeză pe teren, *apoi* a futut-o și în vestiar. Firește că m-am udat toată când am citit ce a făcut nenorocita!

— Habar n-aveam. Dar are tot felul de pretenții exagerate de la organizatori și de obicei e doar cu un oraș în fața mea pe traseu. Așa că, în general, toți sunt ciufuți când ajung eu acolo.

— Nasol de tine. Sună-mă când ajungi în oraș. Te iubesc, țip eu în chip de rămas-bun și închei convorbirea.

Am altele pe cap, mi se rupe de prostiile astea. Mama și Lieb se întorc peste nouă zile și până atunci trebuie s-o ajut pe Sorenson să slăbească câte kile ne-am propus.

Când mă întorc în club, Toby îmi spune că mă caută cineva.

— Pe *tine* nu te caută *nimeni*, îi spun eu. Și n-o să te caute nimeni niciodată.

Toby îmi spune o măgărie, dar eu nu aud decât un șuierat vag și firav, căci acum mă gândesc la Lena Sorenson.

Când ajung la apartamentul din centru, îi aud pașii pe banda de alergare. Parcă sunt mai delicați decât îmi aminteam. Lanțul îi zăngăne ritmic, izbindu-se de partea laterală a aparatului. Intru în cameră și o văd că se mișcă la greu și transpiră zdravăn.

— Trei… șapte… cinci… calorii, gâfâie ea. Și două sute azi-dimineață…

— Binișor, Lena S, îmi aud eu cuvintele cum scapă posomorâte din gură.

Sorenson simte imediat că sunt în toane rele. Își pune aparatul pe relaxare și în treizeci de secunde trece de la alergare la mers în pas vioi. Cu mâna liberă își dă la o parte părul din ochi.

— Ce s-a întâmplat, scumpo? Ce-ai pățit?

Îi povestesc despre cum m-a trădat Miles.

— Cretinul tot cretin rămâne.

Sorenson își ridică palma legată cu lanț, pășind în continuare pe bandă.

— Mereu o să fie la fel. Chiar tu ai zis-o.

Nu mă impresionează deloc atitudinea asta neașteptată a pizdei.

— Știi cum e să fii trădată, să fii folosită așa?

— Da, știu.

Sorenson încă mai merge pe bandă și întoarce capul spre mine.

— Asta ce căcat crezi că e?

Își flutură cătușa și își zdrăngăne lanțul prins de grindă.

— Am făcut-o spre binele tău, nu al meu. Ia să vezi cum e când cineva o face spre binele *lui*. Când o să treci prin așa ceva, să vii să-mi zici și mie cum e!

În timp ce vorbesc, îmi dau seama că vreau să-mi spună despre cum a fost trădată de ticălosul ăla de Jerry. Mă gândesc la pachetul pe care l-a primit și pe care nu m-am putut abține să-l deschid. Dar n-am cum să-i spun acum ce conține, căci ar deprima-o și n-ar mai face nici un progres. Iar eu încă sunt instructoarea ei.

— Tipul ăla, Jerry, te-a distrus, nu-i așa?

— Da, dar am mai vorbit despre asta.

Își pironește privirea pe butoanele aparatului.

— Sunt convinsă că nu mi-ai povestit tot, Lena.

— Ți-am povestit tot, zice ea, expirând obosită și oprind banda, apoi dându-se jos de pe ea.

Își suge buza de jos, fără să-și dea seama că atunci când face asta e semn că încearcă să-și limpezească gândurile. Nu-i de mirare că perversul ăla de Jerry a făcut ce-a vrut din ea.

— Știi, Lucy, te pot ajuta. Hai să terminăm cu asta, zice și flutură mâna prinsă în cătușe, începând iarăși cu tot căcatul ei. Scapă-mă de asta și o să stăm împreună. O să ne susținem una pe alta. Acum sunt pe drumul cel bun, adaugă bătându-se ușurel pe abdomenul care i s-a micșorat mult. N-o să revin la cum eram. Nu mai e nevoie de așa ceva, zice și își scutură iarăși lanțul. Vreau să lucrez din nou în atelierul meu!

Și preț de o clipă chiar mă bate gândul să fac ce-mi cere. Însă îi văd sclipirea duplicitară din ochi.

— M-am prins ce vrei să faci. Urcă-te din nou pe banda aia!

— N-am…

— Inacceptabil! Înapoi pe bandă, pizdă!

— Asta-i doar tortură! Ești sadică!

— BANDA!

— Vreau să fac exerciții, spune ea bosumflată, uitându-se la Total Gym. Am făcut destul cardio!

— Mai lasă-mă în pace! De câte ori trebuie să-ți spun? Faci cardio și exerciții cu greutăți în zile separate. Se poate o încălzire cardio de douăzeci de minute sau o relaxare, dacă faci exerciții cu greutăți, dar nu mai mult de-atât. Una îți mărește acidul lactic, cealaltă îl consumă.

Lena se uită la mine, apoi încuviințează din cap fără nici o tragere de inimă și se urcă iarăși pe banda de alergare.

— Bine, zic eu dând din cap spre ea, după care mă car.

Fir-ai tu să fii de pizdă intrigantă!

34

Contact 14

To: lucypattybrennan@hardass.com
From: valeriemercando@mercandoprinc.com
Subject: Drumurile noastre se despart

Dragă Lucy,

Cu părere de rău, sunt nevoită să accept ce mi-ai spus la întâlnirea noastră de ieri, din Soho House, că nu mai ești interesată de acest proiect. Așadar, îmi pare rău, dar pun oficial capăt relației noastre profesionale.

Îți doresc doar succese pe viitor.

Toate cele bune,

Valerie Mercando

To: lenadiannesorenson@thebluegallery.com
From: mollyrennesorenson@gmail.com
Subject: Dumnezeu vede ce faci

Lena,

Tati și cu mine suntem distruși. Aseară am îngenuncheat și ne-am rugat pentru tine. Pe urmă am avut o discuție sinceră despre felul cum am greșit față de tine. Mă uit în urmă și îmi dau seama că am greșit când n-am fost de acord să te muți la Chicago și da, de asemenea, că nu ți-am încurajat talentul artistic. Dar ne făceam griji pentru tine, că te duci în orașul ăla plin de droguri, gangsteri și ghetouri, de oameni care ar încerca să profite de o fată tânără și singură. Voiam să faci o facultate din Minnesota, dar am acceptat Chicago fiindcă am crezut că studenții la economie o să te protejeze de o asemenea influență. Oare să-ți faci griji pentru copilul tău e un lucru rău? E un păcat să vrei să-l protejezi? Dacă o să ai

norocul să naști un copil – căci încă ești, în pofida tuturor lucrurilor care s-au întâmplat, un miracol pentru noi – atunci am speranța că vei fi scutită de ce simțim noi acum!

Dumnezeu să fie cu tine.

Cu multă iubire sinceră,

Mama

To: mollyrennesorenson@gmail.com
From: lenadiannesorenson@thebluegallery.com
Subject: Dumnezeu vede ce faci

Bla, bla, bla

35

Institutul de arte

Și sculptorul, și instructorul modelează. Eu sunt lutul lui Lucy. Atunci de ce are ea nevoie să vadă cum îmi ard grăsimile pe sub piele și sunt înlocuite de mușchi tonifiați și tendoane? Oare îi pot înțelege motivația prin prisma alei mele? Un singur

lucru știu: pentru că am îndurat rahatul ăsta, trecutul mi se pare mai frumos, iar viitorul, mai ușor de dus.

Din fericire, nu-mi prea mai pasă dacă mă simt sau nu cu câteva miligrame mai slabă decât cu o zi în urmă. Asta pentru că demersul meu este paradoxal; deși îmi simt mușchii întărindu-se pe zi ce trece, în același timp am senzația că îmi cedează tendoanele și încheieturile. Gambele și genunchii mă dor, iar umerii mei înțepeniți, spatele și mușchii brațelor ard de febră. Cel mai mult mă chinuie picioarele umflate, care mă mănâncă: sunt pline de bășici, iritații și coji negre, unde pielea mi-a fost sfâșiată fiindcă am purtat prea mult timp adidași. Slavă Domnului că am piscina aia pentru copii, cea cu ursul! Îmi tratez picioarele obosite și pline de bășici, ținându-le să se odihnească pe fața aia fericită și zâmbitoare!

A doua repriză pe banda de alergare, o oră la 10 km/h, m-a zguduit până-n măduva oaselor. Mă tolănesc pe saltea și îmi întind picioarele, care mă ustură prea tare ca să stau turcește și sunt prea extenuată ca să mă concentrez la orice: nu pot decât să încerc să-mi calmez respirația gâfâită. Îmi dau seama că probabil n-am fost atentă și m-am deshidratat; se întâmplă des între patru pereți, sub aerul condiționat. Iau cu mine pe saltea o sticlă cu apă din frigider. De ce sunt aici? Încerc să găsesc motivul, dar viața nu e niciodată un drum drept. Pe rețelele noastre sociale psihotice pretindem că nu suntem decât o cronologie, când de fapt suntem o tocăniță, o mâncare care clocotește permanent. Iar mie îmi vine în minte unul dintre ingredientele principale.

Sculpturile lui Germaine Richier (1902-1959) evocă distrugerile și atmosfera plină de violență din Europa, de după cel de-al Doilea Război Mondial. Suprafețele denivelate și

zgâriate ale sculpturilor ei, precum și trăsăturile mutilate ale chipurilor, zugrăvesc expresiv suferința umană. În același timp, structura solidă a acestor personaje și prezența lor cu impact puternic accentuează faptul că, până la urmă, omenirea a supraviețuit în pofida poverii grele a războiului. Un model pentru o sculptură de-a ei a fost un bătrân care, cu cincizeci de ani în urmă, îi pozase lui Rodin pentru Balzac – o imagine arhetipală a puterii și creativității masculine, pe care Richier a prezentat-o apoi ca degradându-se, plină de cicatrici. Văzând expoziția lui Richier de la institut, mi-am amintit de ziua aceea, în Potters Prairie, când am văzut la televizor imaginile înfiorătoare cu atacul asupra World Trade Center.

Germaine Richier, care s-a născut la Grans, în sudul Franței, a fost cu adevărat originală. N-a făcut nici o facultate și nici n-a fost modernistă, ci și-a urmat propriul drum, s-a dus la Paris și a lucrat cu Bourdelle, în ultimii lui ani de viață. Impactul devastator al războiului a avut un efect profund asupra peisajelor ei pline de imaginație. Figurile sale feminine, înainte uriașe, au început să semene tot mai mult cu niște insecte, rămânând totuși femei, pe când alte personaje mari și înspăimântătoare (deopotrivă masculine și feminine), ca de pildă *Furtuna* și *Uraganul*, păreau să zugrăvească forțele brutale și necruțătoare ale naturii.

Se poate presupune că alegerile artistice categorice ale acestei femei puternice și pline de viață, care n-a avut copii, ci doar sculpturile ei, au fost felul ei de a-și exprima feminitatea. Într-adevăr, corpul lui Richier semăna cu siluetele viguroase pe care le-a pictat.

Din punct de vedere estetic, Richier evită atitudinea barocă a suprarealiștilor. Deși e clar că le înțelege paradigma, ea o

exprimă brutal, fără a face exces de prețiozitate sau de digresiuni ritualice. Paradoxul operelor lui Richier este că toată lumea le admiră și totuși le ignoră, mai ales din cauza nealinierii sale la o mișcare artistică, fie ea progresistă sau conservatoare. În formă și fond, operele lui Richier au o autenticitate pură, în sine, prețioasă.

Autenticitate.

Cuvântul sună ca dracu' din gura unui artist.

Ce-a fost „autentic" în viața mea?

În sine, prețioasă; eu am scris asta. Mi-amintesc că Nick Vassiliev, tutorele meu, a roșit aproape sexual când a citit propoziția asta. Lena Sorenson, pompoasă și arogantă, care în curând va deveni o super-vedetă în lumea artei. Parcă m-ar fi mirosit. Nici un om de pe lume nu era mai făcut pentru School of the Art Institute decât eram eu. Iar Art Institute parcă era făcut să mă pună în valoare.

Autenticitate.

Voiam o viață socială. Voiam o viață sexuală, la fel ca orice boboc de la Art Institute. Dar eu nu mă dusesem acolo ca să pierd vremea, să o țin în chefuri, să mi-o trag și să fiu populară. Mă dusesem acolo ca să învăț cât mai mult și să devin artistă. Eram măcinată de o nevoie uriașă de a avea succes, mai stringentă decât a oricărui student la vreo facultate de studii economice. Și eram mult, *mult* mai hotărâtă decât orice alt student al institutului. Simțeam că în mine zace un potențial uriaș. Voiam să învăț cum să devin suficient de bună, încât să fiu sclipitoare.

Unui boboc de la School of the Art Institute i se cereau două lucruri: trebuia să-ți cumperi un Mac și să locuiești în căminul de pe State Street. Era o clădire interesantă, de lângă librăria

Borders și cinematograful Gene Siskel, iar pe mine mă încânta foarte tare, deși acolo aș fi putut să dau oricând nas în nas cu Mikey.

În apartamentul luminos, zugrăvit în alb, cu ferestre mari și aplice pe pereți, locuiam împreună cu altă studentă, iar eu am avut norocul să o am colegă de apartament pe o coreeană foarte de treabă, pe nume Kim. Ea și Amanda au devenit prietenele mele cele mai bune. Dar am fost nevoită să plătesc integral la începutul anului chiria pentru camera din cămin: 20.000 de dolari. Locuința aia cât o cutie de chibrituri, în care nici măcar nu stăteam singură, avea o chirie mai mare decât aproape oricare alta din Chicago. Facultatea câștiga astfel o sumă uriașă de la numeroșii ei studenți. Toate apartamentele aveau baie și bucătărie. Studenții aveau câte o masă de lucru, un scaun și un dulap pentru haine, dar paturile se aflau în spații deschise și nu ofereau prea multă intimitate. Mai existau o spălătorie comună și spații de relaxare, de pildă un salon cu televizor și o sală de sport, și cu toții aveam câte un seif personal. Principalul avantaj al apartamentului era că se afla aproape de școală.

Îmi plăceau la nebunie toate cursurile și atelierele – printre care, evident, și cele 2D (pictura), însă cele 3D (sculptura) au fost o revelație pentru mine. Mergeam plină de curiozitate chiar și la cele 4D (arta video), deși nu mă atrăgeau absolut deloc. Mai era și istoria artei, care îmi plăcea enorm. Alți studenți abia așteptau să scape de cursuri la sfârșitul zilei. Eu mereu simțeam un gol în stomac când un profesor insista să mă duc acasă sau chiar să-mi iau o pauză de prânz.

Deși eram departe de a fi foarte populară printre studenții la arte, știam cum merge treaba. Trebuia ca toți profesorii să fie

artiști consacrați, iar cei mai mulți dintre ei aveau o estetică marxistă și nu erau de acord cu diferențele elitiste dintre arta cultă și cea populară. Efectele erau ciudate; când am venit prima oară la institut, la modă era un curent de artă ca pentru copii. Capodoperele lor conțineau predominant inorogi și alte chestii similare. În lumea artiștilor erau considerați oarecum ridicoli și jalnici, ca nenumăratele ilustrații ale unor personaje de desene animate, precum Garfield, și cărora li se atribuia o credibilitate pseudo-warholiană. Știam că n-am nici un chef să mă apuc de așa ceva dar, în mod ciudat, am profitat de asta, căci imaginile mele cu ființe umane chinuite din viitor aveau să fie în curând considerate ca aparținând acelei școli populiste.

Am mai aflat și că era foarte la modă să socializezi cu angajații facultății, iar a te fute cu ei era aproape obligatoriu pentru cei mai ambițioși studenți. Dacă exista vreun comportament ce ar putea fi considerat depravat și dezgustător, în școlile de artă era văzut cu ochi mai puțin răi decât în oricare alte facultăți.

Ce am mai învățat la facultatea de artă? Ei bine, ce înseamnă cruzimea criticii. Deseori cursurile păreau o competiție pentru a desemna cine putea să fie cel mai impasibil și mai necruțător, cine putea să-și justifice cât mai bine din punct de vedere intelectual vitriolul, iar totul se rezuma la alianțe. Mi-am dat repede seama că, deși nu producea prea mulți artiști mari, facultatea era o fabrică de oameni capabili să-și exprime verbal și cu aplomb sadismul.

Însă cea mai importantă lecție am învățat-o destul de repede: cât de necesare sunt expozițiile de artă și cât de important este să cunoști pe cine trebuie.

Apoi l-am cunoscut pe Jerry.

Când toate lucrurile astea mi-au mers cum trebuie, am crezut că nu-mi lipsește nimic. Și chiar *aveam* totul. Acum ce mai am?

Un avion vuiește deasupra, venind dinspre ocean și îndreptându-se spre Glades, apoi întorcându-se spre oraș ca să aterizeze pe Miami International Airport. Uneori, când le aud cum planează, îmi vin iarăși în minte imaginile cu prăbușirea World Trade Center și mă închipui strivită sub moloz sau pârjolită de foc, până mi se face greață și amețesc din cauza palpitațiilor.

Mă apropii cu prudență de fereastra din sticlă rece, acum mânjită cu urmele slinoase lăsate de fruntea, degetele și respirația mea. Mă uit la caroiajul de străzi și mașini, care ies tot mai mult în evidență pe măsură ce se întunecă. Doar la această fereastră pot să ajung; am învățat să cunosc instinctiv granițele libertății mele, înainte ca brățara necruțătoare de metal să se răsucească și să-mi smucească brutal mâna. Oțelul călit al cătușei se simte prin blana moale și mă taie dacă mă zbat prea mult. Mă gândesc la ce o mai fi făcut Lucy cu cătușele; la cum le-a folosit cu alții înainte de mine. Prinse de lanțul ăla odios, fără nici o za slăbită. Atât de categoric.

Mă uit pe fereastră la blocul vecin. La un etaj, lumina se aprinde la 8.15, apoi se stinge la 12.30. Este programată, ca aici, într-un apartament în care nu locuiește nimeni. Odată am văzut doi bărbați acolo, prinși într-o discuție aprinsă. Le-am făcut cu mâna (n-are nici un rost să țip, dar nu mă pot abține) dar știam că n-am nici o șansă; chiar dacă s-ar fi uitat în direcția mea, n-ar fi văzut decât o fereastră rece și neagră.

De obicei, Lucy se întoarce seara, iar eu sper de fiecare dată să-mi aducă mâncare caldă. Dacă e rece, o detest din adâncul

sufletului. Altfel, sentimentele mele sunt amestecate. Micul televizor, pe care mi l-a adus după ce am slăbit mai mult de cinci kilograme într-o săptămână, este o mană cerească. Îmi arată cât e ceasul și ce se întâmplă în lume. Mai înseamnă și că pot să vorbesc cu ea despre gemenele siameze.

Rolul masculin principal din această dramă, pe care îl îndeplinea Stephen, a fost uzurpat de Troy Baxter, un chirurg destul de tânăr și de chipeș, cu mare succes la presă. El va fi șeful unei echipe de treizeci de medici care le vor separa pe fete. Își face iarăși apariția pe Channel 8, declarând că șansele lor de supraviețuire sunt mai mari decât presupuseseră ei până atunci – 40% pentru Amy și 90% pentru Annabel.

— Fetele au ficatul comun, dar au inimi diferite și, cel mai important, nu au aceeași vezică biliară, unul dintre aspectele vitale în separarea gemenilor siamezi.

Apoi apare mama Wilks, care iarăși recomandă, aidoma unui robot, rugăciunea ca unică strategie de a face față evenimentelor. Obișnuiam să urăsc genul ăsta de prostie conștientă, dar acum înțeleg ce simte. Mai știu și că este răvășită, și de disperare; și de teamă, căci asta a fost viața mea aici. Cel mai înfiorător lucru e că nu știu ce planuri are Lucy cu mine, după ce slăbesc cât a hotărât ea. Îmi spun întruna: *nu e o ucigașă*.

Îmi lasă telefonul în bucătărie, pe vibrații. Îl aud cum toarce și bipăie pe blatul de lucru. Îi ține bateria încărcată, dar nu-mi spune cine mă sună sau îmi trimite e-mailuri. Eu inventez scenarii legate de acele apeluri, narațiuni lungi și tulburătoare, în care apar mama, tata, Kim și Amanda. Dar cel mai mult mă gândesc la Jerry; e o tâmpenie penibilă, dar nu-mi iese din cap fantezia plină de amărăciune că o să spargă ușa, o să mă

salveze și o să mă ia în brațe, că o să se preschimbe în altcineva: în cine a promis mereu că va fi.

Îmi trec mâna peste pervaz și găsesc un mâner zimțat! Pulsul mi se accelerează când trag de el și îl învârt, iar fereastra se deschide vreo cinci centimetri. Aerul răcoros al oceanului năvălește înăuntru; contrastul binevenit cu mizeria reciclată care vine prin sistemul de ventilație mă amețește instantaneu. Crăpătura nu-mi folosește la nimic; chiar dacă aș izbuti să trec prin ea, tot aș rămâne prizonieră la etajul patruzeci. După asta mă întorc euforică la pilota și la gălețile mele.

36

Câini

Mona: să mor eu dacă într-o zi n-o să-i trag pizdei un ciocan în mutra aia prefăcută din plastic! Merg cu mașina pe Julia Tuttle Causeway, spre Midtown, când primesc un mesaj de la ea, în care îmi spune, plină de o satisfacție răutăcioasă, că cea mai recentă clientă a mea care a venit să-și anuleze abonamentul la sală este Carmel Addison, o boccie cu fața de vinilin, plină de Botox, dar care plătește regulat.

Futu-te în curu' tău de plastic futu-te în curu' tău de plastic futu-te în curu' tău de plastic.

Am de făcut atâtea drumuri, îmi dau eu seama deznădăjduită, încât de două zile nici măcar nu mi-am introdus datele în Lifemap. Încerc cu disperare să-mi aduc aminte ce am mâncat și ce am făcut, dar trec pe lângă locul incidentului și, în canicula înăbușitoare, mă trec fiori pe șira spinării. Chiar când

ajung acasă la Miles, el iese din bloc și se urcă în Jeep-ul lui, purtând niște ochelari Ray-Ban cu rame late, o jachetă de motociclist ce pare din piele de vițel și blugi largi, albaștri, prespălați. E însoțit de o blondă spălăcită și fițoasă, cu bucle ciufulite care ies de sub o beretă de rahat. Pare că abia a coborât din avion, iar un iubit gangster i-a dat o mie de dolari pe care să-i cheltuiască pe țoale, dar cu condiția să le cumpere doar dintr-un magazin rusesc scump de cârpe, deschis numai ca să spele mafioții bani.

Mă vede traversând strada spre ei și îi dă un ghiont lui Miles. Când se întoarce, eu urlu:

— Bulangiu de căcat ce ești!

El intră în panică și o împinge spre mașină pe curva cu pretenții la viză de lucru. Încă mai are abțibildul ăla enervant pe parbriz: E O CHESTIE LEGATĂ DE JEEP-URI, N-AI CUM S-O ÎNȚELEGI.

Curva se uită la mine și zice cu un accent comunist:

— Iee corva! Iee tipa nebună kung-fu!

— Urcă, iubito, spune Miles. Mă ocup eu de ea.

Câinele Chico se pișă pe un copac. Miles, care îl ține de lesa aia extensibilă de căcat, vine spre mine cu brațele deschise și palmele în sus.

— Lucy… Trebuie să stăm de vorbă…

N-a fost prea inspirat să stea în poziția asta, căci eu îi trag un șut fix în coaie, dar el se ferește, așa că îl nimeresc în pulpă. Face un salt în spate.

— Descreierata pulii!

— MINCINOS DE CĂCAT CE EȘTI!

El fuge la Jeep, se urcă, trântește ușa și bâjbâie cu cheia în contact, în timp ce eu trag șuturi în mașină și îi îndoi tabla.

— PIZDĂ NEBUNĂ!!! urlă el și pornește mașina, uitând de Chico, fără să observe că are lesa prinsă în ușă și că se tot desfășoară.

Când mașina o ia din loc, eu țip la el să se oprească, dar lui nici prin cap nu-i trece, iar când lesa se întinde la maximum, câinele care se pișă este smuls de lângă copac și zboară ca un proiectil, încă prins în lesă. Miles aude scheunatul și frânează scrâșnind, iar Chico trece razant pe lângă geamul din dreapta al mașinii, se izbește de asfalt și ricoșează în față, ca o minge din cauciuc, pe urmă e smucit înapoi de lesă. Miles se dă jos din Jeep.

— Chico… băiete…

Printr-un miracol, Chico e încă în viață și se duce sărăcuțul de el șchiopătând pe labele din față și târându-le după el pe cele din spate, pe trotuar, sub un tufiș. Miles izbucnește în plâns și își imploră animalul să iasă de acolo, ba chiar trage de lesă, iscând un mârâit înfiorător.

— CE AI FĂCUT?!

Se întoarce brusc spre mine, cu fața schimonosită de suferință.

— Ce ai făcut *tu*?!

— Puliiiția… trebie să chemăm puliiiția, se îmbățoșează rusoaica, ce între timp se dăduse jos din mașină.

Miles prinde cățelul care mârâie încetișor și îl duce în brațe până la Jeep. Comunista se suie la volan și demarează în viteză spre veterinar. Am nervii făcuți praf. Mă urc în Cadillac-ul DeVille și plec de acolo. Opresc la o benzinărie și cumpăr un spray cu vopsea neagră. Apoi mă întorc la blocul lui Miles și izbutesc să intru în clădire, după ce sun la toate interfoanele. Pe

ușa lui albă scriu cu majuscule: *E O CHESTIE DE PERVERȘI ȘI O ÎNȚELEG BINE, CE PULA MEA*.

O iau spre centru, cu capul vâjâind: n-am vrut să rănesc câinele, dar e vina nenorocitului că e un laș mârlan de căcat. Bag în telefon salata aia de ouă de care am uitat ieri, îmi amintesc și de cele trei serii de abdomene, făcute ca să scap de stres, în timp ce conduc Cadillac-ul cu o mână, iar un dobitoc care schimbă banda îmi taie fața, fără ca măcar să semnalizeze…

BĂGA-MI-AȘ.

Pe când încetinesc și frânez, ridic privirea spre apartamentul de pe Interstate 95 și simt cum mă afund îngrozită în scaunul tare al Cadillac-ului. La ultimul etaj este un afiș… În blocul nostru. În apartamentul nostru!

Un singur cuvânt, pe o pilotă albă, scris cu litere groase în ceea ce pare a fi… nu se poate…

AJUTOR

NENOROCITA DE SORENSON!

O cotesc spre Bayshore Drive și parchez în fața blocului, fug și dau cu pumnul în butonul liftului. *HAIDE ODATĂ!* Coboară zăngănind etajele pustii, iar ușile se deschid. Apăs butonul pentru ultimul etaj, cu inima bubuind când se închid ușile, iar liftul începe să urce, prinzând viteză. Sper ca șoferii care au trecut pe Interstate 95 și care poate au remarcat afișul să creadă că reprezintă cine știe ce glumă la modă în oraș; blocul pustiu strigă după ajutor în deșertul ăsta de proprietăți imobiliare. Sunt sigură că nimeni n-a oprit să vadă despre ce-i vorba. Dar polițaii… oare de cât timp o fi acolo?

Intru în apartament și mă năpustesc pe coridor, iar duhoarea mă izbește când ajung în camera principală. Sorenson stă pe jos, pe salteaua ei, însă gălețile răsturnate zac într-o baltă de pișat stătut, printre fecalele ei scârboase, care s-au topit pe parchetul din lemn masiv al mamei.

— DUMNEZEULE, CURVĂ ÎNGĂLATĂ CE EȘTI!

— BA PE-A MĂ-TII!

Sorenson arată ca un mic spiriduș răutăcios, un om gras pe bune, schimonosită și plină de ură, așa cum sunt toți grașii, sub aparența ei jegoasă de voioșie. *O fi slăbit pizda, dar sufletul încă îi e gras*.

Fug direct la fereastră și smulg pilota de acolo. E mânjită cu căcat; pizda a scris cu propriile excremente! Țip:

— Scârboasă ce eș…

Pe urmă aud un șuierat metalic, iar ceva îmi înfășoară strâns gâtul. Duc mâinile la el și încerc să trag de metalul rece și tare. Umflata și-a pus lanțul în jurul gâtului meu și încearcă să mă sugrume… Întind mâinile în spate, încercând s-o prind de încheieturi, le trag spre mine în timp ce îmi înfig picioarele în geam, mă împing în Sorenson, iar apoi îmi proiectez capul în spate și aud cum îi crapă nasul. Țipetele ei asurzitoare și animalice îmi dau de înțeles că o doare și că e buimacă; nu-i de mirare că simt cum își slăbește strânsoarea. O izbesc cu cotul în burtă și o simt cedând, apoi mă întorc și o văd cum se prăbușește pe parchet, mișcându-se sacadat. Lanțul din jurul gâtului meu și gravitația și trupul ei mă trag spre Lena, iar eu profit de asta și cad peste ea, îi pun palma în piept și o imobilizez. Cu cealaltă mână smulg lanțul de pe mine.

— Vrei să jucăm dur, grăsano?

Spre surprinderea mea, Sorenson se înfurie din nou. Sângele și mucii îi țâșnesc din nări, dar ochii sunt sfidători, iar mâinile mă înșfacă de încheieturi.

— Du-te-n mă-ta!

O lovesc în obrajii ăia dolofani, și atunci ea îmi dă drumul la mâini, moment în care îi trag un croșeu de dreapta în nas. Sângele țâșnește, iar lacrimile o orbesc. Simt cum îi piere orice impuls de a mi se împotrivi.

— Vrei să te distrug de tot? Hă?

— Nu… îmi pare rău…, scâncește ea.

Îi dau drumul și o trag de păr, târând-o ca pe un câine până la un morman de căcat, moale și scârbos.

— NUUU! DĂ-MI DRACULUI DRUMUL!

Lanțul ei e întins la maximum și o smulge când îi bag fața în el, vârând-o și mai adânc în rahat, iar ea se sufocă și vomită.

— AM AVUT O ZI FOARTE NASOALĂ, SORENSON! AM O VIAȚĂ NASOALĂ DE CÂND TE-AM CUNOSCUT! TU ȘI FILMULEȚUL TĂU DE CĂCAT!

Sufocându-se, Sorenson borăște în propriile excremente, obligându-mă să slăbesc strânsoarea. Se smulge din mâinile mele și se uită la mine, cu fața plină de sânge, muci, căcat și vomă și ochii bulbucați.

— ACUM ȘTII ȘI TU CUM E ÎN LUMEA MEA! *EU* AM AVUT O VIAȚĂ FOARTE NASOALĂ! MAMA MEA…

Respiră repede și sacadat, ațintindu-și asupra mea o privire dementă, de sub masca ei din căcat și vomă.

— Ea și cu tata n-au fost de acord cu nimic din ce am făcut, cu arta mea, când toată lumea le spunea că sunt bună… Ea mă îndopa ca să mă facă la fel de grasă și de nefericită cum era ea… Jerry… Iar acum… zice cu ochii scăpărând, TU, ÎN PIZDA MĂ-TII!

Pe urmă se forțează să tragă aer în piept, țâșnește ca un luptător de sumo și mă înșfacă de umeri. Pot să jur că pizda m-ar fi doborât dacă n-ar fi fost lanțul care a smuls-o înapoi, ca pe un buldog din desene animate. Ne luptăm pe podea, ne zbatem în mizeria aia oribilă și puturoasă, apoi o imobilizez cu o mișcare de jiu-jitsu și mă pregătesc să-i smulg grăsimea de pe corpul ăla fleșcăit până îmi cere îndurare, pe urmă se prăbușește din nou într-o baltă de vomă, plângând în hohote.

Eu sunt plină de căcatul ei puturos și îi spun:

— Încerc să-ți îmbunătățesc viața, Lena, zău.

Ea clatină din capul ăla cu pojghiță de căcat pe el, furioasă și plângând în hohote.

— Ești penibilă rău de tot… *chestia asta* e penibilă…

— Da, sunt, dar și tu ești!

Mă duc la baie, îmi scot hainele de pe mine și fac un duș cu apă călduță, spălându-mă de căcatul ei dezgustător și chinuindu-mă să nu vomit din cauza duhorii toxice. Mă șterg și mă înfășor cu un prosop mare. Termostatul e fixat la o temperatură ridicată, dar eu tremur după confruntarea asta. Mă duc în bucătărie și îmi pun hainele în mașina de spălat, apoi iau o foarfecă mare dintr-un sertar și mă întorc la Sorenson.

Ea stă acolo, în propria mizerie, ca în transă; tăcută, doar fornăitul ca de taur se aude. Ridică privirea spre mine, cu un strat de fecale uscate pe fața schimonosită. Pe urmă vede unealta ascuțită din mâna mea și face un salt în spate, implorându-mă.

— Ce o să-mi faci…? Te rog, nu vreau să mor!

— De ce spui asta, Lena? mă răstesc eu la ea. Vreau să-mi dai hainele jegoase de pe tine ca să le pun în mașina de spălat.

Aveam de gând să le tai, pentru că sunt mânjite cu propriu-ți căcat.

Întind mâna, dar mă țin la distanță, ca nu cumva curva jegoasă să se mai năpustească o dată asupra mea.

Ea se supune; își scoate sutienul murdar, icnind înfricoșată când eu agit foarfeca, pentru a-i arăta să îl pună pe vârful ei. Pe urmă îl pun într-o pungă de plastic. Doamne, în ce hal pute! Apoi își dă jos chiloții și îi pune în pungă, fără să-și ia ochii de la foarfecă.

— Credeam că ai de gând să…

— Să te înjunghii? zic și ridic foarfeca. Cu asta? Doamne sfinte, mai lasă-mă în pace! Tu ai fost cea care a iscat violența.

Mă masez pe gât și mă răsucesc pe călcâie, ducându-mă în bucătărie și murmurând:

— Încerci să ajuți o grăsană și, cum devine un pic mai puternică, te atacă! Inacceptabil!

E o mizerie cumplită. Mă bucur atât de mult că piscina cu ursul s-a întâmplat să fie goală, altfel ar fi putut face totul ca-n cocină.

Iau lenjerie intimă curată din pungă și îi pun hainele jegoase în mașina de spălat, împreună cu țoalele mele și pilota mânjită cu căcat, apoi o programez și o pornesc. După ce îmi vin în fire cu ajutorul unei serii de exerciții de respirație profundă și a unui program de întinderi, mă întorc la Sorenson, umplu piscina pentru copii cu apă și săpun, după care îi dau niște prosoape de hârtie.

— Descurcă-te cum poți, îi spun.

Sorenson se bagă în piscină și începe să se spele. Își șterge fecalele și voma de pe față. E ca un copil. Mă surprinde că mă uit la ea, iar privirea ei ciudată mă înfioară, așa că întorc capul.

Iau fecalele cu prosoape de hârtie și le arunc în closet, după care trag apa și șterg cu mopul restul căcatului scârbos de pe parchet. Mama și Lieb cred că ar înnebuni dacă ar afla că s-a murdărit în halul ăsta. Fac mișcări circulare cu mopul, pe urmă arunc apa plină de căcat și vomă din găleată. Apoi aud niște gemete și, când mă întorc, o văd pe Sorenson pe saltea, făcând frenetică abdomene.

Mă sprijin în mop, exact ca un gardian obosit.

— Nu face asta. Nu reușești decât să-ți bușești spatele, iar singurii mușchi pe care ți i-ai dezvolta ar rămâne îngropați sub stratul de grăsime!

Nu primesc nici un răspuns, iar Sorenson încă mai pufăie făcând exercițiile. Pe urmă se întoarce pe burtă și începe să facă flotări. În sinea mea, sunt impresionată că acum își ridică tot corpul de jos, nu mai face porcăriile alea de fetiță din genunchi.

— Mușchii cvadrupli, Lena. Genuflexiuni.

Mă ghemuiesc în fața ei ca să-i arăt, înșfăcându-mi plină de satisfacție coapsele cu mușchi tari ca oțelul.

— Ele sunt armele tale. Ard cu 115% mai mult decât oricare grupă de mușchi, mint eu, inventând pe loc o statistică.

— Treizeci și una, pufăie Sorenson, treizeci și două…

— Crezi că pizdele alea slabe din reviste fac flotări și abdomene? Mai întâi să arăți ca ele și după aia mai vorbim!

— TREIZECI ȘI CINCI, urlă ea, TREIZECI ȘI ȘASE…

— Păi, du-te naibii! N-ai decât să-ți bușești spatele și să faci pe martira, zic eu legănând mopul, după care mă apuc să șterg iarăși pe jos. Jocul preferat al femeilor Sorenson, încep să zic, după care mă opresc.

Lena îmi observă reacția, cască îngrozită gura, țâșnește în picioare și se năpustește spre mine, apoi lanțul o smucește

înapoi.

— Despre ce morții mă-tii vorbești? Mi-ai… mi-ai citit e-mailurile? urlă trăgând iarăși de lanț cu ambele mâini, frustrată la culme. CE CĂCAT I-AI FĂCUT MAMEI MELE?!

— Te-am avertizat, spun eu și mă duc în bucătărie.

— CE VREI SĂ SPUI?! CE-AI VRUT SĂ SPUI CU ASTA?!

Eu îi ignor porcăriile. Observ că, în accesul ei distructiv, a pus televizorul portabil într-un colț, ca să nu-l strice. Deci pizda poate să fie și calculată; totul e doar teatru și ipocrizie de căcat. Îmi vine să i-l iau țărăncii ăsteia mincinoase, dar n-am de gând să mă cobor la nivelul ei. Îi ascult mesajele de pe telefon: da, încă o droaie de mesaje isterice de la maică-sa. Nu-i de mirare că Sorenson e așa, când pizda aia descreierată o fute atâta la cap. Măcar cretina aia de Kim, din Chicago, a știut când să se retragă.

— SPUNE-MI! Ce-ai vrut să spui?… Spune-mi…

Aud cum se sting scâncetele lui Sorenson și îmi verific și e-mailurile mele pe iPhone. Tata a trimis o poză cu un oraș prin care a trecut în turneul lui; un văr obscur și cam tălâmb stă în picioare lângă el, care îi scrie o dedicație pe o carte. Mama mi-a trimis o fotografie cu ea și Lieb pe puntea vaporului, într-o postură sinistră, clasică și forțată de îndrăgostiți. Ea se cuibărește în brațele lui, uitându-se în sus la el, în vreme ce Lieb se holbează la mare, ca un Napoleon arhetipal. Bag mâna-n foc că în cuplul ăsta se produce mai mult sirop ca în Canada. Și totuși mereu remarc cât de bine se sincronizează mama și tata, chiar și după atâția ani; primesc un e-mail sau un telefon de la unul dintre ei, apoi întotdeauna celălalt face la fel. Probabil că relațiile pe termen lung au o influență de care nu poți să scapi asupra bioritmului tău. E păcat că singura legătură

dintre Sorenson și mama *ei* este faptul că se îndoapă cu porcării.

Scot hainele din mașina de spălat și le pun în uscător. În vreme ce mă uit la ele cum se învârt, aud zgomote dinspre camera în care e Sorenson și mă duc să văd ce face. Surprinzător, s-a suit pe banda de alergare și transpiră lent, în lungul ei drum spre dulcea libertate. Dau aprobator din cap spre ea, dar nu vrea să se uite la mine, ci continuă să alerge. Îmi bag picioarele în pizda asta nerecunoscătoare; mă întorc în bucătărie și trimit mai multe e-mailuri.

Hainele sunt încă un pic jilave când le scot din uscător, dar afară e sufocant de cald, așa că mă îmbrac cu ale mele, iar pe ale lui Sorenson le pun lângă saltea.

— Acum plec, Lena.

— Și ce-mi pasă mie? Cară-te naibii de aici! gâfâie ea fără să se uite la mine. Mă faci să-mi pierd vremea.

— Futu-te-n gât!

Îi arăt degetul mijlociu și ies pe ușă. Cu cine morții mă-sii crede că vorbește pizda asta, *eu* o fac pe *ea* să-și piardă vremea? Ar crăpa într-un minut dacă n-aș fi eu!

Când ajung acasă mai fac un duș, apoi mă îmbrac cu o fustă scurtă de piele și un maieu roșu, îmi strâng părul într-o coadă și o prind cu o agrafă în formă de trandafir. Nemernicul ăla de Quist e iar la televizor. Măcar acum nu mai vorbește despre mine, ci îl apără pe un fost partener de afaceri atacat în presă, Bill Philipson, un dezvoltator de proprietăți imobiliare acuzat că a încercat să mituiască câțiva funcționari din Miami.

— Fără cei ca Bill Philipson, statul nostru, acum un paradis însorit și o mină de oportunități pentru milioane de americani harnici, ar fi doar o mlaștină plină de țânțari!

Mă cutremur de furie: o cretină o să și-o ia. Dau pe Channel 8, unde este un nou reportaj despre gemene, iar eu îmi înghesui pula în poșetă, dar nu pe cea din plastic, care ar fi prea vizibilă sub fusta asta scurtă. Pizdele alea masculine n-au decât să creadă că am ieșit la agățat, că după aia o să le-o trag de nu se văd în păsăricile lor înțepenite și autoritare.

Pe ecran apare un chirurg mai bătrân, un bețiv țâfnos și arogant care îl face albie de porci pe geniul de Troy Baxter, susținând că șansele lui Amy să supraviețuiască și să ducă o viață normală sunt mai mici de 40%. În partea de jos a ecranului scrie că este profesorul Rex Convey de la Northwestern University School of Medicine.

— E periculos să te joci cu numerele, dar estimarea lui optimistă, cum că Amy Wilks ar avea 40% șanse de supraviețuire, este o aberație totală și, sincer, mi se rupe sufletul că spune asemenea tâmpenii, mârâie el. Cel mai probabil această fată își va sacrifica viața pentru ca sora ei să poată duce o existență așa-zis normală.

Mda, e o porcărie nasoală, dar dacă ambele pizde au semnat că sunt de acord să fie tăiate în două, e alegerea lor, ce naiba, domnule doctor Snob!

Închid televizorul și mă gândesc la ce am de făcut. În seara asta pot să beau destule calorii nenutritive din alcool. Vin roșu: mulți antioxidanți, 640 de calorii într-o sticlă sau patru pahare mari de câte 180 de calorii ori șase mai mici de vreo 116 fiecare. Decid să beau trei pahare mici – 350. N-or fi ele nutritive, dar o să mă țină în formă, căci astăzi am nevoie să-mi depășesc rația cu 200, ca să compensez cât am mâncat în săptămâna asta.

Tocurile nu sunt prea înalte, dar tot pot să fac paradă de gambele mele ca niște șerpi care au înghițit o minge de fotbal.

Nu-i de mirare că mă fluieră cineva dintr-o mașină de îndată ce ies de pe 9th, în zăpușeală. E agasant, e drept, dar până la urmă ar fi super-nasol să nu se întâmple asta, căci tăcerea ar fi un semn categoric al urâțeniei. Atunci ar fi momentul să te cari dracu' din South Beach și să te duci, poate, în Central Florida, unde să te baricadezi într-o anticameră a lui Dumnezeu.

Înclin rezervat, dar seducător, din cap spre paznicul de la ușă, apoi mă duc prin mulțime până la barul din Club Uranus, făcându-l să scâncească ascuțit pe un homalău care zâmbește afectat și pe care îl lovesc cu cotul când trec pe lângă el.

— Scuze!

Dau să zic ceva, când o gagică roșcată i se adresează sarcastic tipului, intonând vocalele alea prelungi din Massachusetts pe care le cunosc atât de bine.

— Fii bărbat, frate. Barul e plin!

Homălăul pare pe punctul de a răspunde, însă doar se bosumflă și o șterge, ca un laș, prin mulțime.

— Ce cretin, mormăie gagica.

— Da, știu, declar eu zâmbind, căci îmi place stilul pizdei, apoi o răsplătesc cu o vodcă cu sifon.

Ca de obicei, înainte de bulăneală, ne punem cururile pe două scaune de la bar și stăm de vorbă. În pofida pistruilor ei presărați pe pielea lucioasă și palidă, îmi dau seama că doar se dă în spectacol când vorbește ca la ușa cortului și că gagica știe o mulțime de citate din Henry James. Părul, care îi ajunge la umeri, o dă de gol, căci are cărare pe mijloc și e prins într-o parte cu o agrafă în formă de fluture. Chiar și mama e mai masculină decât lesbiana asta naivă, care se vede de la o poștă că e disperată după o relație stabilă. Gagica s-a îmbrăcat de parcă s-ar aștepta din clipă în clipă să fie chemată urgent la o

petrecere în familie, iar ăia s-ar căca pe ei dacă și-ar face apariția cu părul vopsit în negru sau vreo coafură de limbistă dură.

Henrietta James, o să-mi simți pula mare din plastic. Prin urmare, îi propun să ieșim din bar, iar ea abia așteaptă să plece cu mine, îmbrâncindu-se prin mulțimea de trupuri asudate. Lângă ușă e atât de aglomerat, încât atunci când ajungem afară, în noaptea răcoroasă, mă simt de parcă m-aș fi născut a doua oară. Mergem pe Washington, iar pașii ne țăcănesc în tandem pe trotuar. Un vagabond care stă lângă Walgreens își ridică privirea spre mine și mă întreabă:

— Ai niște mărunțiș?

— Să vedem ce spune cântarul, zic eu și îi arunc o carte de vizită în poală.

Henrietta mă privește surprinsă.

— Uau, ce carte de vizită i-ai dat?

— Sunt instructoare de fitness.

— Dar un tip ca ăsta n-are cum să-ți fie client, nu?

— Nu vreau să-mi fie client, zic eu clătinând din cap, vreau să-l confrunt. Rămâi cu speranța că îi dai ideea să-și schimbe viața. Prețul unei vieți omenești e mai mare decât al unei cărți de vizită.

— Uau… cred că nu m-am gândit niciodată la asta, spune dna James, uitându-se la vagabond.

Vorbim dacă să mergem sau nu la Blenheim Hotel, dar eu nu am nici un chef de mocheta aia puturoasă sau de recepționerul bățos și probabil homosexual în negare, când o să cobor treptele stânjenită, a doua zi dimineață. Henrietta are un apartament pe Meridian, destul de aproape de locuința mea, așa că ne ducem acolo. În pofida faptului că se vede de la o

poștă că nu-i proastă, dna James este o tipă care nu vorbește prea mult, lucru care-mi place, dar în vreme ce eu mă uit la afișele ei cu filme – *Metropolis* al lui Lang, *În spatele ferestrei* al lui Hitchcock – pizda sare pe mine! Îmi ridică fusta cu mâna, apoi mi-o bagă în chiloți, cufundându-se în pizda mea aidoma unui submarin izbit de o bombă, iar cu degetul, ca un pistol cu electricitate pentru vite, îmi pipăie căpitanul! N-apuc să mă gândesc la penisul de plastic din poșetă, căci coapsele mi se desfac precum o pungă cu chipsuri. Dna James intră repede în ritm și, ca un boxer, îmi face praf clitorisul. Ochii îi scapără și insistă cu o voce răgușită:

— Ai ceva la tine?

— Da… gem eu, dar e în poșetă…

Fie chiar e începătoare, fie și-a pierdut ceva esențial pe drumul încoace dinspre Boston, dar un lucru e sigur: e foarte dornică. Însă acum nu doar ea țipă după pulă. Mă întorc și înhaț poșeta, având grijă să n-o deranjez din pipăială, pe care acum o face cu mișcări lungi, viguroase și superbe. Îmi scot pula și îi spun să și-o lege pe ea.

— Fute-mă. Fute-mă cu pula mea în pizdă, îi poruncesc eu.

Dna James abia așteaptă să-mi facă pe plac. Își pune cu îndemânare instrumentul, îl trage în față, cu mâna pe baza lui, pe care și-o freacă de osul pubian ca pe o râșniță de piper.

— Chiar vrei asta, nu?

— Umple-mi pizda *chiar acum*, curvă ce ești, altfel ți-o iau și ți-o bag fix în curul ăla alb de mironosiță!

Nu trebuie să-i spun a doua oară.

37

Contact 15

To: lenadiannesorenson@thebluegallery.com
From: mollyrennesorenson@gmail.com
Subject: Te rog vorbește cu mine

Încerc să vorbesc cu tine, Lena. Nu-mi răspunzi nici la telefon, nici la mesaje sau e-mailuri! Încerc să vorbesc cu fiica mea despre un lucru care ne afectează mult pe amândouă, dar tu nu răspunzi!

To: lenadiannesorenson@thebluegallery.com
From: toddpaulsorenson15@twincityhardware.org
Subject: Ajunge!

Lena,

Îți aduc la cunoștință că ai supărat-o pe mămica și i-ai frânt inima. Sper că asta te face să te simți bine și vă distrează pe tine și pe prietenii tăi versați și artiști din Miami. Am încercat să-ți dăm totul. Așa ne răsplătești?

Vrem să vii acasă. Nu știu cu ce soi de oameni ai ajuns să stai în iadul ăla pseudo-caraibian invadat de voodoo, dar mi-e clar

că te-ai apucat de droguri. E-mailurile astea sunt pline de ură și de reproșuri. Nu de la noi ai învățat asta!

Vorbește cu mama ta!

Tata

38

Pachetul

Încă nu i-am spus lui Sorenson despre pachet. Îl țin în șifonierul încastrat în perete. Conține o scrisoare, un carnețel și treizeci și șase de fotografii clare alb-negru.

Scrisoarea e de la o femeie pe nume Melanie Clement.

Dragă Lena,

Fostul tău iubit – acum și fostul meu iubit – este un psihopat pervers, malefic și intrigant: un pericol în serie pentru femei, care ar trebui să fie la închisoare. Mi-a cheltuit, mi-a furat și m-a stors de aproape toți banii. Este de fapt o lipitoare complet inutilă, un individ anost, lipsit de talent și obsedat de sine însuși. De asemenea, este escroc și hoț. Dacă mai aveai vreo îndoială în privința asta, conținutul pachetului o să te lămurească definitiv.

Să nu-l primești înapoi, dacă ești măcar cât de cât inteligentă și/sau dacă te respecți. Amândouă știm că va încerca să se

întoarcă la tine.

Îmi pare rău că te-a părăsit pentru mine. Îmi pare rău pentru mine și sunt încântată pentru tine.

Numai bine,

Melanie Clement

PS Fotografiile și negativele sunt ale tale – fă ce vrei cu ele.

În toate fotografiile apare Sorenson, dezbrăcată, în trei poziții: din față, din spate și din profil. Sunt douăsprezece serii din fiecare și toate pozele sunt făcute în același loc și sub aceeași lumină. O arată în diferite stadii intermediare când, într-un an, dintr-o femeie micuță și slabă s-a preschimbat într-o obeză umflată. Pe fiecare poză este notată luna, începând cu martie, și un număr care reprezintă greutatea Lenei, între 58 și 102.

Cea mai frapantă și mai groaznică schimbare nu se petrece în trupul Lenei, care se umflă, ci în expresia de pe chipul ei. În prima serie de fotografii, deși cu siguranță i s-a spus să fie impasibilă, ea schițează un zâmbet, un soi de joc sexy în care e complice cu partenerul. Mina asta e predominantă în lunile 1-3. Pe urmă, în luna a patra, o expresie covârșitoare de rușine se insinuează, urmată de furie, apoi de frustrare și disperare (lunile 5-8), pe urmă din ochi îi dispare orice sclipire și pare înfrântă pe toată linia (după luna 9). Mulțumită lui Melanie, Lena are acum toate operele perversului din cadrul „proiectului“ său. Mai bine zis, eu le am.

Iau hotărârea să citesc din carnețel.

de Jerry C. Whittendean

Am cunoscut-o pe Lena la Art Institute. Ea abia începuse anul întâi, iar eu tocmai urma să termin facultatea. Era săptămâna tradiției „fututului cu boboace“, când masculii aspiranți se duc la petreceri și evenimente în căutare de prospături.

Lena nu era genul meu. Drăguțică, dar suferind de timiditate cronică, cu un singur ochi care te privea uneori pe sub bretonul ăla lung și negru. Acesta era scutul ei; însă când se uita la tine, privirea putea fi sălbatică, fixă și provocatoare.

Mereu credem că suntem în stare să-i schimbăm pe cei din jur, să-i modelăm după cum ne dorim. Uneori, îmi spun că ea a fost dintotdeauna proiectul meu, încă din clipa când m-am dus la ea și tremura ca un șoarece lipit de peretele bucătăriei. Dar poate că asta e doar în imaginația mea.

Știam cine e. Îmi plăceau operele ei; ceilalți studenți și profesori discutau despre ele, iar eu îmi propusesem să le văd. Intram în pauze în sala de curs și le admiram. Deși era timidă, creațiile ei artistice erau pline de tupeu: pânze mari, culori aprinse și peisaje dezolante, apocaliptice. După aceea m-am simțit atras de ea, de misterul talentului ei, de îndrăzneala ei țanțoșă, categorică și neînfricată. Am sedus-o pentru a încerca să dezleg această enigmă. Însă nimic din ce zicea sau făcea n-a putut să răspundă la întrebarea care mocnea în mine: de ce tocmai ea? De ce fata asta brunetă și micuță venită dintr-o fundătură plină de mocofani cu frica lui Dumnezeu are talentul și voința de a câștiga o asemenea faimă fără precedent în lumea artistică?

La început, conversațiile cu Lena mi-au stârnit interesul. Pe urmă au devenit repetitive, iar eu am simțit că intrăm într-o rutină. Destul de repede am început s-o disprețuiesc, pe ea și

micile ei manii de țărancă prostuță, care la început mă surprinseseră. Până la urmă puzderia de „m-am prins“ și „fain“ și „droaia“ de „la naiba“, „să mor eu“ și „hei, tu“ au început să mă scârbească. Era cu capul în nori, o casnică onestă din suburbii, absolut deloc boemă, însă cu talentul, voința și convingerile cuiva ca Warhol.

Când disprețuiești pe cineva de care ești atât de apropiat, curând sentimentul devine reciproc. Ranchiuna Lenei era amabilă, minimală și acoperită de o vinovăție fățișă. Însă a început să preia controlul. În viață am învățat că oamenii sunt atrași de carismă pe termen scurt, dar că, la un nivel mai profund, întotdeauna iubesc și admiră talentul. Prietenii au început să-i spună pe la spatele meu că o sabotez. Asta m-a distrus. Eu cred în mine ca artist. Dacă nu crezi în tine, nu valorezi nimic. Fără mine, Lena n-ar fi avut niciodată succes, n-ar fi profitat atâta de talentul ei.

Miami a fost ideea mea. Lena ar fi îndurat la nesfârșit iernile din Midwest, cu buna ei dispoziție rustică, jenantă și stoică din Minnesota. Dar n-am sugerat asta doar pentru că îmi doream lumină pentru fotografiile mele. Voiam ca Lena să plece din Chicago. O ducea prea bine. Ori de câte ori intram într-un bar din Pilsen sau Logan Square, cunoscătorii mă întrebau în cor: „Unde-i Lena?“. Ajunsesem să-mi vină să borăsc când auzeam întrebarea asta. Nu ne convine deloc când prietenii noștri au succes, au observat Wilde, Vidal și Morrissey; dar când e vorba de iubiții sau iubitele noaste, Doamne Dumnezeule, asta ne umple de ură!

Nimeni nu știa cât de umilit mă simțeam să stau tot timpul în umbra ei. Lena pur și simplu strălucea, fir-ar să fie, iar eu o uram și pe ea, și mă uram și pe mine pentru asta. Singura modalitate

prin care am putut să scap de sentimentul ăsta a fost să preiau controlul. Mi-o imaginam grasă și dezgustătoare. O încurajam să mănânce prea mult: Pizza Hut, McDonald's, Taco Bell și Gyros. „Hai să ne oprim la Starbucks să luăm un latte și o brioșă. Ai lucrat din greu la sală. Ai ars vreo 150 de calorii. Meriți o gustare de 600 de calorii" – rahaturi de genul ăsta. Băteam la o ușă deschisă: mama ei își făcuse deja datoria.

Așa că i-am făcut poze. O puneam să se cântărească vinerea dimineața, în fiecare săptămână. Ea nu și-a dat seama că devenise un proiect: Transformarea Lenei Sorenson*. Nu m-aș fi putut descurca mai bine decât dacă aș fi omorât-o, aș fi lăsat o cameră de filmat lângă cadavrul ei și aș fi văzut cum o mănâncă viermii (și m-am gândit la asta, dar am ajuns la concluzia că omuciderea e o chestie pe care ar face-o un ratat). Am fotografiat-o dezbrăcată din față, din spate și din profil, din partea stângă. În fiecare lună timp de un an, de fiecare dată trei poze alb-negru, la rezoluție mare și sub lumini identice. Un proiect finalizat, ce conține treizeci și șase de poze: cu data și greutatea ei notate pe cartonașe atașate.*

Problema este consimțământul Lenei. Nici o galerie nu îmi va găzdui expoziția dacă ea nu-mi dă în scris permisiunea să folosesc pozele. Așa că, în vreme ce ea zace umflându-se într-un colț întunecat al casei din Miami, eu fierb în suc propriu în New York, gândindu-mă cum s-o fac să semneze contractul ăla de căcat.

Între timp, încerc s-o conving pe Melanie de cât de bine ar merge o expoziție despre vagabonzii din centrul Manhattanului. Femei talentate, femei bogate, ce aș putea să fac

Individul e un pervers nenorocit, bolnav la cap. Îți dai imediat seama de asta când vezi ce e-mailuri mincinoase și pline de manipulări îi trimite, ca s-o convingă să semneze contractul ăla de rahat. E-mailurile astea îmi sugerează că probabil s-a prins că pozele care îi lipsesc sunt la ea. Asta arată cât de fără voință, jalnică și profund neputincioasă este Sorenson, dacă a lăsat un ratat ca ăsta s-o manipuleze și s-o domine. Pizda aia are baftă că m-a cunoscut. O să-i întăresc curul ăla fleșcăit! Dar, ca echipa de chirurgi cu fetele din Arkansas, trebuie să distrugi o grămadă de căcat ca să refaci totul de la zero, iar dacă pacientul moare pe masa de operație, ei bine, măcar tu ți-ai dat silința.

39

Contact 16

To: mollyrennesorenson@gmail.com;
toddpaulsorenson15@twincityhardware.org
From: lenadiannesorenson@thebluegallery.com
Subject: Iarna asta sunt 30 de grade

> Vă trimit un e-mail comun, căci ultimele mesaje se pare că v-au făcut să vorbiți unul cu celălalt. (Nu-i nevoie să-mi mulțumiți.) De asemenea, dacă îi scriu unuia dintre voi, îl pun și pe celălalt în copie, ca să nu mai puteți apela la jocurile tâmpite, manipulative, în care vă mințiți pe voi înșivă și la care vă pricepeți din ce în ce mai bine.

Mai întâi tata:

Mersi pentru primul e-mail de la tine după vreo PATRU ANI și TREI LUNI. Mă bucur că încă îți pasă de mine.

1. Îmi pare rău că mama e supărată, dar sunt sigură că-ți dai seama că e groaznic de obeză. Orice persoană așa grasă și izolată cum e ea are evident probleme psihice/depresii, pe care și le neagă cu vehemență. Tu și cu mine purtăm o parte din vină; am încurajat depresia. În ce mă privește, eu am fost complice. În ce te privește, ai neglijat-o emoțional. Ei bine, eu m-am săturat. Deci ce-ai zice să devii și tu bărbat și să-i acorzi puțină atenție femeii pe care susții că o iubești? Chiar – abia dacă îndrăznesc să zic – puțină afecțiune?

2. Da, faptul că spun adevărul mă face să mă simt bine, deși ăsta e un subiect de discutat doar între noi, NU cu altcineva, inclusiv cu așa-zișii mei „prieteni versați și artiști“, care există doar în imaginația ta. N-am eu norocul ăsta. Dacă aș fi avut viața socială pe care ți-o închipui tu, nu m-aș mai fi simțit atât de nasol aproape de când mă știu.

3. Nu mă droghez – nu m-au tentat niciodată drogurile, nici în școală, în Potters Prairie, nici la facultatea de artă din Chicago. Dacă vrei să găsești droguri, caută în dulăpiorul vostru cu medicamente: în ultimii ani, mama a consumat o cantitate uriașă de droguri prescrise de medic.

Ce vreau, probabil, să spun este: DU-TE DRACULUI.

Acum mama:

Vrei să știi cu ce ai greșit?

1. Când m-ai îndopat cu mâncare plină de grăsimi și m-ai făcut la fel de grasă, deprimată și bolnavă cum ești tu. Eram pe punctul de a face diabet de gradul 2 și presupun că și tu ești pe-acolo și ai destule probleme de sănătate cauzate de obezitate. Încă te mai poți vindeca: CONTROLEAZĂ-TE ÎNAINTE SĂ TE DISTRUGI!

2. Când mi-ai criticat toți prietenii în copilărie. Nici măcar prietenii „imaculați“, pe care mi i-ai ales cu mâna ta la întrunirile de la biserică, n-au fost până la urmă destul de buni pentru mine. Bravo, ai reușit să mă faci să mă simt la fel de rău ca tine, javră!

3. Când ai încercat să mă împiedici să-mi pun în valoare talentul. Toți experții, de la învățătoarea aia din școala primară, până la profesorii de la Art Institute, ți-au spus că am un talent artistic extraordinar și că mă pricep să-l pun în practică. Ce s-ar fi întâmplat atât de rău dacă mi-ai fi dat voie să pictez sau să desenez? Mă lași?

4. Când ai încercat să mă împiedici să plec din PP, MN. Poate că ție ți-o plăcea să stai acolo, dar mie nu mi-a surâs niciodată. MATURIZEAZĂ-TE ȘI RESPECTĂ-MI DRACU' OPINIA!

5. Când încerci să-mi stârnești vinovăția, pomenind de Dumnezeu. Nu știu dacă există Dumnezeu. De fapt sper, de dragul tău, că NU EXISTĂ, căci ar fi foarte șucărit pe tine în Ziua Judecății de Apoi, fiindcă ÎL BAȚI LA CAP CU ORICE CHESTIE MINORĂ DIN VIAȚA TA și Îi atribui tot felul de opinii. Sunt încântată că ești credincioasă – așa că acum du-te dracu' și bucură-te de credință (în tăcere) și n-o mai folosi ca pretext cu care să mă controlezi/manipulezi, să te simți superioară sau să-i fuți la creieri pe toți.

Miami Beach e mișto și aici sunt 30 de grade. Cum dracu' e în Otter County?

L x

40

Lena în West Loop

Stau într-un bloc turn din Miami, în propriul căcat. Îmi simt nasul și obrajii zvâcnind de durere așa, dezbrăcată cum sunt, în piscina asta cu urs, spălându-mi aproape toate secrețiile corporale imaginabile de pe față. Mișcări făcute în silă. În mod

ciudat, nu mi-e greață. Îmi suflu nasul încetișor într-un prosop de hârtie: în mucii mei încă mai sunt fecale, vomă și sânge uscat. Culorile, consistența și mizeria pe care le văd pe aceste prosoape îmi stârnesc o surescitare morbidă. În mod ciudat, mă delectez cu situația mea ridicolă: sentimentele intense, amestecate și schimbătoare pe care mi le provoacă. Vreau să plâng și să gem de durere, însă nu fac decât să râd. Mă uit cum se prelinge mizeria de pe fața mea în apa călduță și maronie de la căcat. Televizorul, pe care n-am putut să-l distrug, merge fără sonor într-un colț. Singurul meu stimul, singurul meu interlocutor.

Când ești artist, trebuie să te confrunți cu tot felul de lucruri neplăcute care țin de tine însuți. Căcatul. La început, moartea lui Barry King m-a zguduit, dar în sinea mea mă simțeam și puțin entuziasmată. Mă aflam în centrul unei povești captivante.

Sunt ca o expoziție. Un spectacol. O expoziție a ființelor umane: omul viitorului, omul trecutului. Lena din trecut, Lena din viitor. Cea care se vede permanent în imaginea reflectată în fereastră. Însă asta am știut dintotdeauna: știu cum să pun în scenă un spectacol.

Ca atunci, în Chicago. Am început să am relații cu studenții populari, mai ales prin intermediul lui Jerry. Olivia și Alex erau acoliții lui (unul dintre cuvintele preferate ale lui Jerry), deși eu le-am adus pe Amanda și pe Kim. Mergeam la o mulțime de petreceri, dar niciodată nu întârziam la ore, de regulă la inițiativa mea, chiar dacă ne dădeam peste cap să ajungem la facultate. Fugeam prin Art Institute, printre vestigiile culturii medievale și pe lângă expozițiile cu armuri, împingându-i din

urmă pe vizitatori ca să ajungem la atelierele și cursurile din spatele clădirii.

Pe urmă Jerry. De unde să încep?

Eram la o petrecere în Wicker Park, ținând strâns în mână o sticlă cu vin roșu ieftin din Chile și încercând să decid dacă să mă îmbăt sau nu. Speram că astfel voi căpăta încredere să interacționez cu oamenii normali de acolo. Acum îmi dau seama că era o prostie să cred asta. Probabil că eram cu toții extratereștri – cel puțin cei pentru care merită să-ți bați capul sunt așa. Iar fiecare dintre noi face greșeala de a se deghiza în ființă umană.

Firește că-l remarcasem până atunci, dar nu eram nici pe departe singura. Jerry era în ultimul an, iar mulți boboci și cei mai populari dintre profesori îl ridicau în slăvi. Toate șoaptele pline de venerație care circulau prin facultate: „Jerry vine diseară?“, „La ce lucrează Jerry?“, „Jerry are vreo chestie mai deosebită?“. Acum totul mi se pare atât de ridicol!

Apoi m-am trezit că se holbează la mine – se holba la propriu – de parcă aș fi fost un obiect exotic. Din pragul ușii. Arătos: un corp suplu și puternic, cu o claie de păr negru și des. Ochii ca niște iazuri adânci; nu mă puteam uita în ei. Îi simțeam efectiv încrederea în sine și puterea radiind dinspre el, care se afla de cealaltă parte a blatului de lucru, și am avut senzația că încep să clocotesc pe dinăuntru când a venit la mine.

Pe urmă Jerry a făcut o chestie bizară. S-a prezentat, iar când eu am bolborosit „Lena“ în chip de răspuns, el mi-a luat bereta de pe cap, mi-a dat la o parte bretonul și apoi mi-a pus din nou bereta, strângându-mi părul pe spate. Atunci am observat că are gene excesiv de lungi, ca cele false pe care și le pun fetele.

— Îmi place să văd cu cine stau de vorbă, Lena. Și n-ar trebui să-ți acoperi ochii, a spus el cu un zâmbet larg, care a domolit furia pe care mi-o trezise îngâmfarea lui.

Am zâmbit, un penibil zâmbet de fetiță. Eram prea surescitată de prezența lui ca să mai apuc să mă detest. (Ura de sine avea să apară mai târziu.)

Am stat de vorbă multă vreme la un pahar de vin; apoi încă un pahar și încă unul. Pe urmă, ca efect al bizarei alchimii sociale a beției, ne-am trezit că ne târâm picioarele pe străzile pustii în alb și negru, trecând pe lângă mașinile acoperite de zăpadă aliniate pe marginea drumului aidoma unor dinți uriași, spre apartamentul lui care, slavă Domnului, nu era departe. Locuia la ultimul etaj al unei case vechi, ce fusese împărțită în două apartamente. Era spațios, chiar luxos. Atunci am crezut că o să facem sex, chiar mi-o doream, însă doar am stat de vorbă, ne-am giugiulit și am băut cafea. Lumina zilei a năvălit înăuntru, dezvăluindu-i porii și unghiurile ascuțite ale maxilarului și obrajilor, iar el a propus să luăm metroul de suprafață până în centru, spre camera mea de cămin. Voia să vadă la ce lucrez. Îmi amintesc de căldura trupului său, aproape lipit de mine în aglomerația din vagon, și că îmi doream ca acea călătorie să nu se termine niciodată.

Metroul ne-a scuipat înapoi pe străzile înghețate și pustii din centru. Când am ajuns la cămin, din fericire Kim se trezise deja și era îmbrăcată. Jerry a salutat-o politicos, apoi s-a uitat la schițele și desenele mele și la cele câteva tablouri pe care le înrămasem și pusesem pe perete în micul meu dormitor.

— Ești talentată, a recunoscut el. Și, mai mult decât atât, prolifică. Oamenii ar trebui să le vadă.

A mărturisit că auzise de talentul meu și că în ultima vreme mă studiase. Am fost măgulită, nici nu s-ar fi putut altfel. Ba nu, am fost complet fermecată. Câteva nopți mai târziu, ne aflam în apartamentul lui, în bucătărie, și am început iarăși să ne pipăim. Mi-am dat seama că venise momentul, așa că am alunecat pe perete și ne-am așezat pe jos, cu spatele lipit de frigiderul rece, sărutându-ne cu o intensitate care alterna între controlul jucăuș și abandonul sălbatic. Am rupt vraja și am trecut la acțiune, deschizându-i fermoarul de la pantaloni, băgând mâna acolo și simțindu-i organul tare. El a început să scoată niște sunete în surdină, un soi de fluierat, expulzând cu forță aerul printre dinții din față. Mi s-a părut straniu, dar apoi m-a pus să mă ridic în picioare și să-mi scot pantalonii. N-aveam nevoie de nici o încurajare. Însă după ce am făcut-o, el m-a privit ca într-o transă bizară. Am preluat iarăși inițiativa și l-am împins ușurel spre podeaua din bucătărie, fiind doar din când în când conștientă de mizeria care pe el părea să-l dezguste puțin.

— N-am putea… a început să spună, dar l-am făcut să tacă cu un sărut și i-am scos cureaua, dându-i la o parte chiloții largi și văzându-i pula vânoasă cum își recapătă libertatea.

S-a izbit cu un sunet sec de burta mea, așa că m-am urcat călare pe el, sprijinindu-mă cu o mână de vechiul frigider Kenmore, bej și îndesat.

Mâna lui lată m-a prins de ceafă și de gât, pe urmă am început să ne mișcăm lent și greoi, eu cu genunchii înfipți în podea, până când el s-a ridicat, sprijinindu-se de Kenmore și mângâindu-mă pe cur (încă cu chiloții pe mine) cu cealaltă mână și sărutându-mă, apoi mușcându-mă de gât. L-am sărutat adânc pe gură. M-a înșfăcat de șolduri și m-a tras spre el, iar eu

mi-am dat chiloții la o parte, apoi am simțit cum intră în mine cu totul și o arsură undeva sub coloana vertebrală. Aproape instantaneu, m-am încordat și l-am futut din ce în ce mai repede și mai viguros, până când el m-a strâns și mai tare de șolduri, încercând să mă ridice și să mă dea la o parte, gâfâind, dar eu am țipat „Stai!“ și am simțit cum trec într-un alt univers, dintr-o altă dimensiune, pe când Jerry gemea, iar eu mă împingeam cu un ultim efort hotărât, ca să ajung unde îmi doream, după care mi-am dezlipit încet trupul ostenit de al lui. Când ne-am prăbușit pe podea, am văzut că ejaculase pe parchet, pe chiloții mei (care încă erau parțial pe mine), pe coapse și chiar în propriii pantaloni. L-am văzut cum își izbește de două ori ceafa de frigider. Pe urmă a tras adânc aer în piept și a expirat într-un râset gâlgâit și euforic, care m-a încălzit, apoi m-am încolăcit lângă el și am căzut în amorțire.

M-am trezit din cauza frigului crâncen, fără să știu dacă dormisem câteva secunde sau o oră și simțind cum îmi recapăt luciditatea, de parcă până atunci aș fi fost scufundată, o senzație pe care am asociat-o întotdeauna cu o partidă satisfăcătoare de sex. Jerry plecase de lângă mine și îmi pusese o pernă sub cap. Dispăruse, iar fereastra era larg deschisă. Deși eram la el acasă, m-a copleșit un junghi de panică și de rușine; mi-am adus aminte de singura tentativă a mamei de a-mi face educație sexuală:

— N-o face. Nu vor decât un singur lucru și, după ce-l obțin, se cară. Domnul a creat degetele ca să pui o verighetă pe ele!

Cuvintele astea probabil că mi-au intrat în sânge, m-au marcat ca fierul încins căci, cu o groază crescândă, sub razele lunii, am mijit ochii să-mi găsesc pantalonii, pe care i-am tras pe mine. În timp ce mă îmbrăcam, m-am simțit ușurată când mi-

am dat seama că Jerry încă era acolo; pe fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie l-am văzut cum stătea pe scara de incendiu și fuma o țigară. Era întuneric, dar lumina slabă a felinarelor îi contura silueta. Brațul îi era sprijinit de pervaz și se uita la ceva, din profil. Avea părul răvășit, gura întredeschisă, iar respirația îi era aproape la fel de densă ca fumul albăstrui de țigară. M-am dus lângă el și am observat că e îmbrăcat cu un tricou; nici măcar nu-și pusese puloverul sau paltonul. Parcă nici n-ar fi simțit frigul care-ți intra în oase. Avea ochii închiși, iar genele alea lungi, de-a dreptul bovine, i se lipiseră de obraji. I-a deschis când am ieșit lângă el.

— Bună, a spus și m-a tras spre el, apoi a scos un sunet ca de motor, cu gura lipită de urechea mea. Brrrr!

Am râs și m-am uitat la el. Fulgii de zăpadă i se topiseră în păr. Am vrut să întind o mână și să-i ating, dar am ajuns față în față cu el, m-am lipit de trupul lui și l-am înșfăcat de tricou. M-am apropiat și mai mult de căldura pe care o emana. Bărbia mea i-a împuns pieptul. Simțeam că brutalitatea tâmpă a clădirii din cărămidă roșie, copacii sfrijiți ai iernii, văzduhul cenușiu și străzile albe de dedesubt încep să devină contururi în povestea noastră.

Cu Jerry, totul părea posibil. Trosnea și dădea pe afară de o forță molipsitoare. Avea încrederea în sine și sentimentul propriei valori, care mie îmi lipseau, dar la care îmi doream cu disperare să am acces. În primele săptămâni ale relației mele cu el, cumva ciudat, am simțit că o parte din ele mi se transmit și mie. Nu m-am mai considerat o fetiță naivă și dolofană de la țară. Eram artistă. Eram iubita lui Jerry Whittendean.

Dar eu cu ce contribuiam? Atunci nu mi-am dat seama, pentru că, la fel ca toată lumea, eram absolut fascinată de el. Eu

contribuiam cu talentul meu. Tragedia lui Jerry, și aici îl citez, era că nu era nici talentat, nici prolific. Era pasionat și ambițios, dar nu și competent. Nu avea ceea ce toți artiștii de succes consideră că le e indispensabil: motorul. Nu-l dobândise niciodată, poate din cauza mediului oarecum privilegiat din care provenea: un tată în industria petrolieră, o casă mare în Connecticut și studiile la școli private. Pentru mine nu exista ideea de pânză albă. Ardeam de nerăbdare s-o mânjesc cu pensula. Și abia așteptam să mă mânjească și Jerry cu pensula lui. Nu-mi puteam lua mâinile de pe el. Și am descoperit, surprinsă, că în dragoste, ca în artă, eu eram cea hămesită dintre noi. Deși atunci nu mi-am dat seama, părea că Jerry își consumase tot potențialul în procesul inițial de seducție. După aceea s-a plictisit, devenind din ce în ce mai plin de sine, mai repede decât mi-aș fi închipuit eu că ar putea să facă vreun bărbat.

Însă ar fi trebuit să mă alarmez când a anunțat că renunță la multimedia și se concentrează doar pe fotografie. Chiar și cei mai lingușitori *acoliți* ai lui, de pildă Alex, au fost dezamăgiți. Școala de artă funcționează pe ierarhii. Pictorii sunt numărul unu în ce privește prestigiul și credibilitatea, urmați imediat de cei pe care îi pasionează sculptura. Cei care se ocupă de multimedia sunt greu de clasificat, căci pe atunci acest domeniu era prea nou și prea nediferențiat pentru a-l defini cum se cuvine. Însă cei ce se specializau în fotografie erau o specie foarte confuză. Chiar fără să ținem cont de întrebarea principală, anume dacă fotografia poate fi considerată o artă, ea era ruda săracă din Art Institute of Chicago. Sincer, atelierul de arte din liceul meu, în Potters Prairie, era mai bine amenajat decât cel de fotografie din facultate. Cu jumătate din banii pe

care îi dădeai pentru un an la Art Institute, ai fi putut să te duci la Columbia College sau chiar să închiriezi un atelier de fotografie. Totuși fotografii nu erau ultimii pe listă – această onoare aparținea studenților viz-com (de ce ar plăti cineva atâta pentru a absolvi o facultate de design grafic?) – dar erau pe aproape. Iar Jerry nu era genul de tip care să fie printre ultimii.

Deși viața mea socială devenea tot mai activă, vizitele lui la mine, în cămin, unde făceam dragoste în patul meu de o persoană, iar biata Kim se prefăcea că doarme sau pleca în frig, târându-și picioarele până la Dunkin' Donuts, erau fără îndoială cele mai mișto.

Pe vremea aceea nu prea aveai unde să te distrezi în căminele studențești. Eram izolați de oraș, captivi în centru care, pe atunci, era mort și uneori ostil. Având în vedere cât de mulți studenți mișunau prin numeroasele facultăți, nu prea existau locuri unde ai fi putut socializa și care să ofere avantaje studenților. Trebuia să-ți organizezi singur distracția. În cea mai mare parte a timpului liber noi, bobocii, stăteam prin preajmă, de obicei fumând lângă cămine sau pe treptele facultății de artă, ori pierzând vremea la Dunkin's, unde concuram cu vagabonzii din partea locului pentru gogoși pe gratis. Practic n-aveai unde să mănânci în altă parte, iar asta însemna că drumul săptămânal cu metroul de suprafață, din centru până la Jewel-Osco, era o peripeție binevenită.

Și totuși plictiseala spartană a vieții studențești încuraja într-un fel sau altul creativitatea. Artiștii (profesori) și studenții stăteau mult unii cu alții, iar Jerry m-a introdus în cercurile sociale cele mai însemnate. Era de înțeles, căci profesorii își permiteau să locuiască în apartamente care nu erau în centru,

pe atunci pustiu, și să aibă baxuri de șase beri sau sticle de vodcă în frigider. Și am profitat. Trebuia să-ți iei douăsprezece credite pe an, iar eu mi-am luat douăzeci și unu, probabil opt în plus doar pentru că mergeam la chefuri cu profesorii. Și n-am fost nevoită să mă fut cu nici unul dintre ei: mă futeam cu Jerry și era de la sine înțeles, chiar și pentru cei mai înrăiți prădători, că sunt iubita lui.

Arunc o privire la televizorul fără sonor. Stephen, pețitorul gemenelor, apare pe ecran. Întind mâna după telecomandă, cu o nerăbdare care mă face să mă simt rușinată, și îl dau mai tare. Acest sărman băiat din Arkansas a devenit celebru; are statutul după care boemul și instruitul Jerry Whittendean din East Coast tânjea cu atâta disperare. Mai demult aș fi disprețuit prostia societății noastre bolnave, dominate de emisiunile în care oamenii se dau în spectacol. Acum mă trezesc că le sunt recunoscătoare că promovează democrația asta bizară și bolnavă, dar care ne pune pe toți pe același plan.

Stephen are o privire mai dură, iar gesturile și tonul lui au dobândit o undă de ostilitate îngâmfată. Se simte îndreptățit să se bucure de povestea celebrității lui, iar mantia aroganței îi vine bine.

— I-am spus lui Annabel: „Nu vă separați doar pentru mine“.

— Dar ai zis că o iubești, rostește o voce din fundal.

Camera de filmat se apropie de Stephen, iar acesta se preface că se rușinează auzind întrebarea, dar chipul lui exprimă o viclenie crispată, apoi ridică din umeri în chip de aprobare. De fapt, la televizor este o scenă nemaipomenită, deși înfricoșătoare: el știe că a fost dat în vileag, dar acum e prea conștient de propria putere ca să-i mai pese cu adevărat.

— O să-ți continui relația cu Annabel după ce se separă de Amy?

— Probabil.

În prim-plan apare studioul de televiziune iar, după un rezumat anost al prezentatorului, se difuzează un reportaj despre corupția din contractele statului cu dezvoltatorii de proprietăți imobiliare, iar eu tai sonorul. Mă întreb câți bani primește Stephen. Mă gândesc, plină de amărăciune, că e prea mult pentru imbecilul ăsta, pe urmă reevaluez situația și mi se face frică pentru el, mi se pare că ceilalți îl exploatează. Sunt furioasă că povestea vieții lui îi va fi furată și expusă în fața lumii întregi, iar el nu se va alege cu nimic în afară de o clipă de faimă. Mi-l și imaginez peste cinci ani, un bețiv pe un scaun de bar, punându-și pe telefon filmulețele de pe YouTube și arătându-le oricui acceptă să le vadă.

Oare nevoia de faimă a lui Jerry era altfel?

La sfârșitului anului întâi m-am mutat cu el într-un apartament. De fapt, nu doar cu el: câțiva dintre noi – Kim, Alex, Olivia și Amanda – am închiriat un spațiu industrial imens. În cartierul West Loop apăreau din ce în ce mai multe galerii care le făceau concurență celor mai vechi din Near North, iar noi am hotărât că aici vrem să stăm. Am zugrăvit pereții bej într-un alb strălucitor și ne-am folosit de panouri de expoziție pentru a împărți spațiul în „camere“.

West Loop era o regiune post-industrială, cu fabrici vechi și piețe de carne, magazine și depozite. Părea foarte sumbru când vedeai de acolo barierele triple amenințătoare din Chicago River, căile ferate și pasajul rutier din beton de pe autostradă; parcă totul în jur urla „Nu vă apropiați!“.

Însă proprietarii nu țineau seama de nimic. Pe Randolph se deschiseseră restaurante elitiste, iar pe Washington apăruseră galerii respectabile, cum ar fi McCormick. Locuința noastră de la primul etaj era aproape de Washington și de Halstead, precum și de o puzderie de săli de expoziție recent apărute.

Jerry și Alex au comandat o nouă firmă din neon albastru, pe care am pus-o la fereastră și pe care scria doar *Blue*. Astfel am izbutit să ne expunem operele și să le vindem. Eu eram cea mai prolifică, dar Alex, Amanda și Kim lucrau și ei. Jerry nu făcea decât să bea și să vorbească. Le dădeam broșuri de promovare oamenilor care veneau pe acolo să viziteze galeriile, în prima joi a fiecărei luni. Ei au povestit și altora despre noi, iar la primele trei vernisaje a fost plin, deși mai ales de prieteni atrași de berea pe gratis, din gălețile mari de plastic pline cu apă și gheață. Știam să organizăm petreceri. Eram cei mai populari studenți, privilegiați și entuziaști. Deși mulți ne urau în sinea lor, erau disperați să intre în grupul nostru. Probabil că eu eram singura care înțelegea asta. O fată blondă și zveltă, Andrea Colegrave, era cea mai tupeistă. A încercat să se împrietenească cu mine, apoi cu Kim, Amanda și Olivia, iar până la urmă s-a culcat cu Alex. Disperarea ei era penibilă și mă dezgusta. Dar cea mai periculoasă mi s-a părut privirea aia înfumurată, pe care mi-o adresa doar mie, o privire care părea să spună „Știu cine ești“. Iar acel „cine“ voia să însemne tocilara grasă despre care credeam că rămăsese în Potters Prairie.

Apoi, la a patra petrecere-expoziție, unul dintre profesori, Gavin Entwhistle, a venit cu un nou invitat. Până atunci nici nu știam cum arată un colecționar de artă. Jason Mitford nu semăna deloc cu bătrânul plin de bani, cu păr ondulat, la sacou și cravată, pe care mi-l imaginasem eu. Era îmbrăcat în negru

din cap până în picioare și avea o claie de păr de un alb fluorescent, care contrasta șocant cu hainele de pe el. Arăta ca o vedetă rock sau, mai bine zis, exact ca ce era el de fapt, adică un artist ratat, copil de bani gata.

În timp ce se uita la pânzele mele, nu m-am putut abține să observ că oamenii, chiar și cinicii profesioniști ca Jerry, îl urmăreau cum studiază tablourile. Jason avea un limbaj al corpului uluitor și foarte expresiv. Nu-și mijea ochii și nici nu-și dădea voie să se mângâie pe bărbie. Se uita la pânză, încremenea, și își lăsa brațele să cadă pe lângă corp. Arăta ca un boxer gata de luptă. Pe urmă făcea un pas în spate, urmat de unul în față, se bălăngănea pe tălpi, apoi țopăia în spate sau în lateral. Eu aveam tablouri imense, influențate de Damien Shore, cel care ilustrase copertele romanelor SF ale lui Ron Thoroughgood. La început nu-mi dădusem seama că Shore, asemenea multora din breasla lui, fusese inspirat de pictorul englez John Martin, de tablourile lui uriașe, apocaliptice. Jason s-a plimbat țanțoș prin galerie, apoi m-a luat deoparte și mi-a zis pe un ton sec:

— Știi, o să vin aici săptămâna viitoare și dacă adaugi un zero prețurilor tale, o să-ți cumpăr un tablou. Dar acum nu pot să fac asta. Lumea m-ar crede tâmpit.

În chip de răspuns eu am căscat gura la el.

— Trebuie să fii mai ambițioasă când îți evaluezi operele. Nu le poți vinde atât de ieftin, ar fi considerate niște porcării; e mai rău decât dacă le-ai face cadou.

Am crezut că glumește și că sunt iar ținta batjocurii, că atmosfera de la liceul din Potters Prairie mă urmărise până acolo, laolaltă cu romanele lui Ron Thoroughgood. Așa că n-am povestit nimănui despre conversația pe care am avut-o.

Însă apoi, când a venit săptămâna următoare, eu nu schimbasem oficial prețurile ci, pentru orice eventualitate, scosesem etichetele și notasem prețul pe câte o foaie de hârtie. Asta a stârnit unele comentarii critice din partea lui Alex și a lui Gavin Entwhistle, dar Jerry a fost foarte încurajator. Așa că Jason a venit la mine, de această dată însoțit de o femeie cu părul platinat, teribil de slabă, dar frumușică. Mi-a prezentat-o ca fiind Melanie Clement.

— O iau pe asta, a zis el, uitându-se la *Vid*, cel mai mare tablou al meu. Cât costă?

Mi-am luat inima-n dinți și am rostit prețul, adăugând un zero la sfârșit. Jason a încuviințat din cap, sugându-și buza de jos. Pe urmă m-a întrebat despre a doua pânză a mea, influențată de Martin-via-Shore, *Căderea noului Babilon*. Deși el era nonșalant, tot am fost uluită când mi-a scris pe loc un cec. (Și nu mi-a venit să cred până nu l-am încasat în următoarea zi de miercuri.) Deci două tablouri, puse la vânzare cu o săptămână în urmă cu prețul de 700, respectiv 900 de dolari, s-au vândut cu 7.000, respectiv 9.000 de dolari. Ar fi trebuit să fiu euforică. Toată lumea din jurul meu era. Eram studentă în anul doi și nu se mai întâmplase niciodată așa ceva.

Însă eu eram groaznic de speriată. Nici nu mă puteam uita la Jerry, Alex, Kim, Amanda, Olivia sau ceilalți din încăpere, mai ales la parșiva de Andrea, care părea că n-o să mai plece niciodată de pe capul meu. Și fără îndoială că nu puteam să le spun ce-mi șoptise Jason după aceea, pe când stăteam într-un colț, sorbind vin alb ieftin și purtând o conversație aproape post-coitală.

— Prietenii ăștia ai tăi, să nu-ți mai faci niciodată o expoziție împreună cu ei, a zis clătinând din cap în chip de regret,

aidoma unui împărat roman cu mintea luminată, care personal nu e de acord cu sporturile sângeroase, dar se vede obligat să recunoască plin de mâhnire că poporul are nevoie de ele. Nu au talent. Te trag în jos dacă îți expui operele lângă ale lor.

Preț de vreo două clipe am vrut să protestez, să țip: „Cum îndrăznești! Sunt prietenii mei!“. Dar n-am făcut-o. N-am putut, nu doar pentru că vorbele lui mă validaseră și mă zăpăciseră, ci pentru că, în sinea mea, știam că erau adevărate. Ceilalți erau buni: excentrici, poate chiar interesanți, și e posibil chiar să fi fost străluciți pe alocuri. Dar nu aveau nici o voce interioară implacabilă, nici o îndoială tematică copleșitoare, absolut nimic care să le dea măsura măreției unice în domeniul artistic. Iar când creau vreo operă bunicică, se retrăgeau și se hrăneau afectiv din ea, simțind o recunoștință infantilă, aidoma copiilor din școala mea din Potters Prairie. În vreme ce mă gândeam la asta, mă uitam la Andrea, atât de slabă și de colțuroasă, cu dinți strălucitori, care ținea în mână un pahar cu vin și se gudura seducător pe lângă Jerry. Nu exista nici o dorință. Nici un motor.

La sfârșitul unei luni de noiembrie însorite, dar friguroase, la doar câteva săptămâni după acest episod, Jerry și cu mine ne-am trezit pe salteaua noastră, în razele soarelui de dimineață, când Alex a tușit teatral lângă noi. Și-a vârât capul după paravanul care separa spațiul nostru.

— Lena, du-te la telefon.

Era un alt colecționar din New York, pe nume Donovan Summerly. Mi-a spus că a auzit de tablourile cumpărate de Jason și se întreabă dacă aș putea să-i arăt personal operele mele. Am zis „sigur“ cât am putut de nonșalant, iar peste vreo două zile el a venit în oraș, iar eu am mai vândut trei tablouri cu 8.000, 5.000 și 9.000 de dolari.

Atunci mi-am dat voie să-mi arăt bucuria. Asta l-a făcut pe Jerry, care până atunci fusese entuziast, să-și exprime îndoielile.

— Le vindem prea ieftin. Tipul ăsta probabil că a venit cu avionul din New York la clasa întâi și s-a cazat într-una dintre cele mai bune camere din Drake.

Și, rostind aceste comentarii, el a preluat de fapt și de drept controlul asupra finanțelor mele.

— Acum o lăsăm mai moale, nu mai vindem nimic. Lăsăm lucrurile să se așeze un pic.

Dar n-aveau de gând să se așeze. Am fost invitată să-mi expun tablourile la prestigioasa galerie Cooper-Mayes din Near North Side. Pe urmă Melanie Clement, fata care fusese la petrecere cu Jason Mitford, m-a invitat să expun la galeria ei, GoToIt, din New York. Mi-a explicat că și Donovan Summerly și Jason au avut amabilitatea să-și expună tablourile cumpărate de la mine în galeria ei, ca lumea să-mi poată admira întreaga creație. Expoziția avea să se numească *Vid*, împrumutând titlul celei mai mari picturi ale mele. Într-o doară, am menționat că îl admiram pe scriitorul SF Ron Thoroughgood. Spre marea mea surprindere, galeria lui Melanie a semnat un contract cu el să scrie catalogul expoziției *Vid*.

Eu eram entuziasmată, însă Jerry înnebunise de-a dreptul. Absolvise facultatea și își petrecea tot timpul în care nu bea făcând poze vagabonzilor din centrul orașului care stăteau prin preajma magazinelor ce vând băuturi alcoolice și a pensiunilor, cerșind de la turiști și de la funcționari. Mi-am dat repede seama că el considera expoziția mea de la New York un mare succes al lui, nu doar al meu.

La vernisaj, întrucât urmau să fie de față colecționari de mare calibru, am hotărât că e momentul să vindem restul

tablourilor cu prețuri mult umflate. Inițial am fost plăcut surprinsă că venise și Ron Thoroughgood. Nu semăna deloc cu vrăjitorul mustăcios de pe coperta cărților sale. Era mai în vârstă, un bețiv libidinos și pervers care ne-a făcut propuneri obscene, mai întâi mie, apoi mai multor tinere din galerie. Jerry s-a împrietenit cu el imediat; în pofida pretențiilor lui intelectuale, citea literatură comercială, mai ales cărți polițiste și thrillere. Din ce în ce mai beat, din cauza băuturii pe gratis, și după ce mulți invitați l-au reclamat, până la urmă Thoroughgood a fost condus afară de paznici. A fost o mare dezamăgire, însă nimic nu a putut să-mi strice seara. Emotivitatea schizoidă a lui Jerry a fost utilă; era în stare să-i manipuleze pe toți. Zâmbetul lui cald atrăgea oamenii potriviți. Îi mirosea și apoi îi măgulea pe clienți, nu fățiș, însă de-ajuns cât să se adune în jurul lui, de parcă ar fi fost un câine ciobănesc; prietenos, entuziast și ciudat de provocator. În același timp, expresia lui glacială de psihotic îi alunga în scurt timp de lângă el. Îi dezgusta pe intruși – pe pierde-vară și pe escroci –, pe care îi identifica precum un ogar. Iar acum știu de ce: era și el la fel.

Noi, ba nu, *eu*, am devenit bogată. În vara următoare, când a expirat contractul de închiriere a spațiului, ne-am hotărât să-l prelungim, dar fără să mai stăm împreună cu Alex, Olivia, Amanda și Kim. Blue era în fond, așa cum se grăbea Jerry să explice tuturor, un brand Sorenson, iar eu aveam nevoie de mai mult spațiu de creație. Amanda și cu mine deveniserăm prietene bune, dar ei nu-i plăcea de Jerry. Avea o relație cu un arhitect din New York. Petrecea o mulțime de weekenduri acolo sau venea el la ea, iar noi două ne-am îndepărtat. Jerry m-a convins că era „o fată hetero bogată, invidioasă pe talentul

nostru“ și că nu era o pierdere prea mare. Kim a rămas prietenă cu mine, iar Alex și Olivia au păstrat relațiile cu amândoi.

Așa că am construit câțiva pereți. Spațiul a fost împărțit într-un dormitor, un birou și un atelier pentru mine, plus un studio de fotografie pentru Jerry, echipat complet. Dar cel mai important a fost că am păstrat un spațiu mare și luminos, cu pereți albi, în care ne expuneam operele. Acum Blue era o galerie în toată regula.

Jerry și cu mine aveam o viață socială foarte activă; încă ne mai duceam pe la o droaie de petreceri. Baruri. Concerte. Spectacole. Găleți cu bere. Tărie. Vin bun. Jerry era în continuare popular, dar el se blocase, pe când eu prosperam. Continuam să învăț să-mi termin facultatea și munceam pe rupte: nu eram suficient de proastă să cred că nu mai am tehnică de învățat. Dar înfloream și aveam din ce în ce mai multe expoziții, vindeam tot mai mult și se scria despre mine că aș fi o vedetă în devenire. *Tribune. Reader. Sun Times. Chicago Magazine*. Chicago se poartă foarte frumos cu fiii și fiicele sale, chiar și cu cei adoptivi, care nu pleacă la New York sau LA după primul succes.

Așa se face că am avut o carieră artistică promițătoare încă de pe vremea când eram studentă. Niciodată nu se mai întâmplase așa ceva. Am aflat că era imposibil să ai un asemenea succes fără să stârnești invidie, mai ales în cei proveniți din familii înstărite, care se credeau îndreptățiți să-l aibă, atitudine care-i văduvea de talent. Dar pe mine sursa invidiei a fost cea care m-a uimit.

Jerry părea să fie din ce în ce mai nervos. Odată, la o petrecere din Pilsen, în noua locuință a lui Alex, se îmbătase și luase cocaină. Mai mulți dintre noi ne strânseserăm în

bucătărie și discutam despre planurile noastre de viitor, când el a ținut un discurs plin de amărăciune, pe care l-a încheiat pironindu-mă cu privirea aia a lui fixă și intimidantă și anunțând:

— Eu ar fi trebuit să am o expoziție! Eu!

Dar n-a fost așa. Pentru că n-avea ce să expună. Fotografiile lui alb-negru, cu contrast puternic, arătau o perspectivă stereotipă și în mare arogantă, de alb bogat, asupra afroamericanilor lipsiți de drepturi. Deși se pricepea să-mi vândă tablourile, Jerry nu izbutea să-i impresioneze deloc pe potențialii clienți când își propunea să le stârnească interesul față de pozele lui. Ajunsese să nici nu-și mai ascundă măcar suferința când se vindea vreun tablou de-al meu.

Într-o zi am ajuns acasă și am găsit în studioul lui o boboacă drăguță, dezbrăcată. Acesta era noul lui proiect, m-a informat el pe un ton răstit – studii de nuduri feminine. Am vrut să-i spun că asta îl făcea să pară ridicol și pervers, ba mai rău, *mediocru din punct de vedere artistic*. Chiar și Alex începea să fie sceptic. Dar Jerry se rătăcise în lumea aia egomaniacă a dependenților de cocaină. A adus mai multe fete. În vreme ce pictam, sculptam și îmi concepeam figurinele, îi auzeam cum glumesc și râd, cum fumează iarbă și beau pe când el le făcea poze în studioul lui. Da, eram moartă de gelozie pe fetele pe care le fotografia. Dar îl iubeam. Așa că mi-am ținut gura. În fond, se presupunea că sunt o artistă lipsită de prejudecăți, sofisticată și cu experiență, nu o fată simplă din Potters Prairie, MN.

În ce-i privește pe mama și tata, n-am mai putut să întrețin minciuna cu DePaul Business School. Am adunat o grămadă de articole decupate din ziare, fotografii și cÓpii după chitanțele vânzărilor și le-am trimis o scrisoare în care le-am explicat că

facultatea de economie, la care nu mă dusesem niciodată, nu mi-a plăcut, că mă transferasem la școala de artă și că aveam un succes uluitor. La început n-au fost deloc încântați. Pe urmă au venit cu mașina în Chicago și au văzut cu ce mă ocupam – școala și galeria. Le-am spus că nu mai am nevoie de ajutorul lor financiar și că o să le dau înapoi banii pentru facultate ai bunicii Olsen. Deși mama s-a agitat și a făcut scandal, mi-am dat seama că pe tata îl impresionasem. Când au plecat, el m-a privit și a rostit un singur cuvânt: „inițiativă“, apoi s-a urcat în mașină. Niciodată nu mă mai simțisem atât de bine în preajma lui.

Într-o seară de toamnă obișnuită, la puțină vreme după asta, l-am auzit pe Jerry gemând de plăcere. Găsise niște fotografii vechi cu mine, de pe vremea când eram o adolescentă grasă. Nu-i venea să creadă că fusesem atât de grasă. A spus că am capacitatea uimitoare de a mă îngrășa și a slăbi repede.

Și m-a convins să pozez dezbrăcată. La început am fost măgulită. Îl iubeam foarte mult, iar el a părut să-și piardă repede interesul față de celelalte fete.

— Cu ele doar am învățat cum să fac – lumina, umbrele, perspectiva. M-am pregătit pentru tine, mi-a zis el.

Iar aceste cuvinte mi s-au părut nespus de dulci – am fost o proastă, nu vedeam trădarea din ele. Ca toți cei care văd viața prin vălul iubirii, am văzut doar ce-mi doream.

În prima vineri din lună, vreme de un an, Jerry mi-a făcut trei poze alb-negru: din spate, din față și din profil stânga. Toate în același loc, cu aceeași lumină. De asemenea, mă încuraja să mănânc. Spunea că-și dorește să vadă cum mi se schimbă corpul. Era artă autentică. Avea dreptate. Eram De Niro din

Taurul furios. Puteam să mă îngraș, da, pentru că aveam să slăbesc repede. Aș fi făcut orice pentru el.

Și încă mai munceam pe rupte, încă mai studiam. Nu numai că mă înscrisesem la cursuri suplimentare la institut, dar învățam și taxidermie. Îl găsisem pe un tip, Russ Birchinall, care petrecea mult timp în aer liber și era într-o bună formă fizică, cum îmi dădusem seama că tind să fie cei de genul lui, care se specializase în mamifere mici și avea un atelier lângă Western Avenue. Russ mi-a arătat toate etapele procesului, de la evaluarea specimenului până la jupuire, tăbăcit, marcaj, montare și finisaje, apoi introducerea într-un habitat artificial asemănător cu cel real. Am învățat cum să apreciez starea animalului, pielea, să măsor blana – sau învelișul, cum îi spunea el – cantitatea de carne; să răsucesc buzele, ochii și urechile; să despic nasul; să marchez, să frec cu sare și să tăbăcesc pielea. Am învățat cum să modific pielea în funcție de fiecare specimen, procedee de montare, finisaje și aerografiere. Am crezut că o să-mi fie scârbă, dar nu mi-a fost. Dacă animalul era mort, nu se mai putea face nimic, iar mie îmi plăcea să-l fac să arate aproximativ la fel ca atunci când era în viață.

Jerry râdea de mine, ca de obicei de la o vreme, căci începuse să mă desconsidere foarte tare. De ce îmi pierdeam timpul cu asta? Care era scopul? Vorbea ca tata. Glasul patriarhal, glasul unui bărbat care vrea să te controleze, este mereu același. Însă când este filtrat prin ceața iubirii nu-l auzi bine și faci compromisuri. Încă mai mâncam și mă îngrășam, încă mai pozam pentru fotografiile lui, dar am început să detest zilele de vineri, pe care Jerry le încercuia cu roșu în calendar.

Mare parte din banii pe care îi câștigasem – o mulțime, toți din vânzările tablourilor mele – părea să dispară repede. Se

duceau prin cârciumi sau în buzunarele traficanților de cocaină. Ei scădeau, iar eu mă îngrășam. Și Jerry continua să mă încurajeze. Mă încuraja să mănânc. Mă lingușea și mă implora, iar la final mă răsplătea cu mâncare.

Și când m-am schimbat prea mult, puțin după ce și-a terminat cel de-al doisprezecelea set de fotografii lunare, Jerry mi-a spus că venise momentul să plecăm din Chicago.

41

Sindromul Stockholm

Mă grăbesc rău de tot, pentru că Marge a întârziat iar. Trei douăzeci și trei, iar ea behăie tâmpenii pe care *nu vreau să le aud*, despre pisica ei de rahat și medicul veterinar. Regula mea e foarte clară: pizda ori face ca mine, ori se duce dracu'. Într-o zi sunt 24 de ore, 1.440 de minute și 86.400 de secunde, iar eu irosesc prea multe dintre ele cu ratați. (Am devorat toate cărțile lui Lieb despre organizarea timpului când am venit în FLA.) Peste două ore am lansarea de carte a tatei. Așa că o pun pe Marge să-și facă programul și o tai cât pot de repede.

Când ajung la mașină, am un ghem de frică în stomac. Pe MacArthur e din ce în ce mai aglomerat, iar eu trebuie s-o hrănesc pe Sorenson. Singurul loc de unde pot să cumpăr fast-food este o pizzerie, prin urmare comand două felii. E coadă, iar în spatele tejghelei transpiră o grăsană, încercând să onoreze comenzile.

— Îmi cer scuze pentru așteptare, zice ea.

— Păi, e un început. Dar nu te lăsa păgubașă, treci la acțiune, îi spun și îi dau cartea mea de vizită.

Ea se uită la mine pe punctul de a izbucni în plâns.

— Am zis… am zis *așteptare*[1]! Că așteptați la coadă!

— Îmi cer scuze, n-am înțeles, spun și mă uit fix în ochii ei. Dați-mi două felii cu *pepperoni*.

Ea se apleacă și pune apatică feliile lipicioase într-o cutie de plastic transparent.

Fac un gest împăciuitor.

— Știu cât de nasol e să muncești într-o dugheană de fast-food. Ai numărul meu de telefon: dacă-l folosești, scapi de aici.

Îndreptându-mă spre ieșire, văd că am rănit-o. Asta-i bine, mi-am nimerit ținta. Primul pas. Al doilea nu ține decât de umflata asta.

Mă întorc la Cadillac și o iau pe MacArthur, prin traficul de la ora de vârf. Când ajung în apartament, Lena stă turcește pe saltea, uitându-se la știri.

— Astăzi am făcut treaba mare de două ori, spune ea, arătând spre găleata scârboasă.

Las cutia cu pizza pe jos, în fața ei.

Sorenson se ridică în picioare și își pune mâinile pe șoldurile acum mai înguste. Se holbează la felia de pizza. Apoi la mine.

— Ce rahat e asta, Lucy?

Am venit aici s-o fac praf, dar lui Sorenson pare să i se rupă. Parcă n-ar mai fi ea și nu doar pentru că a slăbit. Are maxilarul încleștat, iar ochii îi sunt ca două tăișuri de sabie. Pielea de pe gât și de pe piept s-a înroșit și s-a inflamat, dar fața i s-a albit, de parcă ar fi o stafie.

Simt cum dau înapoi.

— Îmi pare rău… Mă grăbesc. A fost mare agitație…

Sorenson împinge cutia cu piciorul.

— Știi ce-i asta? Asta e o porcărie! zice înșfăcând-o și golind-o în găleata-closet. Căcatul ăsta acolo trebuie să stea! *Mă răpești*, în pizda mă-tii, ca să *mă forțezi să slăbesc*, și după aia mă hrănești cu CĂCATUL ĂLA! Cum aș putea să slăbesc dacă mănânc căcat din ăsta?

— Dar nu mai era nimic deschis…

— Ai fi putut să te duci la Lime și să-mi iei un *burrito* cu conținut scăzut de carbohidrați, cu pește Baja sau ceva de la Whole Foods! Dacă ai de gând să fii o împuțită perversă care răpește oameni, măcar fă-o cum trebuie și adu-mi niște *mâncare* ca lumea, pentru că mai bine mor de foame decât să mănânc porcăria aia!

Iar eu nu pot decât să cedez.

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

Așa că arunc căcatul din găleată în closet, pe urmă ies din clădire și mă duc la mașină. Peste jumătate de oră, când mă întorc cu *burrito*-urile cu pește Baja, Lena face flotări.

— …optsprezece… nouăsprezece… douăzeci, icnește ea, recăpătându-și suflul.

— Se răcește mâncarea!

— Încă o serie, ce naiba… gâfâie ea și mai face douăzeci de flotări.

Le termină, se ridică în picioare, scoate *burrito*-ul cu pește din folie și îl mănâncă încet și fără grabă, ținându-l în mâna prinsă în cătușe. Eu n-am mâncat la prânz din cauza clienților mei neserioși și de rahat; sunt hămesită și nu mai pot să rezist până diseară, când o să iau cina cu tata, așa că mi-l mănânc și eu pe al meu. Spre mirarea mea, Sorenson se uită la mine cu o mutră amenințătoare.

— Încet! mă mustruluiește ea.

— Mă grăbesc!

— Unde te duci?

— În Gables, la o lansare de carte a tatei, la Biltmore.

— A, da, scriitorul de romane polițiste, zice Lena și râde, dând capul pe spate și dezvelindu-și dinții îmbrăcați în porțelan. Ar trebui să se priceapă la asta, după ce a adus pe lume o scorpie ucigașă și psihopată!

— Ascultă, Sorenson…

— Nu, tu să mă asculți, în pizda mă-tii, Brennan! Nu te mai minți singură spunându-ți că toate astea se referă la mine, zice zdrăngănindu-și iarăși cătușele. E doar căcatul *tău*!

— Erai pe moarte! Mâncarea te-ar fi omorât…

— Și ai tupeul să te iei de problemele mele cu mama, se răstește ea. Rezolvă-ți porcăriile tale mai întâi! Crezi că un om care nu are nici o problemă s-ar purta în halul ăsta?

— Du-te dracului!

— Pleacă naibii o dată, spune Lena și se tolănește pe saltea, apăsând butoanele telecomenzii.

Expir o tonă de aer pe care nici nu-mi dădusem seama că-l țineam în mine. Îmi spun mereu că ea se poartă normal; a trecut de la dependența copilărească la o răzvrătire de adolescent impulsiv. Testează limitele, iar asta face parte din călătoria ei spre viața de adult funcțional. Simt nevoia să-i iau telecomanda și să-i spun pizdei pitice că și-a pierdut orice drept. Dar în felul ăsta m-aș coborî la nivelul ei. Pot să-i suport atacurile de căcat. Dar mamă cât mă bucur că ies din apartament și scap de curva asta nebună! Nu-mi place să dau înapoi, iar Sorenson, o *Sorenson legată cu lanțuri*, mă joacă pe degete cum vrea! Iisuse, e adevărat ce se zice; *e* foarte greu să-i

răpești pe oamenii grași, chiar și pe cei care sunt pe cale să-și *revină*, ca Sorenson!

Mi-a fost teribil de greu să găsesc un loc de parcare ca lumea în Biltmore, căci era plină de namile de mașini care înghit benzină cu nemiluita. M-am dus pe jos spre zgârie-noriul luminat, ce seamănă cu o catedrală din Spania, un palat auriu pe fundalul cerului vânăt-albăstrui. Pe stradă e multă lume. Arată de parcă s-ar duce cu toții la prezentarea tatei. Intru în recepția hotelului și, deși am mai fost acolo la o mulțime de lansări și seminarii, de fiecare dată rămân impresionată de clădirea asta: coloanele și arcadele imense din marmură, dalele din piatră scumpă de pe podea, decorațiuni din lemn de mahon, mobilă veche și palmieri înalți în ghivece uriașe. Traversez încăperea și ajung pe terasa cu vedere la grădinile luxuriante, luminate de felinare, la piscina gigantică cu terenul de golf în spate.

Ar fi trebuit să mă văd cu tata în apartamentul lui, dar am întârziat, așa că îi trimit un mesaj pe telefon și mă duc direct în sală, care se umple cu o amestecătură de locuitori grizonați din suburbii, de pensionari care trăiesc doar între patru pereți și de tocilari cu mutre de autiști, pasionați de romane polițiste. Cei mai mulți sunt americanii de origine irlandeză mutați aici din Massachusetts, sprințari și boșorogi, care formează nucleul dur al cititorilor tatălui meu. Peste tot pute a apă de colonie scumpă și a fum de trabuc, care le sunt caracteristice.

Mă duc la bar. Probabil că în ultima lună am băut mai mult decât în cei zece ani de dinainte la un loc, dar am nevoie de un pahar cu vin roșu ca să mă calmez. Un bețiv bătrân și fleșcăit, care arată cum ar fi arătat JFK sau Bobby dacă ar fi reușit să se

ferească de șrapnelul sponsorizat de WASP, își ațintește asupra mea o privire plină de voioșie libidinoasă. Și, fir-ar a dracului de treabă, după ce îmi iau bonul și băutura, apoi mă așez pe scaun, o văd pe Mona fluturând teatral o mână, apoi venind să se trântească lângă mine.

— Hei!

— Frumos din partea ta că ai venit, zic eu printre dinții încleștați.

— Mereu mi-a fost jenă să-ți spun că îmi plac la nebunie cărțile tatălui tău. Parcă *aud* vocile personajelor în minte, așa cum vorbești tu când te înfurii. *Îmi paachez maașina pe o stradă din Bauuuston*.

Încerc să zâmbesc, dar simt cum fața mi se mototolește ca o pungă cu chipsuri aruncată la gunoi, și imediat tata iese de după o cortină, în aplauzele publicului. Este însoțit de un tip care arată a profesor universitar de vârstă mijlocie și pare să fi venit aici direct de pe terenul de golf. Tata s-a îmbrăcat special în stil sportiv-elegant, cu un tricou cenușiu pe care scrie New England Patriots, și a slăbit vreo cincisprezece kilograme de când nu l-am mai văzut. Și-a lăsat părul să crească și l-a vopsit; i-a mai rămas doar puțin păr cărunt, strategic, pe la tâmple. Mă vede că stau undeva în rândurile din față și mimează un salut spre mine.

— Ce bine arată taică-tău! zice Mona. Câți ani are?

— Cincizeci și opt, îi spun eu.

— Uau! Pare muuult mai tânăr! Crezi că e greșit dacă spun că arată mișto?

— Dacă greșit înseamnă nelalocul lui și scârbos, atunci da, așa e, mă răstesc eu la ea, și văd cum capul i se refugiază între umeri.

Pizda e nevoită s-o înghită ca pe o felie de plăcintă cu limetă de o mie de calorii.

Aud vag niște justificări, dar mă lasă rece. Nu sunt conștientă decât de faptul că mi s-a sculat tot părul de pe mine și am pielea de găină. Asta pentru că îi văd pe *mama* și pe *Lieb* în public! Sunt la câteva rânduri în fața noastră. Nu-mi vine să cred, băga-mi-aș! Ar fi trebuit să mai stea în vacanță încă opt zile!

Nu știu ce să fac; mă copleșește impulsul să fug de acolo imediat și chiar mă ridic în picioare, în timp ce Mona încă îmi bolborosește ceva la ureche. Însă în clipa aceea, mama se întoarce cu fața spre mine și mă vede, zâmbește și pare cam nedumerită de groaza mea fățișă. Intru în panică, încremenesc și imediat îmi năvălește în creier imaginea lui Sorenson în lanțuri. N-am timp să fug dracu' de acolo, căci mama și Lieb vin la noi, iar un alt cuplu se mută, fără nici un chef, pe alte scaune, ca să-i lase pe ei în locul lor. Eu le-o prezint bâlbâindu-mă pe Mona, încercând să-mi vin în fire. Acum e groaznic de cald înăuntru și simt mirosul trupurilor bătrâne și împuțite din jurul meu, în vreme ce mama și Lieb mă salută cordial. Spre imensa mea ușurare, e evident că ei n-au trecut pe la apartament și n-au găsit-o acolo pe Lena. Deocamdată.

Profesorul universitar se duce la microfon și își drege vocea, iar fâșâitul din boxe amuțește publicul.

— Bine ați venit la Biltmore Hotel. Sunt Kenneth Gary, de la departamentul de literatură engleză, University of Miami.

Atunci, eu îmi zic: *nici măcar n-am știut că University of Miami are departament de literatură engleză*, iar Lieb se întinde spre mine.

— N-a fost ideea mea, Lucy, declară el pe un ton ferm.

Am uitat cât de cumsecade e tipul. A încercat să-mi fie tată vitreg, dar presupun că nu i-am dat niciodată vreo șansă.

— Știu, Lieb, hai să nu mai vorbim despre asta.

Mama clatină din cap și îl împinge în joacă înapoi în scaunul lui, apoi alunecă spre mine.

— M-a podidit o curiozitate morbidă, gogonea, rânjește mama, apoi pe fața ei se așterne o expresie serioasă. Ce mai faci?

— Sunt… sunt bine, dar voi când v-ați întors? Ce faceți aici? Călătoria voastră de împăcare….

— A mers mai bine decât ne așteptam, scumpo, zice ea și întinde mâna arătându-mi o piatră strălucitoare. O să fiu doamna Benjamin Lieberman. Cât de repede se poate.

— Felicitări…

Mona icnește:

— Ce mișto…

— Dar croaziera? mă aud zicând, abia abținându-mă să izbucnesc în plâns.

— Ne-am întors ieri. Am scurtat călătoria luând alt vapor în Jamaica și renunțând la America de Sud, apoi am luat avionul spre Miami, spune ea, încruntând sprâncenele și privindu-mă pe deasupra ochelarilor. Apartamentul meu e OK?

— Da, bineînțeles, îi zic eu, simțind o ușurare perversă, după care ne îndreptăm atenția asupra celui care-i ia interviu tatălui meu.

— Tom Brennan s-a trezit brusc că devine nu doar unul dintre cei mai bine vânduți scriitori de romane polițiste din America, dar și unul dintre cei mai talentați autori de literatură, din orice categorie, zice el și privește spre public, de parcă și-ar dori să-l contrazică cineva, iar mama își dă ochii peste cap.

Dacă ne uităm la calitatea a ceea ce în ziua de azi se numește literatură polițistă, continuă el, aș zice că adevăratul delict este că aceste romane despre crime care s-au petrecut în realitate nu pot candida la cele mai prestigioase premii pentru literatură, cum ar fi Premiul Pulitzer…

Mama vorbește în șoaptă, apropiindu-se de mine:

— Bine, pentru că te rugăm să ai grijă de el încă o lună. Am ajuns la concluzia că nu ne mai tentează Caraibele și că nu mai aveam nici un motiv să rămânem pe acolo, așa că am plecat, spune ea, în timp ce Lieb o strânge afectuos de mână. Mâine plecăm cu avionul la Tel Aviv, icnește în cele din urmă, arătându-mi din nou inelul, ca să ne punem șaiba pe deget.

— Felicitări, șoptesc eu.

— E nemaipomenit, chițăie Mona pe vocea aia pițigăiată și ridicolă a ei, făcându-i pe cei din față să se întoarcă spre noi.

— A fost ideea mea, spune Lieb. N-am mai fost în Israel. Am vrut să ne căsătorim acolo.

— Ierusalim, scumpo, *toată lumea* ar trebui să-l viziteze măcar o dată în viață. Și nu „înainte să moară“. Debra Wilson ne sfătuiește să excludem orice lucru morbid din vocabular, spune mama, apoi se reazemă pe spătarul scaunului, studiindu-l pe tata, care este pe podium.

Cred că de aproape douăzeci de ani n-au mai fost în aceeași încăpere.

Tata încearcă să nu se umfle prea mult în pene, în vreme ce profesorul universitar continuă să-l laude:

— …un bărbat remarcabil, care a trecut de la lupta cu infractorii la a scrie despre ei. Iar Bostonul descris de el, în care locuiește personajul său principal, Matt Flynn, un erou

complex, este atât de viu zugrăvit în stilul său fluid, însă precis, de-a dreptul chirurgical…

— Oare cretinul ăsta nu se mai oprește odată? Am impresia că am făcut o mare greșeală, murmură mama, iar un bărbat din fața ei se întoarce din nou spre ea.

Lieb îi aruncă o privire care pară să-i spună „ți-am zis eu“.

— Tata arată bine, zic eu.

— Așa o fi, zice ea plină de lehamite, strângându-i mâna lui Lieb, dar eu am marfa cea mai bună aici, lângă mine, zice vorbind mai încet, iar eu îi miros alcoolul din respirație. Să alegi între un evreu și un irlandez? Chiar e floare la ureche, dulceață!

Când introducerea lingușitoare ia sfârșit, iar tata se ridică în picioare pe podium, mama începe din nou să vorbească, așa că o babă ciufută din spate țâțâie la ea. Mama se ridică brusc în picioare și se întoarce spre ea.

— Bărbatul ăla nu m-a putut face să tac în aproape șaptesprezece ani de căsnicie. Și n-o să reușească nici acum!

Îl ia pe Lieb de mână și îl trage în picioare, în spatele ei, apoi amândoi se îndreaptă țanțoș spre ieșire.

Profesorul universitar rămâne impasibil.

— Așa că vă invit să ascultăm cu toții o mostră a inteligenței și înțelepciunii lui Matt Flynn și, mai presus de toate, lui Tom Brennan!

Izbucnesc ropote de aplauze, iar câțiva oameni din public îi urmează exemplul tatei, care se uită după mama și Lieb. Ea smucește ușa și pleacă, fără să se uite în urmă.

— Încă un client satisfăcut, comentează tata în microfon, fără a-și pierde buna dispoziție, iar cei din clasa mijlocie încep să râdă.

Mă întreb dacă a recunoscut-o.

— Oricum, fragmentul pe care îl voi citi este din noul roman cu Matt Flynn, intitulat *Scenariul Zilei de Apoi*.

42

Matt Flynn

Mick Doherty știa ce o să se întâmple. Ori de câte ori fiica lui, Lindy, se întorcea acasă în Boston din vizuina ei din Miami, dădea de belea. Mare belea. Mick se ridică în picioare, în lumina filtrată a soarelui, se înfășură cu un halat, simțind ușoara înțepătură familiară a groazei când cordonul, care îl strângea din ce în ce mai tare, alunecă sub sfera masivă a burții sale. Auzea slab sunetul emisiunilor de dimineață de la televizorul aflat în sufragerie. Lindy se trezise deja și stătea turcește pe fotoliu, uitându-se la reclame și mâncând un baton cu cereale. Se îmbrăcase în echipament de jogging: maieu și pantaloni scurți, iar adidașii ei Nike erau azvârliți pe covor. Micile viroage de pe fruntea ei erau mărturia efortului fizic recent.

Se uită la fiica lui, măsurându-i chipul nobil și ușor lunguieț, pe care îl moștenise de la el, precum și buclele castanii înspicate cu auriu, care se unduiau grațios. Pe urmă mai erau și ochii, felinare orbitoare, ce se puteau îngusta, devenind două crăpături pline de ură, ațintite asupra lui; aceștia făcuseră parte din arsenalul mamei sale. Tot timpul îi era greu să se abțină s-o vadă pe Jenny în fata lui. Acum ochii erau liniștiți, lucru care îi convenea lui Mick; în general evita să o întrebe pe Lindy despre viața ei personală.

Dar Lindy n-avea cum să se fi schimbat. Cu siguranță că rămăsese tot o târfă dură, descreierată și înrăită. Oricărui bărbat i-ar fi fost teribil de greu să recunoască asta despre fiica lui. Dar adevărul era că, încă de când intrase la pubertate, Lindy păruse incapabilă să reziste avansurilor oricui i-ar fi făcut ochi dulci; nu conta dacă era bărbat sau femeie, nu făcea nazuri. Ba chiar mai rău, ea îi agăța pe cei mai mulți dintre ei, ca o prădătoare depravată.

Își aminti, cutremurându-se ca de obicei, de trauma din acea zi oribilă, dintr-un trecut îndepărtat, însă atât de bine gravată în mintea lui, că părea la fel de vie și de dezolantă cum ar fi fost dacă s-ar fi petrecut cu doar o zi în urmă. Alerga prin parcarea din spatele mallului și, după ce a luat o curbă, a ajuns lângă un grup de tineri care se adunaseră la capătul unei alei înguste în formă de L. Acolo era un loc unde pierdeau vremea puștii, iar Mick a crezut, din cauza țipetelor batjocoritoare ale tinerilor, că se băteau doi băieți. Ca orice ofițer de poliție conștiincios din Boston, s-a dus la ei să-i oprească. Însă Lindy, care abia intrase în clasa a noua, era întinsă acolo pe jos, iar un puști căruia abia îi crescuseră coaiele o futea! Mick zăbovise preț de o clipă, nevenindu-i să creadă și murmurând o înjurătură, pe când puștii din jurul lor o ștergeau. Apoi urletul lui a răsunat în tot parcul în vreme ce îi despărțea pe cei doi nerușinați ca pe niște câini. Băiatul îngrozit a șters-o, trăgându-și pantalonii pe el; Lindy a făcut și ea la fel cu lenjeria intimă, apoi și-a aranjat fusta, iar Mick s-a întors cu spatele până când fiica lui și-a dus la bun sfârșit corvoada umilitoare. Apoi a tras-o în picioare și a dus-o afară din parc. În stânjeneala tensionată a drumului înapoi spre casă, ce l-a frapat cel mai tare a fost că Lindy părea lipsită de orice urmă de vinovăție și era absolut nonșalantă; nu

părea să-i fi fost aproape deloc rușine după ce se dezmeticise din șocul inițial.

— La început doar ne-am bulănit un pic, dar lucrurile au scăpat de sub control, a spus ea, ridicând din umeri aproape impasibilă.

Mick Doherty fusese pe punctul să reacționeze, când a văzut profilul fiicei sale. Era același pe care îl vedea și acum: sticlos și gol pe dinăuntru, cu brațele încrucișate la piept. Pe atunci pieptul ei era de copil, își zise el, și în minte îi năvăli imaginea lui Lindy îmbrăcată cu rochia de la prima comuniune. Oare cum ajunsese fetița lui în halul ăsta? Ce se întâmplase?

Acum ședea acolo, uitându-se la reclame, iar Mick, ca de obicei, se simțea exclus din viața și gândurile ei. Comportamentul fetei era de neînțeles, având în vedere viața de familie pe care el și Jenny – în pofida defectelor ei – o oferiseră copiilor. Iar sora lui Lindy, fiica lui mai mică, Joanne, lucra acum în regiunea Darfur, înconjurată de război și foamete, încercând să ajute copii aflați în pericol.

O fiică încerca să salveze lumea, iar cealaltă părea hotărâtă s-o fută până-i săreau ochii din cap.

Mick se obișnuise demult cu ideea asta tulburătoare. În pofida disciplinei sportive cu care o crescuse, Lindy era aproape o nimfomană, nesătulă și disperată, cu tendințe psihopate. Iar Mick se învinovățea uneori că îi insuflase acel simț al competiției, nevoia de a câștiga cu orice preț, chiar și călcând pe cadavre.

Însă oare era și ucigașă? Arthur Rose era mort și așa avea să rămână pentru totdeauna, cu spatele plin de răni sângerânde, pe aceeași alee unde își descoperise fiica împerechindu-se atunci, cu mulți ani în urmă. Lindy venise în oraș cu două zile

înainte să fie descoperit cadavrul. Odată îl amenințase în public pe Rose, din cauza altui incident groaznic din viața ei zbuciumată. Și nici n-avea alibi; detectivii de la omucideri nu veniseră încă, dar mai mult ca sigur aveau să sune la ușă în ziua următoare.

Lindy ridică ochii, aruncându-i o privire fugară lui Mick, iar chipul ei păstra aceeași expresie disprețuitoare, care nu i se șterse încă din adolescență. Când a întrebat-o într-o doară dacă i-a priit joggingul de dimineață, n-a primit de la ea, în chip de răspuns, decât o scurtă ridicare disprețuitoare din umeri. Totuși, deși nu aveau o relație apropiată, lui Michael Patrick Doherty nu-i putea veni să creadă că fiica lui cea mare ar fi fost capabilă să ucidă cu sânge rece. Însă știa tocmai omul potrivit să afle adevărul, un fost coleg din BPD.

Venise momentul să-l sune pe Matt Flynn.

43

Adevărul și comitetul de reconciliere din Miami Beach

Mocnesc de furie pe porcul ăla de boșorog și scârbos. Cuvintele lui m-au izbit ca niște lovituri nimicitoare. Cu coada ochiului, o văd pe Mona uitându-se la mine cum mă țin de marginea scaunului. *UN BULANGIU JEGOS!* Trebuie să mă văd între patru ochi cu el ca să-l întreb de ce m-a umilit în public în halul ăla, mai ales în fața pizdei care mi-e colegă de serviciu! Prezentarea se încheie cu aplauze politicoase, iar boșorogul ticălos declară cu aroganță, răspunzând unei întrebări din public:

— Cred că toți scriitori își folosesc experiența personală. E inevitabil.

Inevitabil este că o să-i arăt eu javrei. N-are nici un drept să profite în felul ăsta de mine! Nici măcar nu știe ce s-a întâmplat de fapt atunci! Dar, după ce el termină, Mona mă urmează până lângă masa unde dă autografe pe cărți și în fața căreia s-a format o coadă imensă.

— A fost *atâât* de tare!

Jigodia de tata mă vede, rânjește în chip de scuze la femeia care este prima la coadă, apoi se întoarce spre mine.

— Scumpa mea! Mă bucur că te văd! zice, apoi își ațintește o privire lacomă asupra Monei. Și cine e comoara asta?

Eu îmi înghit furia arzătoare, încercând să-mi aduc aminte că cel mai bine este să te răzbuni cu sânge rece.

— Ea e Mona. Îmi e colegă de serviciu.

— Încă o instructoare! Așa m-am gândit și eu. Parcă ai radia sănătate și energie.

— Mulțumesc.

Mona se preface că roșește și se atinge pe păr, iar mie mi se întoarce stomacul pe dos.

— Restaurantul de aici, din hotel, e foarte bun, dar am făcut rezervări la unul din Miami Beach, spune el în șoaptă și își duce mâna la gură apoi adaugă: Ca să scap de fanii mei înfocați. Așa că vă rog să mă scuzați, doamnelor! Mona, sper că vii și tu la cină cu noi, nu?

Înainte ca eu să apuc să spun ceva, ea zice:

— Mi-ar plăcea la nebunie!

Așa că ne așezăm la bar și-l așteptăm pe boșorogul ticălos și reptilian să termine cu toți cei care stau la coadă. Mai nasol de

atât nu se poate, căci barmanul o pune pe Mona să-i arate un act de identitate.

— Mereu pățesc asta, spune cu un zâmbet plin de cruzime, posibil cu ajutorul unei noi variante de Botox, mai puternică decât azotul lichid.

Scoate un permis de conducere, cu poza de pe el mai puțin plastifiată decât fața ei reală.

Barmanul ridică din sprâncene.

— Ei bine, m-ai păcălit, zâmbește el, apoi se întoarce cu spatele la noi.

Mona se atinge iarăși pe păr, dar asta fiindcă are impresia că vede un tip de la Miami Heat. Eu îi urmăresc privirea, dar cum nu e nici LeBron, nici Dwyane Wade și nici Bosh, n-are nici un rost să văd după cine se uită exact. Îmi vâjâie capul și mă întreb, deși mi-a spus că nu o s-o facă, dacă mama și Lieb o să treacă pe la apartament și o s-o găsească acolo pe Sorenson. Mă copleșește amintirea aia oribilă din parc… Acum am trecut peste asta… N-am de gând să-i las pe cei bolnavi și fără voință să-mi dicteze ce să fac cu viața mea… Iar boșorogul ăla ticălos nu știe nimic, în pizda mă-sii! Între timp, Mona îmi ciripește numai tâmpenii la ureche:

— … Nu mă mai culc niciodată cu Trent. Crede că mă poate chema uite-așa, zice ea și pocnește din degete, iar eu o să fug la el. E OK dacă spui că vrei „doar sex“, spune ea, făcând ghilimele în aer, dar îmi sabotează încrederea în mine să mă întorc mereu la un copil de treizeci de ani, care nu poate să-și asume nici o responsabilitate…

O oră de rahat, probabil cea mai lungă din viața mea, se scurge până termină tata și scapă de toți lingăii ăia. Pe urmă ieșim din hotel, iar tata, după ce se descotorosește de o casnică

țicnită și lipitoare care îl întreabă tot felul de porcării tâmpite despre Matt Flynn, îmi zice:

— Hai să mergem cu mașina ta, și arată spre Cadillac-ul DeVille din parcare, care printre celelalte mașini pare un bețiv jalnic care a intrat fără invitație la o recepție. Altfel nu mai scăpăm niciodată de aici.

Prin urmare ne suim toți trei în Caddy și o luăm spre SoBe. Eu conduc în tăcere, dar ei trăncănesc întruna: tata își întinde gâtul spre Mona, care șade pe bancheta din spate și sporovăiește voios despre turneu. În timp ce lor le ies pe gură doar tâmpenii care ricoșează prin mașină, mânia îmi sporește. Măresc viteza și mă bate gândul să-i desfac centura de siguranță și să-i fac vânt pe asfalt boșorogului împuțit și trădător. Mă simt ușurat când ajungem în SoBe, într-o cârciumă franțuzească de pe Collins. În vreme ce ospătarul ne conduce la masă și ne aduce cocktailuri, Mona îl privește atât de pătimaș pe tata, că ochii ei bulbucați încep să arate ca ai unui iepure futut de o vulpe.

— Îmi place la nebunie că Matt Flynn nu e niciodată vulnerabil. Întotdeauna deține controlul. Un bărbat adevărat. Adică unul care să *posede*, gen, o femeie.

— Cred că asta se cheamă viol, mă aud eu șuierând printre dinții încleștați, de parcă ar vorbi altcineva.

Urechile îmi țiuie, iar luminile din restaurant parcă mă orbesc brusc. Dinții îmi clănțănesc incontrolabil. *Potolește-te*.

— Te simți bine, Lucy?

Cuvintele ies firave din fața paralizată a Monei, ca din masca unei boxe din sistemul audio al unei mașini.

Eu mă reazem de spătarul scaunului, forțându-mă să trag aer în piept.

— Sunt OK, mă răstesc eu, simțindu-mă ca o rockeriță adolescentă care a ieșit la restaurant cu tatăl ei și cu iubita lui – nu, cu viitoarea ei *soacră*, în pizda mă-sii – fâșia asta de pastramă de vită uscată și tăbăcită, umflată strategic cu silicon, care are *cu opt ani* mai puțin decât mine.

— Mona are dreptate, scumpo, în America din ziua de azi există o criză a masculinității, iar noi, tipii, în loc să dăm vina pe societate și pe economie pentru castrarea asta, ar trebui s-o recunoaștem deschis, fără sfială, să avem coaie și să spunem că ne-am făcut-o cu mâna noastră.

Își duce cocktailul la gură.

— Ce *taaare* ai nimerit-o, Tom, zice ea, cu un rânjet până la urechi, iar eu îmi dau seama că sunt invizibilă.

Aștept ca ospătarul ăla enervant să se care de lângă noi, apoi mă întorc spre tata.

— Ce rahat a fost aia? Cu fiica nimfomană?!

— Ce?

— A fost despre mine! Atunci în parc!

Mona face ochii mari, se apleacă în față pe scaun, iar tata protestează:

— N-a avut nici o legătură cu aia! Personajele sunt fictive! Asta s-a petrecut într-o parcare, nu într-un parc public…

— Celelalte detalii sunt adevărate! Doar că eu… eu n-am fost… a fost…

Încerc să închid gura pentru că iese doar căcat pe ea. De ce nu pot să spun VIOL, de ce nu pot să mă uit în ochii lui și să pronunț cuvântul ăsta împuțit?

— Știi ce a fost, zice tata, de-acum furios, cu petele de la ficat învinețindu-i-se pe gât, iar eu mă simt iarăși ca un copil. Nu mai

pretinde că doar vă pipăiați, știi foarte bine cum a fost, iar tu erai doar un afurisit de copil…

— Da, știu pentru că era…

— Hai să nu mai vorbim despre asta, urlă el și își ridică palmele de o parte și de alta a capului, în vreme ce Mona se holbează la noi.

El trage adânc aer în piept și își strâmbă fața într-un zâmbet de marionetă. Vorbește în șoaptă, sacadat:

— Oricum nu contează. E ficțiune, dulceață, iar tu ești *muuult* prea sensibilă. Scriitorii inventează tot felul de porcării, pur și simplu asta facem tot timpul.

Trag și eu adânc aer în piept și iau o înghițitură zdravănă de martini. Când pun paharul pe masă îmi tremură mâna. Mă concentrez asupra băuturii – nu cumva să-i văd fața serioasă și aspră sau pe bibeloul ăla încremenit de Botox.

— Scrii atât de bine, Tom! susură Mona și își pune mâna pe încheietura lui, iar dinții tatei sclipesc într-un rânjet de crocodil.

— Cred că am avut noroc.

— Nu cred că-i vorba despre noroc, Tom…

Ospătarul agasant se întoarce să ne ia comanda pe când eu îmi vin în fire. Nu pot să fiu bleagă și să permit unui pulifrici speriat ca Austin să ocupe loc la masă. Îmi aleg o friptură de vită aproape crudă și o salată, apoi comand o sticlă cu vin roșu. Mona behăie și se smiorcăie, și până la urmă alege paste cu scoici St. Jacques, creveți și midii. Tata, spre mirarea mea, nu comandă friptură de vită, ci biban de mare.

— În turneul ăsta am mâncat prea multă carne roșie, spune el, când eu mă încrunt. Vezi, chiar fac ce zici tu!

Eu iau hotărârea să-i accept propunerea subtilă de împăcare. Îmi dreg scurt vocea.

— Și cum e la Biltmore?

Tata îmi aruncă un zâmbet tăbăcit de vitregiile vieții.

— Ultimul răcnet în lux, gogonea. Mi-am ales o căbănuță lângă piscină. E înconjurat de palmieri, boungainvillea și hibiscus. Nu mă înțelege greșit, zice întorcându-se spre Mona, cu un zâmbet șmecher, camerele hotelului sunt imbatabile, dar când sunt la tropice, îmi place să *simt* că sunt la tropice, dacă mă-nțelegi.

— A, super, aproape că geme Mona. Au și spa?

— Nu doar *o* spa, ci *cea mai tare* spa, zice el cu ochi scăpărători. Ar trebui să vezi cum e. Dacă ești pasionată de spa, cred că e de bază.

Mi s-a luat. Brusc, îmi dau seama că pizda abia a așteptat să-și lase mașina de căcat în parcarea hotelului Biltmore. Oare ar fi putut să se chinuie mai mult ca să-l agațe? Îmi trântesc martiniul pe masă și mă ridic în picioare.

— Chestia asta e *muuult* prea scârboasă pentru mine și mă face să mă cutremur de silă. Ție îți mulțumesc pentru băutură, îi spun tatei, arătând spre paharul gol, iar tu, mă răsucesc eu spre Mona, ție n-am de ce să-ți mulțumesc! Ești o prefăcută de rahat!

Mă răsucesc pe călcâie și mă îndrept spre ieșire, anunțându-i pe ceilalți clienți, în vreme ce arăt spre ea:

— Pizda e o prefăcută din plastic! E cea mai prefăcută pizdă pe care am cunoscut-o în viața mea!

Când ospătarul se apropie de masă cu vinul, o aud pe Mona că spune pe o voce firavă și miorlăită:

— Da’ ce-am făcut?

— Absolut nimic, spune porcul mincinos. A fost cam stresată… Hai mai bine s-o lăsăm să plece și să se calmeze…

Mă opresc și fac un pas înapoi spre masă.

— Pizda e o prefăcută din plastic, informez eu iarăși mulțimea. Are cur din plastic, țâțe din plastic, buze false, păr fals, ochi aranjați, dinți puși, nas modificat, voce afectată... e o impostoare plină de rahat! Păpușa mea Barbie are mai mult sânge în corpul ei decât pizda asta!

— Lucy! Te rog! se răstește tata, ridicându-se în picioare, în vreme ce clienții icnesc îngroziți și îl aprobă indignați.

Un șef de sală se năpustește spre mine:

— Domnișoară! Vă rog să plecați de aici!

— Nu-ți face griji, plec! Pizda e o prefăcută din plastic, spun încă o dată și îndrept un deget spre Mona, care plânge. Pizdă prefăcută ce ești! Pizdă din plastic!

Pizda e nevoită s-o înghită pe asta până în fundul gâtului, ca pe un vibrator din sârmă ghimpată.

Ies împingând ușa în aerul cald al nopții. Stau în stradă și țip la valetul poponar să-mi aducă mașina. Merg de colo colo așteptându-mi Cadillac-ul, în timp ce îmi verific nervoasă telefonul. Nu m-a sunat nimeni, dar am cinci e-mailuri, apoi îmi dau seama că sunt pe contul lui Sorenson. Iată unul care mă face să spumeg de furie:

To: lenadiannesorenson@tehbluegallery.com
From: toddpaulsorenson15@twincityhardware.org
Subject: (no subject)

Sunt tatăl tău!

Ce cretin! Îi răspund:

To: toddpaulsorenson15@twincityhardware.org
From: lenadiannesorenson@thebluegallery.com
Subject: (no subject)

SUNT FIICA TA, ÎN PIZDA MĂ-TII!

De îndată ce apăs butonul și-l trimit, un bolovan psihic se rostogolește în burta mea. Băga-mi-aș. Am semnat cu numele lui Sorenson de pe iPhone-ul meu! Atât de tare m-am obișnuit să corespondez cu cretinii ăștia.

Mi se pare că aștept ore întregi până mi se aduce Cadillac-ul, iar între timp mă uit la bețivii care se dau în spectacol, se împleticesc pe trotuar în ritmuri de hip-hop și muzică electro-dance care răsună din mașinile decapotabile. Arunc o privire pe geamul restaurantului și o văd pe Mona cum varsă lacrimi de curvă prefăcută, iar brațul păros, ca o creangă de copac veștejit, al tatei se încolăcește în jurul umerilor ei sfrijiți. Nu-mi dau seama care dintre ei este mai mârșav, mai slinos și mai manipulator.

Sar în mașină și plec, fără să-i las bacșiș valetului.

— *Mulțumesc*, îmi zice el pe șleau, sarcastic.

— Du-te-n mă-ta, mormăi eu, arătându-i degetul și prinzând viteză când o iau pe 14th spre Alton.

Tâmpitul ar fi putut să mi-o aducă mai repede, în morții mă-sii, ca să n-o mai văd pe pizda aia cu curul din plastic cum se dă la tata. Pe Alton trec pe lângă magazinul cu băuturi, de unde

văd ieșind o siluetă gârbovită, care-și târăște picioarele cu o sticlă în mână, învelită într-o pungă de hârtie maro. Timothy Winter.

Traversează parcarea, iar eu iau brusc o curbă și intru în ea, făcându-l pe un cretin din spatele meu să mă claxoneze. Mă uit în urmă ca să văd dacă nu cumva s-a oprit mașina, și apoi văd spatele slăbănog, acoperit de o cămașă țipătoare, al lui Winter cum apare în lumina farurilor mele. Mă apropii de el și opresc Cadillac-ul. Deși e întuneric, îmi pun ochelarii de soare.

Când sar din mașină, el se întoarce brusc spre mine, părând plin de o curiozitate malefică.

— Auzi, frate, *chiar* am nevoie să beau ceva. Dă-mi și mie o dușcă din aia, pe urmă cumpăr eu altă sticlă după ce o terminăm pe asta, și ne distrăm!

Își mijește ochii în întunericul pestriț. Se uită la mine, apoi la mașina mea uzată. Pe urmă zâmbește, dezvelindu-și dinții galbeni.

— Cea mai bună propunere pe ziua de azi!

Să vezi ce propunere o să-ți fac acuma, pedofil nenorocit. Iau sticla din mâna lui uleioasă, întinsă spre mine, apoi mă întorc brusc și îl lovesc strașnic cu ea în cap. Se sparge, și eu rămân cu fundul ei cu colțuri ascuțite în mână. Îl atac cu el, răsucind încheietura ca un boxer, iar colțurile de sticlă i se înfig în fața aia de marionetă din ceară.

Winter nu scoate un sunet, ci doar se clatină în spate, pe călcâie. Totul pare să încremenească, apoi un potop de sânge îi țâșnește din față și pătează asfaltul. Pe urmă îi zvâcnește capul, iar el pare pe punctul să țipe, căci își umple plămânii cu aer, numai că eu țâșnesc și îi trag ticălosului un pumn în gât, care îi strivește laringele, așa că nu mai scoate decât un sunet gâlgâit,

în surdină. Winter nu vede nimic din cauza sângelui și este dezorientat fiindcă nu poate să respire, așa că se împleticește gemând spre Alton, spre siguranță. *Nu ține, cretinule*. Mă urc în mașină, pornesc motorul și accelerez spre silueta lui clătinată, îl izbesc, îl iau pe capotă, iar el se prăbușește pe jos cu câteva bufnituri sacadate. Cobor geamul și urlu la mormanul distrus de pe asfalt:

— ASTA DIN NOSTALGIE PENTRU CE A FOST, PERVERS PEDOFIL CE EȘTI!

Pe urmă o tai din parcare și o iau pe Alton spre nord.

După ce mi se domolește surescitarea, mă trezesc că tremur și plâng în fața casei Lenei, de pe 46th. Am fost atât de proastă, băga-mi-aș! Aș putea să ajung la închisoare. Din cauza unui *pedofil* de căcat. Încerc să-mi vin în fire și să-mi calmez respirația gâfâită și inegală. Brusc, aud un ciocănit în geam. Spaima mă arde cu fierul încins; mă aștept ca posesorul degetelor să fie vreun polițai, dar la mine se holbează doi ochi negri și pătrunzători, de sub o claie de păr închis la culoare, asortată la o mustață ironică de hipster.

E înțolit cu un tricou negru și blugi; știu instinctiv cine e, deși nu l-am cunoscut. Este artistul aspirant care s-a făcut fotograf. Iubitul lui Sorenson. Cum dracu' îi spune lui puțică ăsta? Jeffrey?

— Hei. Te simți bine?

Eu cobor geamul și opresc motorul. Iau pe loc hotărârea să fac pe proasta.

— Scuze… am avut o zi oribilă.

— Știu cum e, zice tipul cu un zâmbet posac și o înclinare empatică a capului.

Are o față drăguță și senină. Doamne sfinte, tipul ăsta e beton!

— O prietenă de-a mea a dispărut de curând, spun eu. Nu răspunde la telefon, așa că trec din când în când pe aici ca să văd dacă nu cumva s-a întors.

— Întâmplător, prietena aia e Lena Sorenson?

Eu încuviințez din cap și mă dau jos din mașină.

— Da… O cunoști?

— Păi, zice el zâmbind și ridicând din umeri, am fost… Păi, presupun că am fost oarecum căsătoriți, îngaimă, apoi își ațintește asupra mea o privire melancolică și înflăcărată. Sunt Jerry Whittendean. Tu cine ești?

Jerry. Asta era.

— Sunt o prietenă de-a Lenei.

El se uită iscoditor la mine, dar nu mai spun nimic. Și eu pot să mă uit pătrunzător la el. Pot să joc porcăria asta de joc toată noaptea. El o lasă baltă și încuviințează lent din cap.

— Auzi, trebuie să-mi iau niște lucruri din casă. Lena ți-a lăsat cumva vreo cheie?

Eu nu sunt în stare să gândesc rațional, în parte pentru că mă preocupă faptul că l-am lăsat pe Winter în halul ăla în parcare, și mă întreb dacă nu cumva m-a văzut cineva sau dacă a sunat la salvare. Așa că dau cu bâta-n baltă și îi înmânez cheia lui Jerry ăsta, regretându-mi instantaneu fapta, chiar în timp ce degetele lui puternice, dar cu manichiura făcută, se strâng în jurul cheii.

— Mă bucur că te-am cunoscut, zâmbește el îmbătat de aroganța victoriei. Eram atât de disperat, încât voiam să intru prin efracție. După cum zici și tu, nu răspunde la telefon, nici la

e-mailuri, și n-a văzut-o nimeni pe-aici. M-am gândit că o să-mi dau seama unde s-a dus dacă reușesc să intru în casă.

— Aha, e o idee bună… spun eu cu o voce inexpresivă, intrând după el pe poartă, mergând pe alee, apoi intrând în casă. Tu de ce n-ai cheie?

— Am avut niște probleme de cuplu, zice el cu un zâmbet respingător. Am stat puțin la New York ca s-o las să se gândească.

Vrea să spună că a futut-o pe cealaltă pizdă demnă de milă. Individul e un nemernic alunecos. Gagica aia, Melanie, a nimerit-o în scrisoare: e periculos pentru femei. Dar și *eu* sunt periculoasă pentru bărbații ca el. Așa că ne învârtim prin casă, iar eu știu că n-o să găsească nimic, pentru că n-am lăsat nici o dovadă înăuntru ca, de pildă, carnetul lui de rahat.

Destul de repede, începe să i se vadă frustrarea.

— Treci des pe-aici? Nu văd nici o scrisoare și știu că i s-a trimis un pachet care conține ceva de-al meu.

— Nu, îi răspund eu grăbită. O prietenă de-a noastră, Mona, îi ia toată corespondența.

— Unde stă?

— Locuiește în SoBe sau așa ceva, dar acum e în Atlanta, mint eu. Iubitul ei e scriitor. Sunt plecați într-un turneu.

— Da? E un scriitor cunoscut?

— Un cretin care scrie romane polițiste tâmpite.

— Cum îl cheamă?

— Tom Brennan.

Jerry zâmbește și îndreaptă un deget spre mine, dându-mi de înțeles că știe cine e.

— Tipul cu Matt Flynn? Mamă ce-mi plac cărțile lui!

— Mda, el e.

Jerry încuviințează din cap, dar și-a pierdut interesul și acum cotrobăie prin biroul Lenei.

— Nimic… murmură el, după care se luminează la față. Stai puțin… zice deschizând un alt sertar și scoțând o cheie. Ura! Cred că asta e cheia de la atelier. Am o bănuială că lucrul de care am nevoie e acolo.

Am o bănuială că te înșeli, în pizda mă-tii, bulangiule.

— Mă simt prost că îi umblăm prin lucruri, mai ales în atelier.

Jerry pare că nu mă aude și se cară, iar eu sunt nevoită să mă duc după el în bezna din curtea din spate. Becul cu senzor se aprinde și îi strălucește în față, iar el clipește iritat și înfige cheia în încuietoarea atelierului, apoi o răsucește.

— Evrika, face când deschide ușa, iar eu intru după el.

Aprinde lumina. Sculptura cea mare, încă neterminată, domină încăperea. Pulifriciul nici nu se uită la ea. În schimb se apucă să scotocească în disperare prin dulapurile Lenei, aruncând o droaie de lucruri pe jos.

— Hei, mai ușor! protestez eu.

El șuieră „pula“, ori de câte ori un sertar sau un dulap pe care le deschide nu-i conține comoara, însă devine repede evident că nu are să găsească nimic în atelier sau, mai bine zis, nimic care să-l intereseze; carnetul și fotografiile sunt la mine.

Intrăm din nou în casă, iar Jerry ia o sticlă de vin de pe un raft din bucătărie și o destupă. Își toarnă într-un pahar și îmi oferă și mie unul. Eu mai beau din când în când câte un pahar cu vin roșu, pentru că e plin de antioxidanți, dar am băut destul la lansarea de carte și la restaurant, și să mor dacă am de gând să beau alcool cu puțoiul ăsta. Îmi deschid un San Pellegrino. Mârlanul e fără îndoială foarte mândru de sine; nu pare prea

îngrijorat de dispariția Lenei, ci mai degrabă de cariera lui, așa vai de mama ei cum e.

— Îmi strângeam lucrările pentru o expoziție; cei din New York și Londra se bat pe mine, dar e nevoie de bani și am cam rămas fără un sfanț deocamdată. Speram ca Lena… În fine, asta e altă poveste, zice și ridică din umeri, duce paharul în lumină apoi soarbe din el. Ai vreo idee unde s-a dus?

— Mi-a tot vorbit de un proiect artistic important, zicea că își dorește să se ducă în Glades ca să filmeze ceva, mint eu din nou, apoi adaug: Voia să filmeze niște peisaje pentru omuleții ei verzi.

Jerry îmi aruncă o privire pătrunzătoare, de parcă ar vrea să-și dea seama dacă mănânc căcat sau nu.

— Oamenii viitorului, râde el, așezându-se pe unul dintre fotoliile de piele.

— Mda.

Mă forțez să zâmbesc, furioasă că mă aliez cu puțoiul ăsta împotriva Lenei. Mă așez pe canapea, în fața lui.

— Super… zice el, apoi dă din cap. Am încercat s-o încurajez să se apuce de artă multimedia, prin urmare presupun că asta mi se datorează și mie, adaugă și îmi zâmbește trufaș. Și cum v-ați cunoscut? Ești artistă?

Țăcănitul agresiv al aparatului de aer condiționat, care tocmai pornește, mă face să tresar. El îmi simte slăbiciunea și zâmbește ca să mi-o aducă la cunoștință. Zâmbetul lui răcește atmosfera din cameră la fel ca aerul înghețat care iese prin sistemul de ventilație.

— Nu, sunt instructoare personală. Face sport cu mine.

— Uau, mi s-a părut mie că arăți, ei bine, că ești în formă, zice ridicând o sprânceană. Dar asta nu prea e în stilul Lenei.

— Nu, dar se străduiește, spun eu, apoi mă corectez: *Se străduia* mult să facă exerciții.

— Bine. Păi, ăăă…

Ridică din sprâncene și își pune paharul pe masa de sticlă.

— Lucy.

— Ei bine, Lucy, zice mijind ochii, dacă te simți mai bine, ar trebui să pleci de aici și să mă lași să-mi joc prost rolul de Sherlock Holmes.

— Nu, o să te rog eu *pe tine* să pleci și să-mi dai înapoi cheia aia. Mi-a fost încredințată mie și nu ți-o pot lăsa.

Brusc, Jerry îmi aruncă din nou privirea aia a lui plină de cruzime. Mă tulbură și mă detest pentru asta.

— De ce ar avea încredere Lena să-ți lase tocmai ție o cheie, domnișoară Fitness? Nu înțeleg.

— Nu știu, uite așa, pur și simplu. Uite ce e, știu cine ești și știu că Lena nu vrea să fii aici!

— O, da?

Zâmbește și se ridică de pe fotoliu, îndreptându-și umerii. Probabil că are 1,83 sau 1,85. În ochii și pe buzele lui crispate nu se citește decât cruzime. Siguranța absolută a forței sale. Simt teama cum mă străpunge și mă înmoaie.

— Dar uite că eu nu știu cine ești *tu*. Da’ știi că ai tupeu? Ai de gând să iei cheia de la mine? Vrei să mă dai afară?

Of, Doamne. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e încă un caft. Dar în mine începe să crească adrenalina și anxietatea mi se împrăștie.

— Dacă o să mă văd obligată.

Mă ridic de pe canapea. Pe lângă înălțime, mai are și joc de glezne, de parcă ar fi făcut box sau karate.

— Ei bine, zice el zâmbind și bătându-se ușurel pe buzunarul în care a pus cheia, vino încoace, domnișoară!

Ce pervers arogant! Vreau să ajung suficient de aproape de el încât să fac și eu cu coaiele lui ce-a făcut peștele ăla cu ale bietului Jon. Deschid palmele într-un gest împăciuitor.

— Uite, nu e nevoie de asta…

Apoi el se năpustește brusc spre mine, întinde o mână și mă înșfacă de bărbie. *Iar eu nu fac nimic*. Îi simt pe față alcoolul din respirație și nu fac nimic.

— Știi ce cred eu? Cred că tu ești aia pusă pe rele. Te-am mirosit eu pe tine!

Trebuie să fiu puternică. Slavă Domnului că simt cum urcă furia în mine, topind frica ce mă paralizează, așa că mă smulg din strânsoarea lui retrăgându-mi brusc antebrațul, apoi îi trag un croșeu de stânga care îl proiectează în spate. Nu e o lovitură prea puternică, dar mă simt ușurată că mi-am reintrat în mână și am reacționat așa cum am fost antrenată.

— Te avertizez să păstrezi distanța!

El duce mâna la buza însângerată. Se uită la ea, apoi la mine.

— Acum e prea târziu, pizdă!

Apoi se năpustește din nou spre mine și, încă o dată, mă trezesc că vreau să fac ceva, să ridic un genunchi, dar ratez lovitura și ne prăbușim la podea, el peste mine, iar greutatea lui mă sufocă. Mă zbat să-mi fac loc, dar el îmi trage pumni în față. Îi blochez, dar sunt țintuită la podea. Dacă izbutește să mă nimerească și apuc să văd stele verzi, o să fiu praf și pulbere și totul o să se sfârșească. Numerele mele sfinte nu mai țin cu mine. Statistica nu minte niciodată. Ea prezice rezultatul partidei de tenis chiar înainte ca prima minge să treacă peste fileu; rezultatul alegerilor înainte să fie numărat primul vot. Și

în vreme ce el mă lovește iarăși, când îmi trage un croșeu care îmi învinge garda iar eu îl simt, îl simt pe *el* lipit de mine, tare și lipit de mine, încep să țip:

— OPREȘTE-TE!

Se oprește preț de o clipă, iar eu îi spun cu un icnet disperat:

— Ar trebui să ne futem…

— Ce?!

Pumnul lui e încleștat deasupra feței mele, gata să mă mai lovească o dată.

— Ce-ai spus?

— Nu te mai preface că nu știi unde o să ajungem, că nu vrei și tu… te-ai excitat la fel de mult ca mie…

Preț de o clipă el pare năuc, pe urmă un zâmbet slinos îi despică fața.

— Se pare că în sfârșit am găsit o pizdă care mă înțelege…

— Și încă cum! zic eu gâfâind, în vreme ce el se rostogolește în genunchi și se apucă să-și desfacă cureaua, apoi fermoarul pantalonilor.

Eu bâjbâi în spate cu mâna stângă și simt cum înșfac ceva solid; am impresia că e o unealtă pentru șemineu, poate un clește sau un vătrai. Văd cum i se schimbă expresia când își dă seama ce fac dar, când ridic unealta și îl lovesc cu toată puterea pe care o mai am, îmi dau seama că e un topor și că se duce spre capul lui: i se înfige în craniu, fix în mijloc.

Instantaneu, simt cum nu doar forța, ci și viața i se scurg din corp, in vreme ce se prăbușește cu toată greutatea peste mine, apoi se înclină, iar eu mă târăsc de sub el și văd toporul încă înfipt în cap. La început nu se prelinge nici un strop de sânge. Pe urmă începe să împroaște, exact ca un canal din Miami Beach, clipocind ca o fântână și îmbibându-se în covorul vechi.

Mă așez din nou pe canapea și mă ghemuiesc cu brațele în jurul corpului, fără să mă pot mișca.

Stau încremenită acolo mult timp, înghețând sub aerul condiționat, în vreme ce sângele din trupul lui lipsit de viață se prelinge pe covor, formează o baltă pe dușumea și apoi un pârâiaș spre picioarele mele. Noroc, tehnică, înșelătorie; cu ele, poți să păcălești și numerele. Poți să forțezi mâna destinului. La naiba cu numerele, viața înseamnă excepții. Cei excepționali creează excepțiile, obișnuia tata să-mi spună.

Dar pentru ce?

Nu-mi pasă de el. Unii oameni nu sunt în stare decât să-i exploateze pe ceilalți. Se cred lei sau tigri, prădători de primă mână, dar în realitate sunt mai degrabă șobolani sau gândaci, dăunători de căcat ce nu fac decât să taie frunză la câini. Există doar ca să ne învețe să fim prudenți, suspicioși și circumspecți în relațiile cu cei din jur. Dar sunt niște paraziți, și noi trebuie să-i ucidem. Fără îndoială că nu e loc de remușcare când mor.

Arunc o privire prin micul birou al Lenei și văd Mac-ul mare. Am dat-o în bară grav de tot și îmi dau seama că nu pot face decât un singur lucru ca să o mai dreg puțin. Și, când mă îndrept spre computer și intru în contul de e-mail al Lenei, îmi vine în minte și ideea salvatoare.

44

Contact 17

To: lenadiannesorenson@thebluegallery.com
From: mollyrennesorenson@gmail.com

Subject: Te rog, hai să stăm de vorbă

Lena,

M-am gândit mult la ce ai spus. Mi-aș dori să încerci să nu mai folosești tonul acela jignitor și să fii iarăși fiica pe care o știu. Și pe care o iubesc mai mult decât orice, deși probabil tu nu crezi asta.

Da, ne temem pentru tine. Poate e o prostie. Stăm într-un oraș mic, plin de oameni cu frica lui Dumnezeu și poate opinia noastră e greșită, însă lumea pare uneori cumplit de oribilă și de periculoasă iar tu, când o să fii mamă, poate o să-ți dai seama de nevoia copleșitoare de a-ți proteja copiii.

Însă realizez că am greșit și aș vrea să îndrept lucrurile. Vreau asta pentru că te iubesc foarte mult.

De fapt, am slăbit și eu puțin, căci m-am înscris într-un program Weight Watchers.

Am observat că ai un nou iPhone. Te rog, ai putea să răspunzi când te sun?

Te pup,

Mama xxx

To: mollyrennesorenson@gmail.com
From: lenadiannesorenson@thebluegallery.com
Subject: Da, putem

Mamă,

Îmi pare rău că v-am jignit. Am avut nevoie să mă descarc. Sper că acum putem coresponda mai rezonabil, fără să recurgem la comportamente manipulatoare (tu) sau la jigniri răutăcioase și crude (eu).

În primul rând: vreau să spun cât de mândră sunt de tine pentru că ai făcut primul pas și te-ai înscris în programul Weight Watchers. Putem să dezbatem eficiența diverselor programe, dar al meu e foarte bun (am ajuns la 60 kg) și ar trebui să ne încurajăm una pe cealaltă. Atașez un plan de exerciții și un regim alimentar despre care Lucy, instructoarea mea, crede că s-ar potrivi cuiva de vârsta ta, cu greutatea și problemele de sănătate pe care le ai. Dacă îl respecți, o să ai rezultate constante și rapide.

Numărul de iPhone nu este al meu, ci al lui Lucy. Doar l-am împrumutat ca să-mi citesc niște mesaje. Telefonul meu încă

nu e pus în funcțiune pentru că, să fiu sinceră, îmi prinde bine să nu mai fiu întreruptă, acum că lucrez non-stop la noul meu proiect de artă și am termenul de predare peste două luni. După aceea o să-mi iau alt telefon, cu alt număr.

Am închiriat un spațiu într-un bloc-turn din centrul orașului Miami și lucrez mai bine acolo decât în atelierul meu vechi și întunecos. Are o priveliște superbă a oceanului, este foarte luminos și mă binedispune enorm.

Te pup,

L xxx

PS Slăbește pentru TINE. Afecțiunea/atenția tatei n-ar trebui să depindă de cât arată cântarul, însă dacă te respecți și îți dai seama că TU meriți să te străduiești, atunci și ceilalți te vor respecta mai mult.

45

FLA versus NYC

Când suferi de depresie, trebuie doar să reziști. Am citit toate rahaturile de cărți motivaționale posibile despre subiectul ăsta. E incredibil, dar chiar am urmat recomandarea găsită într-una din ele și am schimbat scrisori tâmpite cu mine însămi, cea

de pe vremea când aveam zece ani. „Lena, ești o fată atât de curajoasă și de frumoasă…“ Numai porcării cretine, superficiale și inutile, preluate de la agenți de vânzări libidinoși care profită de suferința celor disperați, lipsiți de voință și de încredere în sine. În America sunt o mulțime de oameni nefericiți. Știu asta, pentru că și eu mă număram printre ei.

Mi-a luat o vreme să-mi dau seama că Jerry avea o relație cu Melanie Clement de la galeria GoToIt din New York. De fapt nu mi-am dat seama de asta, ci am *recunoscut* față de mine însămi că mi-am dat seama. Ședeam și mâncam, pictam și sculptam. Sau, mai bine zis, încercam să pictez și să sculptez. Cu cât mâncam mai mult, cu atât lucram mai puțin. De obicei mă uitam la filme sau la seriale pretinzând, așa cum fac mulți artiști, că mă documentez, că mă uit la imagini. Dar la câte episoade din *CSI Miami* să ai nevoie să te uiți?

Era o după-amiază însorită în Chicago; primăvara abia sosise, iar orașul se trezea la viață. Jerry se întorsese dintr-o „călătorie de afaceri“ la New York (sau poate fusese o „vizită“ la părinții lui tot pe acolo, prin Connecticut, părinți care până atunci aproape că nici nu existaseră pentru el) și s-a uitat la mine de parcă m-ar fi văzut pentru prima oară. În privirea lui pătrunzătoare exista ceva mai mult decât stânjeneală și îngrijorare. Culpabilitate? Vină? În orice caz, tonul îi era mai blând decât fusese în ultima vreme.

— Ești deprimată. Și eu sunt deprimat. Aici am intrat în rutină. Avem nevoie de inspirație. Trebuie să plecăm din Chicago.

— Nu mă mut la New York!

— Cine a pomenit de New York? Iubito, povestea asta cu Melanie e doar în capul tău, a încercat el să mă liniștească

preventiv. Nu, îmi bag pula în New York. Hai în Miami. Toți fotografii care se respectă, a început să zică, apoi s-a corectat, toți *artiștii* care se respectă se duc acolo, pentru lumină.

N-aveam nici un chef să plec din Chicago, îmi plăcea la nebunie orașul și ajunsesem să-l consider casa mea, însă Jerry a insistat. Și știam că n-o mai puteam duce așa în continuare; măcar, dacă ne mutam din oraș, făceam *ceva*. Așa că am plecat cu mașina spre sud, cu un camion U-Haul după noi. Am poposit și la hoteluri de lux și la moteluri ieftine, în care toate camerele arătau de parcă ar fi avut o istorie hidoasă de spus. Am ajuns în Miami Beach exact când soarele apunea în spatele zgârie-norilor din centru. Când am intrat pe Ocean Drive, m-a izbit în față un noian furios de neoane, care parcă urla *petrecere*!

Ne-am dus la un hotel art déco de pe Collins și am oprit într-o parcare, de fapt un spațiu plin de pietricele albe, prinse în ciment. Înăuntru, hotelul nu se ridica la înălțimea fațadei sale: o stivă de camere funcționale, cu linoleum pe jos și ferestre întunecate de draperiile ponosite. Camera noastră dădea spre o alee și o altă parcare. Mă rog, nu c-am fi stat prea mult prin ea; ne-am dus imediat prin barurile, cluburile de noapte și galeriile din South Beach. La început a fost minunat, părea să fie exact aventura de care aveam nevoie pentru a ne reînnoi relația. Am ajuns la concluzia că locul ni se potrivește și ne-am apucat să căutăm o locuință. Am făcut o ipotecă pe o casă de pe 46th, care avea un șopron mare și bine dotat în spate. Imediat am hotărât să-l transform într-un atelier care să fie doar al meu. Asta mi-a luat mult timp și a presupus multă energie. Am început să slăbesc.

Plănuiam să lucrez cu metal, nu doar cu plastic, așa că aveam nevoie și de echipament de sudură, de un cuptor de

ardere, rafturi de răcire, spațiu de depozitare pentru unelte și bancuri de lucru. Era esențial să-l fac ignifug, căci aveam să lucrez cu materiale inflamabile, și mai trebuia și să montez un sistem de ventilație bun, pentru că urma să folosesc substanțe chimice și rășini.

Însă cea mai scumpă achiziție a fost un cuptor de calcinare Phoenix, din oțel inoxidabil, destinat arderii cadavrelor de animale. Acest model era foarte eficient și simplu de utilizat. Spre deosebire de celelalte cuptoare de calcinare, avea un singur compartiment, căci funcționa la temperaturi extraordinar de ridicate. Pur și simplu puneai cadavrul înăuntru, porneai cuptorul și nu trebuia să stai lângă el ca să-i supraveghezi temperatura. Avea chiar și o mică fantă prin care puteai să verifici dacă animalul se transformase sau nu în cenușă. Și înăuntru încăpea chiar un câine de talie mijlocie.

Cu gândul la Germaine Richier, mă încânta faptul că mă apucasem de sculptură și îmi plăcea la nebunie noul meu spațiu de lucru. Atelierul a devenit refugiul meu. Părea că îmi priise să mă mut din Chicago, cel puțin în ce privește creativitatea. Jerry era tot timpul plecat să bea („să-și facă relații“, zicea el) și, din câte bănuiam, să se fută. Deja nu-mi mai păsa. Munca era adevărata mea pasiune. Am avut prima expoziție într-o galerie din Wynwood. Deși mulți critici încă erau sceptici, piesele 3D mai mici pe care le cream aveau și mai mult succes la colecționari decât tablourile. Mă simțeam bine: munceam pe rupte, slăbeam și scăpasem de obiceiul de a mă recompensa cu mâncare.

Jerry mi-a spus că își dorește cu disperare să expună fotografiile cu mine. Poate că în trecut aș fi acceptat, însă căpătasem mai multă încredere în mine datorită succesului

sculpturilor și validării mele ca artistă. Mai știam și că așa-zisul lui proiect era o încercare facilă și demnă de milă de a profita de faima de care mă bucuram și, totodată, de a mă umili. Am refuzat ferm și i-am spus că e nebun. El a tot insistat, înfuriindu-se din ce în ce mai tare de fiecare dată când îl refuzam, până când a început să-mi fie teamă de ce ar putea să-mi facă. Jerry era puternic și mă intimida fizic; făcea scrimă și box, exersa regulat cu greutăți. Ne-am certat, iar el mi-a tras o palmă usturătoare peste față. Timpul s-a oprit în loc. Nu-mi mai simțeam decât obrazul care palpita de durere. Și bătăile inimii. Jerry nici măcar n-a încercat să-și ceară scuze. Pe urmă și-a făcut bagajele, și cel mai ciudat a fost că *eu* l-am implorat să nu plece, deși știam că relația noastră luase sfârșit odată cu palma aceea. Mi-a zis că se duce la New York pentru că are nevoie de „timp ca să reflecteze și să-și plănuiască expoziția“. Tonul lui bosumflat și dezamăgit părea să sugereze că, dintre noi doi, *pe mine* mă credea cea abuzivă.

L-am urmărit cu privirea cum își pune bagajele în mașină și pleacă. Era o noapte furtunoasă; aerul zăpușitor avea gust de praf, iar vântul uscat îmi băga părul în ochi. Mă simțeam în același timp îngrozită și ușurată că plecase. Mi se făcuse frică de el și de ce mi-ar fi putut face. Și totuși nu eram în stare să-mi închipui viața fără el. Tot ce îmi imaginasem despre mine dispăruse când, pentru ultima oară, trântise portiera mașinii și pornise motorul.

Așa că el a rămas la New York cu ea – Melanie – încercând să-și expună fotografiile în galeria ei, GoToIt. Încă mai biciuia calul mort al pozelor lui stereotipale cu vagabonzii din centrul Chicago. Mă suna aproape în fiecare weekend, de obicei dintr-un bar, beat. Ori încerca să mă convingă să semnez un

„contract“ pe care mi-l trimisese prin poștă și care i-ar fi permis să expună acele fotografii oribile, ori spunea că tot ce se întâmplase fusese din vina mea.

— N-ai vrut niciodată să ieși din carapacea ta și să te bucuri de viață. Ai redevenit fata încuiată și grasă din Potters Prairie care erai când te-am cunoscut. Mi-am dat toată silința. Dar presupun că oamenii nu se schimbă, medita el.

Se prefăcea că e trist, dar era plin de sine și avea o atitudine disprețuitoare.

Cuvintele lui au început să mă macine pe dinăuntru. Am încercat să trec peste ele, dar îmi tot răsunau în minte. De parcă în mine s-ar fi aflat un întrerupător înțepenit.

Iar mama îmi tot trimitea mâncare. Întotdeauna făcuse asta. Negresele, torturile și plăcintele ei ambalate în vid veneau la pachet o dată pe săptămână, uneori chiar și de două ori. În Chicago, în apartament, pur și simplu le puneam în locuri unde colegii mei care locuiau acolo sau care veneau doar în vizită puteau să le vadă și să le mănânce, plini de recunoștință. Aici, singură în casa de pe 46th Street, erau doar ale mele. La început le aruncam, plină de vinovăție, la gunoi sau le lăsam să se strice, dar pe urmă am început să mă recompensez iarăși cu mâncare. Când mă îndopam cu dulciuri sau mă simțeam sătulă și liniștită, nu mai puteam auzi vocea lui Jerry. *O voce plină de dezaprobare*.

M-am îngrășat din nou, iar în ce privește creația artistică, m-am blocat. Puneam lutul în roată, dar nu puteam să modelez nimic din el. Stricam metalul cu uneltele de sudură. Mâinile nu mi se sincronizau cu ochii. Modelele nu ieșeau cum aș fi vrut. Îmi descărcam nervii pe furnizori, criticând calitatea

materialelor pe care mi le trimiteau. Cum era firesc, au încetat să mi le mai trimită.

Apoi Jerry mi-a spus că vrea să rămână o vreme la New York, căci e mai „primejdios“ și mai „viu“ decât Miami. În realitate, mă părăsise și se combinase cu Melanie Clement, fiica foarte bogată a unui om de afaceri înstărit și a soției lui, care era designer vestimentar. Galeria foarte elegantă GoToIt avea un spațiu în TriBeCa și un altul în Hamptons. Auzisem că deschide o a treia în Brooklyn, despre care se spunea că va fi „un mediu revoluționar pentru cei mai îndrăzneți artiști“. Am presupus că în această nișă încerca el cu disperare să intre.

Da, și încă mai avea impertinența să mă bată la cap să semnez declarația aia cum că sunt de acord să expună fotografiile cu mine în galeria lui Melanie.

Eu îl tot refuzam.

El nu m-a mai sunat.

M-am îngrășat din ce în ce mai mult și am devenit tot mai deprimată. Nu puteam înțelege cum am ajuns din Chicago – împlinită, încununată de succes, într-o relație – să trăiesc atât de singură și de umilită în Miami. Eram atât de disperată, încât m-am întors în Potters Prairie pentru o vreme, când aveam deja peste nouăzeci de kilograme. Tata n-a părut să bage de seamă. Vorbea doar despre munca lui, văicărindu-se ca de obicei că Menards îl bagă la faliment. Mama a fost chiar încântată.

— Începusem să cred că ești anorexică, spunea ea și îmi punea în față încă o felie de plăcintă. Eram atât de îngrijorată!

Însă nu m-am dus acolo chiar de pomană. M-am înscris la încă un curs de taxidermie, cu un profesor care avea multă experiență și preda doar unui ucenic odată. Kenny Saunderson era un tip maniacal, care se hrănea doar cu cafea și fuma țigară

de la țigară. Era un taxidermist nemaipomenit, specializat în vietăți marine, și mai demult fusese campion la această categorie. Eu îi admiram talentul de a curăța, spăla și împăia, de a reconstrui lebede, rațe și gâște moarte, pe care le făcea aproape la fel de frumoase ca atunci când fuseseră în viață. M-am pus pe treabă fără nici o reținere. Doar atunci m-am simțit bine.

Însă în cea mai mare a timpului stăteam tolănită pe canapea, lângă mama, cu o pungă imensă de Doritos în față, și mă uitam la televizor toată ziua. M-am afundat în depresie și mai rapid ca în Miami. Oare cum puteau oamenii să trăiască așa? Voiam să plec, dar deocamdată nu eram în stare să rezist la Miami; m-am dus cu mașina în orașul pe care îl consideram de fapt cel mai apropiat de sufletul meu, adică Chicago.

M-am întors în West Loop. Clădirea în care se aflase Blue Gallery era în renovare și urma să fie împărțită în apartamente. Tot ce mai rămăsese din Blue era site-ul de pe internet. Deși cei mai mulți dintre prietenii mei plecaseră din oraș, Kim încă mai era acolo și lucra la o agenție de publicitate din centru, așa că am stat o vreme cu ea, în apartamentul ei din Wicker Park. Mi-a plăcut la nebunie să stau acolo, să văd blocurile turn din centru și să mă duc prin vechile baruri din cartier, cum ar fi Quenchers și Mutiny, și să aud trenul El cum zăngăne deasupra mea, scoțând sunetul acela de bariton al metalului lovit. Dar nu puteam să mai zăbovesc mult pe acolo, căci încercam să mă apuc din nou de lucru. Nu mai creasem nimic de ceva vreme și mi se făcuse dor de atelierul meu, așa că m-am întors în Miami.

Încercând să-mi continui studiile de taxidermie, mi-am găsit alt profesor acolo. Nu pot spune că mă întorsesem cu chef de muncă, dar măcar încercam să lucrez cu mamifere, atât mici

cât și mari. Davis Reiner era un bărbat înalt, cu o expresie abătută și o tuse de fumător înveterat. Trupul zvelt și fălcile bronzate și fleșcăite care-i atârnau de o parte și de alta a feței pline de riduri mă duceau cu gândul la un dog german prietenos. Deși era cu mult mai în vârstă decât mine, mă simțeam singură iar bunătatea lui mă consola, așa că m-am culcat cu el. Aidoma multor taxidermiști, avea mâini masive și aspre de om care muncește din greu, dar foarte abile când vine vorba de mișcări delicate. Nu mă deranja aproape deloc pielea lăsată de pe gâtul lui zbârcit de curcan, mișcându-se ritmic pe pieptul meu, și nici ochii lui duri dar sticloși, scăpărând de pasiune. Poate că era cam în vârstă și puțin scârbos, dar tipul ăsta *voia* să mă fută.

Însă afecțiunea lui Davis nu m-a făcut să mănânc mai puțin. Mâncam întruna. Jerry a început să mă sune din nou. Îmi spunea că nu sunt bună de nimic, apoi imediat mă implora să-mi dau acordul să-mi expună fotografiile. Mă simțeam rușinată și umilită că are atâta influență asupra mea. Răvășită, i-am spus să-mi trimită contractul. Pe care aveam să-l semnez. Eram confuză și deprimată. Am încetat să mă mai culc cu Davis și nu m-am mai dus la cursurile lui. Stăteam în casă și nu eram în stare să lucrez. Doar mâncam și mă uitam la televizor, simțind cum pereții mă împresoară tot mai mult.

Ajunsesem la capătul puterilor în seara aceea; mă plimbam cu mașina și mă bătea gândul să mă opresc pe Julia Tuttle Causeway, să mă dau jos, să-mi croiesc drum printre tufișuri, să mă urc pe balustradă și să sar în apele reci și negre ale oceanului. Mi se părea singura soluție. Nu exista alta pentru mine. Eram hotărâtă. Pusesem un bilețel într-o pungă

resigilabilă, în buzunarul treningului roz și penibil pe care îl purtam ca să par „degajată“. Pe el scrisesem cu majuscule:

NU MI-E DE-AJUNS.

Chestia jenantă a fost că mă încurcasem în niște spini și mi-a luat ceva vreme să mă desprind din ei. Pe urmă am constatat că eram prea mică și prea grasă ca să sar peste barieră. Așa că am început să plâng de furie și frustrare, încercând să mă cocoț peste ea, țipând plină de ură sub ploaia biciuitoare că nu sunt bună de nimic nici măcar în ultimele clipe ale vieții mele. Pe urmă am auzit scrâșnet de frână pe autostradă, iar luminile farurilor m-au orbit. Mi-am luat telefonul și am chemat poliția. Apoi am auzit împușcăturile. Am văzut cum Lucy se dă jos din mașină și privirea îngrozită a omului care bătea în geamul ei. După care bărbatul cu pistolul a intrat în raza mea vizuală. A trecut pe lângă ea. Apoi ea l-a lovit cu piciorul, iar el a căzut. Eu m-am apropiat și am filmat-o cum se suie pe el. Când el a început să se pișe, am oprit filmarea.

Lucy.

Cu ochii minții, o văd cum aleargă în Lummus Park, cu părul strâns într-o coadă de cal și sânii superbi săltându-i (deși în realitate nu o fac niciodată, pentru că sunt prinși într-un sutien ferm pentru sport), arborând expresia aceea decisă a ei, glacială și răutăcioasă.

Cine e ea? De ce îi pasă de mine? Ce patologie o mână să facă toate astea, așa cum mă mână pe mine inconștientul – nevoia de a fi dominată, bruftuluită și manipulată? Lipsa mea de încredere în mine – din cauza căreia orice compliment sau răsplată mi se par capcane. Dar așa sunt eu; cu *ea* oare ce se întâmplă?

Oare încerc să mă înțeleg pe mine însămi sau pe ea? Suntem în antiteză sau gemene – ca fetele din Arkansas?

Fiecare își apără cu mare încrâncenare poziția despre operația gemenelor siameze Wilks. Lucy este pentru operația care să le separe, pe când eu mă opun. Ea spune că șansele de 40% sunt un risc acceptabil pentru Amy și că este opțiunea ei. Dar eu știu că Annabel a constrâns-o să fie de acord cu operația. Mai știu și că șansele sunt mult mai mici de 40%. Îi cred pe ceilalți experți, nu pe îngâmfatul acela, care vrea să fie admirat și văzut cum operează în direct la televizor.

Și cum rămâne cu „sora“ *mea* aberantă, „geamăna“ mea? Ce o vrea de la mine scârba asta dură și formidabilă? Lucy, Lucy, Lucy. Se zăresc crăpăturile. Trebuie să-ți dau putere. Să te încurajez în continuare. Pentru că merită. Chiar avem nevoie să aflăm cine suntem de fapt. E timpul s-o facem.

Iau bucata de săpun cu care mi-am spălat fecalele și sângele de pe față din locul ei secret, buzunarul pantalonilor mei de trening. Mai țin în el și blană de la cătușe, pe care am smuls-o sistematic, pe furiș. Îmi aplic săpunul pe încheietura mâinii, apoi smucesc de ea în toate părțile. Mâna mi se albește puțin, dar sunt uimită de cât de repede izbutesc să scap de cătușe. Un junghi de frică mă izbește în piept. Îmi strecor mâna la loc, mă uit la ea și flutur cătușa ca pe o brățară, în vreme ce pulsul îmi revine la normal. Pe urmă izbucnesc în râs.

O scot. O pun la loc. O scot. O pun la loc.

Corpul mă doare de plăcere, apoi tremură de frică bolnavă. Traversez camera, deplasându-mă cu prudență, pe furiș, prin acel spațiu imens, de parcă orice pas ar putea declanșa o mină anti-personal. Îmi simt mâna liberă, care a scăpat de povara cătușelor, cum se ridică spre tavan aproape fără să vreau. Mă

uit iarăși la lanțul care zace pe parchet, aidoma unui șarpe ucis. Mă duc la stâlpul de susținere. Îl izbesc cu piciorul. Îl sărut. Mă învârt încântată în jurul lui, de parcă aș fi un copil în parc.

Mă duc la baie. Ce bine e să șezi când te pișii și te caci! Intru sub duș, un duș *fierbinte*. Simt cum mă împroașcă apa, dizolvând straturile de sudoare și mizerie, de parcă însăși grăsimea din corp mi s-ar scurge în canalizare. După ce termin, mă uit în oglindă la trupul meu gol: sunt atât de zveltă și am carnea atât de tare, încât mă aștept ca din clipă în clipă să apară în imagine și o fată grasă care, cu mișcări bolnăvicioase, să-l îmbrâncească de acolo pe acest spiriduș ciudat. Contururile mușchilor mei, care au înlocuit grăsimea moale, mă lasă cu gura căscată. Însă cel mai mult mă uimește gâtul. Este ca al unei lebede; *niciodată* n-am avut un asemenea gât!

În bucătărie, pe blatul de lucru, se află poșeta mea, în care am telefonul mobil și cardurile de credit. Scot cu îndemânare un card din portofel și las restul lucrurilor așa cum erau. Intru din nou în camera pe care o folosea Lucy și găsesc niște pantaloni de trening și o bluză. Mă îmbrac, cobor cu liftul și ies în strada fierbinte și pustie, apoi merg speriată pe trotuar. Mi se pare ciudat să fiu afară. La început mi-e teamă și de umbra mea, mă copleșește impresia că mă pândește pericolul la fiecare pas. Dar pe urmă îmi dau seama că umbra mea e mult mai subțire și îmi place imaginea pe care o proiectez pe trotuar. Îmi mijesc ochii spre blocul turn din sticlă verde, încercând să număr etajele până la închisoarea mea. Patruzeci.

Mă plimb o vreme și trec pe lângă un bar plin de oameni, pe care îi văd printr-un geam imens. Toți poartă haine elegante și beau tărie sau bere. Un bărbat dinăuntru mă vede și, în beția

lui, arată spre mine, vorbind cu două fete cu măști din paiete, iar chipul i se strâmbă într-un zâmbet mut.

Traversez spre Bayside, uitându-mă la oamenii din baruri și restaurante, care mănâncă și beau cu toții doar porcării ce nu mă mai ispitesc deloc. Opresc un taxi și îl rog pe șoferul vorbăreț să mă ducă la cel mai apropiat mall ca să-mi cumpăr mai multe lucruri importante. El se uită la mine de parcă n-aș fi altceva decât încă unul dintre oamenii veșnic grăbiți din Miami.

— N-au jucat rău băieții de la Heat, spune el. LeBron a fost de senzație noaptea trecută.

Eu nu știu despre ce vorbește, dar îi răspund afirmativ și sunt uluită de cum îmi sună vocea – ciudată, mai subțire și mai precipitată decât îmi aduceam eu aminte, de parcă fiecare cuvânt ar fi un fluture care zboară și pe care nu pot să-l prind.

La mall îmi fac cumpărăturile, apoi, disperată să mă întorc înainte să apară Lucy, fug spre apartament.

Înapoi în închisoarea mea liniștitoare.

46

Cătușe goale

E primul cadavru pe care-l văd. Deja parcă ar fi de ceară, deja nu mai e uman. O mică baltă de sânge de forma unui rinichi s-a scurs din el. Izbucnesc în plâns, iar gâtul mi se strânge din pricina unui amestec instabil de emoții. Mă gândesc la cum trebuie să fi fost Jerry în copilărie. Văd un băiețel explorând cu uimire lumea și mă întreb cum de a ajuns un adult atât de mârlan. Și la ce i-a folosit? Un morman de carne și oase, pe care toată lumea îl detestă, îl urăște, întins pe podea,

încă tânăr, mort prematur, neavând decât aerul condiționat care să-l împiedice să putrezească.

Sunt paralizată și singurul lucru care-mi trece prin cap este să mă duc la apartament. Să o eliberez pe Lena și să-i spun totul despre Jerry, să-i arăt carnetul, fotografiile și negativele. Mă trec fiorii când mă gândesc la asta, dar rahatul ăla de povestire a tatei a fost o profeție. Da, sunt o ucigașă. E drept, am făcut-o în legitimă apărare, dar am nevoie ca Lena să mă susțină, căci altfel o să trec la un regim de păsărică fără plastic pentru următorii douăzeci de ani. Sunt o ucigașă; poate am ucis chiar de două ori; dracu' știe în ce stare l-am lăsat pe Winter. Iar asta înseamnă că acum sunt la mâna ostaticei mele.

Legitimă apărare. Îmi spun asta întruna, în timp ce mă plimb pe afară în lumina pestriță și mă sui în Cadillac, mișcându-mă ca un robot. Zgomote – în surdină, dar ascuțite și persistente – răsună dintr-un loc ce nu poate fi decât gura mea, dar eu am impresia că îmi șoptește cineva la ureche.

Legitimă apărare. Cumva, știu că mă mint pe mine însămi; de ani de zile mi-a fost sortit să-i fac de petrecanie mârlanului de Jerry. L-am cunoscut pe puțică ăsta mai demult, în alte versiuni ale lui. Ticălosul a fost mort încă de când a dat ochii cu mine, iar acum trebuie să plătesc pentru asta.

Mă frec la ochi. Un cer nocturn opac, luminat de două stele strălucitoare. Luminile mașinilor din jurul meu se mișcă mut în întunericul cârpit. Opresc la mine acasă, de unde iau ceva, apoi mă duc iar spre centru. Sunt varză și mâinile îmi tremură pe volan. Încerc să virez în ultimul moment și aproape mă izbesc de o decapotabilă într-o intersecție. Mă claxonează un șofer, un tip spilcuit, îmbrăcat în costum și cu o pălărie de pai.

— Hei, zdruli! urlă el, bătându-se ușurel în cap. Uită-te pe unde o iei, cucoană! Mulțumesc! Trezește-te!

Când ajung la apartament, văd că Sorenson a dispărut! Cătușele goale zac atașate de lanț. Pe urmă, brusc, o aud agitându-se în bucătărie. Mă aștept să apară cu un cuțit în mână și să mă atace. Nici măcar nu sunt speriată; dacă asta îmi e soarta, eu sunt resemnată. Acum sunt prea distrusă ca să mă pun în gardă. N-are decât să facă ce vrea. Sau poate că polițiștii sunt deja în drum spre noi, chemați de fosta mea prizonieră. În orice caz, sunt într-un mare rahat. Dar Lena vine la mine, flutură o mână și se urcă pe banda de alergare.

— Vezi-ți de treabă, Lucy, trebuie să mai ard încă cincizeci de calorii azi.

— Ți-ai... ți-ai dat jos cătușele, spun eu nedumerită pe când ea pornește aparatul și se pune pe treabă. Cum... când...?

— Prima oară am reușit alaltăieri. Încheieturile mele sunt... Am 59 de kilograme, Lucy, zice suspinând de încântare și mărind viteza. N-am mai avut atât din anul doi de facultate!

— Arăți superb, îi spun și simt cum îmi dau lacrimile.

O văd pentru prima oară așa cum e ea de fapt. *Nu* mai este grasă.

— Ai... ai fi putut să pleci de aici...

— De ce? Acum văd rezultatele, zice zâmbind. Bineînțeles că vreau să te și omor *pe bune*, adaugă râzând, apoi icnește fără să schimbe ritmul respirației sau al pașilor, dar în schimb am ieșit și am cumpărat șampanie! La început mi s-a părut ciudat și înfricoșător să mă plimb pe afară... Scorpie nebună și frumoasă ce ești, mai zice rânjind, ridicându-și bluza și arătându-mi o burtă atât de micșorată, încât aproape că nu mai există. Scopul chiar scuză mijloacele!

Nu-mi vine să cred, în pizda mă-sii.

— Uau… nu știu ce să spun, credeam că mă urăști! Am crezut că te duci direct la poliție!

— Cum să fac asta? întreabă ea clătinând din cap. Mi-ai salvat viața! Trebuie să recunosc, au fost momente când chiar mi-am dorit să mori, dar eram în sevraj. Acum îmi dau seama ce ai făcut, ce mi-ai dăruit…

— Ce ți-ai dăruit TU, icnesc eu. Dar Lena, ascultă, trebuie să-ți spun ceva…

— Ce m-ai *încurajat* tu să fac, mă întrerupe ea. Să o aduc la lumină pe cea care *sunt* de fapt și îți mulțumesc din tot sufletul… zice și se uită la ecranul aparatului: Și cincizeci…

Oprește aparatul și se dă jos, apoi se duce la bucătărie. Eu mă duc după ea stupefiată, cu o mulțime de gânduri și imagini învălmășindu-mi-se în creier. O găsesc turnând șampanie în două pahare.

— Lena, trebuie să stăm de vorbă, s-a întâmplat ceva…

— Nu, mai întâi bem, zice întorcându-se spre mine, apoi adaugă pe un ton convingător: după toate lucrurile prin care am trecut, dă-mi și mie răgazul să respir *puțin* înainte să mă izbești cu vreo altă porcărie de-a *ta*. Dumnezeule!

N-am ce să zic. Chiar merită cu vârf și îndesat să se bucure. Cu siguranță merită mai mult decât mine, așa că mă duc iarăși după ea până în camera de zi.

— Noroc, spun eu pe un ton sumbru, ducând paharul de Cuvée la gură și gândindu-mă la Jerry, care zace pe covor, într-o baltă de sânge. Sorb lacom din pahar.

— Tu m-ai făcut să fiu ce sunt acum, spune Lena, obligându-mă să mă confrunt cu ce eram pe atunci. Cu ce mi-au luat alții… mai zice, dar eu n-o mai aud, căci rahatul ăsta mi se urcă

instantaneu la cap și mă simt atât de moleșită și de relaxată… Mi-ai dat înapoi…

— Dat înapoi… repet eu amorțită și năucă și îmi dau seama că Lena Sorenson se uită la mine cu un rânjet parșiv.

— Dar ești o nenorocită malefică și trebuie să fii pedepsită, zice zâmbind, pe când eu mă așez pe salteaua moale și mă afund în ea.

Și nu sunt în stare să fac nimic când ea îmi prinde încheietura mâinii în cătușe.

Sunt în liceu și alerg la un concurs de atletism, având-o drept cea mai de temut adversară pe Sally Ford. Eu am fost întotdeauna a doua. Văd fața roșie a tatălui meu încurajându-mă, și sunt cât p-aci s-o întrec. Cât p-aci. Niciodată n-am ajuns mai aproape de curva aia.

Tata a fost tăcut tot drumul spre casă.

— Am fost cât p-aci să câștig, zic eu pe un ton rugător.

— Cât p-aci nu-i suficient. Ai lăsat-o pe pitica aia încrezută să te învingă din nou, zice clătinând din cap. Dar n-ai ce să faci. Ești fată.

Pe urmă îmi vine în minte Clint Austin, care îmi zâmbește la oră și mă întreabă dacă vreau să ne giugiulim. Eu spun că poate. Dar pe urmă, când el și prietenii lui m-au înconjurat în parc, pur și simplu am încremenit. Apoi m-a sărutat, și-a băgat limba în gura mea. Ceilalți au început să ovaționeze. M-a tras în tufișurile din spatele unui copac, un loc unde lumea se ducea să se pipăie, un soi de peșteră ascunsă îndărătul unor crengi și al unor tufișuri dese, dar le-a strigat prietenilor lui să vină și ei.

— Vrem să-ți vedem păsărica, a zis el, iar eu m-am trezit întinsă pe spate. Ei m-au înșfăcat, m-au imobilizat, mi-au smuls

hainele, iar Clint s-a urcat pe mine și m-a penetrat. Nu m-am zbătut, n-am protestat. Eram hotărâtă să nu fiu fată, așa cum spusese tata, să nu plâng, să nu fiu bleagă, să nu mă rog de ei. Stăteam pur și simplu întinsă acolo, în transă, și i-am lăsat s-o facă. Am închis ochii. Mi-am înfipt unghiile și degetele în pământul de sub mine când am simțit o usturime între picioare. Pe urmă ceilalți s-au împrăștiat ca muștele, iar Clint a ieșit din mine și s-a ridicat în picioare, iar eu am văzut chipul tatei fixându-mă de sus. Am uitat de durerea dintre picioare, m-am ridicat, mi-am tras chiloții pe mine și mi-am netezit fusta. N-am vrut să-i spun că am fost violată, că psihopatul ăla și gașca lui mă terorizau și că n-am putut să mă lupt cu ei, cum ar fi făcut un Brennan adevărat. Că probabil m-ar fi violat și ceilalți, dacă nu m-ar fi găsit el. Nu, am preferat să mă creadă târfă decât lașă bleagă sau, mai rău, fată: asta ar fi fost rușinea cea mai mare.

După aceea m-am dus la taekwondo, kickboxing și karate. Am vrut să le arăt tuturor că n-o să-mi mai fie niciodată frică, n-o să mai încremenesc niciodată așa, absolut niciodată. Că sunt în stare să fac tot ce făceau ei, ce mama mă-sii! Că le pot face rău ticăloșilor ăstora, că îi pot distruge…

…clipesc și mă scol parcă încleiată, cu o echipă de muncitori în construcții minusculi care toarnă fundația unui nou Walgreens în capul meu. Lena Sorenson stă în picioare și se uită la mine. Pe podea sunt mai multe pungi cu mâncare nesănătoasă, McDonald’s și Taco Bell, lângă cele două găleți.

— Aceeași poveste, dar cu reguli puțin diferite, o aud cum îmi explică, iar eu am gâtul prea uscat ca să protestez. O să stai aici până ajungi la nouăzeci de kilograme. Se poate: trei mii cinci sute de calorii pe zi înseamnă o jumătate de kilogram de

grăsime în plus. Dacă te îndopi, o să scapi de aici cât ai zice pește. Am pentru tine Cola și chipsuri, doze de bere și lăzi cu vin…

Mă uit la pungile pe care mi le pune în față. Am gura uscată ca hârtia. Nu există apă, așa că iau o doză de Coca-Cola. Simt un gust de acid de baterie în gură și pe gât, și e încă mai corozivă când îmi ajunge în stomac, dar mă ajută să-mi recapăt glasul.

— Lena, îmi dau seama de ce îți dorești să faci asta, dar trebuie să mă asculți… La tine acasă…

— Ține-ți gura, pizdă psihopată și fascistă ce ești! Nu mai ascult nimic! Acum *tu* o să faci bine și o să mă asculți *pe mine*! urlă ea. O să te îndop ca pe o gâscă din Franța, să mor eu! Nouăzeci de kilograme! O să scapi de aici când cântarul ăla de rahat o să arate că ai greutatea asta!

Intru în panică și mă ridic în capul oaselor.

— S-a întors mama! O să treacă în curând pe aici!

— Ai spus că mai avem două săptămâni, mincinoasă cretină ce… zice și se întrerupe. Ești o mincinoasă, în pizda mă-tii!

De fapt avem chiar mai mult timp; pleacă la Tel Aviv mâine dimineață. Mă așez și mă uit la porcăriile din fața mea. Văd și telefonul pe masă, cu aplicația Lifemap pe el.

— Am… trebuie să-ți spun ceva…

— Am zis că tu ai terminat cu zisul de lucruri…

— E VORBA DESPRE JERRY! L-AM OMORÂT, SĂ-MI BAG PICIOARELE!

Se uită uluită la mine.

— Nu fi cretină, cum ai fi putut să-l omori pe Jerry? E în New York…

— E pe covorul tău și are o gaură în cap.

— Ești nebună de legat! zbiară Lena, dar expresia din ochii ei îmi sugerează că mă crede.

— Nu, nu… ascultă, insist eu, zbătându-mă și chinuindu-mă să respir.

Lena se uită la mine cu gura căscată. Îi scapără ochii.

— Am trecut pe la tine pe acasă ca să văd ce ai primit prin poștă, iar el aștepta afară. Eram zăpăcită, mă certasem cu tata și nu eram prea lucidă…

— Deși de obicei tu ești normală și gândești rațional… mă întrerupe Lena cu jumătate de gură.

— M-a păcălit să-l las să intre în casă. A scotocit peste tot, căuta niște porcării care sunt la mine, mărturisesc eu, clătinând rușinată din cap. Am o scrisoare, un carnet și niște fotografii în geantă, zic și-i fac semn din cap spre scaun.

Ea se duce la geantă și scoate pachetul. Se uită la fotografii, citește scrisoarea și răsfoiește carnetul. Ochii i se cască, apoi devin sticloși, pe urmă mijiți. Se chinuie să respire regulat și își umflă nările.

— Cum ziceam, l-am lăsat să intre. Nu gândeam limpede. Pe urmă mi-am dat seama ce făcea și am încercat să-l dau afară. L-au apucat pandaliile, ne-am caftit și am crezut că o să mă omoare! Mă imobilizase, iar eu am întins o mână în spate și l-am lovit cu toporul ăla decorativ pe care îl tot ascuți, pentru că îl folosești uneori ca să tai cadavrele de animale… A fost un accident, Lena, jur! Încercam să mă apăr, n-am vrut să-l omor!

Sorenson se uită în continuare la fotografii. Pe urmă se răsucește pe călcâie și iese din apartament.

— LEEENAAA!!!

Aud ușa trântindu-se, iar ea pleacă. Eu rămân să contemplu ultima masă din viață pe care nu o mănânc la închisoare. Iau

un Big Mac (540) și o porție mare de cartofi prăjiți (540) și încep să mușc din ele, să mestec și să înghit, lăsând zahărul, sarea și substanțele toxice să intre în mine. Mă amețesc și mă fac să vreau și mai multe… Pe urmă simt cum se ridică ceva în mine, căci corpul meu respinge otrava de căcat…

Mă uit cu ochii umezi la balta de vomă de pe jos, din fața mea. Trebuie să fac asta. E pedeapsa mea. Mă duc la pungă și mai fac o încercare, de data asta cu înghițituri mici. Simt cum zahărul și sarea îmi inundă tot corpul. Mănânc și beau excremente chimice preparate în fabrică, așteptând ca sirenele îndepărtate ale mașinilor de poliție să se apropie, polițiștii să vină și să mă aresteze, iar eu să pățesc la fel ca McCandless și Balbosa. Apoi, pe măsură ce se scurge timpul, îmi dau seama că poate să fie și mai rău; poate că descreierata de Sorenson o să se ducă la Home Depot și o să-și cumpere instrumente cu care să mă tortureze și să mă mutileze, la fel cum i-am făcut eu lui Winter, sau chiar să mă distrugă, cum am făcut cu Jerry.

Sunt speriată și trag de cătușă; încerc s-o smulg de pe stâlpul neclintit, urlând de furie, teamă și frustrare preț de nici nu știu cât timp. Ea lipsește o veșnicie, iar afară e beznă. Stau pe saltea, istovită de atâta plâns, holbându-mă la tavan și trecând de la gânduri înfricoșătoare la vise de groază. Simt povara unei suferințe atât de vechi, încât pare să izvorască din Grădina Edenului. Pe urmă aud oribilul trosnet al încuietorii ușii și îmi aștept sfârșitul vieții sau cel puțin al unei părți din ea. E aproape ziuă când se întoarce Lena, hărtănită și epuizată, cu o geantă grea atârnându-i pe umăr.

— Lena… ce s-a întâmplat… Ce-ai făcut? Unde-ai fost?

— Acasă. M-am oprit la Home Depot ca să-mi cumpăr niște unelte.

Of, Doamne, chiar o să se întâmple…

— Lena, te rog… zic și mă trag spre stâlpul de susținere.

Ea clatină din cap spre mine, punând geanta jos.

— N-am de gând să te torturez, zice pe un ton disprețuitor, iar eu mă simt ca o proastă ridicolă. Am aranjat totul.

— Ce…?

— Ți-am curățat mizeria.

— Dar…

— Doar atât trebuie să știi. N-o să mai vorbim niciodată despre asta și n-o să-i mai pronunțăm numele. Ai înțeles?

— Dar…

— Te-am întrebat dacă ai înțeles.

— Da, firește! Dar Dumnezeule, Lena… îți… îți sunt datoare…

— La greu, se răstește ea, apoi bagă mâna în geantă și scoate un platou plin cu produse de patiserie calde, coapte de dimineață, pe care mi-l pune în poală. Iar acum mănâncă!

47

Contact 18

To: lenadiannesorenson@thebluegallery.com
From: mollyrennesorenson@gmail.com
Subject: lucruri pe care trebuie să ți le spun

Lena dragă,

Nu ți-am spus niciodată cât de mândri am fost de tine că ai intrat la Art Institute și că pe urmă ai avut expoziția ta, când erai încă studentă. Tatăl tău e cel mai mândru de tine. Le spune tuturor în magazin și la biserică cât de talentată și de celebră e fata lui. Și eu fac la fel. Știu că a păstrat articolul ăla din *Star Tribune*, pentru că-l văd uneori scoțându-l din portofel și uitându-se la el.

De ce n-am zis nimic până acum și ne simțim atât de vinovați că suntem mândri de tine?

De ce putem să vorbim cu alții despre asta, dar nu și între noi?

Ai mare dreptate, Lena, toate lucrurile pe care le-ai zis sunt crude și ne-au supărat, dar era nevoie să le spună cineva. În viața asta nu ne avem decât unii pe alții, și ar trebui să le arătăm celor apropiați admirația și sprijinul nostru.

Așa că încerc să mă țin de programul de la tine, deși chestia cu legumele și fructele e mai greu de respectat decât crezi tu – sunt în Minnesota, nu în Florida! Cea mai importantă veste e că nu mai fac prăjituri! Am citit pe internet că făina nu e prea sănătoasă.

Mereu am vrut să învăț o limbă străină și mi-am zis că niciodată nu e prea târziu, așa că m-am înscris la un curs de

spaniolă pentru începători, la seral. Așa că atunci când o să vin în vizită la tine în Miami o să *hablo española*!

Orice s-ar întâmpla între noi, tu ești fata noastră minune și te iubim.

Multă iubire,

Mama xxx

48

Într-un fel sau altul

Simt oboseala în toți nervii și în fiecare oscior. Dar și un val de euforie care mă trage în sus. Munca mea – destinul meu – merge foarte bine. Asta e menirea mea. Intru în apartament și mă duc direct în dormitor. Aud țipetele lui Lucy din sufragerie.

— Lena! De ce faci asta? N-are sens.

Nu mai vorbesc cu ea, pentru că mă agită. Nu-mi place când vocea îmi sună ca a unui personaj negativ de la Hollywood, care se bucură de răul altuia. Cine ar putea să aibă atâta putere asupra cuiva fără să-și manifeste ostentativ aroganța? Iar în ce-o privește pe ea, după tot ce s-a întâmplat între noi, mă întreb de ce s-o mai strădui să mă manipuleze!

În dormitorul ăsta se furișa Lucy noaptea; salteaua gonflabilă, pilota subțire. Cărțile ei; cele mai multe, de tehnică sportivă și chestii absolut cretine de management al

performanței. Câteva obiecte personale: poșetă, farduri, haine. Da, și ea era prizonieră aici, nu doar eu. Pe lângă mizeria pe care m-a lăsat s-o curăț la mine acasă, cel mai mult m-a surprins șirul de e-mailuri de la „mine“ pentru mama. Cele pe care dintotdeauna am vrut să le trimit, dar niciodată n-am fost în stare. Probabil mi-a schimbat definitiv relația cu ea.

Când mă îmbrac cu hainele noi, îmi dau seama că port un set asortat de chiloți cu sutien pentru prima oară de luni de zile; multe luni. Ce păcat pentru o femeie singură! Mă simt aiurea în cel mai important lucru pe care mi l-am cumpărat. Merg; e foarte inconfortabil și ciudat la început, dar curând mă relaxez, traversez holul și deschid ușa.

Lucy stă acolo, trăgând neajutorată de lanț.

— De ce? întreabă ea pe o voce moale, fluturând genele care îi încadrează ochii imenși și manipulatori. De ce faci asta?

Mă duc lângă ea. Pare să nu remarce mersul meu împleticit. Mă uit la ea.

— Păi, întrebarea mea este: de ce pizda mă-tii ți-a păsat de mine atât de mult încât să-mi faci tot căcatul ăsta? Atât de mult încât l-ai ucis pe fostul meu iubit?

Lucy începe să clipească rapid, de parcă i-ar tremura ochii.

— Îmi pasă! Iar acum tu încerci să mă pedepsești! Uită-te la tine! zice, arătând spre trunchiul meu cu mâna prinsă în cătușe. Eu ți-am dat asta!

— Iar acum vreau să-mi spui de ce. Presupun că de obicei nu-ți răpești clienții și nu-i ții captivi, așa că de ce tocmai eu? Ori îmi explici asta, ori o să ai nouăzeci de kilograme. Tu decizi, îi spun eu. Ori una, ori alta, și-ți recapeți libertatea.

— Aleg să am nouăzeci de kile, zice ea și surâde batjocoritor, că oricum o să ajung iarăși la 57 în două luni!

Mă apropii de ea.

— Spune-mi, tu cu ce te-ai ales când m-ai răpit?

Ea face un pas în spate, dar îmi susține privirea cu ochi scăpărători.

— Ce ai de gând să-mi faci?

Întind o mână și îi dau părul la o parte din ochi. Se uită iscoditor la mine, aproape indignată, dar nu mă oprește. Așa că mă apropii și mai mult de ea și o iau în brațe.

— De multă vreme am vrut să fac asta, îi șoptesc eu la ureche, dar am crezut că nu merit.

Apoi îmi pun gura peste a ei și o simt răspunzându-mi. Mă trec fiori prin tot corpul și încep să tremur.

— Vreau să te ating, îi spun eu.

— Mda, șoptește ea pe o voce răgușită, de parcă ar fi beată.

Îi dezleg șnurul pantalonilor de trening, apoi îi trag în jos, peste șolduri. Alunecă pe coapse și ajung în jurul gleznelor. Respiră gâfâit când eu mă prăbușesc în genunchi, între picioarele ei. Ea nu-mi cere să-i scot cătușele, iar eu îi dau jos chiloții și îi desfac labiile exterioare, fascinată de cârlionții moi și castanii care strălucesc deasupra clitorisului lucind de secreții și sudoare. O trag de șolduri spre mine și o întind pe podea. Mă urc pe ea și îmi înfig limba în crăpătura ei, lingând-o spre nord, aidoma unui plug de zăpadă din Chicago, dinspre pizda ei udă spre clitoris. Trupul lui Lucy zvâcnește instinctiv; scoate un geamăt. Nu-mi vine să cred cât de udă e, când îmi strecor degetul în ea, apoi mă apuc să-i ling micul nod tare al clitorisului. Îmi bag și îmi scot degetul din ea, mărind viteza cu care o ling și cu care o fut cu degetul, până scoate un sunet ca un scâncet lung. Simt cum își pune mâna pe creștetul meu, asigurându-se ferm, dar cu blândețe, că n-o să mă opresc. Pizda

ei are un gust foarte dulce, iar eu vreau să mă joc cu scorpia asta nesuferită, s-o fac să mă implore, dar n-am cum, căci mă strânge și mai tare de păr și își dă drumul, în spasme ca ale unui bolnav de epilepsie, împroșcându-mă în față cu secrețiile ei.

Preț de câteva secunde am impresia că am făcut o greșeală teribilă, că sunt iarăși a ei, căci strânsoarea e foarte puternică, iar brațul ei musculos și vânjos emană putere, însă, spre surprinderea mea, șoldurile îi zvâcnesc în continuare, un alt geamăt îi iese din plămâni, iar picioarele i se zvârcolesc și se zbat de parcă ar fi pe moarte. Pe urmă se liniștește și degetele i se destind ușurate pe capul meu fierbinte. Îmi pun mâna pe abdomenul ei cu pătrățele (n-ai putea să zici niciodată despre Lucy că are burtă), ea mă mângâie pe păr, iar eu, aproape distrată, îmi înfig iarăși două degete în ea și din două mângâieri o fac să se cutremure din nou într-un orgasm.

— Of, Lena, iubito…

49

A mânca sau a fi mâncat

După câteva minute de buimăceală și epuizare, o strig pe Lena Sorenson să mă fută iarăși cu degetele, să-mi provoace un orgasm, spunându-i cât de bine mă simt. Ea zice:

— Ai fost o fată foarte rea.

Face un pas în spate, iar eu îi văd instrumentul: vibratorul prins de ea, pe care nici măcar nu-l remarcasem.

— O să-mi înfig pula în pizda ta și o să te fut de-ți sar ochii din cap. Ți-ar plăcea?

— Da, zic eu dând din cap și împingându-mi nerăbdătoare șoldurile în față.

Aș putea s-o strâng între picioarele mele ca un șarpe boa, s-o sugrum cu mâna liberă până își pierde cunoștința. Mă excită doar gândul, dar n-o s-o fac, căci în clipa asta îmi doresc mai mult decât orice un futai ca lumea.

Lena face exact ce mi-a promis, băgând vârful vibratorului în pizda mea umedă și împingând încet. După ce intră, își răsucește șoldurile pentru a izbi pula peste tot în interiorul pizdei mele. La început împinge ușor și lent în mine, sporindu-mi excitarea și pe dinăuntru. Pula intră și iese din mine, iar mișcările Lenei devin mai rapide și mai sălbatice, până ajunge să mă înșface de cur și să se izbească de mine, mușcându-mă frenetic de gât și zicând:

— Ăsta e motivul, de aia voiai să stau aici, ca să ne jucăm în felul ăsta… Nu-i așa? Nu-i așa?!

Ce pizda mă-sii…

— Of, Doamne, Lena, fute-mă… o implor eu, pentru că mă simt foarte bine.

Foarte bine. Dracu' știe de unde o fi învățat să folosească vibratorul ăla! Pizda mea îmbuibată este pe jăratic, iar pe mine mă trec fiori prin tot corpul. Dă-mi… dă-mi un orgasm, la dracu'!

Se oprește, adânc îngropată în mine. Preț de o secundă nu se mișcă deloc; o aud cum respiră greoi și crispat, pe urmă un plesnet surd când iese brusc din mine, răpindu-mi și o parte din suflet când face asta.

— Nu… nu te opri…

Ea mă privește cu o expresie plină de cruzime și îmi spune:

— Ești o scorpie a dracului și sexy. Știu că asta voiai, zice, apoi iar se năpustește brusc asupra mea, trântindu-se pe mine și împingând pula aia viguroasă din plastic înapoi în păsărica mea hămesită.

Dar de data asta nu-și mișcă șoldurile, ci îmi ridică tricoul și sutienul, dezvelindu-mi sânii. Mâinile ei îi înșfacă și îi agită haotic, de parcă ar fi un licean stângaci, disperat să scape de virginitate. Îi prinde cu palmele și îi lipește unul de altul, cu ochii căscați de fascinație.

— *Chiar* vrei să te fut?

— Da, vreau orgasm! Dă-mi un orgasm, Lena!

Freamăt sub piciorul ei, încercând s-o fac să mă fută iarăși sălbatic.

Însă Lena doar mă ciupește puternic de sfârcuri, făcându-mă să gem de durere.

— Cred că asta vrei. Dar trebuie să te aud cum mă implori până nu mai poți, ca o pizdă ce ești! Imploră-mă!

— Lena… te rog… fute-mă, nu glumesc… am nevoie de un orgasm, *am nevoie* de asta mai mult decât de orice… te rog, fute-mă!

Ea zâmbește triumfător, apoi începe iarăși să mă fută cu vibratorul și, în același timp, îmi mângâie cu mișcări circulare clitorisul. O înșfac de cur cu mâna liberă și cu cea prinsă în cătușă, iar șocul orgasmului în valuri mă străpunge. Șoldurile îmi țâșnesc în față și unghiile mi se înfig în carnea ei. Ea scoate un sunet gâlgâit, își dă și ea drumul, se oprește din futut, dar rămâne în mine. Avem obrajii lipiți, iar respirațiile gâfâite se mai potolesc un pic.

Acum aș putea să-mi pun oricare mână în jurul ei, dar nu mă pot mișca; nu vreau să mă mișc. Chiar și peste câteva

minute amorțite (ore? zile?), când ea se ridică în picioare și se îmbracă, eu sunt încă paralizată. O aud cum se duce la punga mare din hârtie maro, plină de ambalaje din polistiren.

— Acum mănânci, spune.

N-am cum să mă mișc. Sunt futută și îmbibată de sex. Reușesc să spun ca prin vis:

— De ce… de ce ai făcut asta?

— Eu am fost nevoită să învăț o lecție. Și am făcut-o. Dar acum și tu va trebui să-ți înveți lecția.

Ridic ochii spre Lena și un văl de lacrimi îmi încețoșează privirea. Înțeleg. Așa că mă pun în capul oaselor și mestec porcăriile alea pline de zahăr, grăsimi, carbohidrați și calorii; o fac cu recunoștință și iubire.

— Bravo, gângurește Lena.

Când eu mă forțez să înghit, Lena îmi ia brusc hamburgerul din mână. Îl pune jos. Mă ia în brațe. Nu știu de ce. Apoi îmi dau seama că o face pentru că tremur și plâng.

— Descarcă-te, șoptește ea. Descarcă-te de tot.

Ridic privirea spre ea.

— O să moară gagica aia, Amy, geamăna, nu-i așa?

— Așa se pare, zice ea și aprinde televizorul. Profesorul Rex Convey spune despre operație că e o barbarie.

— De fapt, e o crimă. Planul ca operația să se difuzeze în direct la televizor este dezgustător și depravat. Aici am ajuns? Să filmăm execuția medicală a unei tinere, în vreme ce cântăm victorioși că cealaltă va putea să ducă o viață normală?

Lena clatină din cap și schimbă postul. Câțiva comentatori discută despre Guantánamo Bay. Brusc, în partea de jos a ecranului apare o știre de ultimă oră.

OPERAȚIA GEMENELOR SIAMEZE S-A ANULAT… ANNABEL WILKS REFUZĂ S-O MAI FACĂ…

Lena și cu mine ne uităm consternate una la alta. Crainica plină de Botox de la televizor întrerupe un tip care vorbește despre terorism și spune:

— Evident că există consecințe însemnate pentru libertatea cetățenilor din țara noastră. Însă acum trebuie să ne oprim pentru a vă aduce la cunoștință o știre de ultim moment despre gemenele siameze din Arkansas. Annabel și Amy Wilks sunt două gemene siameze în vârstă de șaisprezece ani, care au fost de acord să se supună unei proceduri riscante menite să le separe, deși șansele de supraviețuire ale lui Amy au fost evaluate la între 10 și 40 la sută de varii experți. Annabel, geamăna dominantă, despre care se presupune că se va recupera complet și va duce o viață normală, a anulat operația care ar fi trebuit să aibă loc peste câteva săptămâni. Antoinette Mellis ne dă mai multe amănunte din Yellowtree County, Arkansas.

Pe ecran apar un luminiș plin de verdeață și casa familiei Wilks. O voce nesuferită vorbește în fundal:

— Amy și Annabel sunt două adolescente normale, dar au o însușire specială. Sunt, la propriu, lipite una de cealaltă. Aidoma tuturor adolescenților, uneori se contrazic și se ceartă și, după ce relația lor s-a răcit din cauza unui băiat, au luat hotărârea ca drumurile să li se despartă. Acum Annabel, geamăna care ar putea duce o viață normală, a anulat procedura periculoasă de separare.

Pe ecran apar fetele, legănându-se în balansoarul de pe verandă. Annabel se uită la Amy.

— Mai bine o am pe Amy lângă mine în fiecare zi a vieții mele decât să n-o mai văd niciodată și să devin – chipurile – normală. Dumnezeu ne-a făcut așa și ne-a sortit să trăim împreună, nu să murim separat.

Amy se uită la Annabel.

— O iubesc mai mult decât orice.

— Mi-a arătat că era de acord să moară ca eu să pot duce o viață normală, spune Annabel cu lacrimi în ochi, în vreme ce aparatul de filmat se apropie de ea, dar nu, mi-e imposibil să duc o viață normală dacă n-o am și pe ea.

— Presupun că a trebuit să ne dăm seama că suntem diferite, zice Amy. Că nu se poate ca doar una dintre noi să fie cu cineva.

— Trebuie să fim amândouă, zice Annabel, cu o expresie senină în ochi. Eu am nevoie de ea, iar ea are nevoie de mine. Nu-i ușor, iar viața e un mare mister, însă un lucru e sigur: e nevoie de amândouă ca ne să descurcăm pe drumul destinului.

Mă uit la Lena.

— Chiar am nevoie să stau aici o vreme, nu? o întreb eu.

— Da, așa cred, zice ea.

1. Joc de cuvinte: *wait* (a aștepta) și *weight* (greutate) se pronunță la fel în engleză (n. tr.).

Partea a treia

Transferuri
Douăzeci și două de luni mai târziu

50

Un vis de împărtășit
(cu cei cărora chiar le pasă)

Ieri, de Ziua Recunoștinței, a fost o caniculă atât de mare – chiar și după ce a apus soarele – încât o ploaie torențială ar fi fost întâmpinată cu imnuri religioase, deși suntem atee-agnostice. Chiar și sub aerul condiționat simți cum gravitația aerului compact îți trage oasele spre canapea. Cerul a fremătat și a bubuit amenințător, fără a-și respecta promisiunea zgomotoasă, dar, până la urmă, azi-noapte a început să plouă. Fulgerul scapără, iluminând dormitorul, iar sunetul asurzitor al aerului care se năruie în el însuși nu mă deranjează, adică nu direct, dar o simt pe Lucy cum se zvârcolește în așternutul rece și umed, aproape în ritm cu muzica brutală a naturii.

E vremea să mă scol și să profit de cele câteva ore până se trezesc mama și tata. De ce naiba nu dorm bătrânii aproape niciodată?! Când mă gândesc la ei, simt mereu o vinovăție uriașă: cum poți iubi pe cineva atât de profund, cu fiecare părticică din trupul tău, și totuși să fii atât de disperat să nu ajungi ca ei?

Din fericire, Lucy e acum pe tărâmul viselor; are gura țeapănă pe jumătate deschisă și nările îi freamătă când respiră. Mă ridic în picioare, iar ea se răsucește, ajungând în spațiul pe care l-am eliberat și mârâind aspru. Îmi pun sutienul de sport, o

bluză ușoară fără mâneci, pantaloni scurți, adidași și îmi prind părul la spate, trecându-mi coada printr-o șapcă de baseball Twins.

Mă strecor afară și alerg pe trotuar, în lumina zorilor, apoi o iau spre sud, pe lângă plajă, bucurându-mă de briza răcoroasă pe care o simt pe brațe și pe umeri, înainte ca soarele tiranic să urce pe cer. Miroase a asfalt ud, iar șuvoaie de ceață se unduiesc deasupra trotuarului.

Mă bucur că părinții mei au venit la noi, dar sunt complet buimaci în Miami. Practic am fost nevoită să le cumpăr amândurora o garderobă întreagă, imediat după ce au sosit. Nu cred că tata a avut vreodată o pereche de pantaloni scurți. Mama arată mai bine, căci a slăbit mult, deși mai are o grămadă de progrese de făcut. Nu mi-e tot timpul ușor să stau cu ei, deși acum avem o relație mai bună ca oricând, iar asta se datorează lui Lucy și e-mailurilor ei! Ce ironie!

Asta am învățat din chestia aia ciudată, de acum aproape doi ani: nu evita problema, confruntă-te cu ea. Dar, deși îmi petrec mai mult timp decât aș vrea cu mama și tata, sunt totuși încântată că Ziua Recunoștinței pe care am sărbătorit-o acasă la Tom și Mona a trecut fără incidente, mai ales după trauma de anul trecut. Îmi făceam griji, mai ales că acum au fost de față și părinții mei, dar Lucy a fost cea care mi-a zis *mie* să mă calmez, pretinzând că mă străduiesc prea mult. Jur că pe zi ce trece semănăm din ce în ce mai mult!

Doamne, cât îmi *place* să alerg! Pe stradă nu e nici o mașină, așa că îmi intru în ritm, și cu viteza, dar și cu respirația, și trec de încă un semafor. Când ajungi să alergi așa, simți cum orice urmă de tensiune îți dispare din corp, ceea ce e nemaipomenit, mai ales în perioada asta a anului, căci Ziua Recunoștinței este

o sărbătoare foarte complicată. După dezastrul de anul trecut (Mona și Lucy s-au certat), m-a bătut gândul să-i sugerez lui Lucy să dăm bir cu fugiții și să ne ducem în Bahamas, iar pe Nelson să-l lăsăm câteva zile cu Tom și Mona. Însă ea n-ar fi fost de acord: copilul a schimbat totul. Este un subiect foarte sensibil, dar într-adevăr, Lucy, fiind mama lui biologică, este mult mai protectoare cu el. Eu sunt ca un tată haios. De asemenea, a fost cam deprimată după înmormântarea lui Marge Falconetti de luna trecută. Pe biata femeie a omorât-o mâncarea, după ce nu s-a mai dus la sală. Marge a fost clienta ei, iar pe Lucy a afectat-o foarte tare lucrul ăsta.

Cel mai mișto lucru când ai un copil e că ești atât de ocupat să strângi după el, încât nu mai ai timp să meditezi la toate porcăriile care ți se întâmplă în viață!

Soarele se ridică deasupra golfului, iar eu văd cartierul de artă și design, Wynwood, pe partea cealaltă a podului. Acum câteva săptămâni ne-am distrat de minune acolo. Lucy și cu mine ne-am dus la o petrecere (prima oară de când s-a născut Nelson) după vernisajul expoziției mele din sucursala din oraș a galeriei GoToIt. Expoziția a avut mare succes la New York, iar acum atrage o mulțime de vizitatori și aici. Îi sunt datoare vândută lui Jerry.

O iau spre casă pe West Street, traversez Alton, trec pe lângă mai multe clădiri și acostamentele cam scalpate de iarbă, care deja e de un verde mai intens după ploaia de azi-noapte.

Ce minune, acasă încă nu s-a trezit nimeni! Îmi prepar o băutură proteică cu banane și unt de arahide și mă gândesc la Lucy, căci faptul că am putut să stau cu gândurile mele de dimineață mi-a stârnit o dorință agasantă să vorbesc cu ea.

O aud cum râde de undeva din casă și o găsesc tot la noi în cameră, stând pe pat cu picioarele încrucișate sub ea și uitându-se la emisiunea aia nouă de slăbit, un hibrid între *Burlacul* și *The Biggest Loser*. Se cheamă *Și tu ai putea să te duci la o întâlnire*. Simon Andrews, un agent de bursă tânăr și bogat, colaborează cu expertul lor în sport și fitness, Michelle Parish, și iau, după cum spune prezentatorul, „patru femei obeze pe care le transformă în tipe fermecătoare, cu care bărbații abia așteaptă să se întâlnească sau *să se însoare*, și pe care le poți vedea azi cu ochii tăi“.

Simon ridică o sprânceană și are o expresie dureros de sinceră la vederea celor patru fete. „Ar fi trebuit să mă simt flatat, Patti, când ai zis că iubirea mea o să te împiedice să te îngrași la loc. Dar comentariul tău a fost un semnal de alarmă. Îmi pare rău, Patti, dar trebuie s-o faci pentru *tine*. Nu înțelegi care este scopul emisiunii. Am impresia că deși ai un trup zvelt și sexy, în sinea ta tot o fată grasă ai rămas. Mă simt nevoit s-o rup cu tine.“

Când Patti izbucnește în plâns, Lucy își trage pe ea un tricou de hochei cu sigla celor de la Bruins.

— Fii atentă la rahatul ăsta! Michelle Parish asta e o scorpie!

O sărut, iar ea mă prinde în joacă de cur, fără a-și lua ochii de la ecran. Mă duc în birou ca să-mi citesc e-mailurile. Sunt destul de multe, dar unul singur îmi atrage atenția: s-a finalizat vânzarea sculpturii *Omul nou*. Mă cuprinde euforia când îmi dau seama că suntem iarăși bogate! Pline de bani! Deschid fișierul atașat și tipăresc contractul, îl semnez, îl scanez și îl trimit prin e-mail agentului. Gata!

Euforia este repede înlocuită de regret. *Omul nou* este creația mea cea mai frumoasă și mai personală și va trebui să

renunț la ea. Brusc, simt nevoia să petrec cât mai mult timp cu ea, înainte să o trimit în noul loc de odihnă. Așa că ies în curte și mă duc la atelier.

Îl găsesc acolo neschimbat, ghemuit, uitându-se în sus, aproape ca un câine. Îi dau ocol, studiindu-i din diferite unghiuri expresia încremenită și consternată, ca a unuia care ar vrea să înțeleagă totul. Da, este de departe cea mai bună operă a mea. Trag draperiile, împiedicând șuvoiul de lumină să intre, și pun prezentarea video din Everglades, care creează un mediu mlăștinos în jurul lui. A fost ideea lui Lucy și i se potrivește nemaipomenit de bine. Boxele freamătă de ciripitul păsărilor și de vântul care suflă printre tufișurile de mangrove. Eu șed acolo, în întunericul negru, și mi se face brusc frică de creația mea, îmi doresc să aprind lumina sau să dau la o parte draperiile. *Omul nou* pare brusc mânios, nemulțumit, de parcă ar fi pe cale să se năpustească asupra mea și să mă sfâșie în bucăți. Mă ridic în picioare și dau clipind draperiile la o parte, iar lumina năvălește înăuntru și îmi inundă atelierul, înseninându-l.

51

Ziua Recunoștinței

Lena s-a dus să alerge, iar eu mă uit la reluări de căcat la televizor. Acum a plecat iar, cel mai probabil ca să petreacă un timp în atelier. Nu stă niciodată locului. Îmi aduc aminte când aveam și eu la fel de multă energie.

Am slăbit din nou, însă îmi cam lipsește motivația. Am 67 de kilograme, mult peste greutatea ideală, dar mai bine decât cele 90 la care m-a obligat Lena să ajung, ca să-mi învăț lecția. De fapt, 89,5. În ziua aia am băut multe lichide ca să ajung la 90 pe cântar, dar ea n-a fost pedantă. Lena mă implorase să mă opresc și de fapt mă eliberase din lanț cu câteva zile mai devreme (unii oameni nu sunt în stare să ia ostatici), dar eu am insistat să rămân acolo până la sfârșit.

Mă dau jos din pat și îmi iau laptopul. Îl pornesc și mă uit la blogul meu, unde îmi descarc nebunia și suferința.

Am mâncat ultimele dulciuri, apoi instantaneu mi s-a făcut poftă de un burger și de cartofi prăjiți, ca să scap de gustul ăla dulce și scârbos din gură. Dar știam că după ce le mâncam aveam să-mi doresc și mai multe dulciuri. Așa că am dat pe gât ultima sticlă de Bud, le-am aliniat pe toate ca pe niște soldăței, simțind cum berea își face efectul și îmi accentuează beția moleșită pe care mi-au dat-o toate celelalte. Am tras de lanț. „ASTA VREȚI?! CRETINILOR! VENIȚI ÎNCOACE, DAȚI-VĂ LA MINE ȘI O SĂ VĂ SMULG OCHII ĂIA DE GÂNDAC DIN CAPETELE VOASTRE DE FRAIERI!“

Pe urmă Lena a venit și mi-a adus cartofi prăjiți, fursecuri și bere.

— Nu trebuie să mai facem asta.

— Nu mă dezlega, că-ți rup gâtul, să mor eu! Adu-mi mai mulți cartofi prăjiți!

— Nu pot…

— Ce dracu’, tot n-ai nici un strop de tupeu, Lena! Eu te-am ținut aici șase săptămâni, în pizda mă-tii! TE ROG, VREAU MÂNCARE!

— Povestește-mi, Lucy. Pur și simplu povestește-mi!
— Nu pot. Acum fii femeie și hrănește-mă.

Dar toate porcăriile alea pe care mi le-a dat chiar mi-au dat dependență. Până atunci nu realizasem ce dependent de ele poți să devii: am avut nevoie de aproape un an ca să mă las. M-am îndopat în secret mai mult de șase luni; nu puteam să trec pe lângă vreo dugheană cu fast-food și nici să mă abțin și să mai fur din când în când câte o ciocolată. Nu mi-a fost ușor, iar acum îmi dau seama cât de dură am fost cu ea și cu alți clienți de-ai mei. Presupun că îi terorizam, iar încercarea mea de a-i scăpa de defecte era de fapt o metodă perversă de a mă scăpa pe mine de îndoieli.

Nu-mi place să mă uit la ultima postare de pe blog. La ceea ce am numi *conversația*, cea pe care, dacă aș fi avut-o inițial cu Lena, m-ar fi ajutat să nu mă mai îngraș, să nu mai mănânc porcării și să nu mai fie nevoie să fiu prizonieră, dar pe care n-am fost în stare să o port până n-am ajuns la greutatea dorită pe cântar. A fost felul meu pervers de a mă pedepsi.

Totuși derulez textul până acolo: ultima postare din jurnal, *conversația*.

Deja simt nevoia să mă îndop cu amidon; a trecut mai mult de o oră de când am băgat în mine două porții mari de cartofi prăjiți aduși de Lena de la un drive-through *Burger King. Pe urmă am dat pe gât o băutură cu lapte și ciocolată, plină cu zahăr. Asta m-a făcut să-mi doresc și mai mulți cartofi prăjiți. Sare, zahăr, grăsime, carbohidrați. Nu se termină niciodată.*

Am trimis-o să-mi mai cumpere mâncare acum douăzeci de minute. Unde morții mă-sii o fi?

Trosnetul binevenit al ușii liftului în depărtare; Lena își face apariția cu porcăriile mele. Nu e mâncare. Aproape că nici nu mă pot uita la burta care mi se revarsă peste pantaloni. Se așază lângă mine, ținând în mână un ambalaj de carton cu salată și cușcuș, pe când din Big Mac-ul meu grăsimea mi se prelinge în poală, ca un căcățel cancerigen care se uită la mine dintr-o chiflă. Am aproape 90 de kilograme. Brusc, îmi dau seama că nu pot să mănânc asta. Și știu că a venit momentul.

— Sunt pregătită să am conversația aia cu tine, îi spun eu.

Lena încearcă să mă tragă spre ea, dar eu înțepenesc la auzul vocii dogite care răsună din străfundurile mele, așa că se retrage și mă lasă în pace.

— Într-o duminică, în Weymouth, fusesem acasă la Lizzie ca să ascultăm muzică și să stăm de vorbă. Mergeam pe jos spre casă, pe North Street. Trecând pe sub pod, mi-am dat seama că în spatele meu mergeau niște băieți care șușoteau și chicoteau. Din felul șoptit în care vorbeau, de parcă ar fi participat la o conspirație, mi-am dat seama că puneau ceva la cale. Dar nu m-am uitat în spate. Am grăbit pasul în sus pe stradă.

— Of, Lucy… mă consolează Lena, strângându-mă de umăr.

— Atunci am făcut o mare greșeală. Am cotit-o la dreapta și am luat-o prin Abigail Adams Green, o fundătură plină cu copaci și tufișuri, o scurtătură spre casa mea de pe Altura Road. Acolo mă aștepta un alt grup. Clint Austin, șeful lor, a venit încruntat spre mine. A spus că vrea să-i dau sărutul pe care mi-l ceruse mai devreme, la ore. Prietenii lui m-au înconjurat. N-am știut ce să spun. Ce-aș fi putut să spun?

Lena m-a strâns și mai tare de umăr.

— Pe urmă, brusc, m-am trezit că sunt întinsă pe spate; cineva se ghemuise îndărătul meu, iar Austin m-a îmbrâncit și am căzut

pe iarbă. Imediat, doi băieți au început să mă tragă de brațe, târându-mă în tufișuri. Pe urmă cineva mi-a pus o mână peste gură, altul mi-a ridicat fusta, mi-au dat jos chiloții, iar Austin, cu fața ciupită de vărsat și ochii verzi cu cearcăne vineții, m-a scuipat violent, apoi m-am penetrat cu forța, brutal, oribil, rănindu-mă. Am sângerat multe zile după aceea. Am întors capul într-o parte; nu mă simțeam decât amorțită. Am auzit ovații da, da, da, apoi am deschis ochii și l-am văzut pe Austin cum se uită la mine furios și înspăimântat, de parcă și el ar fi fost constrâns, forțat să facă asta. Pe urmă zâmbetul crud i-a revenit pe față și s-a apucat să spună niște lucruri pe care nu le-am înțeles. Dar detesta fetele. Știam și am înțeles că ura fetele.

— Of, Doamne, Lucy... E îngrozitor...

— N-aveam de gând să plâng sau să mă rog de ei. Eram o Brennan. M-am strâmbat la el și am văzut cum frica îi apare din nou pe chip. Pe urmă în parc a bubuit o altă voce, iar băieții au tulit-o, de parcă ar fi auzit împușcătura de start pe un hipodrom. Chipul tatălui meu s-a aplecat asupra mea, Clint Austin, îngrozit, s-a dat jos de pe mine și a plecat în fugă de acolo. Furia lui Austin a fost înlocuită de mânia mai intensă a lui, a tatălui meu de nimic.

— N-ai încercat să vorbești cu Tom? De ce nu și-a dat seama ce se întâmplase?

— Pentru că m-am prefăcut! îi țip în fața încremenită, strângând-o de mână în chip de scuze, în vreme ce ea icnește. Nu puteam s-o mai dau încă o dată în bară. Am fost nevoită să mă abțin, să înghit; n-am mai vrut să fiu iarăși o victimă. Mai bine să fiu târfă decât victimă. Așa că mergeam lângă el și așteptam să zică ceva care să mă rănească, dar el n-a făcut-o. Dar am fost ipocrită. Ipocrită. Ipocrită. Ipocrită.

— Nu, Lucy, spune Lena, n-ai fost. Nu ești așa.

— Când am ajuns acasă, am făcut duș, m-am spălat și m-am frecat cu buretele. N-am zis nimic. Am fost nevoită să-l văd a doua zi, la ore. La început a arborat o expresie înfricoșată și lașă și m-a evitat, poate fiindcă îi era teamă că tata o să se răzbune. Când și-a dat seama că asta n-o să se întâmple, a devenit iarăși arogant. Membrii grupului au început să spună despre mine că sunt târfă, curvă, nimfomană și au lansat zvonul că aș fi acceptat să fac sex cu foarte mulți băieți.

— Oribil…

— Nici acasă n-am fost lăsată în pace. Mama mi-a ținut un discurs. Când se uita la mine, nu vedeam în ochii tatei decât amărăciune și dezamăgire. Peste câteva luni, aceeași gașcă, cu Austin în frunte, au atacat și violat o altă fată, pe Crystal Summersby. Asta s-a petrecut în Beals Park, nu departe de locul unde o pățisem și eu. Le-au atacat pe ea și prietena ei când se întorceau acasă de la Coffee Express de pe Bridge Street și le-au târât departe de poteca dintre tufișuri, spre copaci. Au amenințat-o pe prietena ei îngrozită că o să pățească și ea același lucru dacă povestește ce s-a întâmplat. La proces, Crystal a zis că vedea clopotnița albă a bisericii la care mergea împreună cu familia ei. Au făcut asta pentru că eu am tăcut. Eu, eroina de pe Julia Tuttle Causeway, am tăcut mâlc, încurajându-l pe puțoiul ăla malefic să facă și altor fete ce mi-a făcut mine. Am fost o ipocrită de rahat!

— Nu, ai fost doar un copil înfricoșat!

— Adevăratele eroine au fost Crystal Summersby și prietena ei, care au povestit totul și l-au trimis pe ticălosul ăla pervers la școala de corecție.

— Erai doar un copil, Lucy! Ar fi trebuit să vorbești cu cineva despre asta.

— N-am avut pe nimeni, spun simțind cum mâna Lenei se mișcă încet pe spatele meu, de sus în jos. Așa că am învățat să mă apăr singură. Am devenit pasionată de taekwondo, karate și kickboxing. Am plănuit să-l întâmpin cum se cuvine pe nenorocitul ăla când iese, dar familia lui s-a mutat din cartier și n-am mai auzit nimic de el de atunci încoace.

— Dar… dar…

— N-am spus nimic, pentru că n-am vrut să fiu considerată o victimă. Deși asta am fost. Dar am luat hotărârea să nu mai fac niciodată asta. Trebuie să iei atitudine. Trebuie să fii sincer.

— Da. Tu m-ai învățat asta. Tu, *zice și arată spre mine. Lucy Brennan.*

Mâna mea strânge mâna ei mai mică, iar ea îmi întoarce gestul.

— Acum trebuie să-i povestesc și tatei ce s-a întâmplat atunci. Doar ție ți-am spus adevărul. Când am… știi, cu Jerry…

Vorbesc mai încet și arunc instinctiv o privire prin apartamentul pustiu, iar Lena mă imită.

— Am făcut asta pentru că am vrut să-mi rezolv problema. A fost ca și cum aș fi exorcizat o fantomă. Eram gata să fiu legată în lanțuri, să las pe oricine să-mi facă ce vrea. Eram gata să mă predau de bunăvoie… spun și o îmbrățișez, simțindu-i mirosul frumos și liniștitor… Și mă bucur atât de mult că ție, nu poliției…

Mă uit în ochii verde-jad ai Lenei și îi simt buzele răcoroase pe ale mele. Nu pot să rezist când o simt cum îmi dă jos cătușele.

Am scăpat.

Ne sărutăm o vreme, și un munte de pasiune începe să clocotească în mine. Degetele mele își fac loc prin haine și o mângâi pe Lena ca să-i arăt de ce sunt în stare. Când ea începe să se excite, eu îmi bag celălalt pumn în chiloți, și îmi frec clitorisul

cu încheieturile degetelor, ca un luptător care încearcă să zgândăre o cicatrice a adversarului. Îmi dau drumul imediat; Lena geme, iar eu îmi frec cu nădejde încheieturile degetelor și de osul meu pubian, și de al ei. Văd preț de o clipă cum ea dă ochii peste cap și mârâie ca un sălbatic, zvâcnind din picioare de parcă ar înota, și imediat îmi simt și eu ochii ducându-se în fundul capului.

— Futu-i…

Îmi desfac picioarele ca să simt mai bine zvâcnetul, o senzație atât de minunată, că fără să vreau dinții din față îmi mușcă buza de jos, în extaz.

— Futu-i… futu-i… futu-i…

— Futu-i… icnește și Lena, iar eu întind picioarele și-mi dau de pe față părul jilav. A fost atâât de bine…

— Nu-i așa?

Doamne, cât de tare mă excit citind ultima parte a jurnalului. Dar a trebuit să mă răsplătesc după ce i-am mărturisit totul, trăind din nou pe blog acea clipă *de după conversație*. Însă cel mai important a fost că în sfârșit m-am simțit mai liberă ca niciodată *și* că Lena era acum a mea. Nu mai trebuia decât să scap de grăsime. Și asta am făcut. Pe urmă am rămas însărcinată și m-am îngrășat la loc, însă acum slăbesc iar.

După ce am luat amândouă hotărârea să facem un copil, ne-a fost foarte clar cine urma să fie inseminată și să ducă sarcina la termen. Cariera artistică a Lenei începuse iarăși să înflorească, interesul pentru sculptura ei explodase, mai ales pentru *Omul nou* și, firește, a mai fost și expoziția de fotografie, așa că era nevoită să muncească pe rupte.

— Mi-a luat prea mult să ajung până aici, mi-a zis ea, și pe de altă parte tu ești expertă, o să slăbești la loc cât ai bate din palme.

Părea plauzibil, însă lucrurile n-au ieșit chiar așa. Dar nu mă plâng; mă rog, nu prea mult. Presupun că ne găsim cu toții tot felul de scuze. Știu că și eu m-aș fi simțit la fel de împlinită în cariera mea, deși în alt fel. Dar ca mamă, din multe puncte de vedere, acum sunt cea mai fericită. Deși nu-i deloc floare la ureche; nimic nu e, iar uneori Nelson mă obosește puțin. Are nevoie de multă atenție, și câteodată Lena nu poate să mă ajute, căci își petrece cea mai mare parte a timpului în atelier.

Închid laptopul și mă uit la pizda aia, Michelle, în emisiunea ei de rahat despre slăbit și iubiți. Lena vine încruntată spre mine.

— Ce e?

— Nimic… De fapt, e o veste bunicică, spune forțându-se să se înveselească, în clipa când îmi întinde chitanța tranzacției.

Mă uit la numărul din josul paginii și îmi aud icnetul uluit. Pe urmă o îmbrățișez.

— Mamă, Doamne, să-mi bag picioarele!

— O să vină să-l ia săptămâna viitoare, spune ea pe un ton morocănos, de parcă ar vorbi despre Nelson.

— A, da… zic eu încercând să-mi strecor niscaiva preocupare în voce.

N-am înțeles niciodată nebunia asta care-i apucă pe artiști când își vând operele. Eu m-aș gândi doar la bani și la ce porcărie o să mai scot din mine după aia.

Parcă mi-ar ghici gândurile.

— Știu, zice zâmbind ea și mă sărută, iar eu îi simt mirosul de transpirație proaspătă. Trebuie s-o șterg. Mama și tata s-au

trezit?

— Nu i-am văzut, zic coborând vocea, dar am auzit niște bombăneli dinspre camera de oaspeți, adaug, apoi simt cum mi se crispează buzele, pe când duc mâna pâlnie la ureche. Dar gânguritul ăla îmi sugerează că s-a trezit și Nelson.

Lena se duce să facă duș și să se schimbe, iar eu încep să-l pregătesc pe Nelson pentru scurtul drum cu mașina până la aeroport. Familia Sorenson ni se alătură la micul dejun compus din chifle și suc de portocale. E ciudat cât de diferiți sunt față de cum mi i-am imaginat când purtam cu ei corespondența aia clandestină prin e-mail (pe care ei cred că o purtau cu fiica lor). Mi-l închipuiam pe Todd ca fiind înalt și slab, dar e scund și îndesat, cu părul blond-cenușiu tuns scurt și o față brăzdată de riduri adânci. Vorbește foarte puțin. Molly e cea care vorbește pentru amândoi: trăncănește tot timpul superficial și fără sens. Are părul grizonat făcut permanent, ca lâna netoarsă, și trăsături de pasăre de pradă; bărbie dublă, mâini cărnoase și o tonă de celulită. Mâncăm și spunem banalități, Molly povestește un vis pe care l-a avut despre Ziua Recunoștinței de ieri.

— Cred că din cauza faptului că stau într-o casă mare, înconjurată de ocean…

Eu n-aș fi crezut în veci că tata ar putea să se mute aici, dar a cumpărat casa de la un baschetbalist celebru de la Miami Heat la apusul carierei, care a fost vândut în Cleveland sau vreunei alte echipe din liga a treia. Mărturisesc că uneori mă enervează faptul că Mona trăiește într-un asemenea lux și că aproape sigur va moșteni cea mai mare parte din averea tatălui meu, sau chiar pe toată, mai ales după ce o să se nască copilul. Însă nu pot să mă plâng; îmi place să stau aici cu Lena, iar ea m-a

lăsat să decorez și eu casa, de pildă să pun niște culoare pe pereții ăia albi.

Ne suim în mașina cu tracțiune integrală pe care am cumpărat-o când s-a născut Nelson. Lena conduce, iar eu stau cu Nelson și Molly pe bancheta din spate. Bagajele măricele și în mare parte inutile ale soților Sorenson sunt în spatele nostru. Molly încearcă jovial să-i distragă atenția lui Nelson de la porcul de jucărie chițăitor care îi place la nebunie. Todd pare să se simtă stânjenit pe locul din față; îi văd în oglindă ochii înconjurați de riduri clipind, neobișnuiți cu lumina soarelui; arată ca un urs negru care se trezește din hibernare. La un post local de radio se zice despre vreme că e „nerezonabil de fierbinte“. În jur de treizeci sau treizeci și cinci de grade, depinde ce aplicație de pe telefon folosești, iar lumina aurie și pieziș mă orbește în intersecții, chiar și cu ochelarii de soare Ray-Ban la ochi.

— Ah, ce drăguț, îi spune Molly lui Nelson, când porcul șuieră încă o dată pentru că iese aerul din el.

Nu-i politicos, dar când primesc pe iPhone-ul meu un e-mail de la mama, îl deschid, bucuroasă că scap de banalitățile soților Sorenson, și mă afund în cele, mai cunoscute, ale familiei Brennan.

52

Contact 19

To: lucypattybrennan@hardass.com
From: jackielieberman-pride@realrealestate.com

Subject: La mulți ani de Ziua Recunoștinței!

Lucy,

N-am vrut să te sun fiindcă știam că ești la știi-tu-cine și ți-am zis foarte clar ce părere am despre țicnitul ăla și despre cât îi place să comande pe toată lumea. Dacă tu și Lena o să mai vreți să faceți un copil: NU-L LĂSA PE CRETINUL ĂLA SĂ SE BAGE ÎN VIAȚA LUI!

Nu înțeleg de ce i-ai permis boșorogului prost să se bage în viața ta, doar pentru că te-a prins când îți făceai de cap cu băieții ăia în tufișurile din Abbie Adams Green. Da, pe atunci ne-am făcut griji pentru tine. Dar nu ne-ai dezamăgit niciodată, scumpete – promiscuitatea nu venea decât din faptul că erai o fată ce reacționa și ea cum putea văzând cum căsnicia și familia noastră se destrămau și se duceau de râpă. Dar nu-l lăsa să-ți zgândăre vinovăția aia catolică de rahat! Trebuie să-ți asumi greșelile (și toată lumea mai greșește uneori – la naiba, eu m-am măritat cu cretinul ăla), dar nu-l lăsa să-ți spună ce să faci cu viața ta!

Gata, că bat câmpii.

Încă îmi place la nebunie în Toronto. Canadienii n-au nici o sărbătoare care să comemoreze genocidul și furtul de teritorii. Ieri i-am zis lui Lieb că asta vă așteaptă în viitor pe

tine și pe Lena – să nu mai fiți tratate ca cetățeni de mâna a doua, așa cum se întâmplă acum în SUA. Și când te gândești că ani de zile am votat cu republicanii – deși asta a fost mai mult ca să-l enervez pe taică-tău. Piața imobiliară este înfloritoare, avem un nivel ridicat de trai, iar toată lumea are asigurare medicală gratuită. Nu mi-e dor decât de clima din Miami. Aici e atât de *frig* afară! Chiar și în Boston e mai blândă vremea, prin comparație.

Vino cât mai repede pe la noi și adu-ți și copilul adorabil.

Te iubesc mult,

Mama

53

Descinderea

Doamne sfinte, femeia aia e nebună de legat. Dar, din rahatul pe care mi l-a trimis, îmi dau seama că n-o să fiu cu adevărat liberă până n-o să port *conversația* și cu ea și tata – bineînțeles, separat. I-am lăsat pe soții Sorenson la Miami International Airport și acum suntem pe 95, îndreptându-ne spre Beach. Mergem în tăcere, ușurate că am rămas doar noi trei, dar suntem epuizate din cauza vizitei inoportune și prea lungi a familiei extinse. Până și Nelson moțăie, prins cu centurile de scaunul lui.

Chiar când o cotim pe 5th în SoBe, văd deasupra noastră un afiș mare, cu o reclamă la un film:

VIAȚA SEXUALĂ A GEMENELOR SIAMEZE

Pe el apar actrițele Kristen Stewart și Megan Fox, lipite una de cealaltă de la șold în sus, șezând pe o bancă în parc și strâmbându-se, cu spatele una la alta. Ryan Reynolds stă în picioare îndărătul lor, uitându-se abătut la ele.

Are și o scurtă prezentare:

DOUĂ FETE NĂBĂDĂIOASE
UN SINGUR TRUP SUPER SEXY
MARE BELEA

Gemenele din realitate, nu din film, s-au calmat și au descoperit religia. Le-am văzut recent într-una din emisiunile alea tâmpite de după-amiază. Filmul le-a adus iarăși în prim-plan; Amy îl critică, iar Annabel pare să refuze să facă vreun comentariu legat de el.

Le urez noroc în tot circul ăsta. Mie îmi place viața tihnită și mi-e clar că nu mi-e dor de oamenii din televiziune sau de paparazzi care să-mi stea pe cap. Îmi place la nebunie că nu mai apare nimic în presă despre mine. Jillian și-a dat demisia de la *The Biggest Loser* și de atunci s-a schimbat mult. A fost înlocuită de o gagică rusoaică, o tenismenă care după șase luni a vrut să se care. Primul sezon din *Slăbește sau cară-te* trebuie să înceapă vara asta, având-o printre prezentatoare pe altă fostă tenismenă, Veronica Lubartski, care a scris *Game, set, gaură*. Le urez tuturor multă baftă.

Cea mai mișto veste e că senatorul Quist trebuie să-și dea demisia din cauza unui scandal financiar. În Florida nu există nici un politician care să refuze mita și era inevitabil s-o dea în bară, la fel ca mulți alții, din cauza unei tranzacții imobiliare dubioase. I-am văzut fața roșie la televizor, într-un interviu la care mă uitam, fără sonor acum câteva luni, în timp ce pregăteam masa de prânz. În spatele lui, pe perete, se vedea capul unei pantere. Din cauza tâmpiților ca el nu mai există nici o panteră în Florida altundeva decât pe tricourile sportivilor. Însă în curând Quist nu va mai exista în viața politică din Florida, iar asta e o veste bună, deși pentru mine e prea târziu.

Am învățat și câte ceva cât am fost ținută în captivitate de Lena și îndopată cu porcării; acum sunt mai tolerantă cu ceilalți oameni. Da, pe viitor va trebui să nu-i mai înjur atâta pe cei din jur. Lena mi-a zis să nu mai spun despre alte femei că sunt pizde sau curve. Știa că astea erau de fapt cuvintele lui Clint Austin, care mi-au răsunat amenințător la ureche în ziua aceea în parc și care de atunci încoace mi-au ieșit și mie pe gură la fel. Acum, că am recunoscut adevărul față de mine însămi, ar trebui să mă pot abține. Desigur, mai puțin în ce-o privește pe Mona. Căci i se potrivesc mănușă, cum s-ar zice; nimic n-o descrie mai bine.

Da, viața de familie e frumoasă și se îmbunătățește enorm, acum că soții Sorenson au plecat spre Potters Prairie, Otter County, Minnesota. Doar gândul că un asemenea loc chiar există îmi îngheață sângele-n vene. Poate că în America or fi acum mai mulți cretini fanatici-religioși ca oricând, însă reacția oamenilor la porcăriile lor este ironia. Acum termenii precum „America“, „democrație“, „libertate“ și „Dumnezeu“ sunt folosiți în bătaie de joc, de obicei de oameni care își dau seama că cei

care îi folosesc *fără* a fi ironici nu vor decât să te controleze sau să-ți vândă porcării. Soții Sorenson n-au fost atât de ambițioși; ei și-au dorit numai să-și domine fiica. Lena îmi citește gândurile, în timp ce ieșim de pe 95 dinspre Miami International:

— Ce bine că am rămas singure, cu toate că îi iubesc atâât de mult!

Dar tihna noastră nu durează mult. La puțin timp după ce ajungem acasă, ies în grădină să ud plantele. Soarele începe să apună, iar în locul lui se insinuează întunericul prăfuit. Sudoarea curge în dâre pe mine, iar insectele îmi zumzăie în jur. La ora asta, piscina atrage țânțari, și simt cum unul dintre ei îmi suge sânge din gleznă. Îl pocnesc, dar nu-mi ating decât pielea. Înjur și mă uit pe fereastră în biroul iluminat unde o văd pe Lena, cu Nelson în poală, tipărind foi de pe computerul ei și colorându-le pentru el.

Brusc, îmi dau seama că un vehicul oprește în fața casei, iar cineva, mai mulți oameni, se dau jos din mașină și înaintează pe alee. Pe urmă se aude o bătaie puternică în ușă. Intru în casă, tensionată ca o coardă de chitară, și mă duc după Lena – care îl ține în brațe pe Nelson – pe coridor, pe când ea deschide ușa.

E poliția. Unul dintre ofițeri este Grace Carillo, pe care n-am mai văzut-o de doi ani. Când ni se intersectează privirile, ea înclină scurt din cap, sugerându-mi însă că n-a venit ca să vadă ce mai fac. S-a îngrășat; probabil că după ce a fost promovată – așa am auzit – a început să muncească mai mult și nu prea mai are timp să se ducă la sală.

Știu despre ce-i vorba. Am așteptat clipa asta. Mi-am respectat promisiunea făcută Lenei (mai puțin în seara

conversației, când m-a eliberat), promisiunea pe care i-am făcut-o în noaptea când m-a prins cu cătușe, și anume că n-o să mai vorbesc niciodată despre Jerry. Dar nu mă pot abține să mă gândesc la el, mai ales că probabil văd zilnic părți din corpul lui. Lena a terminat sculptura *Omul nou*, dar cu ocazia altor vizite ale polițiștilor am aflat că cel puțin un ofițer important din poliția din Miami crede că părți din Jerry au fost înglobate în ea – în special craniul și pelvisul. Și chiar par să aibă dimensiuni și formă umană, deși abia dacă se văd pe sub pielea străvezie, gri-verzuie.

Acum simt cum mi se scurge toată căldura din corp când Grace Carillo îi spune Lenei că trebuie să ia instalația, pe care o va sfărâma ca să recolteze o probă de ADN din oase. Arată spre grădină, unde doi bărbați în salopete albastre împing pe alee un cărucior mare.

Lena clatină din cap.

— Teamă mi-e că nu pot fi de acord.

— Nu mai este decizia dumneavoastră, doamnă Sorenson.

Valul de șoc mă izbește și inima îmi bate din ce în ce mai repede. Mă uit la Lena, care rămâne complet impasibilă. Chipul îi este însuflețit de un zâmbet poznaș și ridică nonșalant din umeri.

— Exact asta încerc să vă spun, doamnă detectiv sergent Carillo. Nu sunt în măsură să autorizez acest demers al dumneavoastră, căci sculptura nu mai este proprietatea mea. Galeria a vândut-o unui colecționar particular marți dimineață, spune ea, apoi se duce grăbită, dar țanțoșă, până în biroul ei, de unde se întoarce fluturând copia tipărită a unui e-mail, pe care i-o întinde lui Grace. Persoana de care vă vorbesc, care acum deține sculptura, se estimează în *Forbes Magazine* că ar avea a

treia cea mai mare avere din lume. Dacă sculptura este crăpată, fie și cu un ac minuscul, rășina nu mai e bună de nimic. Vă rog să remarcați că a cumpărat-o cu 16,25 de milioane de dolari. Dacă oasele din ea sunt oasele lui Jerry Whittendean, atunci e clar că am o mare problemă. Însă dacă nu sunt decât niște mulaje ale mele, nu oase de om, atunci problema devine a dumneavoastră. Noul proprietar va da mai mult ca sigur în judecată departamentul de poliție Miami-Dade. Și e aproape cert că va câștiga procesul. Așa că întrebarea care se pune, doamnă detectiv sergent Carillo, este: cât de norocoasă vă credeți?

Grace se încruntă. Expresia scârbită de mamă-casnică-din-Minnesota a Lenei nu se schimbă. Pe urmă, Grace se întoarce spre mine, într-o ultimă încercare disperată. Eu ridic din umeri și mă uit la celălalt polițist îmbrăcat în civil, care a luat e-mailul de la ea și căruia îi apar pete roșii pe gât când îl citește.

Lena arată spre e-mailul din mâna lui.

— Acum trebuie să vă duceți la noul proprietar.

Grace se înroșește și-i aruncă o privire colegului ei. Încercând să preia din nou controlul, ea se răstește:

— Fiți sigură că exact asta o să și facem!

Dar arată ca un cocker spaniel care încearcă să impresioneze un pit bull. Lena înțelege asta.

— Multă baftă, zice zâmbind, iar Grace și colegul ei pleacă bosumflați.

Ne uităm la ei cum le spun celor doi tipi să ia de acolo căruciorul gol și să-l pună la loc în camion.

Oare de unde o fi căpătat tupeul ăsta? I-a jucat pe degete pe fraierii ăia, iar ei s-au retras! Să mor eu, mereu am bănuit că

Grace (fufa pe care mai demult o credeam sexy) se pierde imediat cu firea dacă o înfrunți.

Iar oasele mari sunt acolo, pelvisul și craniul, suspendate în sculptura străvezie a Lenei, aidoma unor felii imense de fructe din jeleul lui Molly Sorenson. Nu știu dacă sunt oasele lui Jerry. Ar putea la fel de bine să fi fost create în matrițele Lenei, pe care poliția le-a luat deja. Nu știu decât că noul proprietar bogat al sculpturii are intenția s-o doneze la Art Institute din Chicago, pentru noua secție de artă modernă. N-am întrebat-o până acum pe Lena, deși o s-o fac într-o zi, însă sper că acolo chiar sunt rămășițele lui Jerry. Îmi cam surâde ideea să-l știu expus tot timpul în facultatea pe care a absolvit-o. Cred că, în chip bizar, și lui i-ar conveni.

Firește, dacă acolo e Jerry, ar fi fost mult mai simplu să mărturisim adevărul. Lena lucra la un nou proiect de artă, eu aveam grijă de casa ei. Jerry a trecut pe acolo, m-a fraierit să-l las să intre și a încercat să-i fure din lucruri. Eu l-am rugat să plece, el n-a vrut, m-a atacat, iar eu l-am ucis în legitimă apărare.

Însă cred că Lena s-a repezit să facă ce-a făcut nu ca să se răzbune pe el, ci pur și simplu pentru că este artistă, iar materialele autentice, de care avea nevoie ca să-și termine sculptura revoluționară, au devenit brusc disponibile. Ca tata și romanele lui de căcat, lumea și oamenii care o populează nu sunt decât niște potențiale resurse pentru corbii ăștia necruțători!

Așa se face că Lena a stârnit din nou mare vâlvă în lumea artei. Încă se mai delectează cu succesul recentei sale expoziții de fotografie, cea care o arată cum se îngrașă și pe care a intitulat-o *Un an de necazuri cu băieții*. Melanie Clement a expus

fotografiile în galeria ei GoToIt, cu un succes remarcabil. Acum câteva săptămâni ne-am distrat de minune la vernisajul ei din Miami. A fost ca pe vremuri; Chef Dominic, Emilio, Jon Pallota, Lester, Angie Forrest (pe care o știam sub numele de Henrietta James și care acum stă uneori cu Nelson, când suntem noi plecate), ba chiar și Mindy Tuck (Curva Liposucției) au fost cu toții prezenți ca să ne susțină și, bineînțeles, ca să se distreze. La vernisaj, Lena a repetat mulțumirile din catalog.

— N-aș fi reușit să ajung aici fără ajutorul lui Lucy Brennan și al lui Jerry Whittendean căci, fiecare în felul lui, mi-au impulsionat enorm cariera artistică.

Deci presupun că e adevărat ce ne spun toate cărțile alea tâmpite: creațiile artistice mărețe se nasc din împreunarea a două tendințe opuse. Asta poate fi adevărat și când vine vorba de partidele fenomenale de sex. Acum o aud pe Lena cum îl culcă pe Nelson și sper că puștiul o să adoarmă repede. *Foarte* repede, în pizda mă-sii!

Mulțumiri

Le mulțumesc lui Chris Andreko, Sarah Kahn, Emer Martin, Amy Cherry, Don De Grazia, Jon Baird, Trevor Engleson, Alex Mebed, Robin Robertson, Gerry Howard, Katherine Fry și, mai ales, lui Elizabeth Quinn.

Numeroșilor instructori, artiști și prieteni din Chicago, Miami, Londra și Edinburgh, pentru că nu sunt Lucy și Lena.

Tuturor celor care au cumpărat cărțile și au văzut filmele, permițându-mi astfel ca, de ani de zile, să nu fiu nevoit să-mi caut o slujbă serioasă.

Irvine Welsh